Slovenski alpinizem 2001 – 2003

Zbornik Komisije za alpinizem PZS

Slovenski alpinizem 2001 – 2003

Zbornik
Komisije za alpinizem

Planinska založba Slovenije

Slovenski alpinizem 2001 - 2003

Zbornik Komisije za alpinizem

Glavni in odgovorni urednik:	Uroš Samec
Skice in slikovno gradivo:	Mojca Žerjav
Lektoriranje:	Ivana Odič
Oblikovanje in prelom:	Emil Pevec
Tisk:	Tiskarna Ravnikar, Domžale
Izdala in založila:	Planinska zveza Slovenije, zap. št. zal. 286, Ljubljana, 2006
Za založbo:	Božidar Lavrič
Naklada:	1100 izvodov
Fotografija na naslovnici:	Windy Corner (Denali, Aljaska) 📷: Marko Prezelj

Avtorji člankov (2001):	Marko Prezelj Matic Jošt Pavle Kozjek Peter Mežnar Ivana Odič
Avtorji člankov (2002):	Andrej Grmovšek Urban Golob Pavle Kozjek Marko Prezelj Andrej Štremfelj Ivana Odič
Avtorji člankov (2003):	Matej Mejovšek Tine Marenče Andrej Grmovšek Miha Valič Peter Mežnar Ivana Odič

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

796.52(=163.6)"2001/2003"

SLOVENSKI alpinizem 2001-2003 : zbornik Komisije za alpinizem / [avtorji Marko Prezelj ; skice in slikovno gradivo Mojca Žerjav]. - Ljubljana : Planinska zveza Slovenije, 2006

ISBN-10 961-6156-72-1
ISBN-13 978-961-6156-72-1
1. Prezelj, Marko
230169856

Kazalo

2001

Peter Mežnar
Ocena alpinistične sezone 2001 10

Marko Prezelj
Svetlobna lahkost 11

Matic Jošt
Noches de »Juerga« 18

Pavle Kozjek
Danes ni zabave! 22

Alpinistični vzponi – Slovenija

KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE
Prvenstveni vzponi 26

KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE
Zaledeneli slapovi in kombinirane smeri 34

JULIJSKE ALPE
Prvenstveni vzponi 35

JULIJSKE ALPE
Zaledeneli slapovi 45

JULIJSKE ALPE
Pomembnejše ponovitve 47

SLOVENIJA
Druga območja 48

EVROPA
Hrvaška 48
Italija 49
Švica 49
Francija 49
Škotska 50
Grčija 51

SVET
Severna Amerika 52
Južna Amerika 59
Peru 59
Patagonija 67

AZIJA
Himalaja 69
Karakorum 72
Kirgizija 73

Pomembni alpinistični spusti 2001
Kamniško-Savinjske Alpe 75
Julijske Alpe 75
Avstrija, Visoke Ture 76
Severna Amerika 76
Južna Amerika 76
Azija, Tien Šan 76

Tekmovalno ledno plezanje 77
Svetovni pokal (IWC)

Razglasitev najuspešnejših alpinistov v letu 2001 78

Vlado Hlede
In memoriam – Rudi Kocjančič 79
Rok Dečman
In memoriam – Jernej Sinkovič 80
Marko Klavora
In memoriam – Jaka Kokove 81

Slovenian Mountaineering and Climbing – 2001 82

2002

Andrej Štremfelj
Ocena alpinistične sezone 2002 90
Andrej Grmovšek
V tisoč metrov visoki steni El Giganta 93
Urban Golob
Prvi na vrhu Peaka 41 (6654 m) v nepalski Himalaji 96
Pavle Kozjek
Siula Grande 102
Marko Prezelj
Ameriško - slovenska ekipa v južnem ostenju Nuptseja 104

Alpinistični vzponi – Slovenija
KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE
Prvenstveni vzponi 109
KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE
Zaledeneli slapovi 116
KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE
Pomembnejše ponovitve 116
JULIJSKE ALPE
Prvenstvene smeri 117

JULIJSKE ALPE
Zaledeneli slapovi 122
JULIJSKE ALPE
Pomembne ponovitve 123
EVROPA
Hrvaška 124
Italija 125
Francija 126
SVET
Severna in Srednja Amerika 128
Južna Amerika 133
Peru 133
Patagonija 139
AZIJA
Himalaja 141
Kirgizija 150

Pomembni alpinistični spusti 2002
Andi, Argentina 151

Tekmovalno ledno plezanje 152
Svetovni pokal (IWC)
Prvo odprto prvenstvo Slovenije v lednem plezanju 152

Razglasitev najuspešnejših alpinistov v letu 2002 153

Slovenian Mountaineering and Climbing – 2002 154

2003

Peter Mežnar
Ocena alpinistične sezone 2003 164
Matej Mejovšek
Slovenci začrtali novo smer v perujskih Andih 167
Tine Marenče
Nova slovenska prvenstvena smer v Tien Šanu 171
Andrej Grmovšek
SARS na Kitajskem 175
Miha Valič
Okus po uspehu 180

Alpinistični vzponi – Slovenija
KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE
Prvenstveni vzponi 184

KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE
Zaledeneli slapovi in kombinirane smeri 190
KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE
Pomembnejše ponovitve 192
JULIJSKE ALPE
Prvenstveni vzponi 192
JULIJSKE ALPE
Zaledeneli slapovi 199
JULIJSKE ALPE
Pomembnejše ponovitve 204
EVROPA
Hrvaška 206
Italija 206
Švica 209
Francija 209
Norveška 212
Skandinavija 212
SVET
Severna Amerika 213
Južna Amerika 216
Peru 216
Argentina 219
Bolivija 221
Patagonija 222
AZIJA
Himalaja 223
Karakorum 226
Pakistan 226
Afganistan 229
Kitajska 230
Kirgizija 233
AFRIKA 234

Pomembni alpinistični spusti 2003 236

Tekmovalno ledno plezanje 237
Svetovni pokal v lednem plezanju (IWC) 2003
Slovenski pokal v lednem plezanju 2003 238

Andrej Napotnik
In memoriam – Stane Brezovnik 239

Slovenian Mountaineering and Climbing – 2003 240

2001

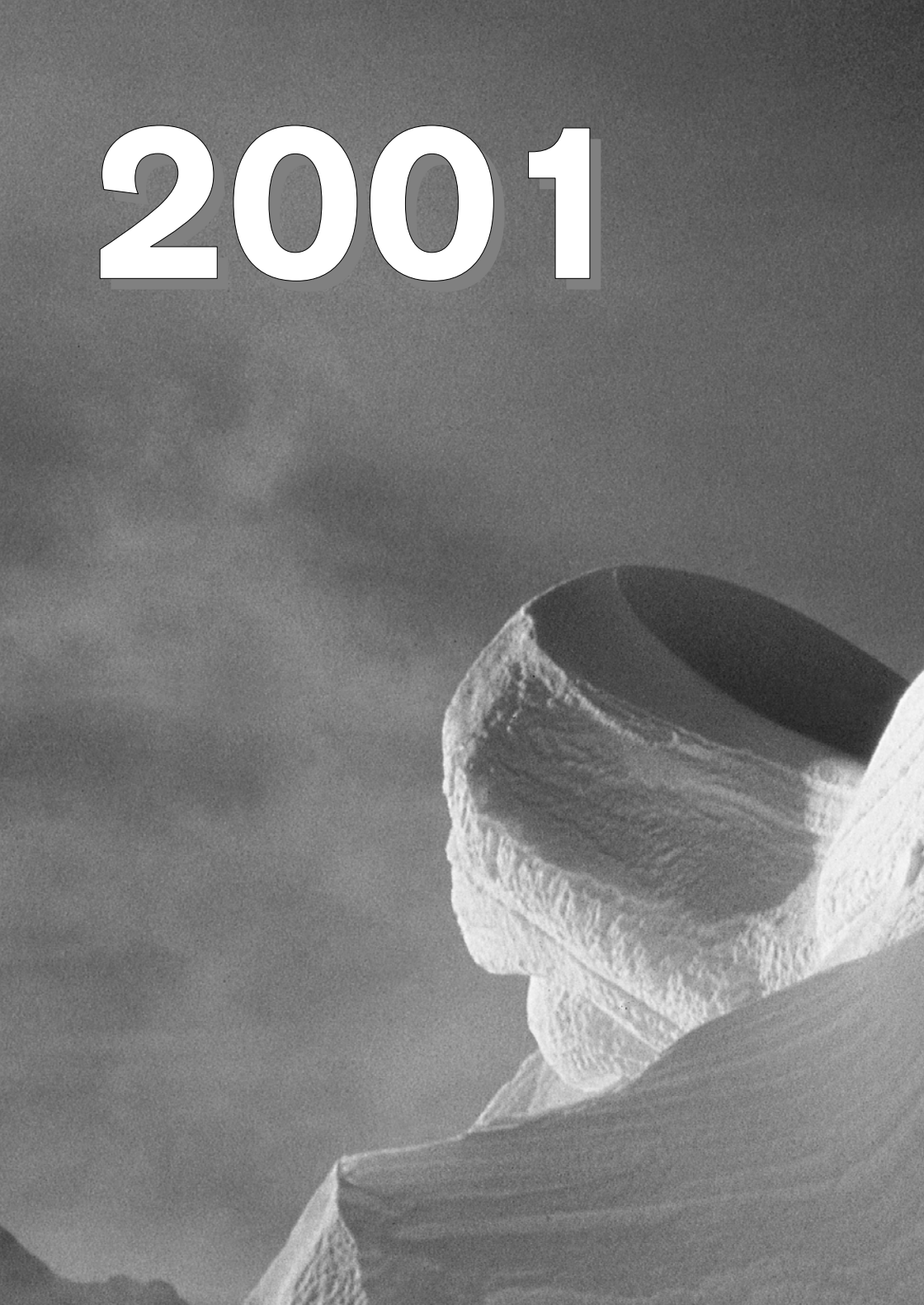

Tik pod robom stene Siula Grande (6356 m)
📷 : Viktor Mlinar

Ocena alpinistične sezone 2001

Leto 2001. Najpomembnejše vzpone in dogodke skoraj v celoti zajamemo z dnevnikom vzponov Marka Prezlja. V okviru izmenjave so slovenski alpinisti ponovno spoznavali zimsko škotsko plezanje. Izkušnje s tega srečanja so prišle najbolj do izraza pri Marku Prezlju, ki je pomladi s Stephenom Kochem preplezal prvenstveno smer Light Traveler v JZ steni Denalija (M8, 2000 m). Vzpon je bil zasluženo nominiran za Zlati cepin, saj tako težkih prvenstvenih vzponov preplezanih prosto v tako velikih stenah še ni bilo. Na Aljaski smo po dolgem času doživeli uspeh popolnoma ženske odprave; pristop in smučanje z vrha Denalija.

Poletje so zaznamovale hitre in proste ponovitve smeri Znamenje ob poti, Bitka za neznano in Ključ sreče. Prosto plezanje v gorah je dobilo nekaj več poleta. Podaljšana smer Das ist nicht kar tako bi morala postati klasični vzpon za vse tiste, ki bi se radi potrdili kot dobri prosti plezalci. Nase je opozoril Marko Lukić s ponovitvijo Saške superdiretisime in prvo prosto ponovitvijo Agricantusa.

Tudi leto 2001 ni minilo brez dosežkov v Andih. Prvenstvena smer v razvpiti steni Siule Grande in prvenstveni solo prosti vzpon v Huandoyu Sur so dobri dosežki, ki pa ne morejo odtehtati težkih himalajskih vzponov. Za slovenske vzpone v Peruju je največja in dobrodošla novost, da so slovenski alpinisti po dolgem času raje ponovili nekaj obstoječih smeri (La Esfinge), kot na silo plezali nove smeri. Prosti vzponi na pogled ob ponovitvah niso redkost, bolj bode v oči, da so ponavljavci oceno smeri precej znižali. Počasi bodo prišle na vrsto še druge prvenstvene smeri in upajmo, da zniževanje ocen ne bo postalo pravilo.

Patagonije in Himalaje je bilo v letu 2001 zgolj za pokušino. Pristopa in smučanje z vrha Čo Oja in prva ponovitev Zahodnega grebena v Nilkathu so bili le obliž na propadle in neuspešne odprave, od katerih velja omeniti zlasti Čomo Lenco in Ogre.

Konkurenca v svetovnem pokalu v tekmovalnem lednem plezanju (IWC) je vsako leto hujša. Zato sta 7. mesto Aljaža Anderleta in 9. mesto Klemna Premrla na posamični tekmi ter 8. in 13. v skupnem seštevku svetovnega pokala odlična dosežka.

Za najuspešnejšega alpinista je bil izbran Marko Prezelj, za najuspešnejšo alpinistko Tina Di Batista, za najuspešnejšega alpinističnega smučarja pa Viki Grošelj.

Leto 2001 bo šlo v zgodovino predvsem kot leto, ko Slovenci na klasičnih toriščih svetovnega alpinizma (Himalaja, Karakorum, Patagonija) nismo pustili omembe vredne sledi. Krivdo za to gre iskati predvsem v zoženju kvalitetnega vrha slovenskega alpinizma, nesoglasjem v zvezi s financiranjem večjih odprav ter večnemu pomanjkanju denarja, ki dobiva kritične razsežnosti. Odsotnost večjih sponzorjev ima lahko za slovenski alpinizem hude posledice, saj vodi v osamitev, larpurlartizem in predvsem v veliko odvisnost od sistemskih sredstev. Šport brez velikih pokroviteljev, ki šport preko svojih akcij posredno tudi promovirajo, postaja sam sebi namen. Sezono so zaznamovali predvsem individualni dosežki vrhunskih posameznikov. Ker so se ti posamezniki oblikovali še v obdobju 'klasičnega' ter množičnega alpinizma in velikih odprav, se postavlja vprašanje, kako v bodoče vzgojiti in skrbeti za nove generacije vrhunskih alpinistov?

Peter Mežnar

Plezanje kombiniranih smeri na Aljaski

Svetlobna lahkost

Marko Prezelj

Letošnjo zimo smo Slovenci ponovno plezali na Škotskem. Vreme in razmere so bill solidnI, vendar so organizatorji mednarodnega srečanja alpinistov zaradi preprečevanja širjenja epidemije slinavke in parkljevke prepovedali plezanje. Tako smo imeli več časa za druženje. Po vrnitvi domov sem iskal soplezalca za plezanje na Aljaski. Z Američanom Stephenom Kochom sva se hitro dogovorila. Na Škotskem sem sicer pogosto izražal svojo željo po plezanju na Aljaski, vendar o tem očitno nisva debatirala skupaj. Čeprav sva se poznala le iz kratkih pogovorov in zdravic, sva se hitro dogovorila za skupno plezanje. Pri odločitvi je obema pomagala predvsem intuicija, kot sva ugotovila na koncu.

Hitro segrevanje

Že drugi dan po prihodu na ledenik Kahiltna sva preplezala novo smer v podaljšku severne stene Mt. Hunterja. Izjemno plezanje in razmere. Pravo "miksanje". Preizkusila sva vsak sebe in oba kot navezo. Ne vem, če sem se še s kom kdaj tako hitro razumel. Plezala sva petnajst ur in se po skupno 23 urah vrnila v bazo.

Mini Moonflower: smer Luna 📷 : Marko Prezelj

Na ledeniku smo se ob pristajališču družili predvsem z Britancema Ianom in Kentonom ter Američanoma Stephenom in Rolom. Nekakšen pozitivni duh, katerega smo sevali drug v drugega, je bil verjetno posledica podobnih interesov. Po dveh dneh počitka sva se s Stephenom odločila za nov vzpon. Moonflower Buttress je s svojo mogočnostjo in bližino ter tremi uspešnimi vzponi v sezoni postal skorajda neizogibna izbira. Dopoldne sva najprej prekladala opremo. Razdelila sva skupno opremo na pol. Ko sem spakiral nahrbtnik, od ambicij po hitrem plezanju ni ostalo veliko. Nahrbtnik je bil zajeten in težak. Steven je s pakiranjem začel kasneje. Nekaj časa je prekladal opremo po šotoru in jo tlačil v nahrbtnik. Naenkrat pa je prišel na plano, stopil predme in me z resnim pogledom vprašal: "What are we doing?"

Še predno sem hotel reči, da je to v bistvu kar dobro vprašanje, je ponovno ustrelil: "Why we don't try light like last time?"

Pogledal sem tovor ob sebi in rekel: "Prav. Poskusiva lahka. Res lahka brez opreme za spanje in rezervne hrane."
Postalo je očitno, da bova z izbiro opreme tvegala, ker sva kar tekmovala, kdo bo bolj olajšal skupni tovor. Na koncu sva poleg plezalne opreme vzela le kuhalnik in nekaj hrane ter vsak svojo bivak vrečo. Čeprav je v vodniku naveden povprečni čas plezanja šest dni, sva vzela hrane le za dva dni.
Popoldne sva se s smučmi na nogah povzpela do vznožja stene. Sonce je pomagalo nahrbtnikoma pri spodbujanju znojenja. Povsem premočena sva pred začetkom strmine odložila smuči in se pripravila za plezanje. S plezanjem sva začela ob sedmih zvečer. To se sicer ni skladalo z ameriškimi recepturami za tako turo, vendar se je najina taktika kmalu izkazala za učinkovito. V spodnjem delu led ni bil suh in trd. Sneg, katerega je prek noči nanosil veter na skale, se je stopil, skala pa ni bila mrzla. V pičlih treh urah sva bila na mestu, kjer je v vodniku opisan prvi bivak. Stojišče sem si uredil tik pod strmo zajedo, prek katere naj bi se plezalo s tehničnimi pomagali. Zahajajoče sonce, ob enajstih zvečer, je ogrelo najine ambicije. Odločila sva se, da poskusiva preplezati ta del povsem prosto. Nahrbtnik sem pustil na stojišču in začel s plezanjem. Okla cepinov sem gvozdil v poledenelo poč, s konicami derez pa pazljivo stopal na drobne granitne luske. Po namestitvi prvega varovala v poč me je navdušenje nad elegantnim gibanjem kar poneslo do ledu nad zajedo. Vse skupaj se mi ni zdelo zahtevno, čeprav je Ian pred dnevi tukaj brez uspeha plezal s cepini v rokah in plezalniki na nogah. Sledilo je še prečenje prek skal v led desno od zajede, opisano kot nihajno prečenje. Glede na to, da je šlo do sem vse prosto, sem na enak način nadaljeval. Najprej sem s cepini praskal po drobnih luskah, kmalu pa sem spoznal, da bo šlo lažje z golimi rokami. Igro ravnotežja sem z navdušenim vriskom zaključil v ledu, po katerem sem se povzpel še nekaj metrov, preden je debelina ledu omogočila ureditev dobrega stojišča. Za seboj sem potegnil nahrbtnik, potem pa je na enak način do mene prišel še Stephen. Dejstvo, da nama je uspelo prosto preplezati razvpito nihajno prečenje, naju je utrdilo v prepričanju, da bova uspela v nameri opraviti hiter vzpon.

Žeja do vrha

Temperature so se po sončnem zahodu občutno znižale. Nadaljevala sva s hitrim tempom. Smer ima ves čas kombiniran značaj, je pa več plezanja po ledu kot po skalah. Pogosto zadoščajo že majhni kosi ledu ali kamni, vkleščeni v led. Zjutraj je Stephen kot prvi uspel prosto še v drugem nihajnem prečenju. Ko sem brez težav priplezal za njim, sva bila že prepričana o uspehu. Hitro sva dosegla tretje ledišče. V vetru in pršnih plazovih sva na mestu, kjer so postavljali šotor ostali, začela kopati votlino, da bi se vsaj za silo lahko odpočila in napila. Hotela sva malo dremati, ko bi posvetilo sonce in bi nama bilo topleje.
Medtem ko sem kopal, je Stephen skušal usposobiti bencinski kuhalnik. Sneg, veter in mraz so iz njega izvabili nekaj sočnih besed, preden je oznanil, da kuhalnika ne uspe prižgati. Pokvarila se je tlačilka za gorivo.
Oba sva vedela, kaj to pomeni. Pijače nama je zmanjkalo že sredi noči, skale nad nama pa so dale jasno vedeti, da še nisva končala s plezanjem.
Stephen je začel na glas razmišljati, da bi deponirala nekaj opreme, sestopila in se čez nekaj dni vrnila, ker nama je uspelo prosto priti prek vseh težavnih delov.
"Če grem zdaj dol, me ne bo več nazaj. Raje grem kam drugam," sem povedal, kar sem si mislil.

Sestop s Hunterja 📷 : Marko Prezelj

"Kaj predlagaš?" je bilo Stephenovo logično vprašanje.
"Kar nadaljujva. Brez počitka," sem spet izrekel, kar sem pomislil.
"Brez pijače!? Že osemnajst ur se znojiva kot konja, popila pa sva vseh pet litrov pijače."
S to ugotovitvijo je Stephen ustavil moje govorjenje.
Nekaj časa sva se gledala, potem pa sem svoje občutenje najinega položaja pospremil z besedami: "Pojdiva naprej. Poskusiva do vrha stebra, kjer se smer zaključi, in se potem odločiva. Obrneva se lahko kadarkoli."
Nisem bil prepričljiv, ker me je Stephen podprl s: "Prav. A le, če boš ti plezal naprej."
"Z veseljem."
Še preden je Stephen poskusil stresti novo porcijo dvomov med naju, sem pričel s plezanjem in mu povedal, naj kar pleza za menoj, ko bo konec vrvi. Po dveh raztežajih naju je sonce dobro segrelo. Na stojišču sem snel čelado in jo skušal pripeti v vponko. Debele rokavice so pripomogle k temu, da je čelada v nekaj skokih izginila globoko pod menoj.
Hitro sva dosegla ledišče pod vršno opastjo, kjer so vzpon zaključili tudi prvi plezalci. Plezanje proti vrhu stebra ni bilo prijetno. Debelina in vrsta snega na ledu se je ves čas spreminjala. Sto metrov pod vrhom sem Stephena vprašal, če bo šel še malo naprej. Brez odvečnih besed je nadaljeval. Ves čas sva lizala kepice snega in po petindvajsetih urah plezanja dosegla vrh stebra. Od tu je bil do vrha gore le še razmeroma enostaven snežni greben. Čeprav je v vodniku pisalo, da se smer tu zaključi, sva se zapletla v razpravljanje o možnosti nadaljevanja na sam vrh Hunterja. Močna želja ni prepričala najinih izžetih teles. Nobene filozofije ni bilo treba, da nama je ob pogledu drug na drugega postalo jasno, da sva vsem zapletom navkljub kar dobro zaključila vzpon.
S sestopom sva začela neodločno. Spuste sva urejala v led na sistem "Abalakov". Do večera sva dosegla tretje ledišče in okrog šestih zjutraj po neštetih spustih še vznožje stene. Malo pred sedmo sva v bazi pila pivo. Nekaj ljudi je pravkar vstalo in se čudilo najinemu zajtrku.

Za zajtrk na Denali

Po štirih dneh počitka in slabega vremena sva nočni mraz ponovno izkoristila za vzpon. Tokrat sva se odločila za aklimatizacijo po normalni smeri na Denali. Do jutra sva tovorila hrano in opremo proti izhodiščnemu taboru za vzpon na vrh. Malo pred prvimi sončnimi žarki sva postavila šotor in na toplem zaspala. Popoldne sva nadaljevala z vzponom in okrog polnoči dosegla bazni tabor za vzpon na vrh Severne Amerike. Pestrost in število ljudi je bilo izjemno za tako okolje.
Po popoldanskem vzponu na višino 5000 metrov in enem dnevu počitka sem se ob treh zjutraj odločil, da nespečnost preženem z vzponom na vrh. V sedmih urah sem prišel na vrh Denalija in nazaj ter moral ob povratku zbuditi Stephena za zajtrk. Zdaj sem se prepričal, da z višino ne bo težav.

"Shall we go to the end of the world."
" …?"
Stephenovo vprašanje me je po eni strani spomnilo na romantično kramljanje dveh zaljubljencev, po drugi pa na čase, ko so heretiki prepričevali tudi morjeplovce, da na drugem koncu ne bodo padli s sveta.
"*End of the world*" je skalni pomol na robu Denalijevega ledeniškega platoja, od koder se je videlo daleč in globoko na ledenik. Ime tega kraja je bilo kar preveč pesniško za dva, ki želita še naprej. Vsaj pogledati prek naslednjega roba, za katerim budi radovednost naslednji …
Želela sva z malo opreme hitro preplezati novo smer v JZ steni Denalija. V tej steni sta bili pred tem preplezani le dve smeri. Obe so plezali okrog dva tedna, zaključili sta se z reševalno akcijo, nobena pa še nima ponovitve.
"Zadnjič so v tej steni plezali pred sedemnajstimi leti," je pomenljivo pripomnil eden od rangerjev, ko sva jim predstavila svojo idejo.

Dlje od konca sveta

Z grebena nad *End of the world* sva morala sestopiti na ledenik pod steno. Plezala sva navzdol po smeri, kjer sprva nisva imela težav. Kmalu pa sva se znašla v labirintu serakov in ledeniških razpok. Snežni most prek ene od njih se mi je na sredi podrl, prek druge sem se splazil z nogami naprej … Napet sestop sva zaključila v strmem ledu nad krajno počjo. Pod to veliko razpoko, ki ločuje steno od ledenika, se ni kazalo obirati. Kilometer in pol nad nama je na robu stene visela ogromna gmota ledu. Brez urnika se je v kosih lomila navzdol na ledenik. Očitno kar pogosto, ker je bilo pod najinimi nogami polno svežih kosov ledu različnih velikosti.
Na prusiku, ki sva ga namestila v led, sva se spustila ob vrvi čez krajno poč na ledenik in tekla prek njega v zavetje skalne stene. Vanjo so posvetili sončni žarki. Sneg se je začel prijemati derez, s stene pa so padle prve ledene sveče. Varno sva se počutila šele, ko sva se po eni uri »dirkalnega« vzpenjanja popolnoma preznojena ustavila na začetku navpične stene vrh vstopnega ledišča.
Stephen je priplezal za mano in tožil nad bolečinami v želodcu. »Multimedijsko« je podkrepil svoje besede, ko je privezan okrog prsi, čepe, z manjšo eksplozijo izpraznil del svojega črevesja. Smrad me je le še spodbudil k takojšnjemu napredovanju.
Prvi skalnat raztežaj je bil na pogled strašljiv. Strma zajeda je prešla v kamin, iz katerega je bilo treba prečiti levo pod strehami prek navpične plošče v naslednjo razčlembo. Sredi zajede je visela snežna goba nepredelanega snega, nad ploščo pa nekaj ledenih sveč, ki so pritrjevale previsnosti.
V prvih metrih mi je šlo dobro, varovanje sem lahko namestil hitro in zanesljivo. Pod gobo je gibanje postalo tvegano. Iskanje drobnih razčlemb za zatikanje lednih orodij, obremenitev cepina in nato premik telesa so bili pravi izziv. Ko sem se s cepinom potegnil proč od dosega zadnjega varovala sredi plošče, je bilo omahovanja konec. Nazaj bi šlo le po zraku. Moči za plezanje sem vlekel tudi iz nekih skritih rezerv. S peto sem se potegnil v razčlembo ob strehi in hitro zataknil cepin v drobno razpoko. Zdelo se mi je, da z zadnjimi močmi. Prenesel sem težo na konico dereze, prislonjeno ob granitni kristal, in hlastal za zrakom. Akrobatsko plezanje sem vesel zaključil na dobrem stojišču petdeset metrov više. Česa takega med svojim skoraj dvajsetletnim ukvarjanjem z alpinizmom še nisem plezal. S pomožno vrvjo sem potegnil k sebi še nahrbtnik. Stephen je prisopihal za mano in stresal komplimente, kot bi bila že na vrhu. Še dva naslednja

dolga raztežaja sta zahtevala od mene popolno zbranost in optimalno gibanje. Stephen je hitro plezal za mano, nato pa sva se zamenjala v vodstvu.
Njegov drugi »cug« je bil spet pravi posladek. Z ledišča nad njim je v poznem popoldnevu pršela voda. Stephen je vehementno začel s plezanjem, sredi raztežaja obesil nahrbtnik v zatič, nato pa s kletvicami opremil nasvet, naj se pred začetkom plezanja dobro oblečem. Izginil je za rob in splezal do samega konca šestdesetmetrske vrvi. Šele ko sem priplezal do njega, mi je povedal, da je lovil zadnje sončne žarke, zato sem ga ob začetku plezanja v mislih preklinjal. Po nekaj metrih sem bil oblečen še v sloj ledu. Kapljice vode so zmrzovale na rokavicah, vetrovki in hlačah. Stephenov nahrbtnik je sredi raztežaja postal kepa ledu. Pripel sem ga na pomožno vrv, s katero sva vlekla nahrbtnik. Zaradi dolgega raztežaja se je nerodni tovor med vleko pogosto zataknil.
»This was stupid,« so bile moje prve besede, ko sem zagledal Stephena.
»Stephen, good job! And not stupid,« je zarenčal nazaj.
Nasmehnila sva se drug drugemu.
»Ko gredo stvari narobe, je res težko razmišljati širokokotno,« sem pomislil ob pogledu na premraženega soplezalca. Med njegovim oblačenjem sem splezal še raztežaj in potem še enega, ko je začel plezati za mano.
Razmišljala sva o počitku. Oziraje se navzgor sva videla mnogo primernih prostorčkov. Ko sva jih dosegla, so se vsi izkazali za premajhne ali prestrme. Agonija iskanja poličke se je zato med plezanjem vlekla vse do prvih sončnih žarkov. Na velikem balvanu sva v sneg izkopala polički in se grela na soncu, medtem ko je bencinski kuhalnik talil sneg. Sušila sva mokro obleko in opremo. Čaj, juha, instant krompir s tuno ter vitaminski napitek so bili razkošje, ki sva ga uspela pripraviti in zaužiti v sedmih urah počitka.

Razgled iz smeri Light Traveller 📷 : Marko Prezelj

Za nadaljevanje vzpona sva potrebovala kar precej časa. Sedeti na soncu je bilo prijetneje, kot je obetalo gaženje snežišča nad nama. Začel sem počasi, da me sonce ne bi preveč izželo. Prek vse strmine je bila debela skorja napihanega snega. Ob vsakem koraku se je kloža predirala do kolen. Na dereze se je izdatno lepil sneg. Vsak korak je bil zato obremenjen z najmanj dvema dodatnima kilogramoma. Popoldansko sonce se je tako pokazalo še z druge plati. S cepini sva udarjala po derezah, od časa do časa s kletvicami sproščala nezadovoljstvo in nekako preplezala dolgo snežišče. Skalna zapora nad njim je bila videti dokaj zahtevna, vendar sva mislila, da bo v skali gibanje manj naporno in

predvsem manj dolgočasno. Delno se je to uresničilo, vendar sva po prvem izrazitem skalnem skoku našla nekakšen snežni jezik, po katerem sva preko skalnih zapor prišla raztežaj pod greben. V zadnjih sončnih žarkih sva splezala nanj.

Do roba in nazaj

»That's it,« je ugotovil Stephen.
»Rope?« sem vprašal in še s pogledom Stephena spodbudil k odločitvi, o kateri sva govorila že med počitkom.
»Yes. It will stay here.«
Plezalna vrv je bila mokra in je v mrazu postajala trda kot električni kabel. Odločitev zato ni bila težka. Strošek zanjo sva si razdelila. V zavetju balvana na grebenu sva sortirala skupno opremo in jo razdelila na dva dela. Ugotovila sva, da nama je iztekel ves bencin iz kuhalnika. Scenarij sva poznala. V Hunterju sva zaradi težav s kuhalnikom več kot pol dneva plezala brez pijače. Razumno razmišljanje je s tem ponovno dobilo nove razsežnosti. Stephen je težkal svojo polovico opreme in me spraševal, če odloživa še vponke. Glede na to, da so bile skoraj vse njegove, sem mu prepustil odločitev. Vse svoje vponke je spel skupaj, jih naštel petintrideset in poudaril, da so vredne prek 350 dolarjev.
»Do you want some?« me je hipoma vprašal. Nasmehnil sem se, Stephen pa je vponke že tlačil pod kamen. Položaj, v katerega sva priplezala, je res neposredno prigovarjal, da vsak gram pomeni energijo. Izplezal sem povsem na raz in se ozrl proti vrhu. Sonce je pobarvalo zahodno pobočje gore škrlatno. Preproga oblakov pod nama je bila kot iz vate. Zdelo se je, da je vrh razmeroma blizu. Vsaj teren je bil videti enostaven. Ko sva začela gaziti vkreber, sem spoznal svojo zmoto. Bridko spoznanje je že po nekaj korakih popolnoma razjedlo nekakšno olajšanje ob dosegu Cassinovega raza. Vrh se je z vsako stopinjo v kložast sneg navidezno odmikal. Razmišljal sem, koliko časa bom potreboval do posamezne skale na grebenu. Izbrano skalo sem nato med plezanjem ves čas nadomeščal z bližjimi, da sem kljub napredovanju še ohranil predvideni časovni interval. Stephen je kmalu zaostal daleč zadaj. Ozrl sem se navzdol in opazil, da mi maha. Med čakanjem nanj sem drgetaje dremal. Veter na grebenu ni bil močan, vendar stalen. Pojedla sva vsak nekaj kavnih bonbončkov. Stephen je tožil nad mrzlimi prsti. Mahal je z rokami in nogami, da bi pospešil pretok krvi. Sam sem se zanesel le na miganje s prsti.
Nadaljevanje vzpona se je po skupnem počitku spremenilo v izjemno počasno, zaspano premikanje. Občutek mraza se je stopnjeval. Za nameček so se poslabšale še snežne razmere. V strmini sva morala pogosto gaziti kložast sneg do kolen. Po nekaj skromnih korakih sem se večkrat zalotil, da dremam, naslonjen na cepin. Vztrajno misel na bivak sta vedno znova odrivalo hladno dejstvo, da ni bilo primernega prostora, in seveda to, da sva bila brez goriva ter spalnih vreč. Tveganje, ki sva ga vzela v zakup s svojimi odločitvami o načinu plezanja, sva prignala skoraj do roba. Drug drugega sva budila in spodbujala. Nevarno, a nezahtevno plezanje v vršnem delu Cassinovega raza je bilo skrajno počasno. Za kar sva porabila dve uri, bi v normalnih razmerah verjetno preplezala prej kot v pol ure.
Nekajkrat sva se zamenjala v vodstvu. Ko se zdaj spomnim tistih »trenutkov«, mislim predvsem na mraz in zaspanost. Meja med resničnostjo in morečimi sanjami se je zdela povsem zabrisana.
Zadnje metre na greben pred vrhom me je prepričanje o uspehu, pravzaprav rešitvi iz stene, povsem prerodilo. Sijalo je sonce. Prijetno kot malokdaj. Za veter mi ni bilo mar, na mraz pa so me opominjali brezčutni prsti. V zaspanosti sem pozabil migati z njimi. Z

Denali: Light Traveller 📷 : Marko Prezelj

olajšanjem, pomešanim s strahom pred omrzlinami, sem migal s prsti na nogah in se nastavljal soncu. Gledal sem stopinje ljudi, ki so se dan pred tem povzpeli na vrh po normalni smeri. Nekaj posebnega je žarelo iz teh stopinj. Življenje.

Prek roba se je počasi privlekel še Stephen. Objela sva se in se smeje zvalila na tla. Neponovljivi občutki! Predvsem olajšanje. Odložila sva nahrbtnike in se po široki, utrjeni gazi na grebenu ob sedmih zjutraj povzpela na sam vrh severnoameriške celine. Oseminštirideset ur pred tem sva zapustila varno zavetje šotorčka in se oprtala z negotovostjo, ki sva jo ves čas po koščkih odlagala. Brezvoljno sva opravila obvezno fotografiranje, nato pa v treh urah sestopila do tabora in svojega udobja na 4250 metrih. Ljudje, pogovori, pijača, hrana in sproščenost.

Šla sva do »konca sveta«, morda še malo dlje, pogledala prek svojega roba in prišla nazaj. To vedenje naju je držalo pokonci še nekaj ur. Iz sosedstva je med čestitkami in pogovori priromala plastenka viskija, na kateri so s poudarjenim tiskom – Lightweight Traveler – oglaševali lahko embalažo. Po skorajda obrednih požirkih omamne tekočine sva se pomirjena končno prepustila spancu.

Naslednje dopoldne je napis s plastenke pomagal krstiti preplezano smer. Ime Light Traveler (svetlobni/lahki popotnik) je dobro zrcalilo najin pristop k plezanju. Še enkrat sva nazdravila, potem pa zvečer dobesedno oddirjala proti domu in si zopet rezervirala nespečne dni.

Trije Štajerci in Bask čez zahodno steno Siula Grande v Cordilleri Huayhuash

Noches de »Juerga«

Matic Jošt

Dežne kaplje ropotajo po strehi šotora naše jedilnice. Še pred eno uro je sijalo sonce, sedaj pa sunki vetra divje stresajo naše zavetje. Jutri nameravamo pod steno postaviti šotorček, izhodišče za naš vzpon. Zmedeno izbiramo opremo, se pogledujemo in se bodrimo. Vse so le ugibanja in iskanja. Pred pol leta smo vedeli še manj, sedaj pa se nam zdi, da vemo več.
Dušan mi je nekoč omenil Cordillero Huayhuash in v očeh se je prižgala majhna iskrica, ki se je kasneje razplamtela. Plameni so vneli dušo in srce, razum pa je ostal nemočen in ni mu preostalo drugega, kot da sledi. Še sanjalo se nam ni, kam bi šli, saj o Cordilleri Huayhuash nismo vedeli ničesar drugega kot to, da obstaja. Vedeli smo le, da bi radi plezali skupaj. Nekaj ne pretežkega, nekaj bolj na hitro, največ en bivak, nekaj, da se bomo imeli dobro…

V odročno in skrito steno

Bazni tabor smo postavili pod jezerom Sharapochocha. Prvi teden smo pod steno postavili šotor in v njega znosili nekaj opreme in hrane, poslušali Manu Chao in razmišljali o nedoumljivih globinah vesolja in Biti. Tako smo si pripravili izhodišče za naše poizkuse v steni, saj je zahodna stena Siule precej odročna in skrita očem. Zagledali smo jo šele nekje na polovici šesturne hoje do šotora pod steno. 14. julija se je začelo zares.

14.7.2001
Odhod na hrib. Po znani moreni in ledeniku se odpravimo pod steno. Viktor in Tomaž se odpravita v steno. Krajna poč je videti zelo čudno, zato nameravata čeznjo napeti vrv. Viktor spleza zelo zahteven začetek smeri. Uvodni previs zahteva nekaj »dry toolinga«, prestop v snežno gobo z nepredelanim snegom in nadaljevanje po strmem ledu do prvih skal. Ocena: škotska 8. Tu zavrta

Tanek led 📷 : Viktor Mlinar

svedrovec, fiksira vrv in se spusti nazaj do vznožja. Prvih 55 metrov ogromne stene je preplezanih. Prespimo v šotoru pod steno. Vreme je lepo.

15.7.2001
Začnemo v temi, pomaga pa nam vrv od včeraj. Naša taktika je naslednja: prvi dan plezata spredaj Viki in Tomaž, nato pa se bomo zamenjali. Prvi v navezi pleza s sprotnim nameščanjem varovanja, drugi mu sledi in pobere vsa uporabljena varovala ter na stojišču fiksira vrv, tretji in četrti se varujeta na fiksirano vrv in kar najhitreje priplezata ali prižimarita na stojišče. Bivak smo si zamislili nekako na polovici stene in upamo, da bomo dosegli to mesto. Viktor pleza na čelu in to izvrstno. Naklonina strmine ne pade pod 65 stopinj, najtežji raztežaji pa so v nekakšnem slapu, kjer je led, ki je poleg tega, da je navpičen, tudi zelo trd. Ko okoli pol ene opoldne posije v steno sonce, začne čez steno padati led in kamenje. Nekako uidemo vsem izstrelkom. Postane nam jasno, da bomo bivakirali malo nižje, kot smo si zamislili. Bivak si poiščemo v snežnih gobah na naši levi. Zelo neudoben bivak. Z Aritzo sediva v snežni luknji pod snežno gobo, Tomaž in Viki pa sta na njej. Slišiva vsak njun premik in kar čakam, kdaj bosta padla skozi. Tudi najina luknja ima bolj votlo dno. Še danes mi ni jasno, kaj te čudovite snežne strukture drži v steni. Vreme je lepo.

16.7.2001
Zjutraj se moramo najprej spustiti za okoli 40 m, ker je nadaljevanje skozi fantastične snežne gobe nemogoče. Nato spleza en raztežaj Viki, enega Aritza, sam pa grem pogledat okoli roba, ali je kje kakšen snežni žleb, ki bi ga lahko uporabili za nadaljevanje. No, tega žleba ni, zato se vrnem in splezam raztežaj čez strm skok. Nadaljevanje je videti težko. V skalo zavrtam svedrovec in se spustim nazaj na varno stojišče pod previsno skalo. Uvidimo, da ne moremo preplezati težkega nadaljevanja, preden bo v steno posijalo sonce. Odločimo se, da v strmi led izkopljemo polico za bivak in se skušamo čim bolje pripraviti na jutrišnji dan. Kopanje police nam vzame 4 ure. Občudujemo led in kamenje, ki letita preko nas in smo srečni, da nismo nadaljevali s plezanjem. Bivak je še kar v redu. Celo nekaj spanja leže si lahko privoščimo. Vreme je lepo.

Šale niso več smešne

17.7.2001
Zjutraj se odločimo, da danes izplezamo. Prva naveza pleza brez nahrbtnikov. Spalne vreče, bivak vreče in odvečno hrano smo pustili na bivaku, imamo pa plin in gorilnike ter suhe nogavice. Za začetek si pomagamo s pritrjeno vrvjo, nato malo lažja prečka v levo. Sledita dva raztežaja navpičnega in ponekod tankega ledu, vmes je tudi nekaj malega skale. Vodstvo prevzame Aritza. Najprej ledišče, nato pa zahteven kombiniran raztežaj s slabim varovanjem - ocena: škotska 6. Ko se mu pridružim na stojišču, se skoraj pripeti tragedija. Kljub temu, da je stena še v senci, se nad nama zruši snežna goba in le sreči se morava zahvaliti, da so naju vsi večji kosi zgrešili. Tudi Viki in Tomaž jo srečno odneseta na spodnjem stojišču. Pred nami so sedaj le še strmi snežni žlebovi in ogromne opasti, ki visijo preko grebena nad steno. Aritza potegne še dva raztežaja, nato pa vodstvo zopet prevzame Viki. Imamo srečo. Popoldne sonce zakrijejo oblaki, zato je padajočega ledu in kamenja manj. Viktor z lepo prečko mojstrsko poišče prehod na greben in ob 17.30 smo na robu stene. Do vrha Siule Grande nas loči približno 50 m višinske razlike in približno 200 m vodoravne razdalje. Začnemo si urejati bivak v luk-

njah, ki nastanejo na zgornji strani opasti. Začne se tretja noč. Mraz, mraz, mrazzzz. Kmalu začne pihati še veter. Tole bo pa naporna zabava. Migamo, govorimo, kuhamo toplo vodo. Ne vem, zakaj imam čelno svetilko vseskozi prižgano. Menda mi je tako topleje. Nekje sredi noči povem Aritzi šalo o severnih medvedih, ki jih zebe kot pse. Sploh se ne smeje. Tudi meni se šala naenkrat ne zdi več smešna. Jutro je daleč. Na mizo je priletela še ena runda. Le kako bomo tole spili. Primem se za glavo in pogledam prijatelje, s katerimi se zabavamo. Pred mano je le ledena stena, čelka pa spet gori. Pa kaj je nisem ugasnil? Orkester razvnema obiskovalce, dekleta so se razživela, cela dvorana poskakuje v divjem ritmu rock'n'rola. Trese me tako, da se ne morem umiriti. »Čelka« je zopet prižgana. Mraz, mraz, mraz. Baterija čelne svetilke končno odpove. Naenkrat začne snežiti, zagrne nas megla. Pred pol ure je bilo na nebu še vse polno zvezd. Hitro se odločimo. Sestop.

18.7.2001
Ob 4.30 začnemo sestopati. Spuščamo se po vrvi približno po smeri vzpona, nekajkrat bolj naravnost. Hitimo. Viki neumorno pripravlja nova sidrišča za spust, ostali pazimo, da se vrvi ne zataknejo. Sneži brez oddiha, zato nas vseskozi zasipajo plaziči svežega snega. Na srečo je stena tako strma, da se sneg ne nabira v večjih količinah, ampak se vse sproti splazi. Ob 14.30 smo pod steno. Zdelani, kot še nikoli, premočeni, obtolčeni, s počeno čelado, a zadovoljni, da smo tu. Popoldne in ponoči sneži še močneje, a nas to ne skrbi več.

19.7.2001
Zjutraj vse pospravimo in sestopimo v bazni tabor. Pot čez ledenik je bila spet pestra, saj je novi sneg zakril sledi, a ledenik vsaj za silo poznamo, tako da ni težav. Mokre vrvi in šotor odložimo pri depoju opreme. Vse dan sneži, nižje v bazi pa dežuje. Sončni nasmeh na obrazu Marselinda in vesel Aritzov pes nam povesta, da je avanture konec. Odpremo pločevinke s pivom… poslušamo Manu Chao. V naslednjih dneh skupaj z vesoljem ter Bitjo ležimo na soncu.

Prva, ki sta se povzpela na vrh Siule Grande, sta bila leta 1936 Awerger in Schneider. Vzpon sta opravila po severnem grebenu, ki je okrašen s čudovitimi snežnimi gobami in opastmi, smer pa še danes nosi spoštljivo visoko oceno. Prav ta greben pa je kriv, da se je leta 1985 Siula vtisnila v zgodovino gorništva. Tega leta sta namreč prvi vzpon v zahodni steni opravila Angleža Joe Simpson in Simon Yates. Po dveh bivakih v steni sta poizkušala sestopiti po severnem grebenu, kjer je Joe padel in… No, prebrati boste morali knjigo »Touching the Void«, ki pa na žalost še ni prevedena v slovenščino. Neverjetna odisejada je morda celo zasenčila tehnično zahteven prvi vzpon čez nevarno steno, ki je nato samevala 14 let. Naslednja, ki sta jo uspela preplezati, sta bila Američana Carlos Buhler in Mark Price. Preplezala sta pomembno varianto smeri iz leta 1985, dvakrat bivakirala v steni in sestopala po severnem grebenu, kjer sta še dvakrat bivakirala. Nekje na polovici grebena sta obupala in se začela spuščati po vrvi čez zahodno steno. Varianto sta poimenovala »Avoiding the Touch«.

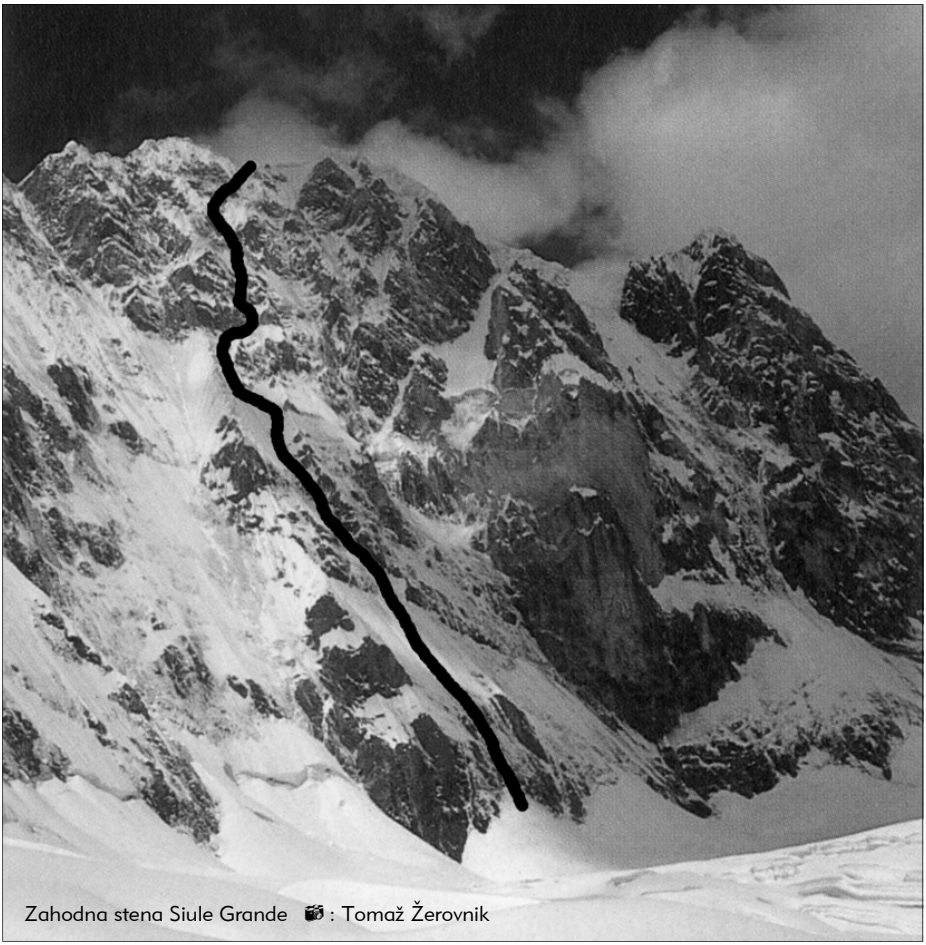

Zahodna stena Siule Grande 📷 : Tomaž Žerovnik

Smer Noches de »Juerga« v zahodni steni Siula Grande (6356 m), Cordillera Huayhuash - Peru, smo od 15.7. do 18.7. 2001 plezali Bask Aritza Monasterio (živi v Huarazu, Peru) in Slovenci Viktor Mlinar, Tomaž Žerovnik in Matic Jošt. Smer je visoka približno 1000 metrov, prevladuje led, dva raztežaja pa sta bila kombinirana. Preplezali smo jo v 27-ih raztežajih. V steni smo dvakrat bivakirali, tretji bivak pa smo si uredili na severnem grebenu. Efektivno smo plezali 30 ur. Vsi raztežaji so bili preplezani prosto v vodstvu. Sestopili smo v območju vzpona s spuščanjem po vrvi. Naredili smo 21 spustov: 13 na ledne vijake, 3 na svedrovce (uporabili smo dva že zavrtana med vzponom), 1 na navadna klina, 4 na snežne sablje. Za sestop smo porabili 9 ur.

Solo vzpon čez severno steno Huandoya Sur (6160 m)

Danes ni zabave!

Pavle Kozjek

Pred mojo letošnjo potjo v Ande sem se nekega dne kar malo zamislil; prijatelji in znanci so me nehali spraševati: "Kam greš pa letos?". Zadnje čase slišim le še vprašanja, kot na primer "A letos pa spet v Ande?" ali pa: "V kateri konec Andov se spravljaš?" Pravzaprav sem v se v zadnjih letih tam res skoraj udomačil; posebej v Huarazu, mestecu pod najvišjimi vrhovi Cordillere Blance. Načrti za letošnje poletje pa so bili vseeno nekoliko drugačni od tistih iz prejšnjih obiskov - nič več solističnih avantur, v navezi z Urbanom Golobom bova skušala preplezati novo smer v severni steni 6160 metrov visokega južnega Huandoya.

Aklimatizacija brez luči

Na že poznani poti do Cordillere Blance se v zadnjem tednu junija ni zgodilo nič posebej vznemirljivega. Huaraz naju je pričakal z lepim vremenom in obilico snega na okoliških vrhovih: domačini so vedeli povedati, da ga že dolgo ni bilo toliko. Pa še nekaj je bilo drugače: "No hay luz...", ni luči, so nam razlagali domačini, ko smo v prvem mraku zaman pritiskali na stikala. Andske noči so dolge, od šestih zvečer do šestih zjutraj. Pa ne le luči, mesto je bilo popolnoma brez elektrike in Huaraz je postal mesto duhov. Pa ne zaradi teroristov organizacije Sendero Luminoso, ki so še desetletje nazaj nastavljali bombe - le transformator v dolini Canyon del Pato je povsem odpovedal.
Z Urbanom sva najprej preizkusila najine tekaške sposobnosti. Naredila sva kakih 25 km po obronkih Cordillere Negre na nasprotni strani doline, med indijanskimi vasicami, ki so posejane po bližnji in daljnji okolici Huaraza. Prišla sva do kakih 4000 metrov višine. Tek nama je kar koristil kot nekakšna "predaklimatizacija"; za zaresno privajanje na višino pa sva izbrala Pisco, lahko dostopen vrh v osrčju Blance. Z njega vidiš skoraj vse najpomembnejše gorske veljake v verigi: najvišji Huascaran, najbolj divji Chacraraju, skladne grebene Chopicalqija, lepotca Artesonraju in Alpamayo ter seveda štiriglavi Huandoy. Najin cilj, severno steno njegovega 6160 metrov visokega južnega vrha, sva imela neprestano pred očmi. Bila je zasnežena, precej bolj kot običajno, in plezalnike za kopno skalo sva kar takoj izločila z zajetnega seznama opreme za vzpon.
Po štirih dneh aklimatizacije sva spet v Huarazu. Dva dni počitka, potem pa začneva zares. Polna luna naj bi obetala stabilno in zanesljivo vreme. Pa ni bilo čisto tako, vremenska pravila očitno tudi v Peruju ne veljajo več. Že ko sva se vzpenjala proti prvem taboru, je rahlo pršelo iz oblakov, ki so se brez prestanka valili iz Amazonske nižine in se ovijali okrog šesttisočakov. Večer nama je izboljšal razpoloženje, saj se je zjasnilo in v spalne vreče sva se spravila s trdnim namenom, da bo stena v dveh dneh najina.

Nenačrtovani solo vzpon

Naslednji dan se je za naju začel že nekaj po drugi uri ponoči. Pravzaprav je bilo res skoraj kot podnevi, saj je luna sijala z vso močjo - dokler je niso zagrnili oblaki. Vendar

Huandoy sur: smer Danes ni zabave!, sestop (črtkano) po Francoski smeri 📷 : Pavle Kozjek

naju to ni najbolj skrbelo, bolj vprašljivo je bilo Urbanovo počutje, ki ni bilo najboljše. Utrujenost, pomanjkanje moči, kot da bi imel težak vzpon že za sabo. Razloge sva lahko le ugibala, vsekakor pa sva oba ugotavljala, da sva prepočasna. Urban se je kakih dvesto metrov pod steno odločil sam - sestop in vrnitev do koče. Na nek način sem bil pripravljen tudi na takšen razplet, čeprav sem upal, da bo drugače. Urban že prejšnji dan ni hodil s svojim običajnim hitrim tempom, zjutraj pa se je počutil še slabše. Tako sem okrog pol šestih zjutraj pričel svoj novi, ne ravno načrtovani solo vzpon v eni od velikih andskih sten. Kot že mnogokrat v prejšnjih letih. Vseeno pa je bilo treba v glavi marsikaj na hitro "preklopiti", solo vzpon je le drugačen od plezanja v navezi.
Velika olajševalna okoliščina je bilo poznavanje stene. Pred šestimi leti sem v osrednjem delu preplezal novo smer Oro del Inca - po naše Inkovsko zlato. Kljub temu mi ni bilo prav prijetno pri srcu, ko sem skozi meglo od časa do časa zagledal temne previse nad seboj. Sklenil sem, da grem naprej, dokler se bom še počutil varnega in dokler bo odprta tudi pot nazaj.
V prvih par sto metrih ni bilo večjih težav. Izpod velike skalne pregrade, ki se vleče poševno čez vso steno, pa je bil pogled navzgor prav odbijajoč: razbite skale, megla in previsi, čez katere so viseli slapovi s peskom pomešanega ledu. Morda so se mi nekoliko zatresle roke, ko sem pripravljal kamero za snemanje, v naslednjem trenutku se je moja desna rokavica kot v počasnem posnetku enkrat, dvakrat obrnila na zaledenelem pobočju, pa vendar dovolj hitro, da sem zagrabil v prazno, ko sem ugotovil, za kaj gre. Poskakovala je navzdol, postajala vedno manjša in na koncu izginila v belini nekje dvesto, tristo metrov spodaj, verjetno v kakšni ledeniški razpoki. No, lepa reč! Kaj preveč pa se nisem razburjal, saj sem imel s seboj rezervni par, pa tudi sicer so rokavice že zdavnaj odslužile svoje. Poleg tega imam s seboj le še čelno svetilko, nekaj tekočine, tri

energetske ploščice, vponko in par pomožnih vrvic. Vse v zajetnih žepih vetrovke iz goretexa - nahrbtnik je pri takšnih hitrih vzponih odveč.
Prehod najdem po zajedi na desnem robu pregrade. Mešano plezanje, led in skala, ki ni najboljše kakovosti. Še dobro da smo Slovenci navajeni naših hribov: marsikje smo že prišli čez, kjer so drugi obupali in odnehali, ker se jim je zdelo preveč krušljivo. Kako prav pridejo včasih takšne izkušnje. Toda nad "belim trikotnikom", dobro vidnim ledišč em sredi skalne stene, je skala že kot v Yosemitih ali v Patagoniji - čvrst, svetlosiv granit z dobrimi počmi, sem ter tja se vmes najde tudi nekaj metrov čvrstega ledu. Čeprav je stena strma, mestoma tudi navpična, se vedno znova najde prehod navzgor. Vse plezam s cepini in derezami. "Dry tooling" je še kako uporabna tehnika v tankih granitnih počeh, kamor prstov verjetno ne bi spravil. Dereze so marsikdaj odveč, že naslednji trenutek pa se prednji zobje imenitno zagrizejo v komaj opazno razpoko. Le čutara me moti, zato spijem še zadnje kaplje vode in jo zagozdim v poč. Namesto klina, za ponavljalce - če jih bo kaj.

Gor in dol po izstopnih žlebovih

Ura je približno pol enajstih, ko je skalni del za menoj. Kakih dvesto metrov lažjega ledu preplezam hitro in pogled na skoraj 6400 metrov visoki Severni Huandoy na nasprotni strani ledenika mi pove, da do vrha ne bi smelo biti prav daleč. Neslišni kamen, ki prileti nekje od zgoraj, mi skoraj spodnese eno nogo, vendar so cepini trdno in globoko v ledu: nobene nevarnosti... Pogled navzgor na serake je spet zelo "pokončen", toda nekje bo že šlo, ni vrag... Zaplezam v ozek leden žleb, ki me kmalu postavi pred izbiro - desno čez skalno stopnjo ali levo čez ledeni skok. Izberem manj slabo levo možnost, zlezem čez navpični led, žleb pa zavija nekam proti desni. Petdeset, sedemdeset, sto metrov in - slepa ulica. Prava Patagonija, vsenaokrog bele gobe iz ledu in spihanega pršiča, prehod do vrha, ki ga že slutim le nekaj deset metrov zgoraj, pa zapira prhek luknjičast previs, ki ga cepin reže kot sladkorno peno. Preklinjam v več jezikih, besedni zaklad postaja skrajno neprimeren. Še dobro, da daleč naokoli ni nikogar, ki bi me poslušal. Treba je nazaj. Petdeset, sedemdest, sto metrov, vse do mesta, kjer se ledeni žlebovi združijo v en sam širok jarek. Počivam, navpični sestop me je utrudil, poleg tega je to povsem izven načrta današnjega dne. Vendar se mi zdi, da je časa še dovolj. Poskusimo bolj levo...
Gre, vendar je tukaj žleb zaprt s previsom že v spodnjem delu. Nekaj udarcev gre v prazno: spodnji del previsa je sam napihan pršič. Šele ko se z nogami razkoračim v ozkem žlebu, sežem dovolj visoko in cepini zagrabijo v trden led. Potegnem navzgor, še dva, tri udarce v trdo, steklu podobno steno... Če bo tukaj treba nazaj... O tem bom razmišljal kasneje. Vsekakor mi preostane sestop po Francoski smeri; za to pa je treba priti na vrh. Navpični žleb se spet deli na dva zavita kraka, ki jima ne vidim izhoda, in spet izberem napačnega. Le kje je danes ostal moj občutek za smer, s katerim se tako rad hvalim? Na srečo sem zmoto ugotovil dovolj hitro in tretji žleb je končno pravi. Resda je tako ozek, da se tlačim skozenj in se mi za vrat vsipavajo grebeni pršiča, ki jih spotoma podiram, a nič ne de. Počasi se naklon zmanjšuje in že vidim snežišče tik pod vrhom. Tam se udiram čez kolena, megla je, sneži in ne vidim nikamor, pa vendar dovolj daleč, da opazim točko, kjer se stikata oba grebena. Vrh, 6160 metrov. Nekaj metrov pod najvišjo točko se ustavim, ne bi rad padel na drugo stran v dolino Llanganuco. Ura je 12.49, kamera še dela, sicer komaj, vendar skušam z otrplimi prsti vse skupaj vsaj za silo dokumentirati. Nobenih zmagoslavnih občutkov, vem, da sem šele na pol poti.

Med barikadami proti domu

Pet dni kasneje, na avtobusu za Limo, si še nisem povsem opomogel od plezarije. Zato sem se zbudil šele, ko smo ponoči že več kot uro stali sredi Panamericane kakih 180 km severno od Lime. Le počasi smo izvedeli, kaj se dogaja. Opolnoči so ribiči pričeli veliko stavko in z gorečimi barikadami zaprli glavno in edino prometno povezavo sever-jug. Z Urbanom računava ure do odhoda letala, prav malo jih še imava na razpolago. Začne se lov za transportom: tricikli, rikše, kolesa, redki taksiji, ki si upajo na cesto med barikadami... Te si sledijo vsakih nekaj kilometrov. S skoraj štiridest kilogrami prtljage peš pač ne prideš prav daleč. Domačini so na srečo zavohali zaslužek in po raznih bližnjicah in poljskih poteh se z njihovo pomočjo nekako prebijeva do prvih avtobusov na drugi strani, ki pa so nabito polni. Ni še konec... Do Lime sva zamenjala devet prevoznikov in na koncu utrujena obležala v letalskih sedežih. Nasvidenje, Peru! Za nama je kratkih, a zelo jedrnatih 14 dni, ki bodo za nekaj časa spet pomagali ceniti pridobitve civilizacije. Najmanj to - zdi pa se mi, da še precej več.

KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE
Prvenstveni vzponi

Velika Raduha, severna stena
ILAGA
29. 7. 2001, Ivan Cigale, Stanko Mihev, V/ II-III, 240 m, 2 uri

Smer poteka med Srednjo in Veliko Raduho. Vstop je ob spominski plošči. Konec leta je smer dobila tudi prvo zimsko ponovitev. Mitja Skudnik in Iztok Mihev sta zimski vzpon ocenila s III, M4.

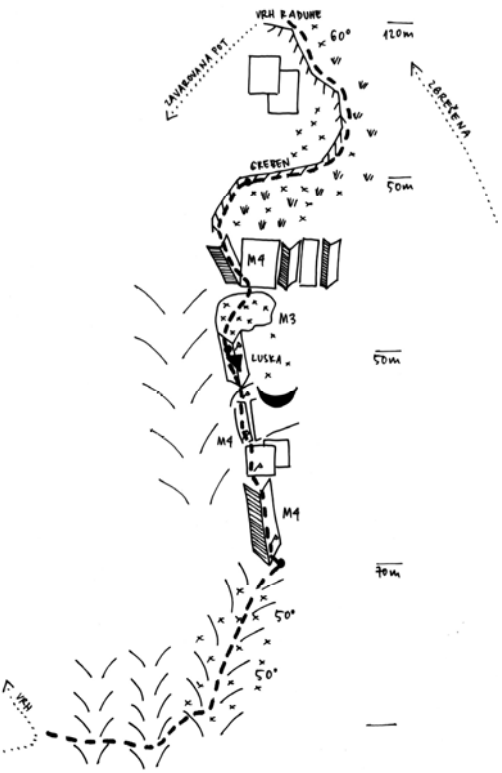

Grintovec, severna stena
CRAZY HORSE
26. 8. 2001, Tadej Zorman, Klemen Dolinšek, VII/ VI+, VII-, 200 m, 4 ure

Smer poteka med Grintovčevim stebrom in smerjo Carmen po dobro vidni poči v obliki črke S. Priporočata uporabo kompleta metuljev, pet jeseničanov in dveh profilcev.

Ute
ŠAKA
5. 8. 2001, Janko Oprešnik, Jollanda Herzog, VI-/ V+, 220 m, 3 ure

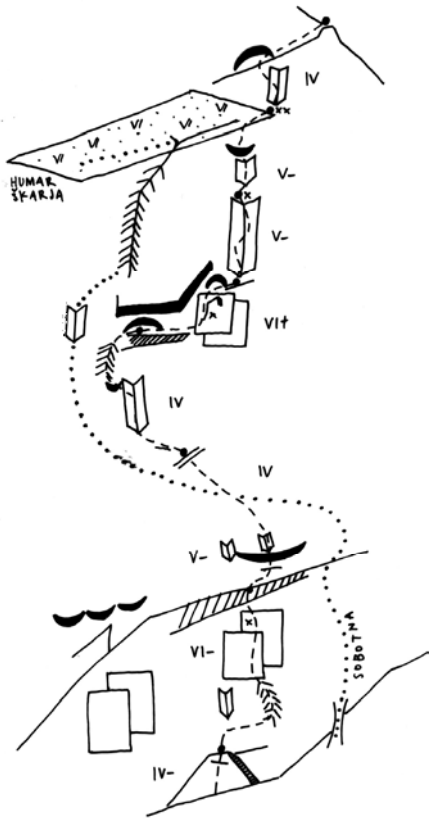

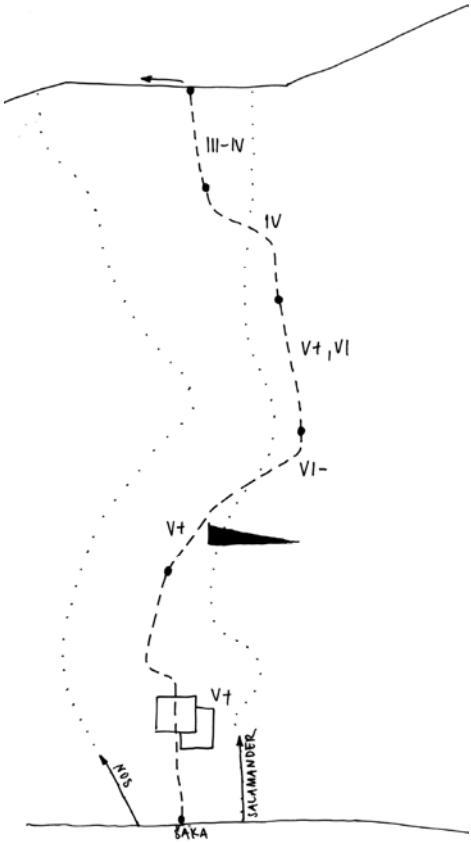

Planjava, JV stena
SONČEK
22. 7. 2001, Tomaž Tišler, Jure Prezelj, VI+/ V, 200 m

Smer v bolj navpični liniji seka Sobotno smer in se ji tik pred izstopom priključi na gredini.

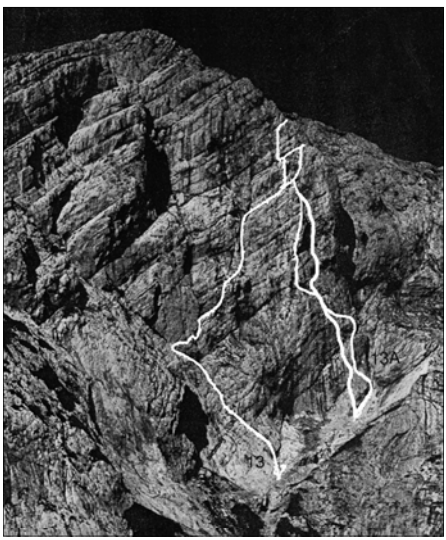

JV stena Planjave: Smer Humar - Škarja (levo, št. 13), Sobotna smer (desno, št. 13A), Sonček (odebeljeno)

Ojstrica, severna stena
RODODENDRON
7. 7. 2001, Janko Oprešnik, Boris Lorenčič, VII, A0 / V+, 500 m, 7 ur

V spodnjem delu lepo plezanje z dobrim varovanjem, višje pa plezanje v odprti steni z težavnim nameščanjem varovanja.

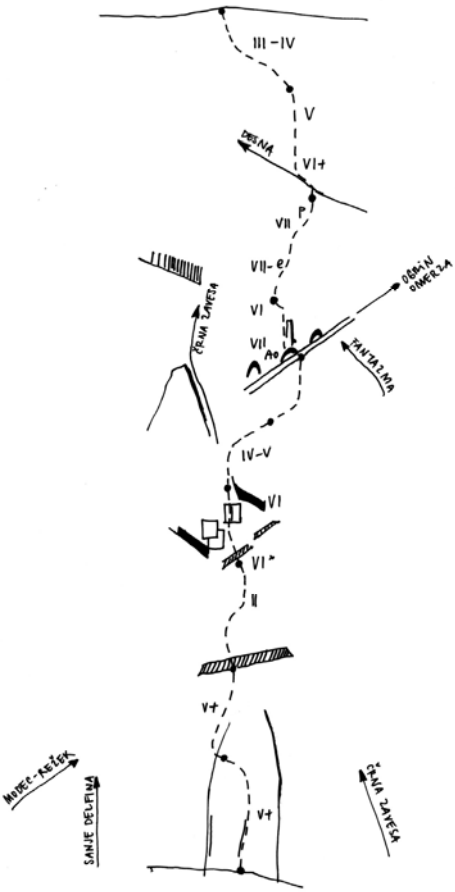

Skuta, južna stena
NA SVOJI ZEMLJI
31. 10. 2001, Klemen Mali, Aleš Koželj, 6c+/ 6b, 6a, 250 m, 3 ure

Sestop poteka s spusti ob vrvi po smeri Cvetje v jeseni.

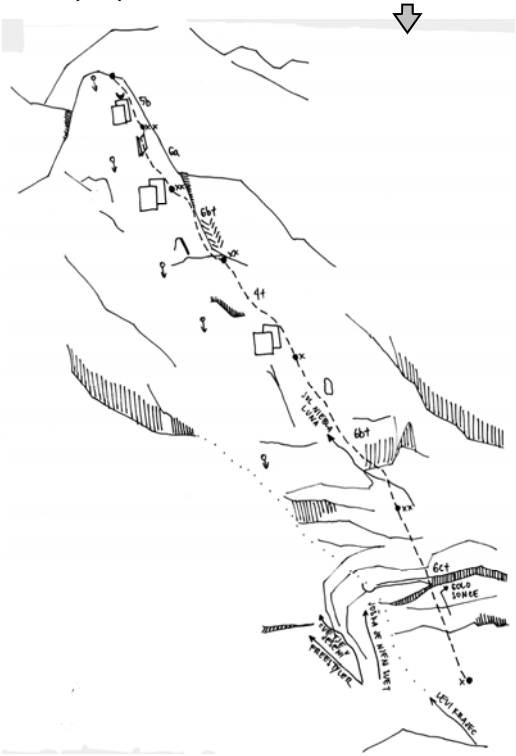

Vstop v smer Klasična kuhinja

Jermanov turn
GLASNE MISLI
27. 5. 2001,
Viktor in Suzana Relja, VI-, 220 m

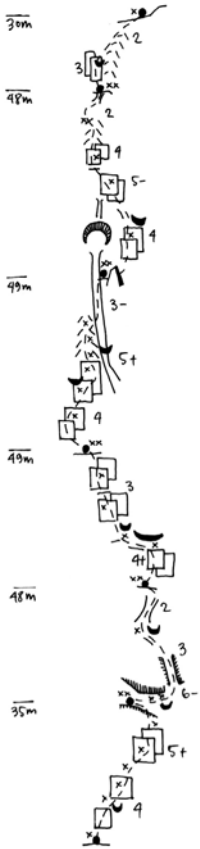

Staničev vrh, južna stena
KLASIČNA KUHINJA
15. 10. 2001, Andrej in Jasna Pečjak, VI-/ IV-V, 130 m, 2 uri.

Dostop poteka kot za vse smeri zakoncev Relja v južni steni Staničevega vrha. Izsek iz opisa: "Na vstopu v smer je zabit srednje velik klasičen kuhinjski nož. Na njem si lahko ustrezno skrajšate vrv ali pa narežete malico."

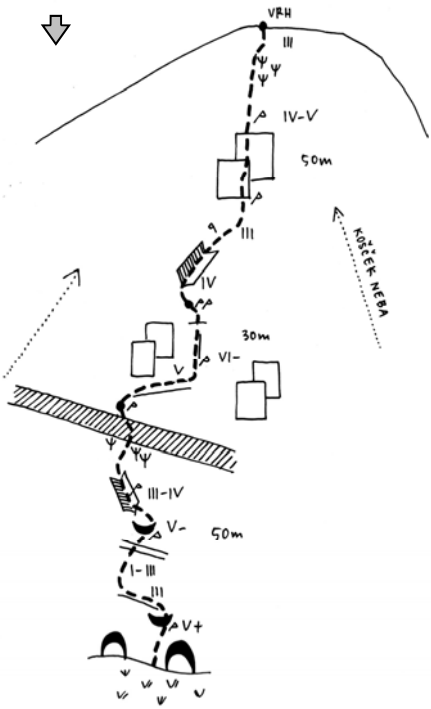

Glasne misli (levo), Planike za Ano (na sredini), Samo za norce in konje (desno)

Staničev vrh
MRZLO POSTAJA

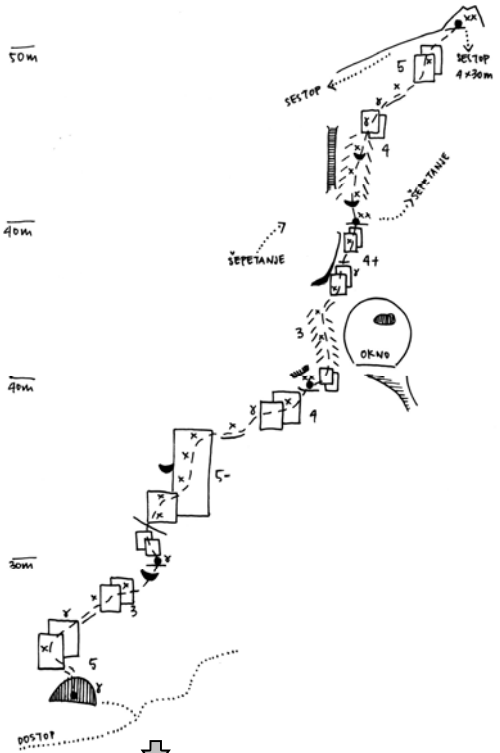

Stena nad Žrelom
PARADA KIČA

12. 8. 2001, Viktor in Suzana Relja, VI, 150 m

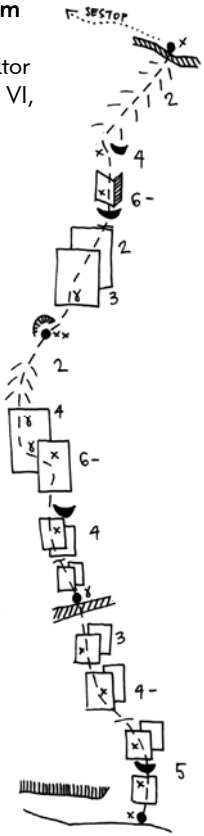

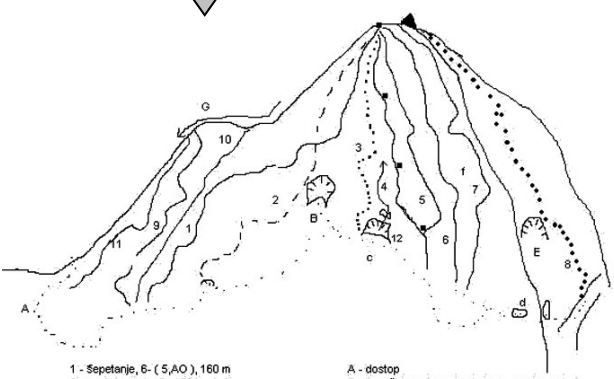

1 - Šepetanje, 6- (5,AO), 160 m
2 - mrzlo postaja, 5 , 150 m
3 - klasična kuhinja, 6- , 120 m
4 - košček neba, 6- (5,AO), 120 m
5 - svetla stran meseca, 7-/5 (5,AO), 120 m
6 - zvesta nevesta, 6+ (5,AO), 130 m
7 - čurkl, 5+ (5-,AO) , 130 m
8 - epilog, 6+ (5,AO), 130 m
9 - triperesna deteljica, 4/3, 120 m *
10 - nova smer zak. Pečjak *
11 - labrador, 5 -, 110 m
12 - zatišje , 7 (5,AO) , 120 m

A - dostop
B - kovačnica, okno skozi steno, vredno ogleda
C - votlina z oknom
d - mala kovačnica, dostop za smer 8
E - velika votlina s preduhom, ki se nahaja med smerema Zvesta nevesta in Čurkl (f)
G - sestop
■ - spust ob vrvi, 4 x 30 m, 2 x 60 m
* - smer ni opremljena

Veliki vrh
ADIJO PAMET
28. 4. 2001, Viktor in Suzana Relja, VIII-, 130 m

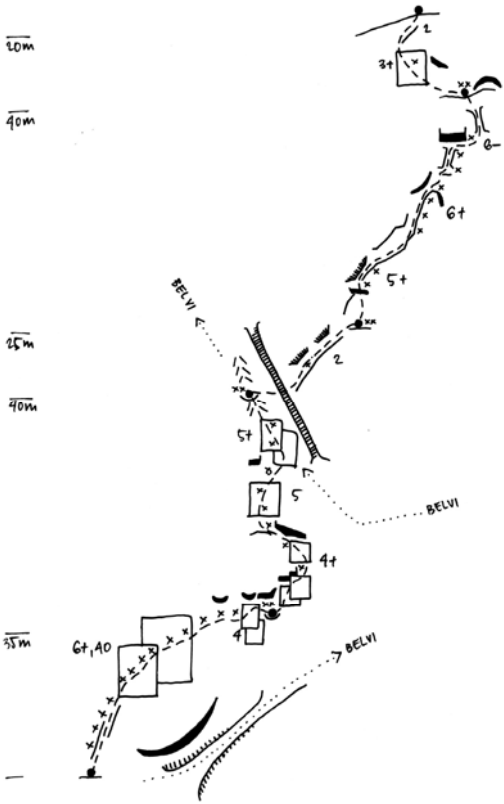

PREPIH
22. 9. 2001, Viktor in Suzana Relja, VI, 150 m

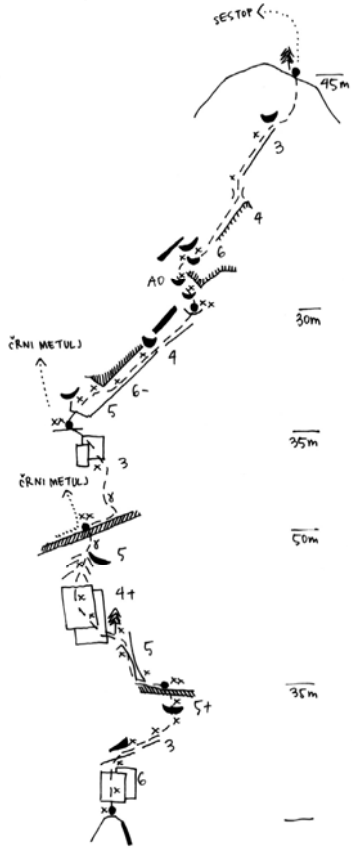

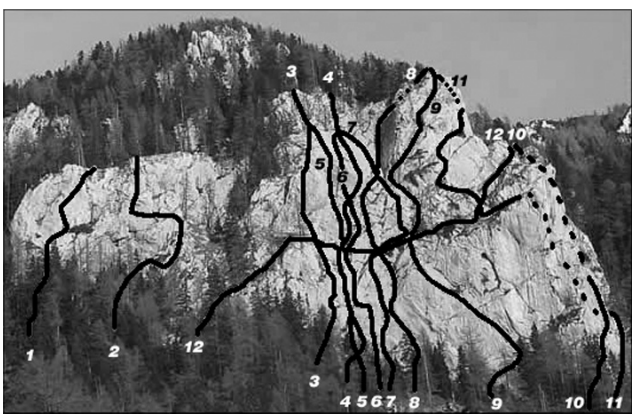

1 *Kurja juhica*
2 *Piranske ulice*
3 *Popek*
4 *Sanje neke gospodinje*
5 *Zajahaj oblak*
6 *Mama Korzika*
7 *Črni metulj*
8 *Valček*
9 *Prepih*
10 *Adijo pamet*
11 *Belvi*
12 *Prečenje*

Štruca, severna stena
MAT NEDOLŽNOSTI
15. 7. 2001, Anže in Tine Marenče, VII-/ VI-V, 300 m

Smer poteka po neizrazitem stebru. Značilno je plezanje po kompaktni skali s dobrimi možnostmi varovanja.

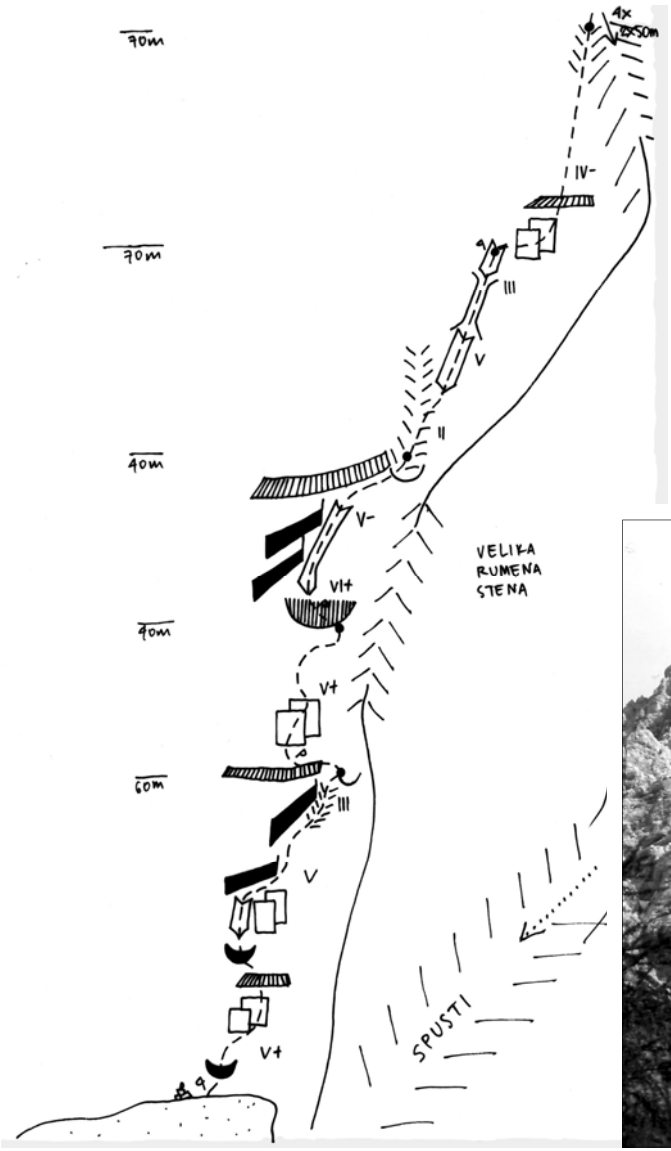

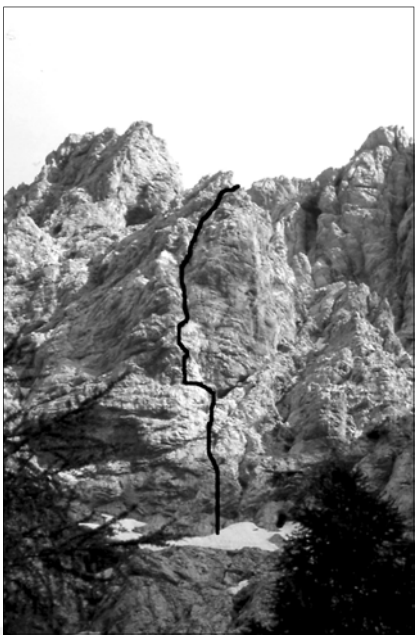

Dolgi Hrbet
MAT ZA FIČOTA
8. 9. 2001, Anže in Tine Marenče, V, 200 m

Smer se nahaja v stenici med Teranovo in Žrelom. Poteka po dveh izrazitih povezanih razčlembah. Težavnost je konstantna, skala pa ne najboljša.

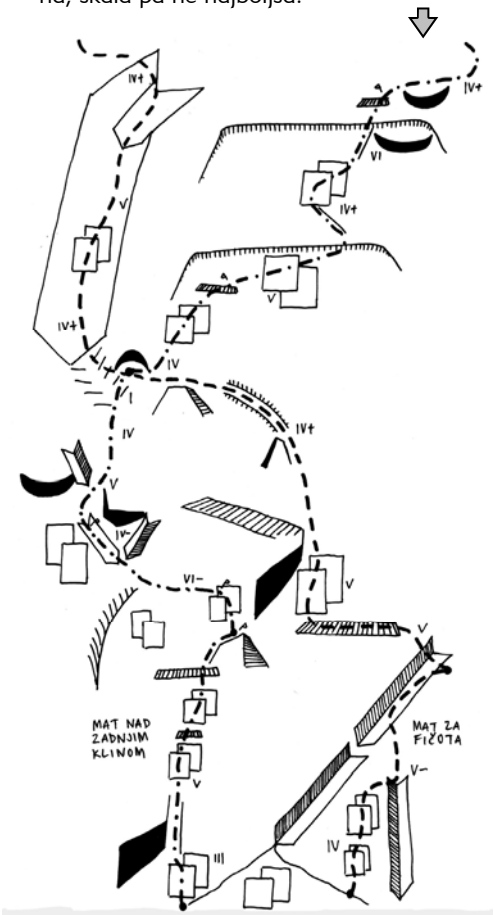

MAT NAD ZADNJIM KLINOM
30. 9. 2001, Anže in Tine Marenče, VI+/VI-V, 250 m

Smer poteka v stenici med Teranovo in Žrelom. Značilno je plezanje po kompaktni skali, ploščah s solidnimi možnostmi varovanja.

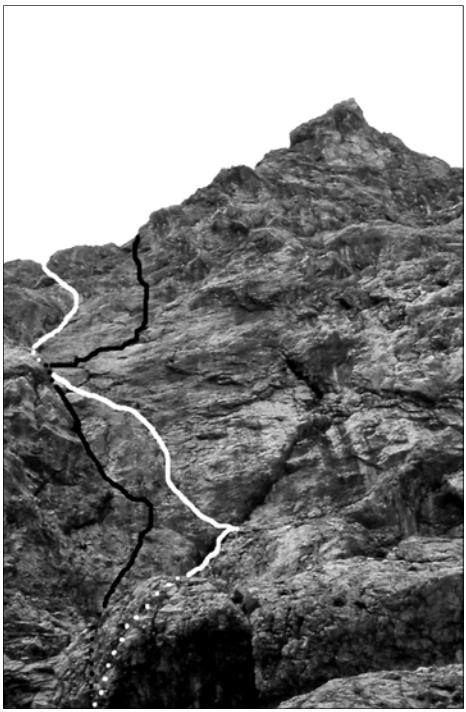

Mat nad zadnjim klinom (črno)
Mat za fičota (belo)

KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE
Zaledeneli slapovi in kombinirane smeri

Jezersko
SNEG JE POBELIL BREG
21. 1. 2001, Dejan Miškovič, Matevž Gradišek, Grega Kresal, M8, led 5+, 100 m, 5 ur

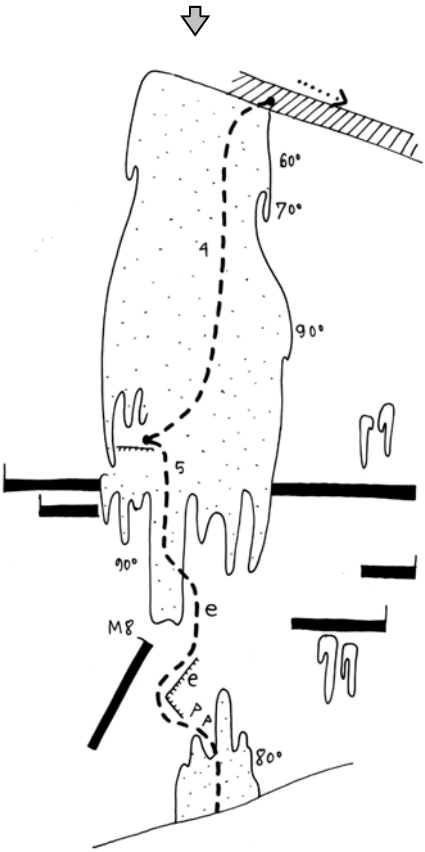

JULIJSKE ALPE
Prvenstveni vzponi

Veliki Draški vrh, severna stena
VIKTORIJA – VSTOPNA VARIANTA
11. 7. 2001, Matija Klanjšček, Tomaž Tišler, VII-/ VI-, IV+, 70 m

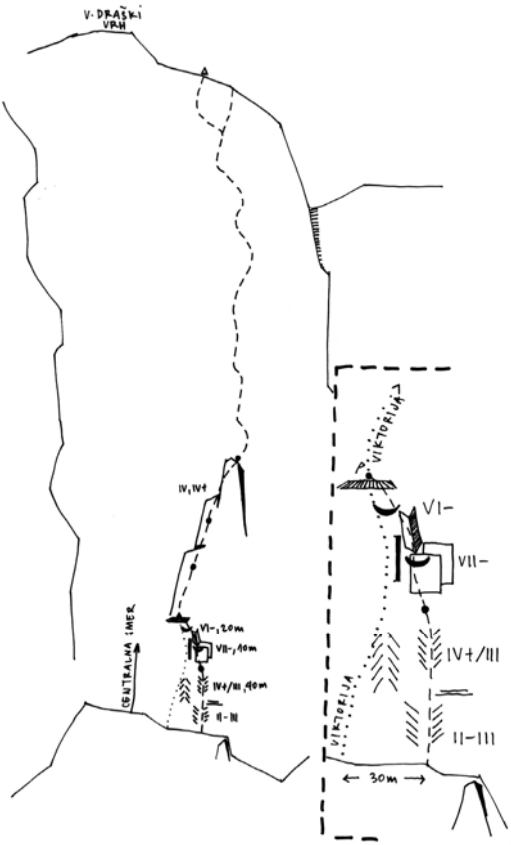

Tosc, zahodna stena
PARADAJZARCA
5. 4. 2001, Igor Korošec, Janez Gramc, led 4+, skala V+, A0, 200 m, 2 uri

Smer vstopi za Vodnikovo kočo po plazovini v dobro vidno grapo.

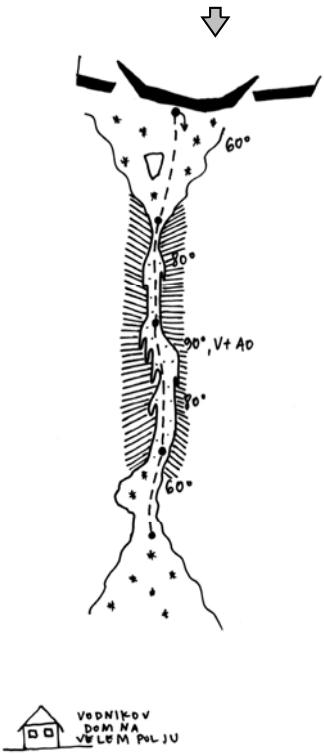

Debela Peč, severna stena
SPOMINSKA SMER ANDREJA MARKOVIČA
20. 9. 2001, Urban Ažman, Urša Rebec, VII, A2/ V-VI+, 550 m, 9 ur

Smer vstopi v črno, previsno poč, sto višinskih metrov pod vstopom v Sekločevo smer.

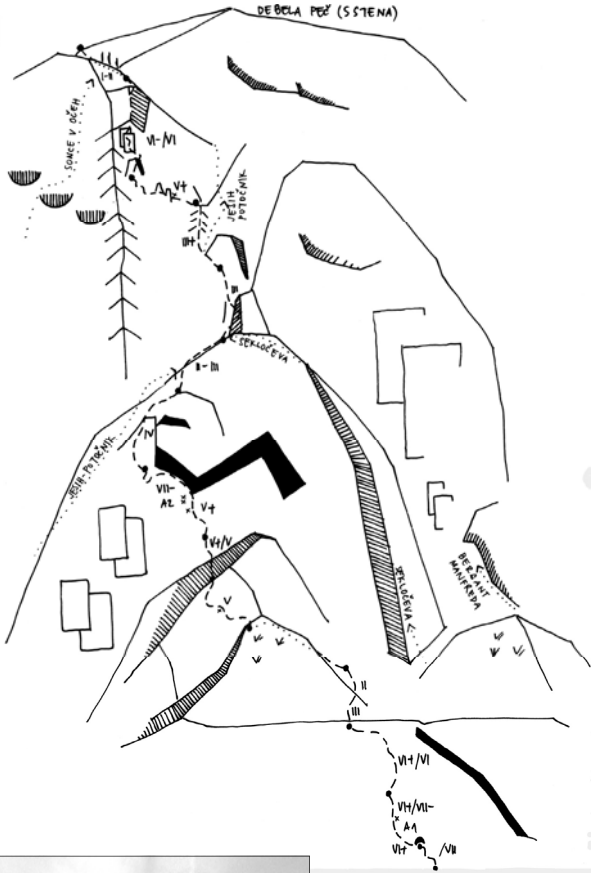

*Debela peč (severna stena): **1**. Pariženka (VI+/VI); **2**. SV raz (IV+/III-IV); **3**. Begant - Manfreda (P:P: VI+/VII-(VI,A1)); **4**. Sonce v očeh (VII-, A2-A3, VI+/VI); **5**. Jesih - Potočnik (III - IV); **6**. Belak - Manfreda (VI, A3); **7**. Ang Phujeva smer (VI-, V+); **8**. Sekločeva (V+/V); **9**. Spominska smer Andreja Markoviča (VII/A2)*

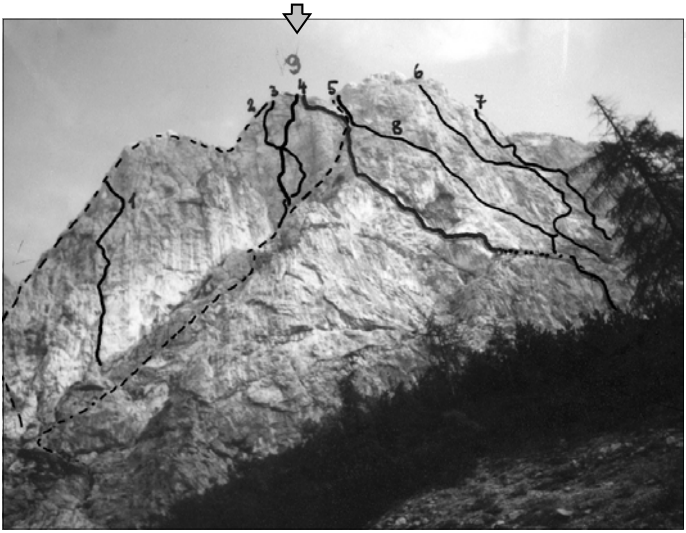

Mali Pršivec, vzhodna stena
JUNGLE BOOGIE
12. 5. 2001, Tadej Golob, Štefan Mlinarič,
V/ III-IV, 400m, 6 ur

Smer poteka po levi strani velikega stebra. V spodnjem delu je skala slabša, v zgornjem pa odlična.

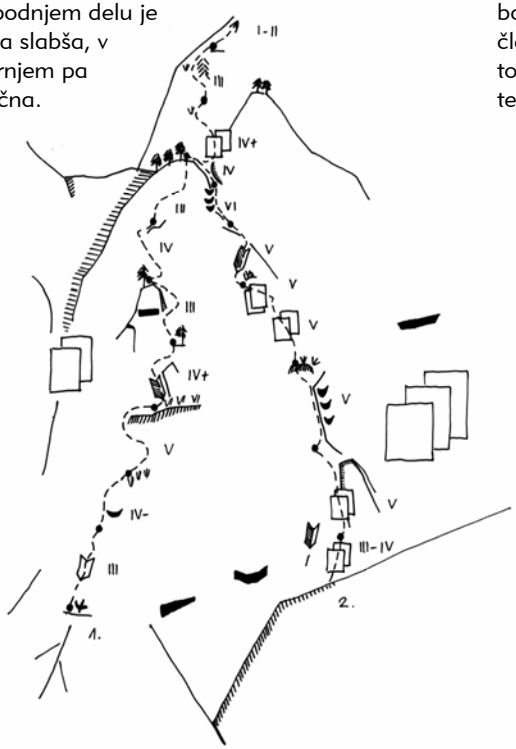

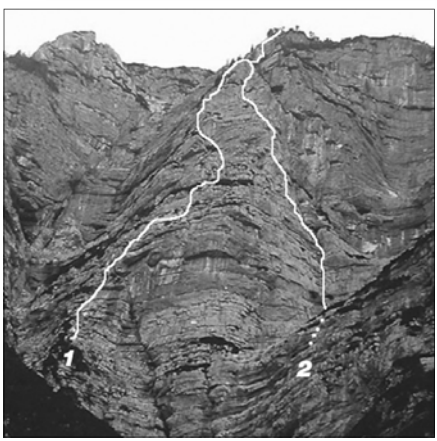

Mali Pršivec: Juglee Boogie (1) in Lačen golob (2)

PEČ BERAŠKA
5. 8. 2001,Tadej Golob, Blaž Stres,
VIII-/ VII-, 300 m

Smer se nahaja v steni desno od stebra in plati, kjer poteka Jungle boogie. Poteka po lepo vidni razčlembi, ki prerežo to strmo, poličasto steno. Skala je razen v zadnjem težkem raztežaju odlična.

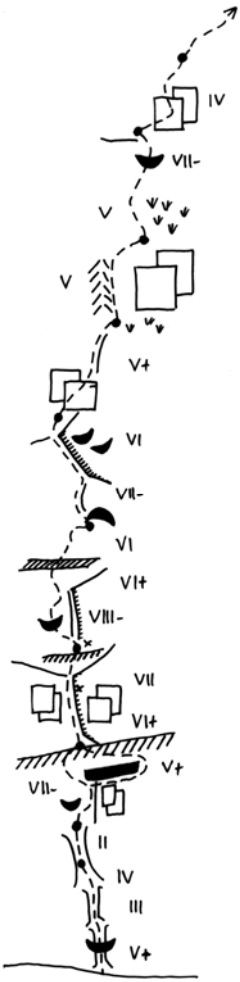

Nad Štitom glava, JV stena
MAXI NIŇA
12. 8. 2001, Tanja Jankovič in Urban Golob,
V+/ III-IV, 120 m

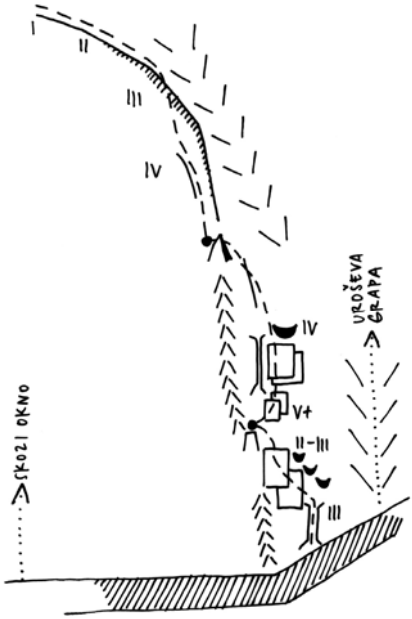

Nad Štitom glava, JV stena
SINJA SMER
12. 10. 2001, Tanja Jankovič, Urban Golob
V+, 120 m

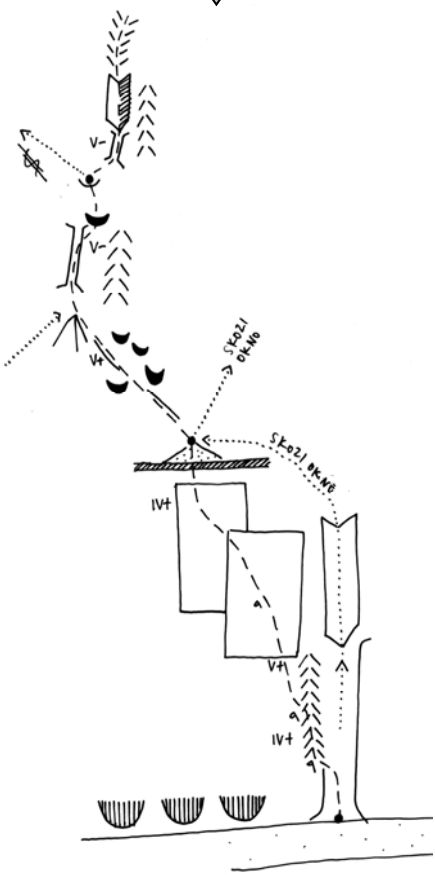

Zadnji Prisojnik,
južna stena
KAMINSKA SMER
5. 11. 2001, Peter Podgornik, Igor Skočir, VI/ V, ostalo III, 400 m, 2 uri

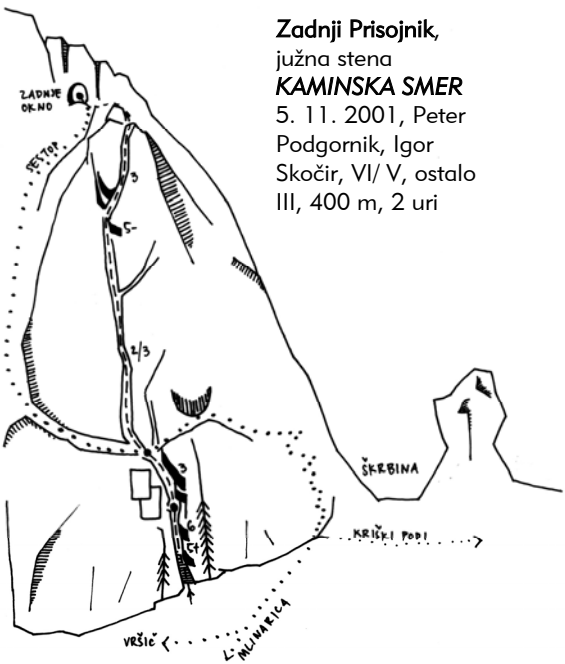

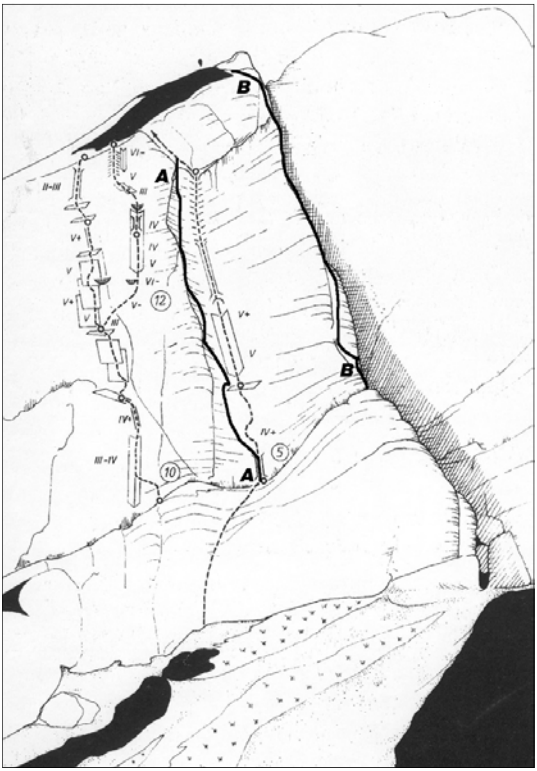

Nad Šitom glava:
Sinja smer (A) in Maxi Niňa (B)

Nad Šitom glava: Sinja smer (A) in Maxi Niňa (B)

Prisojnik
PARTAČA
30. 6. 2001, Viktor in Suzana Relja, V, 350 m

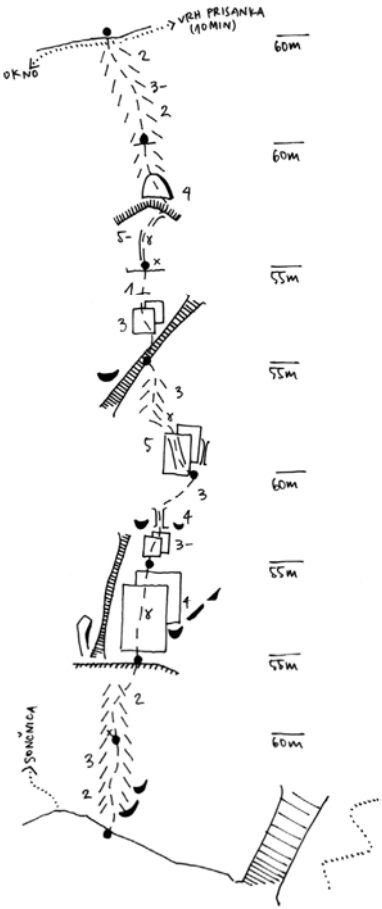

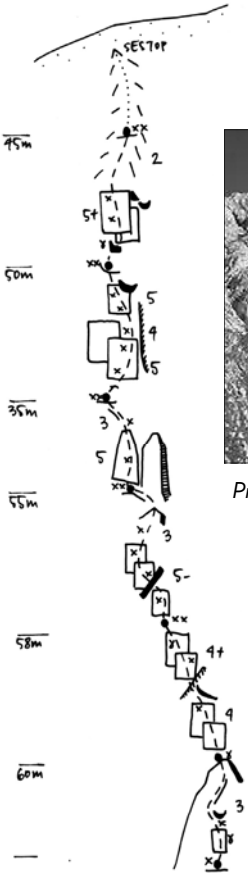

TAPETA
21. 7. 2001, Viktor in Suzana Relja, V+, 250 m

Prisojnik: Tapeta

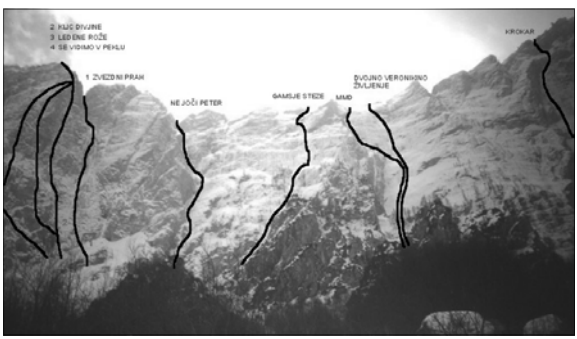

Od leve proti desni si sledijo smeri: Klic divjine, Ledene rože, Se vidimo v peklu, Zvezdni prah, Ne joči Peter, Gamsje steze, MMD, Dvojno Veronikino življenje, Krokar

Rušica (pri Vršacu)
POPELJUHARSKA
16. 6. 2001, Tine Cuder, Jure Črnič, VI-/ IV-V, 400 m, 6 ur

Pot za Prehodavce zapustimo po uri in četrt, stena pa se nahaja 15 minut od poti.

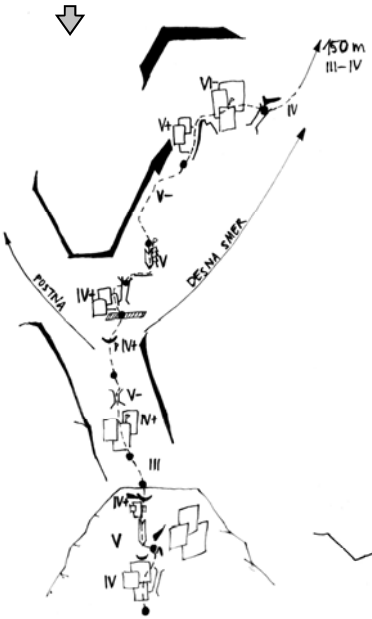

Zapotoški vrh
SIR EDVARDS
8. 7. 2001, Tine Cuder, Jure Črnič, V/ IV, 200 m, 2 uri

Od planine Zapotok je do stene 45 minut hoje.

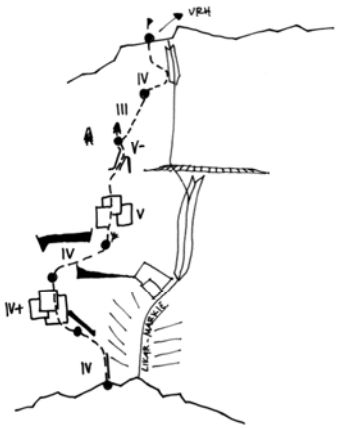

Ribežni, severna stena
MMD
6. 2. 2001, Matija Klanjšček, Blaž Stres, IV+, 5, skala VI+, A1, 650 m, 13 ur

Smer sta speljala med Gamsjimi stezami in novejšo zimsko smerjo Dvojno Veronikino življenje. Poteka po tanki liniji zbitega snega in ledu z naklonino do 90 stopinj v najtežjih dveh raztežajih. Veliko je bilo plezanja po tankem požledu s slabim varovanjem, v izstopnem delu pa sta morala preplezati tudi dva skalna raztežaja.

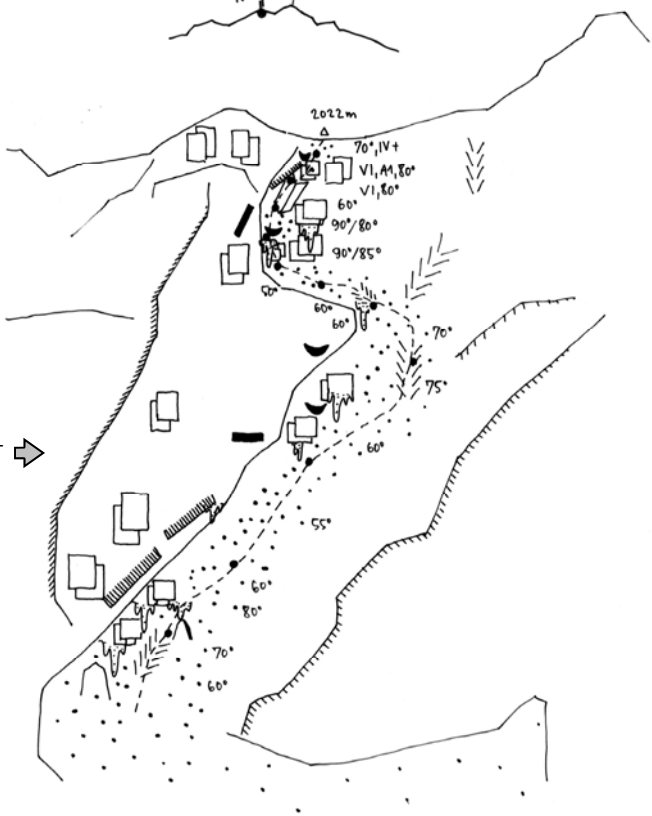

Rombon, severna stena
OMOTCA
21. – 22. 2. 2001, Zlatko Koren, Vasja Košuta, David Pehnec, V, 5, skala V+, A0, 900 m, 18 ur

Smer se začne v kotlu levo od smeri Bele sanje. Spodnji del poteka po strmih žlebovih, previsni zapori se nato umakne v levo. Zgornji del poteka po položnejših pobočjih levo od vrha Rombona. Prvi plezalci priporočajo 10 različnih klinov in štiri manjše metulje.

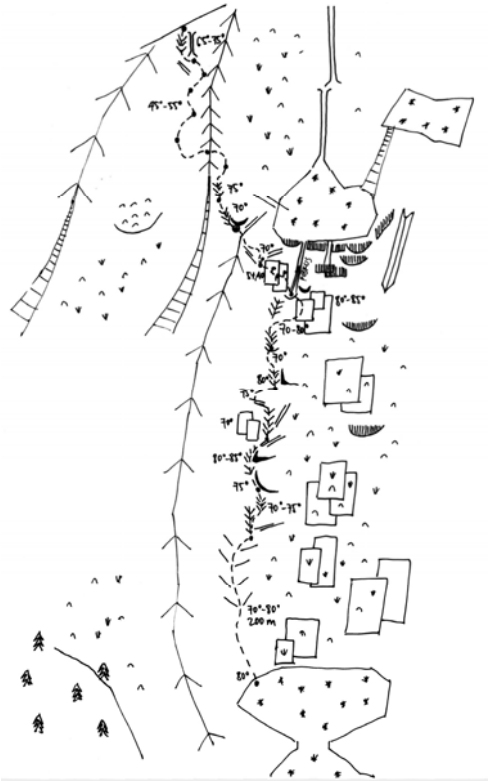

Šplevta
STRELA
18. 8. 2001, Simon Markočič, Boštjan Likar, VI+, V-VI, 450 m, 7 ur

Najkrajši pristop je iz Zadnjice po mulatjeri, ki vodi do Pogačnikovega doma na Kriških podih, od koder se pod steno spustiš v 20 minutah.

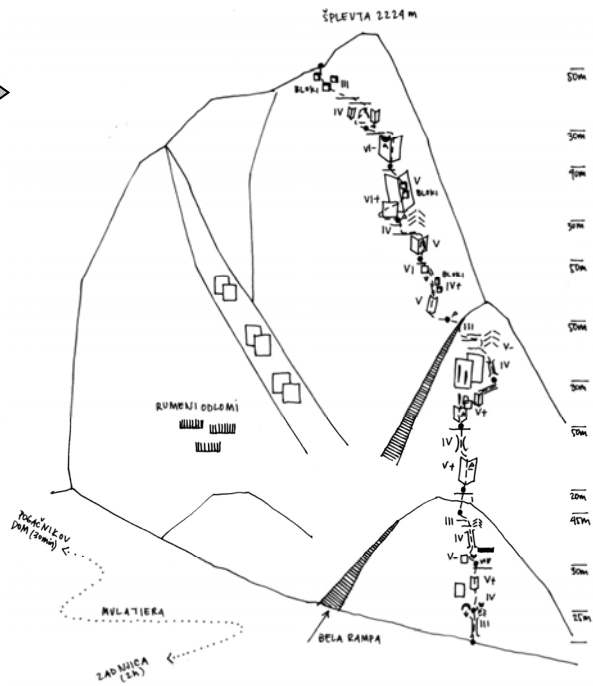

Razor, Lešarjeva peč, JV stena
ZADNJI KRAJEC
13. 10. 2001, Peter Podgornik, Jože Šepič, VI+/ V-VI, 450 m, 7 ur

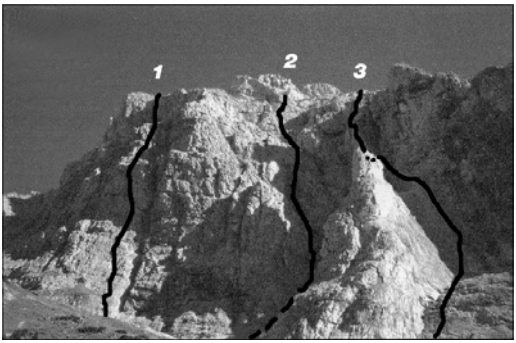

Razor - Lešarjeva peč: Zadnji krajec (1), Po črni lisi (2), Smer ob stolpu (3)

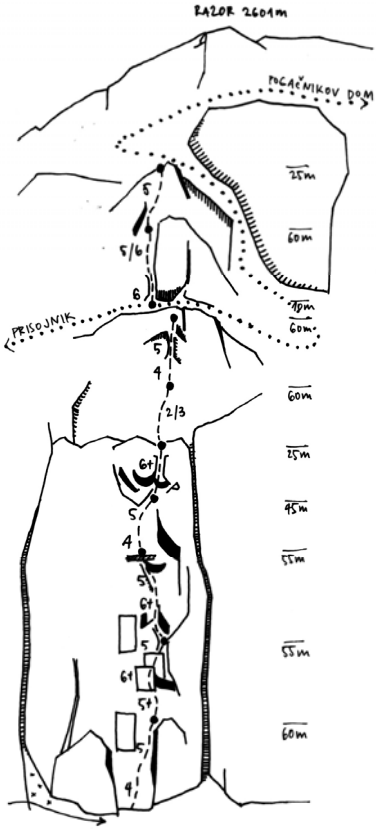

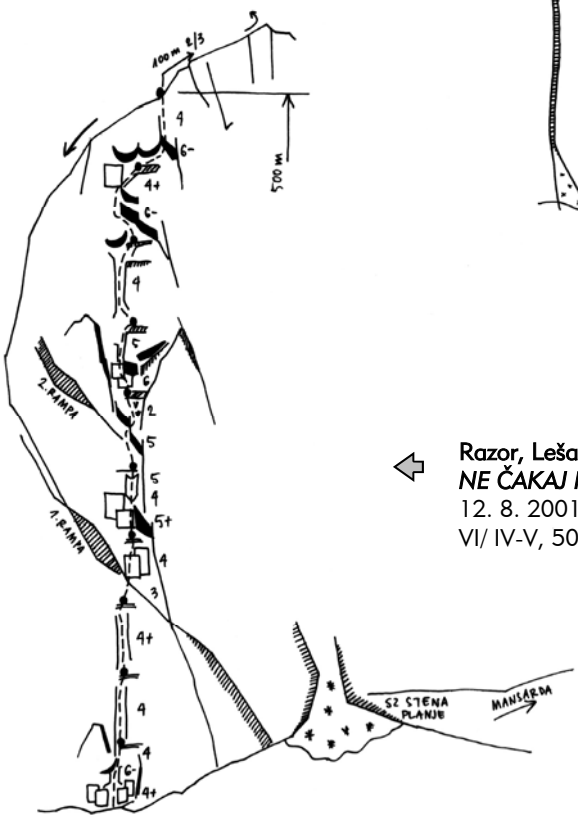

Razor, Lešarjeva peč, JV stena
NE ČAKAJ POMLADI
12. 8. 2001, Peter Podgornik, Igor Skočir, VI/ IV-V, 500 m, 5 ur

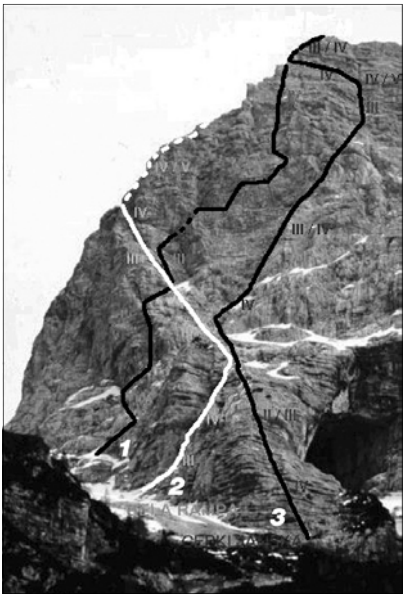

Šplevta: Četrta smer (1), Bela rampa (2), Cerkljanska (3)

Šplevta
BELA RAMPA
15. 7. 2001, Rado Lapajne, Jože Makuc, V+/ III-IV, 350 m

Oblica: Mojca (1), Radovednež (2)

Oblica, severna stena
MOJCA
7. 7. 2001, Tadej Golob, Miha Valič, V+, 400 m, 8 ur

Dostop poteka po lovski poti, ki pelje mimo Lukeževega ledu v Zgornjo Krnico (Tumova smer). Ko pot izgine v strminah, še nekaj časa navzgor, nato pa desno navzdol v grapo in pod steno. Strmo plezanje v večinoma dobri skali.

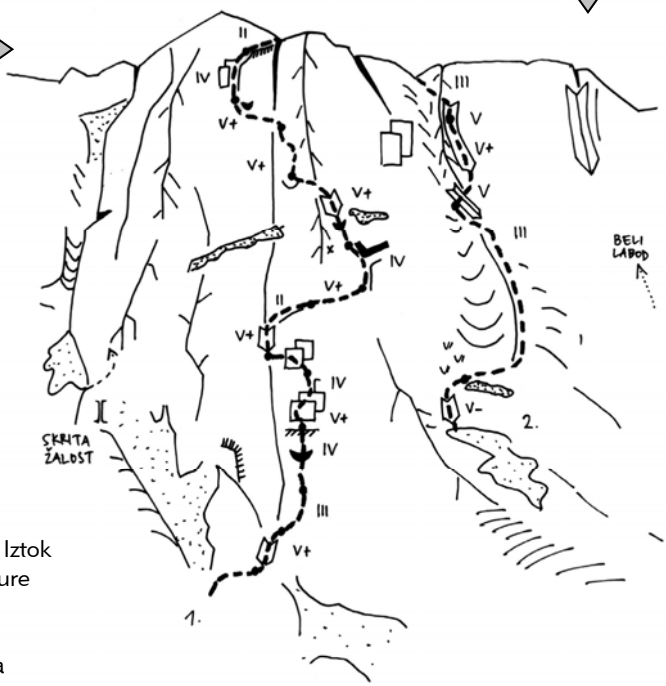

RADOVEDNEŽ
6. 10. 2001, Tadej Golob, Iztok Ipavec, V+ / III, 300 m, 3 ure

JULIJSKE ALPE
Zaledeneli slapovi

Cmir, severna stena
SANJIN SLAP
29. 12. 2001, Miha Pintar, Grega Kofler, led 5-, 200 m, 2 uri

Od parkirišča pred Aljaževim domom zavijemo levo na Anceljnov rovt, od tam je slap dobro viden.

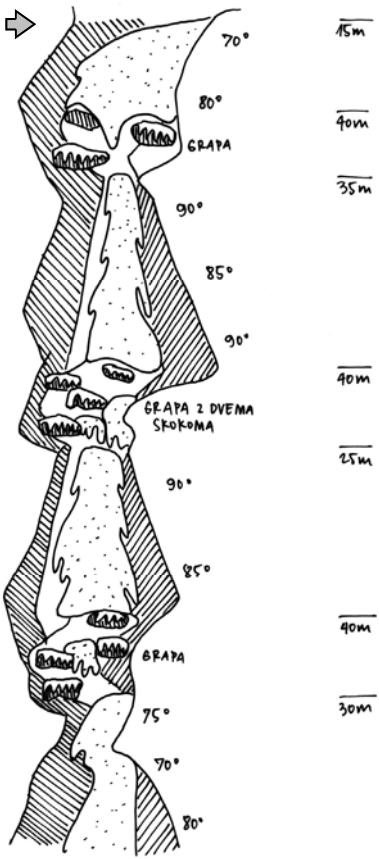

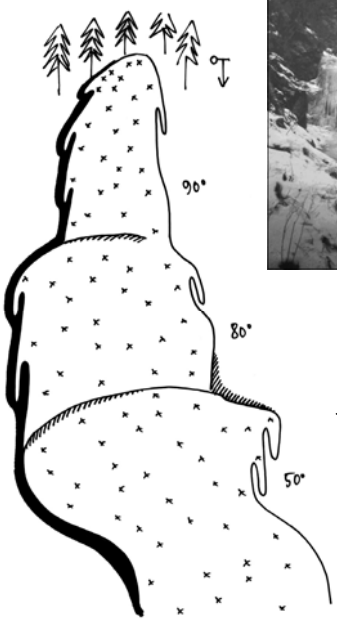

Martuljek
TRIJE QUASARJI
6. 1. 2001, Grega Kofler, Miha Pinter, David Šmid, led 3+, 80 m

Iz parkirišča pred martuljško sotesko proti Martuljškemu slapu. Po približno 15 minutah sta na levi strani slapova Curek in Matandre, na nasprotni stani pa leži ta slap.

Zgornjesavska dolina, Drevesnica
POT V EVROPO

21. 1. 2001, Miha Pinter, Aleš Šifrer, led 4+, 65 m

Od lovske koče na Brvogu še 15 minut naprej po poti proti Dovški Babi in Kepi. Sto metrov pred odcepom za Kepo sledi spust po vrvi po položni grapi do vznožja slapu.

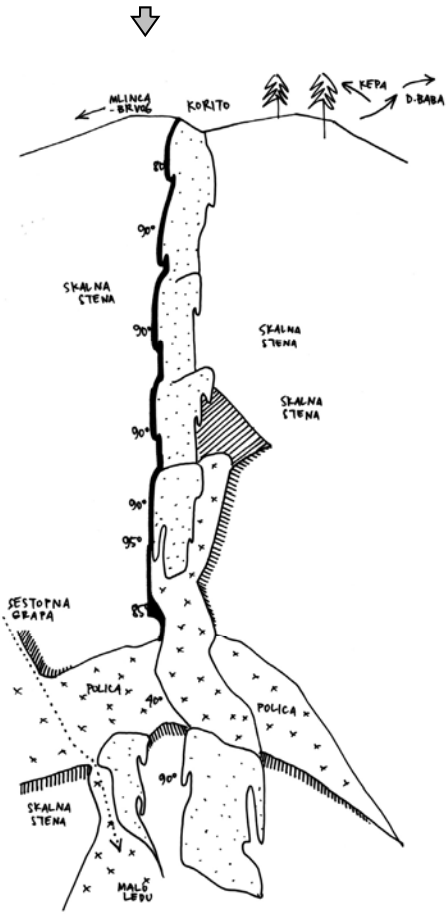

Tamar
ŽLICE SPLOH NI

25. 12. 2001, Aljaž Anderle, Primož Hostnik, M7, led 6+, 25 m (170 m)

Smer se začne na vrhu Slapu nad potjo in je pravzaprav njegov podaljšek.

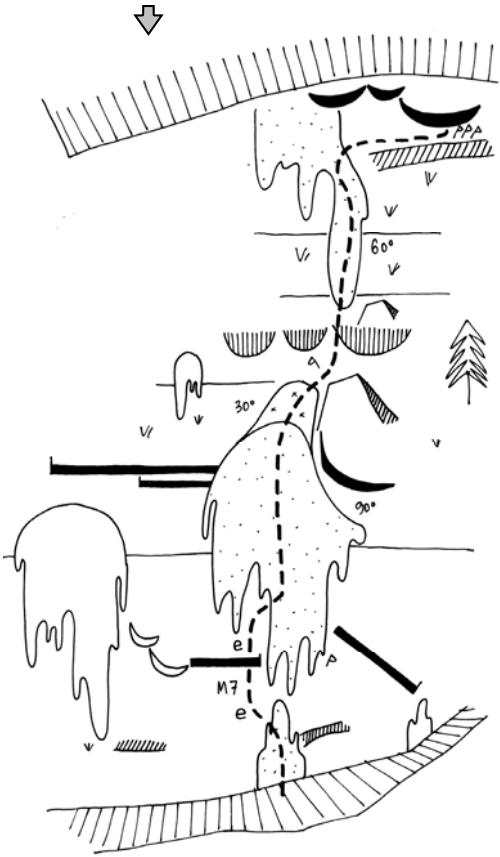

JULIJSKE ALPE
Pomembnejše ponovitve

Triglav, Sfinga
KLJUČ SREČE – VARIANTA KEŠNAR-KOVAČ
21. 8. 2001, Marko Prezelj, Klemen Mali, VI-VII, 3,30 ure

Prosto na pogled, druga ponovitev.

Široka peč
VEČNA POT
14. 10. 2001, Samo Krmelj, Zoran Radetič, VI, 700 m

Tretja ponovitev.

Šite
DAS IST NICHT KAR TAKO
15. 7. 2001, Marko Lukić, Silvo Karo, 7b, 400 m

Prva prosta ponovitev.

Bavh, severna stena
BITKA ZA NEZNANO
26. 8. 2001, Marko Prezelj, Klemen Mali, VI-VII, 750 m, 5 ur

Prva ponovitev, prosto na pogled.

Votli vrh
ZNAMENJE OB POTI
1. 8. 2001, Marko Prezelj, Klemen Mali, VII+, A0 / V-VI, 750 m, 13 ur

Štirje mokri metri A0, ostalo prosto na pogled. Druga ponovitev.

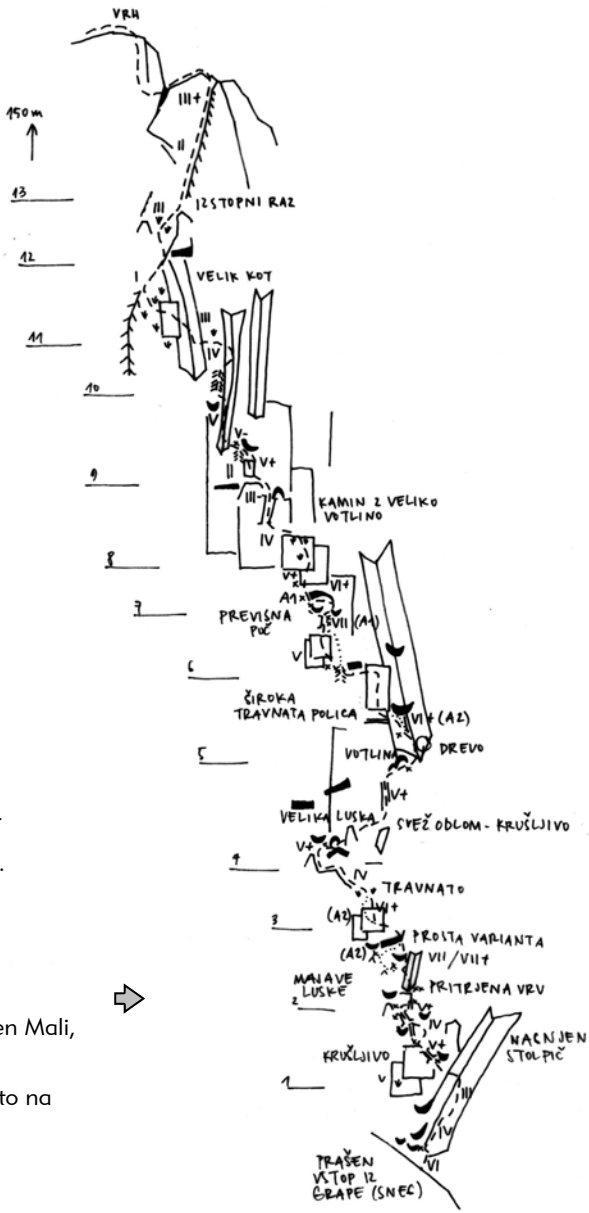

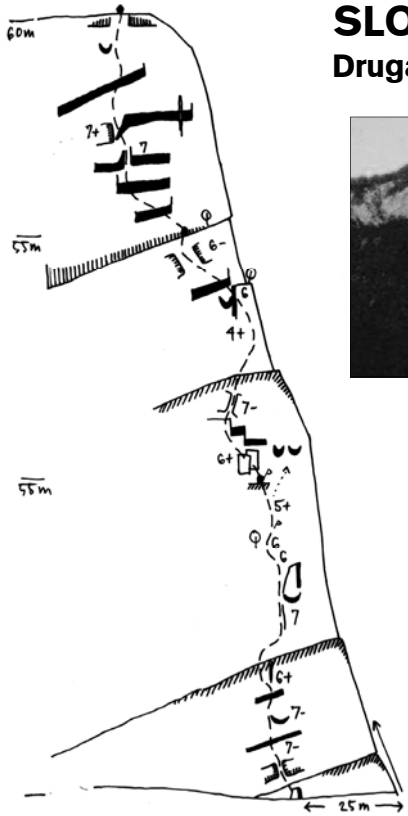

SLOVENIJA

Druga območja

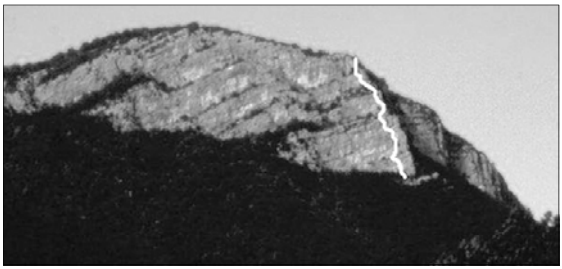

Kuželjska stena
TA LEVA
10. 6. 2001, Andrej Grmovšek, Tanja Rojs, VII+, 170 m, 5 ur

Resna smer v slabi skali.

EVROPA

Hrvaška

Člani AK Ravne Igor Plesivčnik, Matjaž Prislan in Stanko Mihev so aprila plezali v stenah Velebita. Na področju Dabarskih Kukova so preplezali šest prvenstvenih smer s težavami od III do V in višinami do 140 metrov.

Paklenica, Crljenica
RUMENA SMER
26. 10. 2001, Janko Oprešnik, VI+/ IV-V, 110 m, 3 ure

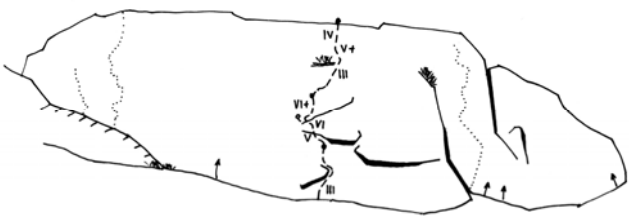

Paklenica, Maniti Kuk – Zob
BAJONET

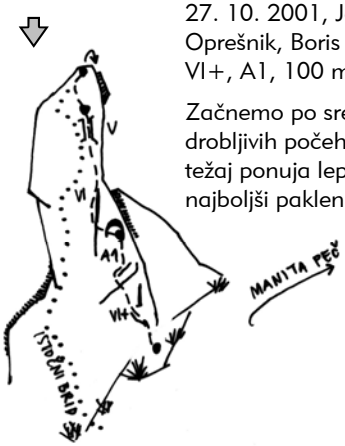

27. 10. 2001, Janko Oprešnik, Boris Strmšek, VI+, A1, 100 m, 2 uri

Začnemo po sredini zoba po drobljivih počeh, drugi raztežaj ponuja lepo plezanje v najboljši pakleniški skali.

Italija

Val Valeille
THE EMPIRE STRIKES BACK
10. 2. 2001, Grega Kresal, Dejan Miškovič, M11, 150 m

The Empire Strikes Back - Val Valleile

Zahodna Cina
ŠVICARSKA SMER
15. 8. 2001, Marko Lukić, (Alenka Lukić), VIII+/ IX-, 450 m

Velika Cina
SAŠKA SUPERDIRETISIMA
18. 8. 2001, Marko Lukić, Miha Praprotnik, IX+, 500 m

Najtežji raztežaj je Marko preplezal v drugem poizkusu, vse ostalo pa na pogled. Smer poteka v povprečni skali in je v glavnem opremljena z navadnimi klini slabe kvalitete. Druga prosta ponovitev.

Paklenica
AGRICANTUS
5. 5. 2001, Marko Lukić, (Erih Obrez), 8a, 200 m

Prva prosta ponovitev.

Točila nad Jablancem
COME BECKA
29. 4. 2001, Andrej Grmovšek, Tanja Rojs, 6b/ 5b, 135 m, 2 uri

Smer je opremljena s svedrovci, za dodatno varovanje priporočata komplet metuljev in zank.

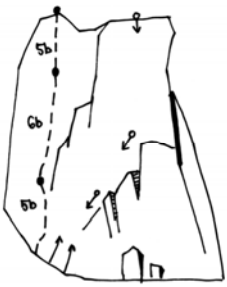

Švica

Bernske Alpe
Eiger
KLASIČNA SMER
15. 7. 2001, Andrej Štremfelj, Jože Šepič, V, 1800 m

Vodniški vzpon.

Francija

Zahodne Alpe
Aiguille Sans Nom
GOULOTTE A LA POINTE CROUX
7. 12. 2001, Jernej Breščak, Uroš Samec, V, 4+, 900 m, 10 ur

Bivakirala sta na vrhu stene, naslednji dan pa preko vrha Aig. Verte sestopila po Whymperjevem ozebniku.

OBISK SLOVENSKIH ALPINISTOV NA ŠKOTSKEM

Izmenjava in udeležba na 3. mednarodnem zimskem srečanju alpinistov

Obisk je potekal med 16. 2. 2001 in 4. 3. 2001. Obisk je bil drugi del izmenjave z alpinisti iz Velike Britanije, ki so nas obiskali februarja lansko leto. Drugi teden obiska so se udeležili tudi mednarodnega zimskega srečanja v Glenmore Lodgu, ki ga je organiziral BMC (British Mountaineering Council).

Udeleženci: Marko Prezelj, Andrej Štremfelj, Blaž Navršnik, Aleš Koželj, Aljoša Markač, Jernej Sinkovič, Matic Jošt.

16. 2. Odhod z letalom z Brniškega letališča v London.
17. 2. Odpotujejo v Avimore na Škotskem.
18. 2. Zimsko plezanje v ostenjih Ben Nevisa in ostenjih Cairngorms.

Vzponi:

- Prezelj - Cartwright; Cairngorms, S stena Carn Etchachan, Pagan slit, V, 5
- Prezelj - Cartwright, Cairngorms, S stena Carn Etchachan, The Guillotine Direct, VII, 8, 2. vzpon pozimi, PP, NP
- Markač - Chinnery, Ben Nevis, Observatory ridge, IV, 4, 400 m
- Jošt - Cool, Ben Nevis, Zero Gully, V, 4, 300 m
- Koželj - Parnell, Ben Nevis, Hadrian's wall Direct; V, 5, PP, NP
- Sinkovič - Parnell, Ben Nevis, Hadrian's wall Direct, V, 5, 300 m
- Navršnik - Benson, Ben Nevis, Orion direct, V, 5, 400 m

19. 2. Zimsko plezanje v stenah Creag Meagaidh. Sinkovič si je med sestopom zvil gleženj.

Vzponi:

- Prezelj - Cartwright, Coire Ardair, Pinnacle buttress, Smith's Gully, V
- Prezelj - Cartwrigh, Ritchie's Gully; IV, 4
- Markač - Chinnery, North Post; V, 5, 400 m
- Koželj - Finlay, The wand, V, 5, PP, NP
- Jošt - Cool – Richard, 1959 face route, V, 4, 450 m
- Sinkovič - Parnell, South Post Direct, V, 4, 400 m
- Sinkovič - Parnell, Ritchie's Gully, IV,4, 165 m
- Navršnik - Benson, The wand, V, 5, 210 m
- Navršnik - Benson, Diadem, V, 4, 210 m

20. 2. Selitev v Mill Cottage.
21. 2. Skalno plezanje v Torridonu (gnajs).
22. 2. Zimsko plezanje v North-East Corrie – Lochanagar.

Vzponi:

- Prezelj - Chinnery, Pinnacle Grooves, VII, 7, 2. zimski vzpon, PP, NP
- Jošt - Cool, Pinnacle face, VI, 7, 150 m, NP, PP
- Štremfelj - Parnell; Parallel buttres, VI, 6, 280 m
- Markač - Powell, The Bell's route, V, 6, 200 m

– Koželj - Finlay, Eagle Ridge; VI, 6, PP, NP

24. 2. Zimsko plezanje v Beinn Eighe in v Liahach.

Vzponi:

– Prezelj - Cartwright, West Buttress Direttissima, VII, 8, 2. zimski vzpon, PP, NP
– Jošt - Cool, Central Buttress - Piggott's route, VI, 7, 180 m, NP, PP
– Markač - Powell; The Bell's Gully, IV, 5, 180 m

25. 2. Del ekipe počiva, nekateri pa plezajo v različnih stenah v bližini Avimora. Zaradi obilice sreža na skali so nekateri primorani obrniti v razmeroma kratkih smereh. Zvečer je uradni začetek mednarodnega zimskega srečanja.

Vzponi:

– Štremfelj - Pennet, Doctor's choice, Coire an T-Snechda, V, 4, 105 m
– Štremfelj - Pennet, Kuryakin's Corner, Coire an T-Snechda, VI, 7, 35 m
– Sinkovič - Hay, The Cairngorms, The Seam, IV, 5, 100 m
– Navršnik - Benson, Coire an T-sneachda, White magic, VII, 7, 120 m

26. 2. Parnell, Markač, Nibs, Koželj, Cool in Jošt plezajo v Shelter Stone. Štremfelj, Prezelj, Cartwright in Prasev plezajo v precej oddaljeni steni Sgurr an Fhidhleir na SV Škotske.

Vzponi:

– Prezelj - Cartwright, Direct Nose Route & The Tower Finish, VI, 7, 2. vzpon pozimi, PP, NP
– Štremfelj - Prasev, Direct nose route, VI, 7, 245 m, 2. ZPP
– Koželj - Nibs, Postern; VI, 6, PP, NP
– Jošt - Cool, Citadel, VII, 8, 270 m, NP, PP
– Markač - Parnell, Citadel, VII, 8 (A0)

28. 2. Vsi plezajo v različnih stenah v pogorju Caringoms.

Vzponi:

– Prezelj - Cross, Shelter Stone, Postern Direct, VII, 8, 3. vzpon pozimi, PP, NP
– Štremfelj - Prasev, Sticil face, Shelter stone crag, V, 6, 240 m
– Koželj - Nibs, Carn Etchachan, kombinacija The silent approach, IV, 5, in Time Traveller, VII, 7, PP, NP
– Markač - Parnell, Coire An Lochain, VII, 8 (A0), 65 m
– Sinkovič - Hay, The Cairngorms, Western Route, IV, 6, 120 m
– Navršnik - Chinnery, Buachaille etive mor, Ravenis Gully, V, 6, 135 m

1. 3. Zaradi epidemije slinavke in parkljevke lokalne oblasti prepovedo vse aktivnosti v naravi.

4. 3. Sheffield – London – Ljubljana

Grčija

Grčija, Varasova

FLOWERS ON THE WALL

27. 4. 2001, Tomaž Tišler, Matej Prezelj, VI+/ V+, 130 m

LOOBY-LOO

1. 5. 2001, Tomaž Tišler, Jurij Buh, V+/ V, 120 m

Prvenstveni smeri v steni nad kampom.

SVET
Severna Amerika

Aljaska
Člana: Marko Prezelj, Stephen Koch (ZDA), 23. 5. - 23. 6. 2001

Mount Hunter, Mini Moonflower
LUNA
28. 5. 2001, Marko Prezelj, Stephen Koch, M7, 650 m

Prvenstvena smer.

Mount Hunter
WPOD ROUTE – MOONFLOWER BUTRESS
1.- 2. 6. 2001, Marko Prezelj, Stephen Koch, M7+, 1500 m, 25 ur (36 ur celotna tura)

Prva prosta ponovitev smeri.

Denali, JZ stena
LIGHT TRAVELLER
17. - 18. 6. 2001, Marko Prezelj, Stephen Koch, M8, 2000 m, 51 ur iz baze nazaj

Po prvenstveni smeri sta 1000 metrov nadaljevala po Cassinovem razu do vrha.

23. maj: Letalski prevoz Ljubljana - München - San Francisco - Seattle - Anchorage in nočitev v Anchorageu.
24. maj: Nakup hrane in opreme ter prevoz v Talkeetno.
25. maj: Registracija za vstop v Denali national park. Čakanje na letalski prevoz. Zaradi slabega vremena letala ne letijo, čakalna lista se daljša.
26. maj: Pozno popoldne ju s Stephenom prepeljejo na ledenik Kahiltna (2200 m) kjer je zapadlo 20 centimetrov novega snega.
27. maj: Dopoldne pripeljejo še preostali del njune opreme. S smučmi se povzpneta po ledeniku pod severno ostenje Mount Hunterja in si ogledata razmere za plezanje.
28. maj: Ob 9:30 zapustita bazo in ob 12:00 začneta s plezanjem prvenstvene smeri v "Mini Moonflower".
29. maj: Po vzponu na sneženo gobo v vršnem grebenu ob treh zjutraj začneta s sestopom. Večino spustov opravita na "Abalakov" sistem pretežno po smeri vzpona in se po 23 urah vrneta v bazo. 650 metrov visoko smer sta imenovala "Luna". Prevladuje plezanje v strmem mešanem terenu in ledu. V zgornjem delu je glavno težavo nudil strm nesprijet sneg in opasti.
30. maj: Počitek.
31. maj: Nameravan odhod v steno preložita zaradi sneženja.
1. junij: Dopoldne pripravljata opremo. Odločita se za hiter vzpon prek "WPOD Route / Moonflower Buttress" v severni steni Mount Hunterja v lahkem

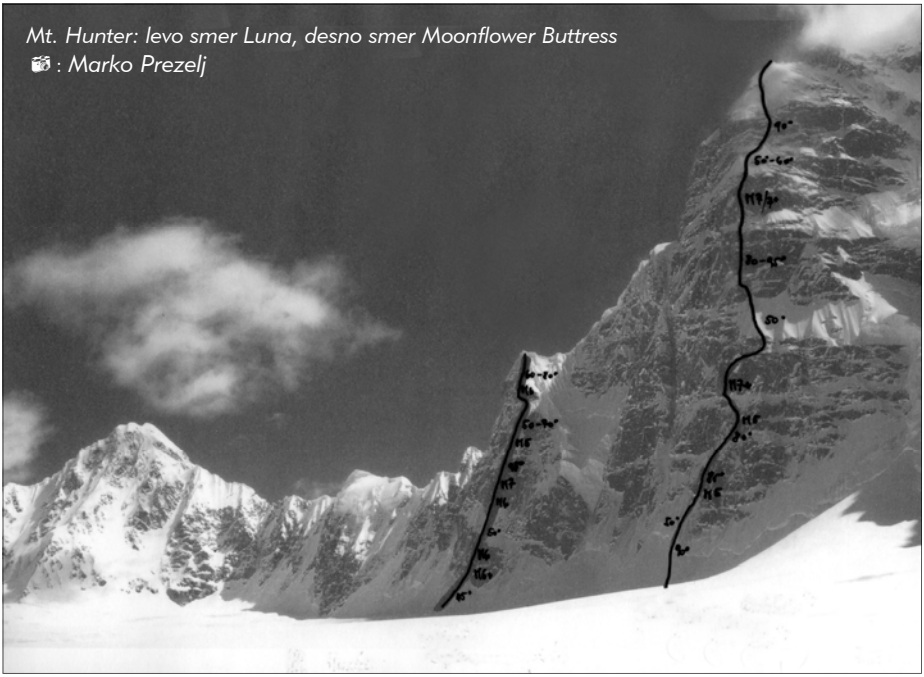

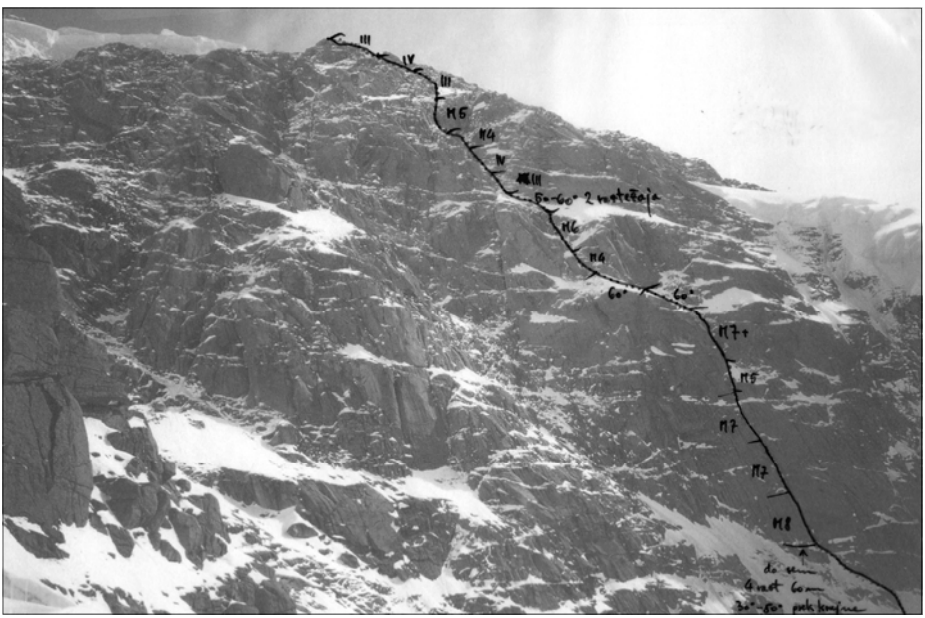

Denali - spodnji del JZ stene: smer Light Traveler (Koch - Prezelj, 2001) : *Marko Prezelj*

alpskem stilu brez spalne vreče in z malo hrane. Popoldne s smučmi dostopita pod steno in s plezanjem začneta ob sedmih zvečer.

2. junij: Tretje ledišče dosežeta malo pred prvimi sončnimi žarki. V vetru in pršnih plazovih kopljeta zavetje za počitek in ugotovita, da bencinski kuhalnik ne dela. Odločita se, da brez nahrbtnikov nadaljujeta z vzponom do vrha stebra, ki ga dosežeta po 25 urah plezanja. Opravila sta prvo prosto ponovitev (na pogled) smeri in hiter vzpon. Takoj začneta s sestopom.

3. junij: Ob 6:30 se po 36 urah vrneta v bazo. Zvečer sneži.

8. junij: Nebo se zjasni. Pripravita opremo in ob 23. uri odideta na aklimatizacijo po normalni smeri ("West Buttress") proti Denaliju.

9. junij: Po petih urah nošnje in vleke prtljage počivata na višini 3000 metrov. Popoldne nadaljujeta z vzponom do 4250 metrov, kamor okrog polnoči pritovorita hrano ter opremo.

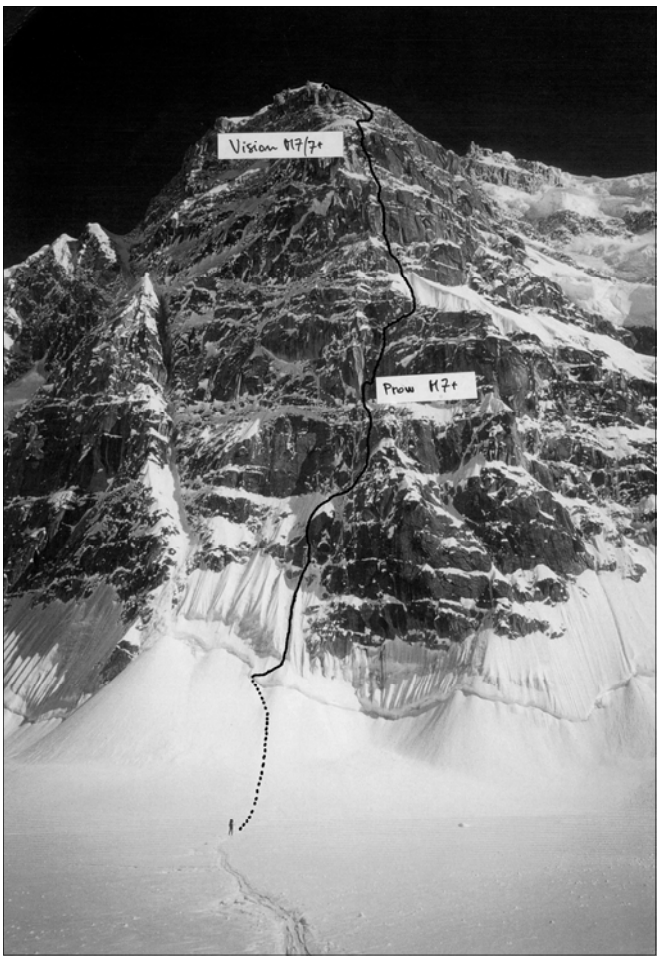

Mt. Hunter: smer Moonflower Buttress
📷 : *Marko Prezelj*

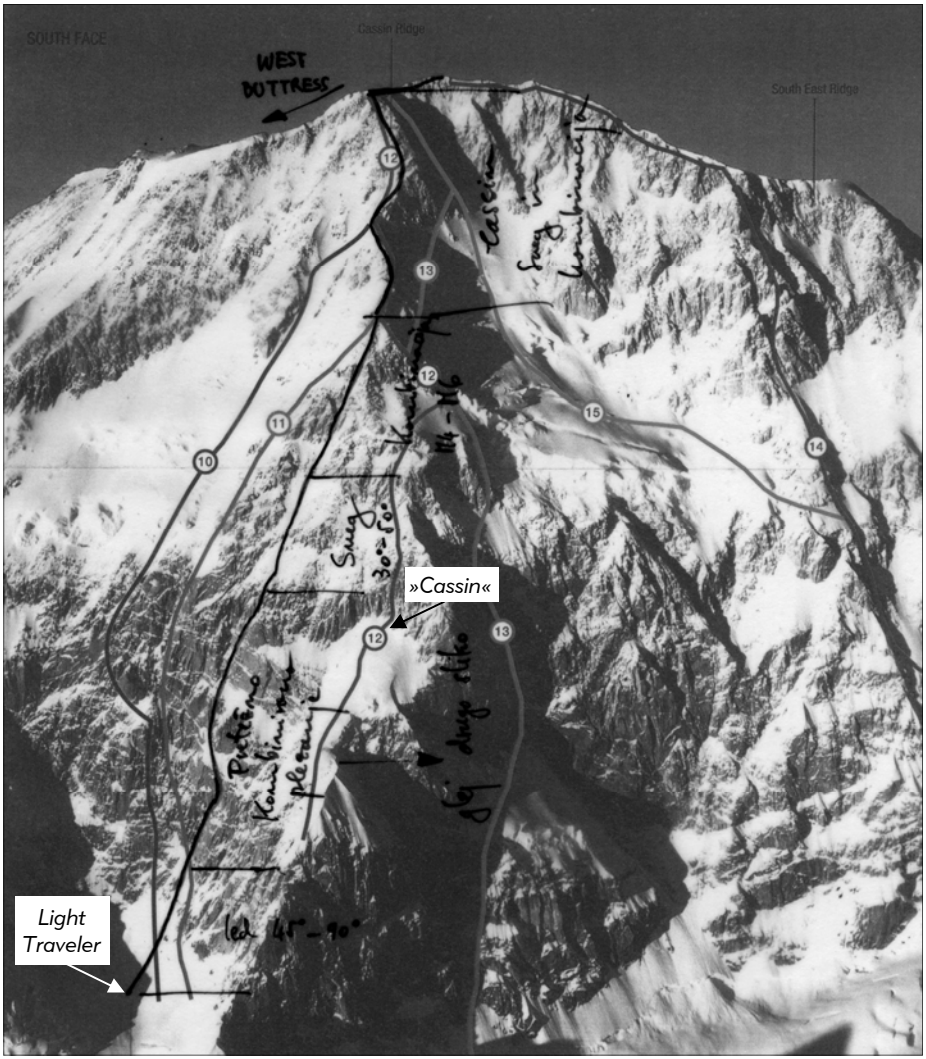

Denali: smer Light Traveler 📷 *: Marko Prezelj*

10. junij: Počitek.

11. junij: V slabem vremenu se popoldne povzpneta do višine 5100 metrov na "West Buttress". Stephen prespi na tej višini pri znancih, Marko pa sestopi do baze na 4250 m.

12. junij: Pod 5000 metri občasno sneži. Nad to višino je jasno. Stephen se s 5100 m povzpne do 5700 m in sestopi do šotora na 4250 m.

13. junij: Ob 3h zjutraj Marko začne z vzponom na vrh Denalija (6194 m) prek "West Buttress" in se v sedmih urah prek vrha vrne v bazo na 4250 metrih. Popoldne sneži.
14. junij: Počitek. Popoldne se povzpneta na "West Rib", od koder načrtujeta sestop pod JZ steno Denalija. Na grebenu deponirata plezalno opremo in si ogledata razmere na nameravani sestopni smeri.
15. junij: Počitek in čakanje na ustalitev snežnih razmer.
16. junij: Ob sedmih zjutraj zapustita bazo. Povzpneta se na "West Rib", pobereta opremo in prek smeri "Wickvire" v petih urah sestopita pod 3000 metrov visoko steno na SV krak ledenika Kichatna.
17. junij: Po 26 urah plezanja na prvem primernem mestu sedem ur počivata. Pripravljata tekočino in posušita obleko. Popoldne nadaljujeta z vzponom in zvečer dosežeta Cassinov raz, kjer zaključita prvenstveno smer Light Traveler, katero sta v celoti preplezala prosto in na pogled. Odložita zamrznjeno vrv in nadaljujeta z vzponom po Cassinovem razu.
18. junij: Proti jutru v razmeroma enostavnem terenu s težavo plezata in gazita. Po 48 urah ob sedmih zjutraj dosežeta vrh (6194 m). Do baze na 4250 metrih sestopata še tri ure in se po 51 urah vrneta na začetno točko. Zvečer sneži.
19. junij: Spakirata opremo in ob 19:30 med sneženjem začneta s sestopom po smeri normalnega vzpona. Letališko bazo (2200 m) dosežeta ob 23. uri.
20. junij: Ob 13 h poletita v Talkeetno in zvečer nadaljujeta s prevozom v Anchorage.
22. junij: Anchorage – Seattle – San Francisco.
23. junij: San Francisco – München -- Brnik.

Denali (6194 m)

Članice: Anja Bervar, Tina Di Batista, Mojca Žerjav
10. 6. - 10. 7. 2001

ZAHODNI GREBEN
23. 6. 2001, Anja Bervar, Tina Di Batista, Mojca Žerjav

Na ledenik Kahiltna so priletele 12. junija in se še isti večer odpravile naprej do tabora na višini 3300 metrov. Na višini 3300 metrov so se odločile, da sani ne bodo več vlekle s seboj, temveč bodo do baznega tabora na 4300 metrih potovale dvakrat in se hkrati še dobro aklimatizirale. Zaradi lepega vremena si po štirih dneh še vedno niso privoščile dneva počitka, hitele so postavit šotor v bazo (4300 m). Sledila je aklimatizacijska tura na višinski tabor na 5200 metrih, od koder sta se Tina in Anja prvič podali v strm ozebnik, ki je predstavljal najstrmejši del njunega spusta in se je na koncu priključil Messnerjevemu ozebniku. V spodnjem delu ju je čakala gosta megla, tako sta komaj našli pot mimo ledeniških razpok nazaj v tabor. Spet je sledil dan počitka. Na zadnji tabor (5200 m) so se odpravile s šotorom za dve osebi, dvema spalnima vrečama in hrano za dva

dni, saj so morale imeti zaradi smučanja po ozebniku čim lažje nahrbtnike. Tu sta jih pričakala oblačen dan in močan veter, ki sta jih prisilila v čakanje na izboljšanje. Deseti dan vzpona so se ob 9. uri zjutraj v sončnem vremenu in brezvetrju odpravile proti vrhu. Na vrh so hodile 7 ur in pol, vmes prehitele štiri četverne naveze in tako 23. junija popoldan stale na vrhu Denalija. Z vrha se je Anja spustila s snežno desko, Tina je odsmučala, Mojca pa se je sama vrnila po smeri vzpona. V taboru na 5200 metrih so pospravile tabor in se še enkrat ločile, Tina in Anja v takrat že poznan ozebnik, Mojca pa okrog po grebenu. Čez dve uri so bile v bazi. Tam so še enkrat prespale, naslednji dan pa odsmučale nazaj v dolino in zvečer zapustile ledenik Kahiltna.

Aljaska

Klemen Mali, na Aljaski se mu je pridružil Tim Ciosek (ZDA)
23. 5.- 8. 7. 2001
Kichatna, narodni park Denali, Aljaska

Bastion spire

SLOVENSKO-ALJAŠKA SMER
Klemen Mali, Tim Ciosek, IV, 5.9, M, 700 m.

STOLP GARVEY SPIRE
Klemen Mali, Tim Ciosek, II, prvi vzpon

23. 5. Odhod z Brnika
Najprej sta odšla v zahodno steno Sunrise spire. Po nekaj raztežajih sta zaradi nepripravljenosti Američana obrnila. Tako sta odšla pod zahodno steno Bastion spire, kjer sta splezala novo smer. Kasneje sta se odpravila pod nov stolp, ki še ni imel pristopa. Po dolgi strmi grapi ju je čakalo še nekaj raztežajev skale. Na vrhu sta stala že zgodaj zjutraj. Med čakanjem na letalo je Klemen preplezal še JV grapo v Sunrise spire.
14. 7. Vrnitev domov

Kanada, Skalno gorovje

Klemen Zupanc, Tine Marenče, 11. 11. - 22. 12. 2001

V tridesetih plezalskih dneh sta opravila 15 vzponov v zaledenelih slapovih.

RIPTIDE
VI, 7R, 225 m
Celotna tura je trajala kar 20 ur.

REPLICANT
V, 6+, 145 m

POLAR CIRCUS
V, 5, 700 m

FRENCH REALITY
V, 6+, M5, 145 m

Preplezala sta še slapove Nemesis (160 m, VI, 6), Hydrophobia (150 m, V, 5+), Sorcerer (185 m, IV, 5), Weeping Wall, Central Pillar (160 m, III, 5+), Right hand (160 m, III, 5), in Left hand (160 m, II, 4).

Kanada, Quebec

Aljaž Anderle, Klemen Zupanc

Klemen in Aljaž sta se udeležila plezalnega srečanja Festiglace v kanadskem Quebecu. Na srečanju so priredili tudi tekmovanje v plezanju kombiniranih smeri. Ob drugačnih pravilih, ki so narekovala tudi čim hitrejše plezanje, je bil vrstni red precej drugačen kot v svetovnem pokalu. Anderle je zasedel 11. mesto, zmagal pa je domačin Rich Marshall. Anderle in Zupanc sta srečanje izkoristila tudi za plezanje tamkajšnjih kombiniranih smeri in opravila dvanajst vzponov z ocenami med M6 in M8 v skali in 5+ do 8 v ledu. Plezala sta z različnimi soplezalci, med drugim tudi z Guyem Lacellom, enim izmed najboljših ameriških lednih plezalcev.

JUŽNA AMERIKA
Peru

Cordillera Huayhuash, Cordillera Blanca

Člani odprave: Viktor Mlinar, Tomaž Žerovnik, Matic Jošt, Jure Oblak, Aritza Monasterio (Peru).

Cordillera Blanca
Huamshraju (5434 m)
CORRE CAMINOS
5. 8. 2001, Tomaž Žerovnik, Bruce A. Gordon (ZDA), VI, 230 m, 2, 30 ure
Prvenstvena smer.

Caraz de Santa Cruz (Caraz 2 - 6020 m), jugovzhodna stena
FISHER-WARFIELD-SHELDRAKE, VARIANTA MLINAR-JOŠT
3. 8. 2001, Viktor Mlinar in Matic Jošt, V, 4 M, 700 m (varianta 300 m), 6 ur do zahodnega grebena, cela tura 16 ur.

Caraz de Santa Cruz (6020 m) varianta Mlinar - Jošt

Cordillera Huayhuash
Siula Grande (6356 m)
NOCHES DE »JUERGA«
15. - 18. 7. 2001, Matic Jošt, Viktor Mlinar, Tomaž Žerovnik, Aritza Monasterio
VI, 6 (AI 4, WI 3-6, M5-M7), 1000 m, 30 ur
Prvenstvena smer.

Tocllaraju (6032 m), severozahodni greben
BRECHT-SCHWEIZER
28. 6. 2001, Matic Jošt, Viktor Mlinar, Tomaž Žerovnik, led, sneg, 50^0-75^0, 600 m, 4 ure

Siula Grande - Noches de Juerga

17. 6. Odhod iz Brnika
18. 6. Huaraz
20. 6. Jezero Chorup (4300 m). Zvečer postavijo šotore in prespijo. Ponoči sneži.
21. 6. Tomaž in Matic se po pobočjih nad jezerom povzpneta do višine 4500 metrov. Vsi se do večera vrnejo v Huaraz.
23. 6. Vožnja in hoja na Pastorurri (5200 m), kjer so plezali po serakih. Viki in Matic sta prespala na vrhu, Tomaž in Jure pa sta se vrnila v Huaraz.
24. 6. Tudi Viki in Matic se vrneta v Huaraz.
26. 6. Za zadnji aklimatizacijski vzpon so izbrali normalno smer na Tocllaraju (6032 m). Iz Huaraza so se odpravili v dolino Ishince do koče (4350 m), kjer so postavili šotore.

27. 6. Zjutraj so se počasi odpravili proti mestu, načrtovanem za višinski tabor (5100 m). Po približno štirih urah hoje so postavili šotore.
28. 6. Zbudili so se ob dveh. Matičeve težave z želodcem so se nadaljevale, Jure pa se je zaradi težav z zobom odpovedal vzponu. Ob 4 h so štartali, ob 8 h so bili že na vrhu Tocllaraja (6032 m).
29. 6. Vrnitev v Huaraz.
30. 6.- 2. 7. Končne priprave na odhod v Cordillero Huayhuash.

Cordillera Huayhuash

3. 7. Zapustijo Huaraz in se z avtobusom odpeljejo v Chiquian.
4. 7. do 6. 7. Pohod proti bazi, ki jo postavijo pol ure hoda pred laguno Sharapococho na 4300 m.
8. 7. Viktor, Tomaž, Aritza in Matic se odpravijo proti hribu. Na koncu zoprne morene pripravijo depo z opremo (4900 m). Dodobra si ogledajo steno. Vreme je lepo.
9. 7. Počitek. Naredijo načrt. Ledenik pod steno je zelo zahteven, zato se odločijo, da bodo pod steno postavili šotor in vanj znosili vso opremo ter hrano.
10. 7. Vsi zapustijo bazo in s težkimi nahrbtniki odidejo postavljat šotor pod steno. Popoldne jim uspe postaviti šotor pod steno (5200 m) in v njem prespati. Iz baze do šotora je približno šest ur hoje. Vreme je lepo, popoldan pooblačitve brez padavin.
11. 7. Zjutraj najprej sestopijo do depoja opreme in do šotora pod steno prinesejo še preostalo opremo. Nato sestopijo v bazo. Vreme je lepo, popoldan pooblačitve brez padavin.
12. 7. - 13. 7. Počitek
14. 7. Odhod na hrib. Po moreni in ledeniku se odpravijo pod steno. Viktor in Tomaž se odpravita v steno. Krajna poč izgleda zelo čudno, zato nameravata čeznjo napeti vrv. Viktor spleza zelo zahteven začetek smeri. Uvodni previs zahteva nekaj dry toolinga, prestop v snežno gobo in nadaljevanje po strmem ledu do prvih skal (ocena: škotska 8). Tu zavrta svedrovec, fiksira vrv in se spusti nazaj v vznožje. Prvih 55 metrov stene je preplezanih. Prespijo v šotoru pod steno. Vreme je lepo.
15. 7. Začnejo v temi, pomaga pa jim vrv od včeraj. Taktika je naslednja: prvi dan plezata spredaj Viki in Tomaž, nato pa se bodo zamenjali. Bivak so si zamislili nekako na polovici stene in upajo, da bodo dosegli to mesto. Ko ob 12.30 posije v steno sonce, začne po steni padati led in kamenje. Nekako uidejo vsem izstrelkom. Postane jim jasno, da bodo bivakirali malo nižje, kot so si zamislili. Zelo neudoben bivak (5800 m). Vreme lepo.
16. 7. Zjutraj se spustijo za okoli 40 metrov, ker je nadaljevanje skozi snežne gobe nemogoče. Po treh raztežajih je nadaljevanje težko. Matic v skalo zavrta svedrovec in se spusti nazaj na varno stojišče pod previsno skalo. Uvidijo, da ne morejo preplezati težkega nadaljevanja, preden bo v steno posijalo sonce. Odločijo se, da v strm led izkopljejo polico za bivak.
17. 7. Začnejo zgodaj. Prva naveza pleza brez nahrbtnikov, druga naveza pa nosi dva nahrbtnika. Spalne vreče, bivak vreče in odvečno hrano so pustili na bivaku. Viktor z prečko poišče prehod na greben in ob 17.30 so na robu stene. Do vrha

Siule Grande jih loči 50 metrov višinske razlike. Bivak si uredijo v luknjah, ki nastanejo na zgornji strani opasti.

18. 7. Ob 4. uri začne snežiti. Ob pol petih začnejo sestopati. Spuščajo se po vrvi v glavnem po smeri vzpona, nekajkrat bolj naravnost. Naredijo 21 spustov: 13 na ledne vijake, tri na svedrovce, enkrat na navadna klina, štiri na snežne sablje. Sneži brez prestanka, zato jih vseskozi zasipajo plaziči svežega snega. Ob 14.30 so pod steno.

19. 7. Zjutraj sestopijo v bazo

22. 7. - 23. 7. Baza - Cajatambo

24. 7. in 25. 7. Vožnja Cajatambo - Huaraz.

Vzponi v Cordilleri Blanci po vrnitvi iz Huayhuasha.

2. 8. Matic in Viktor se odpravita v dolino Paron. Njun cilj je Caraz 2. Caraz- Laguna Paron. Po štirih urah hoje dosežeta moreno ledenika pod hribom. Na 4900 metrih si uredita bivak.

3. 8. Ob 2.30 uri štartata iz bivaka. Odločita se, da vstopita v smer Fisher-Warfield-Sheldrake v južni steni. Smer je bila preplezana leta 1986, ocenjena je z TD+, visoka 700 metrov. Prvi plezalci so zaradi slabega vremena smer zaključili na vzhodnem grebenu približno 300 metrov pod vrhom in sestopili nazaj po smeri. Za vzpon in spust so potrebovali tri dni. Spodnji lažji del smeri plezata nenavezana v idealnih razmerah. Nekako na polovici smeri se navežeta. Preplezata kombiniran raztežaj naklonine 80^0 in nadaljujeta po strmem ledenem žlebu. Razmere se slabšajo in zadnji trije raztežaji po nekakšnem snežnem razu, okrašenem z snežnimi gobami, jima vzamejo kar štiri ure. Še nadaljnje štiri ure po vzhodnem grebenu potrebujeta, da ob dveh popoldne dosežeta vrh.
Sestopita po smeri prvopristopnikov – smer po jugovzhodnem grebenu in po južni steni (Koch-Huber, 1955). Dvakrat se spustita po vrvi čez navpičen skok v zgornjem delu in čez ogromno previsno krajno poč. Tudi na drugi strani gore je ledenik zelo razgiban in z iskanjem prehodov preko ledeniških razpok jima do večera uspe sestopiti do bivaka.

4. 8. Sestopita do lagune Paron in prispeta v Huaraz. Tomaž je plezal v zahodni steni Huamashraju (5434 m). Skupaj z soplezalcem Brucem sta se zjutraj odpravila iz Huaraza. Po štirih urah pristopa sta vstopila v centralni del zahodne stene in preplezala pet raztežajev dolgo prvenstveno smer. Težave se gibljejo v okviru 5. in 6. stopnje, varovanje pa sta urejala izključno z zatiči in metulji. Skala v smeri je izvrstna. Sestopila sta z spuščanjem po vrvi. Do večera sta se vrnila v Huaraz.

6. 8. Huaraz – Lima.

7. 8. Lima – Frankfurt – Brnik.

Cordillera Blanca

Chorup, JZ stena
QUAZIMONDO
11. 7. 2001, Janez Gramc, Igor Korošec, IV, M3+, 400 m, 4 ure

Dostop do smeri poteka po ledeniku, ki ga prečiš in nadaljuješ do skrajno desne stene, kjer se smer začne. Smer sledi ozkim snežnim in lednim trakovom.

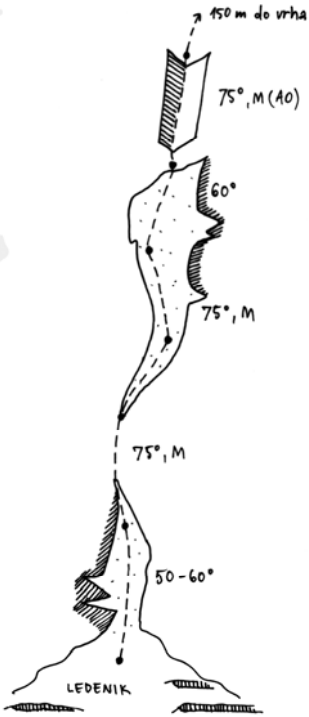

Cordillera Blanca

Huandoy Sur (6160 m)
NO FIESTA HOY DIA
4. 7. 2001, Pavle Kozjek, VI, M5-6, skala do VI, 1000 m, 7 ur

Pavle Kozjek je v solo vzponu preplezal novo smer v tisočmetrski severni steni. Njegova peta prvenstvena smer v velikih stenah andskih šesttisočakov (Huascaran, Chopicalqui, Chacraraju, Huandoy) je hkrati njegov najtežji solo vzpon v lednih stenah.

Po prvotnih načrtih naj bi Pavle vstopil v steno s soplezalcem Urbanom Golobom, ki pa se je moral vzponu iz zdravstvenih razlogov tik pred zdajci odpovedati. Težave v skali v osrednjem delu stene so dosegale šesto stopnjo (večino skale je plezal s cepini: M5-6), v ledu pa je ključno mesto gledalo čez navpičnico. Prav ledeni žlebovi tik pod vrhom so bili največji problem smeri, svoje pa je dodalo tudi nestabilno vreme z meglo in občasnim sneženjem. Pavle je vrh dosegel nekaj pred 13. uro, nato pa ga je čakal še enako dolg sestop po nekoliko lažji Francoski smeri (Astier, 1979) v isti steni. Zaradi mraza in slabega vremena na vrhu je dobil tudi nekaj lažjih ozeblin, ki pa niso pustile trajnejših posledic.

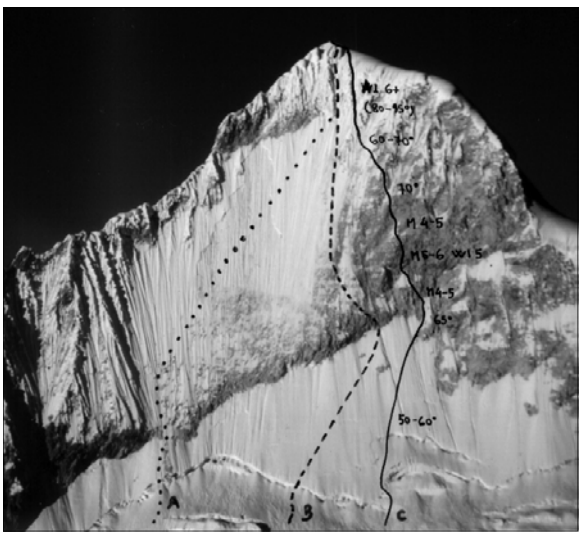

Huandoy Sur: No fiesta hoy dia

Cordillera Blanca

La Esfinge

29. junij - 11. september, Tanja Rojs, Andrej Grmovšek, Aleksandra Voglar

La Esfinge (5325m)
MECHE TAQ INTI
26. 7. 2001, Andrej Grmovšek, (Tanja Rojs in Aleksandra Voglar), 7b, obl. 7a Tanja 6c, A0
12. 8. 2001, prosta ponovitev

Artensonraju (6025m)
JV SMER
Avgust 2001, Aleksandra Voglar, D

La Esfinge (5325m)
ROUTE '85
14. - 15. 8. 2001, Andrej Grmovšek (N.P. 7a), Tanja Rojs (6b, Ao), 750 m

La Esfinge (5325m)
CRUZ DEL SUR
18. - 20. 8. 2001, Andrej Grmovšek, (Tanja Rojs), 7b, 800 m

Andrej je vse raztežaje razen drugega preplezal prosto na pogled, Tanja pa težave do 7a+, A0. Prva ponovitev smeri

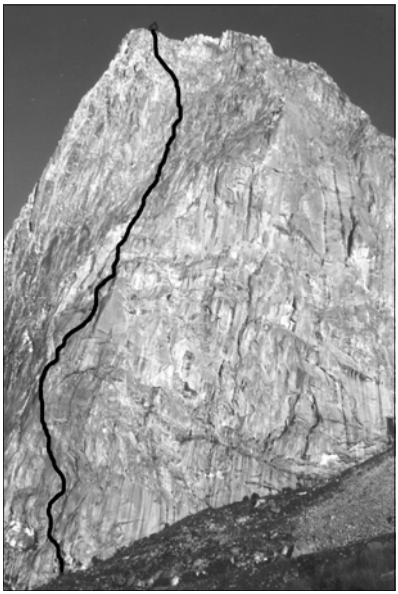

La Esfinge - Mecho taq inti

29. 6. Prihod v Limo, Peru. Najprej so se podali na aklimatizacijo v Cordillero Negro. Po prespani noči nad 4000 metri so se naslednji dan podali na aklimatizacijski vrh Vallunaraju (5686 m). S kombijem so se peljali do 4300 metrov, potem pa peš do baze na 4900 metrih. Tam so prespali, naslednji dan pa se odpravili na vrh. Andrej je iz vrha smučal.
11. 7. Caraz in vožnja do jezera Paron. S štirimi nosači do baze pod Sfingo.
12. 7. Transport opreme pod steno. Odločijo se za prosto linijo v levem, najdaljšem delu. Smer bodo speljali levo od Cruz del Sur in desno od Route '87 (druga smer Špancev v tej steni). Andrej prepleza prvi raztežaj.
13. 7. Drugi dan plezanja.
15. 7. Tretji dan plezanja. Po pritrjeni vrvi do prvega varovališča. Andrej dokonča zanimiv drugi raztežaj. Priplezajo do začetka petega raztežaja in se spustijo dol. Ob spustu si v prečnici Andrej poškoduje levo peto.
17. 7. Andrejeva noga ni nič boljša in ne more plezati. Po pritrjenih vrveh do police se v steno odpravi ženska naveza. Pritrdita vrvi in se spustita v bazo.
21. 7. Sandra in Tanja se po pritrjenih vrveh povzpneta do konca in opremita še vse manjkajoče raztežaje.
23. 7. Dostop pod steno.
24. 7. Vstanejo ob treh in uro kasneje že žimarijo. Ob 7. uri so na koncu pritrjenih vrvi. Vreme je slabo, zato se odločijo za sestop.

25. 7. Nasnežilo je nekaj centimetrov snega, stena je vsa mokra, vreme pa malenkost boljše.
26. 7. Spet vstopijo v smer, ob 6.30 so že na koncu fiksov. Ob 12.30 so na vrhu. V raztežajih so zavrtali devet svedrovcev, na varovališčih pa 13. Po smeri Cruz del Sur se ob vrvi spustijo do police.
28. 7. Odhod v dolino.
10. 8. Sandra je odletela domov.
12. 8. Do popoldneva Andrej in Tanja prosto preplezata prvih sedem raztežajev do police, ki še niso bili v celoti preplezani prosto.

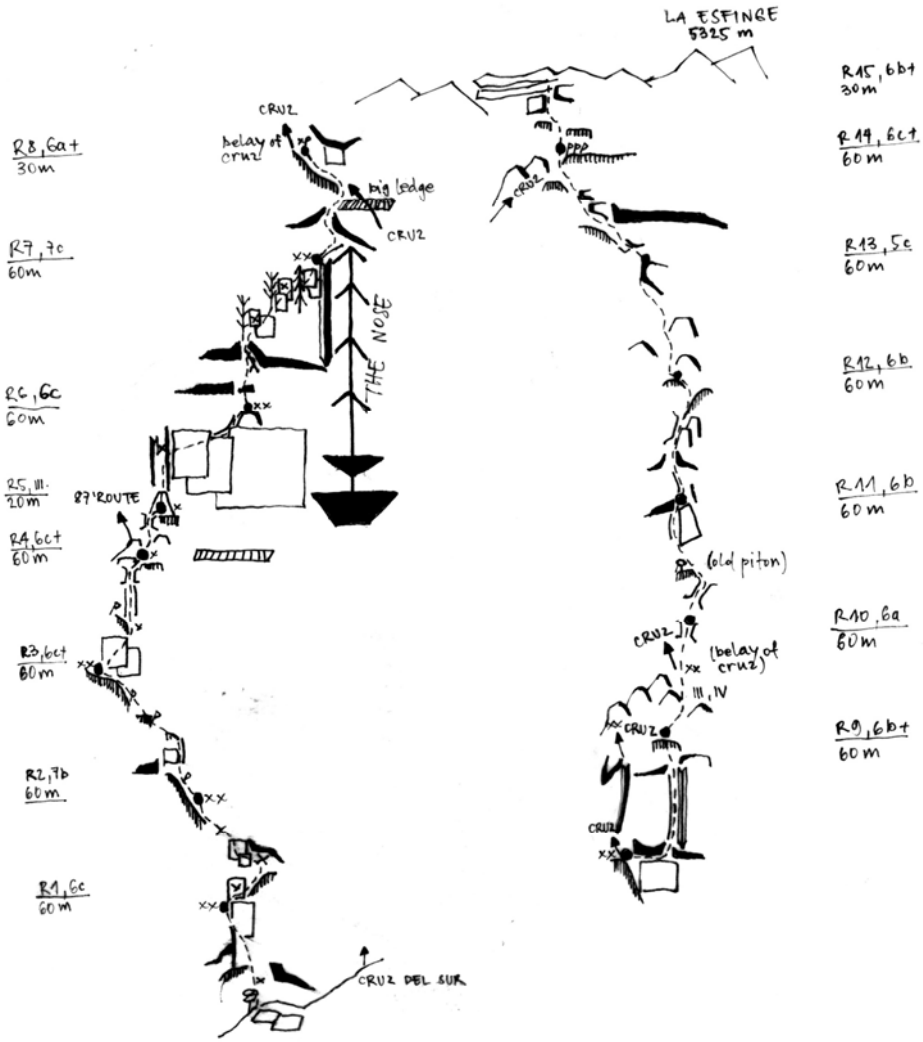

Ocene prostega ponavljanja po raztežajih v spodnjem delu smeri so: 1.R: 6c, 60 m (R/X!); 2.R: 7b, 60 m; 3.R: 6c+, 60 m; 4.R: 6c+, 60 m; 5.R: III, 20 m; 6.R: 6c, 60 m; 7.R: 7a, 60 m

14. 8.: Dopoldan vstopita v Route '85, klasično smer stene. V štirih urah preplezata prvih sedem raztežajev in pritrdita vrvi. Andrej na pogled prepleza tudi najtežji raztežaj. Spustita se in prespita v bivaku pod steno.
15. 8.: Že pred zoro žimarita in začneta plezati s soncem. Po petih urah plezanja sta na vrhu Sfinge.
18. 8.: Vstopita v Cruz del sur. Po treh urah plezanja se po pritrjenih vrveh spustita pod steno. Prespita v šotoru pod steno.
19. 8.: Žimarita prve tri raztežaje. Nadaljujeta s plezanjem in preplezata še naslednjih pet raztezajev.
20. 8.: Že ob 4.30 pričneta z žimarjenjem. Zgornjih osem raztežajev je lažjih. Preplezata jih prosto. Ob 11.30 sta na vrhu. Opravila sta prvo ponovitev smeri Cruz del Sur. Andrejev komentar: "Smer je zelo lepa. Če pa želim biti objektiven do svojega vzpona, moram povedati, da ocene, ki sta jih podala prva plezalca, niso realne. Smer je malenkost težja od naše Meche taq inti, plezanje v slednji pa je bolj resno in psihično zahtevnejše".
22. 8.: Povratek v Huaraz.
28. 8.- 10. 9.: Huaraz, Lima, Cusco, Puno, Arequipa, Lima.
11. 9.: Brnik

Artesonraju, Huascaran

Člani: Miha Habjan, Luka Komidar, Nina Kopčavar, Matej Kovačič, Janez Peterlin, Tilen Praper, Primož Vrhovnik
19. 6. - 27. 8.

Artensoraju (6025 m), JV stena
3. 7. 2001, Miha Habjan, Nina Kopčavar, Matej Kovačič, Tilen Praper, 45-70 stopinj, 1000 m, 10 ur

19. 6. Odpotujejo z Brnika.
22. 6. Na Pisco se povzpnejo Miha, Janez, Matej in Nina.
26. 5. Luka je prišel do višine 5000 metrov, Tilen pa je na 5700 metrih in 50 metrov pod vrhom Pisca zaradi poslabšanja vremena obrnil. Miha, Janez, Nina in Matej so se vrnili izpod vrha Chopicalquija (6354 m). Zaradi nemogočih razmer so obrnili malo pod vrhom.
2. 7. Opravili so razgledno turo po ledeniku pod Artesonrajom.
3. 7. Odpravili so se v JV steno Artesonraja. Začeli so ob polnoči in po desetih urah bili na vrhu. Luka in Janez sta ostala v baznem taboru.

5. 7. Odpravili so se v Z steno Paron Grande (5600 m, 45, mestoma 80 stopinj), kjer pa jih je 300 metrov pod vrhom zaustavila ledeniška razpoka. Vrnitev v Huaraz.
10. 6. Odhod iz Huaraza proti Huascaranu.
11. 6. Tabor 1
13. 6. Krenili so proti vrhu. Nina je zaradi mraza obrnila. Na vrh so prišli ob devetih zjutraj in takoj začeli sestopati. Primož je z vrha smučal.
14. 6. Huraz.
27. 6. Prihod domov.

Cordillera Blanca, Cordillera Huayhuash

Člana: Irena Mrak, Matej Mejovšek
Trajanje: 22. 6. - 25. 7. 2001

Sarapo (6127 m), JZ stena
ANDREJEVA SMER
17. - 18. 7. 2001, Irena Mrak, Matej Mejovšek, V, 5, 900 m, 15 ur

Smer sta posvetila Andreju Zamanu. Smer se zaključi na grebenu sto višinskih metrov pod vrhom.

Trapecio (5660 m)
ŽIVLJENJE JE LEPO
10. 7. 2001, Matej Mejovšek, Irena Mrak, IV, 3+, 400 m, 5 ur

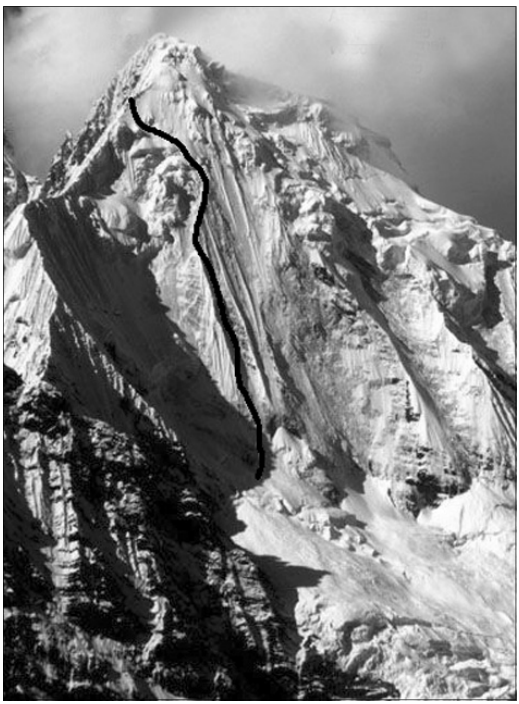

Sarapo (6127 m): Andrejeva smer

Za aklimatizacijo sta v dolini Cayesh preplezala smer v severozahodni steni Milpocraju (5300 m). Za 500 metrov visoko smer, strmo do 80 stopinj sta porabila šest ur, za celotno turo iz baze na višini 4300 metrov pa enajst. Sestopila sta nazaj po smeri in po ledeniku v dolino. V isti dolini sta opravila še nekaj aklimatizcijskih tur na vrhove do višine 5200 m. Po vrnitvi v Huaraz sta se odpravila v Cordillero Huayhuash, kjer sta preplezala dve smeri.
Največje težave v Andrejevi smeri so v vstopnem delu, kjer sta plezala po lednih odstavkih naklonine 90°. V nadaljevanju je bila naklonina od 60 do 80°, težave pa so po nekaj raztežajih ponovno narasle. Sledil je raztežaj srednje zahtevnega kombiniranega plezan-

ja in nadaljevanje po strmem poledenelem grebenu. Štiri raztežaje smeri po grebenu sta plezala ponoči in plezanje zaključila v seraku, ki jima je na višini 5760 metrov ponudil neudobno zatočišče.
Naslednji dam sta preplezala še tri težje raztežaje po desni strani seraka. Že okoli četrte ure zjutraj je pričelo snežiti, sneženje pa je iz ure v uro postajalo močnejše. Okoli enajste ure dopoldan sta prišla na položnejše snežišče, ki vodi proti vrhu stene. Vzpon sta zaradi močnega sneženja zaključila na južnem grebenu (5980 m) in se pričela spuščati nazaj po smeri na ledenik. Spuščala sta se vse do trde teme, potem pa si pod steno izkopala snežno luknjo, v kateri sta počakala na izboljšanje vremena. Po izredno mrzli noči sta se zjutraj spustila do šotora (4900 m), kjer sta si po dveh dneh lakote (zatajil je kuhalnik) privoščila prvi obrok hrane. Do večera sta se srečno spustila preko pokončne stene (plezanje do IV+) v bazni tabor ob Laguni Condorcocha na višini 4300 metrov.
Dober teden pred vzponom v Sarapu sta opravila še prvenstven vzpon v južni steni Trapecia. Zanj sta potrebovala dobrih pet ur. Velik problem v smeri je predstavljal vršni greben, ki ga je prekrival velik serak. Nazaj na ledenik sta sestopila po smeri. V smeri sta predvsem v položnejših delih imela slabše razmere. Smer je predstavljala predvsem odlično pripravo za jugozahodno steno Sarapa.

Patagonija

Mermoz, SZ stena,
SEVERNI RAZ MERMOZA,
9.,13., 23. 11. 2001, Zlatko Koren, Vasja Košuta, VI +, A0 / IV- V, 40-70 st., 1000 m, 22 ur
Prvenstvena smer

Člani odprave: Vasja Košuta, David Pehnec, Zlatko Koren

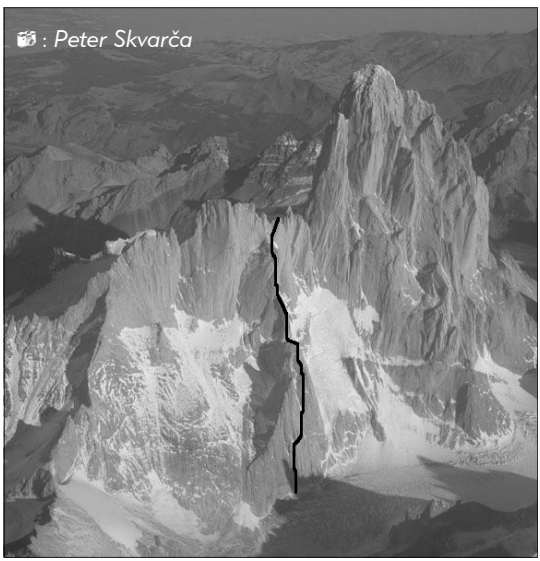

16. 10. Let Benetke – Paris – Buenos Aires – Rio Gallegos. Naprej z avtobusom prek Calafat do El Chaltena, kjer najamejo konje za transport opreme v bazni tabor Piedra del Fraile.
21. 10. Piedra del Fraile. Postavijo bazo, urejajo opremo.
26. 10. Krenejo proti Supercanaleti. Ob štirih zjutraj vstopijo v smer.
Opoldne so pod blokom, kjer se prične težje plezanje. Splezajo še nekaj

raztežajev, nato pa ob štirih popoldne pričnejo z spusti, saj se vreme vztrajno slabša. Ob desetih so pod steno. Vreme je patagonsko in takšno je še naslednjih štirinajst dni.

9. 11. Načrte z Supercanaleto so opustili, saj je zapadlo kar nekaj novega snega. Njihov cilj je še nepreplezan raz v Mermozu. Ob enajstih so pod steno in pričnejo s plezanjem v lepih počeh. Težave do VI+. Kmalu prične močno pihati in odločijo se, da levo na ledenik fiksirajo vrvi. Sestopijo nazaj pod steno in poberejo, kar so pustili na ledeniku. Ob enajstih zvečer so v baznem taboru. Ponoči močno piha in dežuje. Takšno vreme je tudi naslednjih nekaj dni.

13. 11. Čeprav noč ne obeta prav lepega dneva, se ob treh pripravljajo za steno. Ob devetih žimarijo po fiksni vrvi. Poči so požlejene in na policah je sneg, zato napredujejo počasi. Ko splezajo na vrh drugega stolpa, se odločijo, da v takšnem vremenu ne bodo nadaljevali. Zvečer ob osmih so v dolini.

23. 11. Zbudijo se ob dveh zjutraj. Dan prej se je močno ohladilo in pobelilo bazni tabor, pa tudi zračni tlak se je dvignil. David se nadaljevanju odpove. Ob devetih ostala dva plezata nov raztežaj. Skala je mestoma požlejena in poči zasnežene. Popoldne se pooblači in se zelo ohladi. Čaka ju zaledenel kamin. Plezata v tankih rokavicah in usnjenih čevljih. Ob devetih zvečer sta pod grebenom, do njega je samo še raztežaj lahkega sveta. Smer sta zaključila na grebenu, kjer iz vzhodne stene pripelje Slovenska smer iz leta '83. S temo pričneta z spusti. Ob štirih zjutraj sta pod steno in nadaljujeta sestop proti dolini.

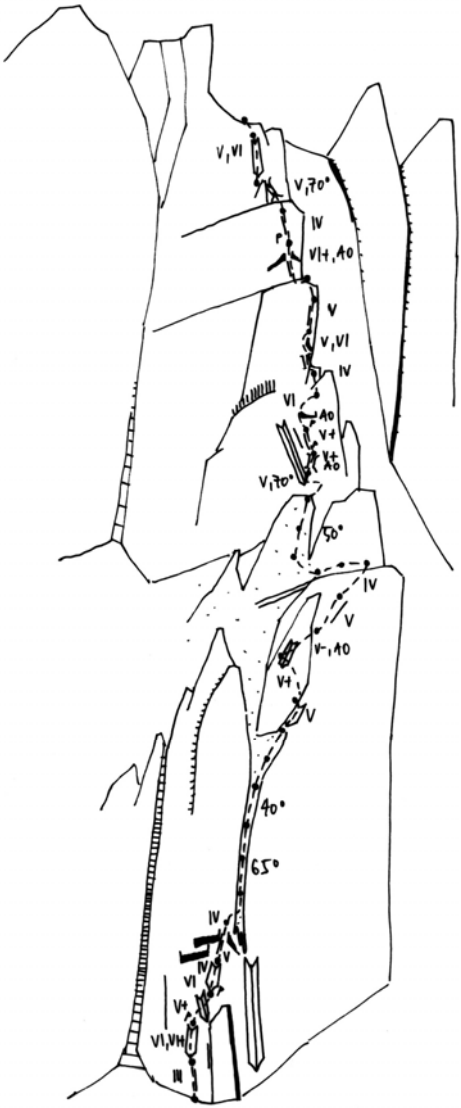

28. 11. Pospravijo bazni tabor. Preko Ria Gallegos, Buenos Airesa in Pariza se vrnejo domov.

AZIJA
Himalaja

Indija, Garwalska Himalaja, Nilkanth

Člani: Marko Prezelj, Matic Jošt, dr. Žare Guzej

Nilkanth (6596 m)
ZAHODNI GREBEN
13. - 15. 10. 2001, Marko Prezelj, Matic Jošt, V, M3, skala IV+, 1500 m

Prva ponovitev zahodnega grebena v čistem alpskem stilu in četrti vzpon na vrh. Prvi plezalci so za vzpon in sestop potrebovali šest dni.

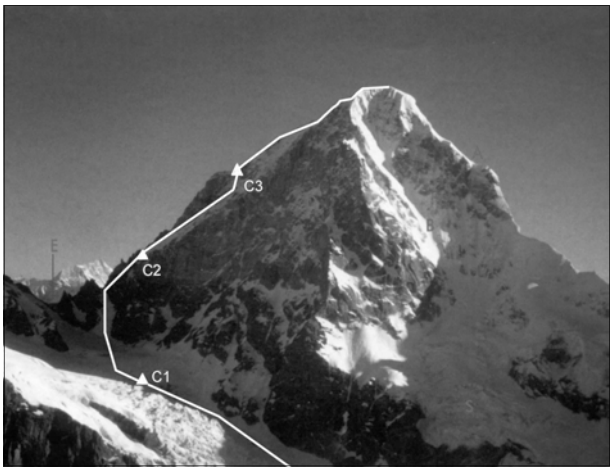

Nilkanth

2. 10. Ljubljana - Dunaj - New Delhi
3. 10. Delhi
4. 10. Delhi - Srinagar
5. 10. Srinagar - Josimath
6. 10. Josimath - Hanumann Chatti - Khirao - tabor na 2800 m n.m.v.
7. 10. Khirao - tabor na 3450 m n.m.v.
8. 10. Tabor - baza 4050 metrov visoko na obrobju ledenika Panpatia Bank.
9. 10. Prečenje ledenika in aklimatizacijski vzpon do 4850 metrov na nasprotni strani ledenika – ogled stene.
10. 10. Vzpon do 4850 metrov pod steno in prenos nekaj opreme.
11. 10. Počitek v bazi.
12. 10. Baza - ABC 5100 m (pobereta deponirano opremo)
13. 10. ABC - vzpon po Z grebenu - bivak 5600 m
14. 10. Bivak - vrh - bivak
15. 10. Bivak - ABC - baza
20. 10. Baza - ABC (z namenom plezanja v JZ steni)
21. 10. ABC - Baza
22. 10. Baza - Hanumann Chatti - Badrinath
7. 11. Delhi
8. 11. Delhi - Frankfurt - Ljubljana

Nepal, Kusum Kanguru, JZ stena
Jernej Bevk, Uroš Samec,
1. 10. - 31. 10. 2001

1. 10. Ljubljana - Katmandu
5. 10. Polet v Luklo.
6. - 7. 10. Dostop do baze.
10. 10. sta postavila ABC pod steno na višini 4900 metrov. Razmere na vstopu v zamišljeno smer po sredini steni so bile zelo slabe, zato bosta poizkusila začeti po smeri Venables-Renshaw in nato zaviti po svoje. Zelo malo možnosti je tudi za aklimatizacijo, zato bosta poizkusila kar v steni.
17. 10. Bila sta prvič v steni, zahtevno in nevarno plezanje. Po celodnevnem lednem in kombiniranem plezanju sta dosegla višino 5500 metrov, nato pa zaradi nevarnosti ter nezadostne aklimatizacije sestopila. Od blizu sta spoznala razmere v steni, ki so zaradi prisojne lege zelo slabe (slab led, ki odstopa od skale), veliko je padajočega kamenja.
18. 10. Počitek.
21. 10. Poizkusila sta še enkrat, a med poslabšanjem vremena, med snežnimi plazovi, komaj ušla z iste višine kot prvič.
22. 10. Pospravila sta bazo in sestopila proti Lukli.
30. 10. Odhod domov.

Kusum Kanguru (leva puščica kaže smer nameravanega vzpona, desno smer poskusa, črna pika najvišja točka).

Tibet, Čo Oju

1. himalajska odprava slovenskih policistov
Člani: Viki Grošelj, dr. Igor Tekavčič, Tone Škarja, Rafael Vodišek, Aleš Miklavčič, Robert Kralj, Matej Brajnik, Maksimiljan Trop, Franc Rožman, Izidor Kofler, Davo Karničar

Čo Oju (8201 m)
KLASIČNA SMER
10. 10. 2001, Viki Grošelj

6. 9. Odhod z Brnika.
7. 9. Urejanje formalnosti v Katmanduju.
13. 9. Uspešno opravljena druga aklimatizacija. Člani odprave so se povzpeli na tri vrhove, visoke okoli 5000 metrov. Pripravljanje tovora za pot proti Tibetu.
24. 9. Uredili so bazni tabor in tudi tabor 1 na višini 6400 metrov, kjer je prespalo že 7 članov odprave, tja so znosili že vso opremo za tabor 2 na višini 7000 metrov.
25. 9. Aleš Miklavčič in Davo Karničar sta v taboru 1 (6400 m), Maksimiljan Trop se je zaradi zaradi bolezni vrnil v Katmandu. Drugi udeleženci odprave so v baznem taboru.
26. 9. Dosegli so višino 7100 metrov in na tej višini je Davo Karničar sam postavil tabor 2. Ostali člani odprave začenjajo s nošnjo opreme v tabor 2 in zaključujejo priprave za opremljanje tabora 3.
30. 9. Dosegli so višino 7500 metrov, kamor so prenesli tudi šotor za tabor 3. Grošelj in Matej Brajnik sta poskusno smučala s te višine.
5. 10. Prvi poizkus osvojitve vrha je zaradi slabega vremena zaustavljen na višini 7100 metrov.
7. 10. Tekavčič in Brajnik na tabor 1. Naslednjega dne je Tekavčič zaradi zdravstvenih obveznosti sestopil v bazo, Brajnik pa je nadaljeval v tabor 2. Istega dne sta na tabor 1 odšla Grošelj in Rožman.
9. 10. Iz baze v tabor 1 je odšel Miklavčič, Grošelj in Rožman pa v tabor 2. Brajniku zaradi močnega vetra ni uspelo priti v tabor 3. Vrnil se je v tabor 2.
10. 10. Grošelj in Rožman sta ob 2.30 po kitajskem času štartala iz tabora 2 in v štirih urah dosegla tabor 3. Rožman se je odločil, da bo ostal v njem in proti vrhu odšel šele naslednji dan. Grošelj je po krajšem počitku z vzponom nadaljeval. S seboj je ves čas nosil smuči, ob 17.30 po kitajskem času je brez dodatnega kisika dosegel vrh, nataknil smuči in do 20. ure uspel prismučati do tabora 2. Miklavčič se je iz tabora 1 povzpel v tabor 2, kjer ga je čakal Brajnik.
11. 10. Orkanski veter je onemogočil vsakršno napredovanje na gori. Rožman je ob 5. uri poskušal proti vrhu, a je moral na višini 7600 metrov odnehati. Vsi so sestopili v bazo, Grošelj je odsmučal še drugi del spusta.
18.10. Z delom na gori zaključijo.
23.10. Katmandu
31.10. Ljubljana

Tibet, Čo Oju

Vodja: Matjaž Pečovnik, Primož Pišek, Žarko Kaličanin (Zagreb)
23. 8. - 5. 10. 2001

Čo Oju (8201 m)
NORMALNA SMER
25. 9. 2001, Primož Pišek

23. 8. Prihod v Katmandu
24. - 30. 8. KTM – Zangmu – Nyalam – Tingri – avtomobilska baza. Aklimatizacija na poti.
2.- 4. 9. Avtobaza – bazni tabor.
6. 9. Postavijo T1.
9. 9. Spet se povzpnejo do T1 in tam prespijo.
10. 10. Krenejo proti T2. Primož in Matjaž prideta do 6900 metrov, zaradi goste megle in poslabšanja se vrneta v T1 in v bazo.
16. 10. Do najvišje točke prejšnjega poizkusa, tam prespita.
17. 10. Postavita T2 in v njem prespita.
18. 10. T2 – baza.
22. 10. Spanje v T1.
23. 10. T1 – T2.
24. 10. Na pol poti do T3 se Matjaž obrne, Primož nadaljuje do T3, tam prespi.
25. 10. Primož ob pol dveh zjutraj krene proti vrhu, po osmih urah ga doseže.
26. 10. Vrnitev v bazo.
29. 10 - 1. 11. Baza – KTM.
5. 11. Prihod domov.

Karakorum

Karakorum, Ogre

Člani: vodja Silvo Karo, Tomaž Jakofčič, Peter Mežnar, Urban Ažman, dr. Damijan Meško

18. 6. Prihod v bazo. Odprava se je kmalu soočila z nepredvidenimi problemi. V okolici ni bilo poleg težkih sedemtisočakov nobene dovolj visoke gore primerne za aklimatizacijo pred vzponom. Po dveh nočeh plezanja v težkem in zelo nevarnem terenu so postavili ABC pod steno na višini 5250 metrov. Podnevi so morali čakati pod previsi, da jih plazovi kamenja in ledu niso pobili. Tu so tudi porabili vseh 300 metrov vrvi, ki so jih namenili za pritrjevanje.
Po slabi aklimatizaciji in postavljenem ABC so v prvi polovici meseca poizkusili z vzponom. Zaustavila jih je nenavadno kopna in nevarna stena sedla pod JZ razom. Presodili so, da bi bilo tveganje preveliko brez pritrjenih vrvi v steni, ki so

jo podnevi vsakih 15 minut česali plazovi ledu in kamenja. Za tem se je nadaljevalo nestanovitno vreme z dežjem v bazi. Vreme je preprečilo tudi poizkus v 5800 metrov visokem granitnem stolpu; 500 metrov pod vrhom jih je pregnalo sneženje. Sončno prekinitev sta izkoristila Peter Mežnar in Damijan Meško, ki sta se po Polikarpovi smeri (do 55 st., 500 m) povzpela na deviško Košuto (5450 m).

21. 7. Islamabad
22. 6. Brnik

Kirgizija

Tien Šan, Kokšaal-Tau

Udeleženca: Irena Mrak, Garth Willis (ZDA)

Tien Šan, smer Jaws (Čeljust)

Kokšaal-Tau je gorska skupina, del južnega Tien Šana. Po najvišjem delu poteka meja med Kirgizistanom in Kitajsko. Plezanje je omejeno, saj gre za vojaško varovano območje, za vstop pa je potrebno pridobiti posebno dovoljenje. Najvišji vrh vzhodnega dela gorovja je Pik Dankova (5982 m), najvišji vrh zahodnega dela pa Kizil Asker (Rdeči vojak, 5842 m).

Odločila sta se za zahodni del gorovja, kjer so že bile nekatere tuje odprave. Za tri dni so obtičali v Narynu (središče province južnega Kirgizistana), kjer so končno dobili še zadnji ustrezni žig za vstop v varovano obmejno območje. Potem so jih preverili še na treh vojaških postojankah in četrti dan zvečer so postavili bazni tabor ob reki Kyzilmet, na koncu treh krakov ledenika Komorova.

V edinih štirih dneh jasnega vremena jima je uspelo opraviti tretji pristop na *Pik* Jerry Garcia in drugi na *Pik* Ecstasy (4995 m). Splezala sta tudi novo smer na Unmarked Soldier.

Smer Pogled na Kitajsko/ China View (III, 85/ 50-70°) je visoka 560 metrov, poteka v vzhodni steni gore in izstopi prav na vrhu. V sestopu sta se spuščala po smeri, saj gora nima normalnega pristopa.

Kljub slabemu vremenu sta se odločila, da v zadnjih petih dneh poskusita opraviti še vzpon na najvišji vrh Kizil Asker, na njegov stranski vrh, ki je visok 5600 metrov.

Novozapadli sneg in plazovi so ju odvrnili tudi v tretjem poskusu in vrnili so se v Biškek.
Nato sta se odpravila v dolino Kulju, ki leži vzhodno od mesta Karakol. Gore na tem območju so visoke do 5200 metrov in tudi plezalno zelo zanimive. Uspelo jima je opraviti drugi vzpon na vrh (5055 m), na katerem so prvi stali Britanci leta 2000. Normalni pristop, 40-60 stopinj, 1000 m.
V nadaljevanju sta opravila prvi pristop na goro visoko 5235 metrov; poimenovala sta jo Eternal Bump (Večni kucl). Za konec sta splezala še lepo smer, ki poteka v vpadnici prvega vrha. Splezala pa sta le na stranski greben, saj so ju plazovi skoraj odnesli iz stene. Smer sta imenovala Jaws (Čeljust), ocenila s IV, 90/45-85 st., 400 m, vodi pa levo od glavnih serakov na gori, pravzaprav ves čas v njihovi vpadnici; odtod tudi ime smeri. Zaključi se na stranskem grebenu, od koder je možnih več variant do vršnega grebena (še približno 400 metrov).

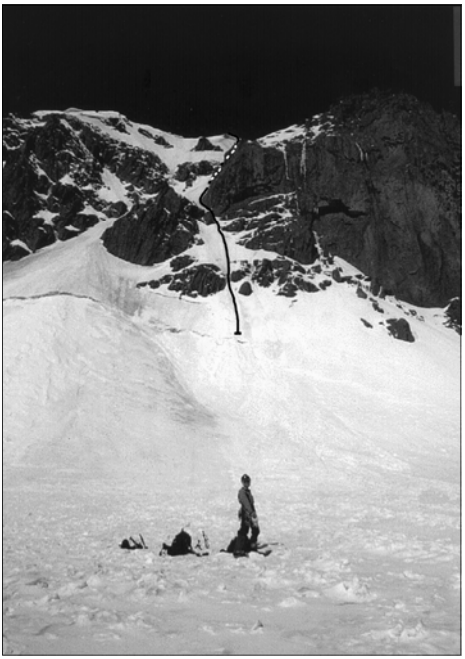

Unmarked Soldier (vzhodna stena): smer Pogled na Kitajsko/ China View (na sliki le spodnji del smeri)

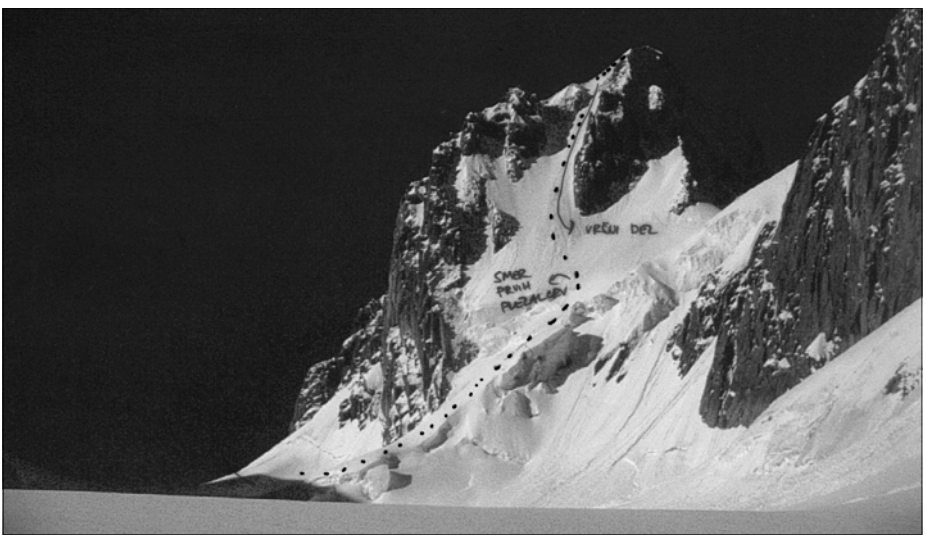

Unmarked Soldier: smer prvih plezalcev

Pomembni alpinistični spusti 2001

Kamniško-Savinjske Alpe

Turska gora, JZ stena
TURSKI SKOK
7. 4. 2001, Aleš Holc, IV, S5+, 400 m

Prvenstveni spust.

Storžič, severna stena
KRAMARJEVA SMER
25. 4. 2001, Samo Krmelj, VI-, 600 m

Begunjščica
DIREKTNA GRAPA
29. 4. 2001, Samo Krmelj, V, S6, 350 m

Begunjščica
ZELENIŠKA DIAGONALA
1. 5. 2001, Samo Krmelj, V+ prehod S6+

Julijske Alpe

Prisojnik
HUDIČEV ŽLEB
3. 5. 2001, Samo Krmelj, V-, 400 m

Veliko Špičje
SKRITA DIAGONALA
12. 5. 2001, Samo Krmelj, V+, prehod S6+, 400 m

Kanceljni
KOZJI ŽLEB
13. 5. 2001, Samo Krmelj, V, 400 m

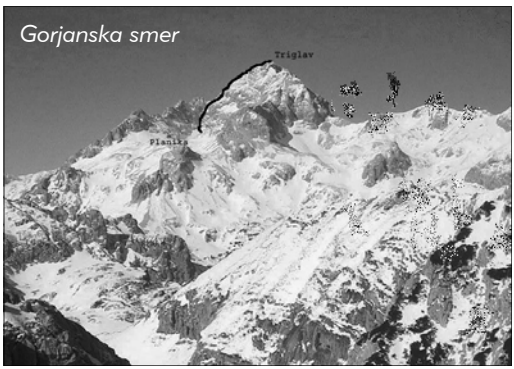

Gorjanska smer

Oltar
SNOWHITE
10. 6. 2001, Samo Krmelj, V, S6, 400 m

Nad Šitom glava
UROŠEVA GRAPA
10. 4. 2001, Grega Ažman, VI, S7- (prvenstvenih zgornjih 80 metrov)

Grega je začel smučati iz grebena.

Mala Mojstrovka
LOŠKA SMER
15. 2. 2001, Klemen Sladič, Grega Ažman, V+, 250 m

Prvenstveni spust.

Triglav
GORJANSKA SMER
28. 4. 2001, Klemen Sladič, Grega Ažman, VI-, S6+, 450 m

Prvenstveni spust.

Prisojnik, Kraj sten
FUL GAS
20. 4. 2001, Grega Ažman, V+, S6, 200 m

Prvenstveni spust.

Oltar
TOČNO OPOLDNE
30. 4. 2001, Grega Ažman, VI , 250 m

Prvenstveni spust v območju poti iz Grla.

Avstrija, Visoke Ture

Sonnblick
PILATUS SCHARTE
20. 6. 2001, Samo Krmelj, V-, 500 m

Severna Amerika

Denali (6194 m)
24. 6. 2001, Tina Di Batista, Anja Bervar

SPUST PO SMERI NORMALNEGA PRISTOPA
Od višine 5200 metrov do višine 4300 metrov po grapi, ki jo je pred leti že smučal Viki Grošelj.

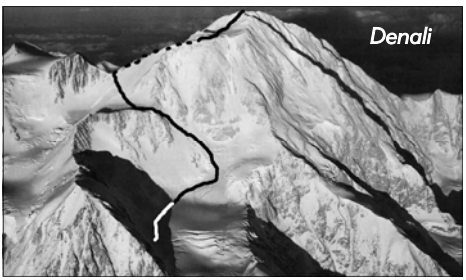

Južna Amerika, Cordillera Blanca

Pisco (5732 m)
SV GREBEN
6. 7. 2001, Roman Mihalič, S4+, 800 m

Mala Ishinca (5430 m)
ZAHODNI GREBEN
10. 7. 2001, Roman Mihalič, S3+, 500 m

Urus (5495 m)
JV SMER
12. 7. 2001, Roman Mihalič, S4+, 500 m

Verjetno prvenstveni spust.

Agujo Nevada Chico
JUŽNI ŽLEB
21. 7. 2001, Roman Mihalič, S4+, 600 m

Prvenstveni spust.

Azija, Tien Šan

Darbaza Tau
VZHODNO REBRO
28. 7. 2001, Iztok Tomazin, V-, S6/ S4-S5, 800 m

Prvenstveni spust.

Čepajev
VZHODNE VESINE
4. 8. 2001, Iztok Tomazin, V, S5/ S2- S4, 350 m

Prvenstveni spust.

Tekmovalno ledno plezanje

Svetovni pokal (IWC)

Prva letošnja tekma je bila v avstrijskem zimskem središču Pitztal na Tirolskem. Tekmovanja se je udeležilo približno sto tekmovalcev z vsega sveta, med njimi tudi slovenski plezalci. Takoj je bilo jasno, da je fizična pripravljenost vseh tekmovalcev precej boljša kot lani. Mnogi odlični športni plezalci so se odločili tekmovati tudi v lednem plezanju in njihova prednost v moči in vzdržljivosti prihaja tu še kako do izraza. Zmaga je odšla v Francijo, pri moških je zmagal Daniel Du Lac, pri ženskah pa Liv Sansoz, zmagovalka lanskega svetovnega pokala v športnem plezanju. Druga tekma, v Val d'Aone, se je odvila na nižji, t.i. boulder steni. Pri moških je tokrat zmagal Francoz Stephane Husson, pri ženskah pa nepremagljiva Liv Sansoz. Aljaž Anderle je plezal odlično in v močni konkurenci zasedel 10., Klemen Premrl pa 17. mesto.
V švicarskem smučarskem centru Saas Fee je bila tretja letošnja tekma za Svetovni pokal v lednem plezanju. Prireditelji so že drugo leto zapored pripravili tekmo v kombiniranem plezanju, kar pomeni, da tekmovalci plezajo z lednimi orodji tudi po skali. Zanimiva je lokacija tekmovanja. Ob deset nadstropni parkirni hiši so preko velike skale z zlivanjem vode ustvarili velike viseče ledene sveče, preko katerih so speljali tekmovalne smeri. Tekma je postregla z veliko presenečenji, saj se vrsta favoritov ni uvrstila niti v polfinale. Med moškimi je zmagal ukrajinski plezalec Evgenij Krivošejcev pred Francozoma Hussonom in Du Lacom. Naši so plezali dobro. Klemen Premrl je dosegel 11. in Aljaž Anderle 12. mesto. Naslednja tekma se je odvijala v Chamonixu. Tekmovalna shema je bila tokrat nekoliko drugačna. Tekmovalci so imeli v lednih problemih na voljo šest minut in neomejeno število poizkusov. Konkurenca je bila zopet zelo močna, slovenski plezalci pa so plezali zelo dobro. Klemen Premrl se je uvrstil v polfinale, Aljaž Anderle pa celo v finale in tam dosegel najboljšo uvrstitev v sezoni, sedmo mesto. Zmagi sta ostali doma; pri moških trojna francoska zmaga; Stephane Hosson pred Lamichom in Du Lacom, pri ženskah pa je bila nepremagljiva sijajna Liv Sansoz.
V ruskem Kirovu se je z zadnjo tekmo končal letošnji svetovni pokal v lednem plezanju. Prireditev je bila zopet odlično pripravljena in tudi naši tekmovalci so plezali dobro. Zahtevna smer s komplicirano označenimi conami je kar krepko posegla v načrte najboljših. Veliko je bilo prestopov in mnogo favoritov ni prišlo niti v polfinale. Aljaž Anderle in Klemen Premrl sta se uvrstila v finale kot peto oziroma osmo uvrščeni v polfinalu. V finalu so rdeče črte ponagajale tudi njima in tekmovanje je Anderle zaključil na 7. mestu, Premrl pa je pristal na 9. mestu.
V skupnem seštevku je zmagal Daniel Du Lac (Fra), Anderle je končal na odličnem 8.mestu, Premrl na 13. mestu. Pri ženskah je zmagala Nemka Ines Papert.

Razglasitev najuspešnejših alpinistov v letu 2001

Komisija za alpinizem pri PZS je na tekmi v lednem plezanju v Solčavi podelila nazive najboljšemu alpinistu, alpinistki in alpinističnemu smučarju. Izbor je bil narejen na podlagi glasovanja alpinističnih kolektivov ter Komisije za alpinizem. Lovorike so si prislužili Marko Prezelj, Tina Di Batista ter Viki Grošelj.

NAJUSPEŠNEJŠI ALPINIST

Ob izostanku odmevnega slovenskega vzpona v Himalaji, najboljšega letošnjega alpinista ni bilo težko izbrati. Gladko je bil izbran **Marko Prezelj**, ki je s svojimi težavnimi letošnjimi vzponi prednjačil tudi izven naših meja. Vzponi, ki jih je poleti opravil s Stephenom Kochom na Aljaski so močno odmevali v svetovni alpinistični javnosti, nenazadnje je bila naveza nominirana tudi za najprestižnejše evropsko alpinistično priznanje Zlati cepin. S svojo več kot desetletje dolgo kontinuiteto vrhunskih vzponov se je Marko Prezelj vsekakor prebil v vrh najbolj cenjenih svetovnih alpinistov. Nominirana sta bila tudi Matic Jošt s težkim vzponom v Siuli Grande v Cordilleri Huayhuash ter vzponom na indijski Nilkanth, ter Pavle Kozjek s svojim hitrim solo vzponom v perujskem Huandoju.

NAJUSPEŠNEJŠA ALPINISTKA

Med dekleti je bil boj za naslov najboljše alpinistke trši. Na koncu je s svojimi zimskimi in kopnimi vzponi pri nas in v pogorju Mt. Blanca ter za vzpon in spust z vrha Denalija (skupaj z Anjo Bervar in Mojco Žerjav), zmagala **Tina Di Batista**. Za petami ji je bila Tanja Rojs s celo serijo odličnih vzponov v perujski Sfingi.

NAJUSPEŠNEJŠI ALPINISTIČNI SMUČAR

Za najuspešnejšega alpinističnega smučarja je bil za spust z vrha 8201 metrov visokega Čo Oja izbran **Viki Grošelj**.

Rudi Kocijančič
(1958 - 2001)

Sobota, opoldanske ure. Ljudje hitijo po zadnjih opravkih, vse je v pričakovanju praznika. Jutri je Velika nedelja. Klic po mobilniku. Zaslišim znan glas, toda vse ostalo je zastrašujoče. »A veš kaj, Rutkota ni več.« Kako ni več? »Ja, padu je in mu ni pomoči.« To je bilo sporočilo, ki sem ga moral prenesti družini in staršem.

Življensko pot je Rudi začel 27. maja 1958 na Jesenicah. Znano je, da na Jesenicah ni bogve kaj dosti prostora, zato ga je pot s starši kaj kmalu zanesla v naravo, ven iz kipečega mesta železarstva. Kdo ve, kako se je porodila misel o stenah, vršacih, plezanju, o življenju gornika. Že v začetku sedemdesetih let se je pridružil mladinskemu odseku PD Jesenice. Od takrat naprej pa je zasvojenost z naravo, predvsem z gorami, naraščala do odločitve - postati alpinist. Uspelo mu je, spoznal je užitke, ko stopiš na kraj stene in se ozreš v grape, zajede in previse za seboj in stisneš prijatelju roko. Naziv alpinista je pridobil leta 1978. V njem je bilo polno energije mladostnika, zato se je razdajal goram in svoje izkušnje kot inštruktor prenašal na mlajše generacije. Poklic medicinskega tehnika, njegov čut pomagati človeku v stiski in pa tradicija jeseniških alpinistov postati gorski reševalec, so ga leta 1985 privedli v vrste Gorske reševalne službe. Vendar to zanj ni bila nikakršna nadgradnja nekega zastavljenega cilja, še vedno je bil vpet med mladinski in alpinistični odsek in delo na planinskem društvu. S polno mero vztrajnosti in preudarnosti je leta 1992 zapolnil vrzel vodenja PD Jesenice.
Rudi pa ni bil predan zgolj goram in planinstvu. V njemu je tlela tudi želja po ohranjanju rodov in doma. Radosti moža in očeta je zaužil z ženo Miro, hčerko Urško in sinom Primožem vse do usodnega trenutka.
Rudi Kocijančič se je smrtno ponesrečil 14. 4. 2001 v kanjonu Velike Paklenice.

Vlado Hlede

Jernej Sinkovič
(1976 - 2001)

S plezanjem se je začel ukvarjati leta 1991, v začetku po plezalnih vrtcih. Junija leta 1993 je okusil pravi alpinizem, saj je opravil svoj prvi alpinistični vzpon v gorah. Preplezal je Knezovo »štirico«, smer Amerika v predostenju Križevnika. V alpinistično šolo se je vpisal leta 1994 in tri leta kasneje postal alpinist. Naslednja leta se je razvijal v vse boljšega alpinista, še posebej je bil doma v ledu. Plezal je po naših gorah, v Dolomitih, v Centralnih Alpah in na Škotskem. Leta 2000 se je udeležil svoje prve odprave v Himalajo. Pridružil se je skupini mariborskih alpinistov, ki je poskušala preplezati prvenstveno smer na Annapurno III. Gora ga je dvakrat zavrnila tik pod vrhom. Prvič je reševal obolelega prijatelja v navezi, drugi poskus pa mu je preprečil veter, ki je dobesedno pometel s taborom. To mu ni vzelo poguma, saj je opravil še nekaj težkih vzponov. Kot alpinistični inštruktor je odlično vodil alpinistično šolo, pozneje pa prevzel tudi odsek in ga tudi uspešno vodil. Žal pa se je njegova pot prehitro končala v gorah nad Jezerskim. Po že preplezani smeri smo sestopali po poti do Ledin, ko se je nenadoma odlomil velik skalnat blok, se raztreščil in pokopal Jerneja.

Jernej, v spominu si nam ostal
kot veseljak, ki je ljubil
življenje in ga živel kot le
malokdo.

Rok Dečman

Jaka Kokove
(1978 - 2001)

Jack, po petih letih spomin že kristalizira. Ne spomnim se več vseh naših druženj. In vendar je tisto, kar je ostalo, jasno in čisto. Kot kristal. Prvi spomin je iz Stare šole, s kitaro, malo melanhoničen. Potem poleti ob Soči ob dveh zjutraj skupaj z ostalimi v ekstazi prepevaš Niete. Za novo leto zjutraj plešeš s Katjo v snegu, takrat, ko sta začela vajino skupno pot.

Ne vem, kdaj si prvič šel v hribe. Tudi se ne spomnim, kdaj sva šla prvič skupaj. Spomnim pa se Jerebice, ko si na vrhu povlekel iz nahrbtnika fotoaparat in predlagal naturalistično fotko. Potem sem jo imel na zidu v svoji sobi v Študentu. Ti pa si vedno več fotografiral. In vedno pogosteje zahajal v hribe. Veliko tudi sam. Nekoč, ko sem te vprašal zakaj, si mi odgovoril, da ne maraš neizpolnjenih obljub. In da nerad čakaš. Če si se za nekaj odločil, si to tudi izpeljal. Vedno si govoril, da je potrebno iti do konca. Ne glede na vse. Včasih prav z otroško trmo. In vendar vedno premišljeno. Kot takrat, ko si opustil poletno delo vodnika na Soči in potem prodajal pivo na vrhu Mangarta. Zaradi sebe, zaradi drugačne izkušnje. In kondicije. Tudi Feniksa si skupaj s Tinkom in ostalimi pripravljal zaradi izkušnje in vere, da mladina niso samo mladi, ampak vsi, ki delujejo za nek skupni cilj in ne samo nemočno opazujejo. Bili smo idealisti, vendar je prav tako. Izdal si pet številk in kot da bi vedel, je bila zadnja natisnjena v črni barvi.

Ko sva se teden dni pred nesrečo z avtom peljala iz Ljubljane proti Bovcu, si mi hiteč med tistimi ovinki razlagal, kako ne zdržiš tedna v Ljubljani, če ne greš prek vikenda v gore. Da ti je to nuja, potreba. Čeprav filozof, nisi poskušal tega utemeljiti. To si sprejel kot dejstvo. Na najinem zadnjem izletu na Grmadi si mi podaril Descartesove Meditacije. Napisal si: »Samo eno točko je hotel Arhimed in z njo bi premaknil svet«. Verjel si razumu in zaupal si sebi. Kot sem te kot prijatelj razumel, se nisi bal niti tistega zadnjega, kar vsakega od nas čaka. V zadnjih dveh letih pred nesrečo si veliko smučal. Največ sam. Med tisto vožnjo si mi razlagal, kako ti izdelujejo nove smučke. Prav take kot Karničarju. Mislim, da nisi nikoli smučal na njih.

In nam, ki smo ostali in smo te imeli radi, ne preostane nič drugega, kot da se te spominjamo. In veliko si z nami.

Marko Klavora

Slovenian Mountaineering and Climbing – 2001

Slovenian Mountaineering and Climbing – 2001 covers the best Slovenian achievements in mountaineering and climbing in 2001. If you need any further information, do not hesitate to contact us at any of the adresses given below.

Uroš Samec (volume editor), Povšetova 29, SI - 1000 Ljubljana, Slovenia;
phone: +386 41 362 345; e-mail: s.uros@email.si

Planinska zveza Slovenije / Alpine Association of Slovenia: Dvoržakova 9, SI - 1000 Ljubljana, Slovenia;
phone: +386 1 4345 680; e-mail: info@pzs.si

President of Climbing Committee: Andrej Štremfelj, Cirilova 5, SI - 4000 Kranj, Slovenia;
phone: +386 40 328 000; e-mail: andrej.stremfelj@siol.net

President of Expedition Committee: Tone Škarja, Kolodvorska 24, SI - 1234 Mengeš, Slovenia;
phone: +386 41 777 181; e-mail: tone.skarja@siol.net

President of Sport Climbing Committee: Tomo Česen, Pševska 29, SI - 4000 Kranj, Slovenia;
phone: +386 41 643 945; e-mail: tomo.cesen@pzs.si

Grading system: For longer routes, the UIAA grading system is used, for short sport climbing routes, the French grading system, and in ice climbing, the French-Canadian system.

HIMALAYA

India, Garhwal, Nilkanth (6596m)

A difficult wall of this beautiful summit in the Indian Himalaya was the plan of a mini expedition organized by Marko Prezelj and Matic Jošt. Due to bad conditions on the face they didn't attempt a new route there, however they did a first repeat of a demanding British route (V, M3, rock IV+, 1500 m) on the West ridge in fast alpine style, Oct 13-15.

Cho Oyu (8201 m)

The young Primož Pišek, member of an expedition from Slovenska Bistrica, reached the summit of this eight thousander via regular route, while Viki Grošelj, the leader of Slovenian Police officers' expedition, successfully skied from the summit a few days later, Oct 10.

TIEN SHAN

Darbaz Tau (5462 m), Pik Chapayev (6150 m), Khan Tengri

Iztok Tomazin made two new ski descents from the summit of Darbaz Tau (5462 m), graded V-, S6, 800 m and from the South summit of Pik Chapayev (6150 m): V, S6, 350 m, entirely IV, 1850 m. Iztok Tomazin and Slavc Rožič summited Khan Tengri via regular route (6995 m or 7014 m). Tomazin also reached the Western summit of Pik Pobeda named Vaza Psavela (6918 m) with some Russian alpinists.

ANDES

Cordillera Blanca, Huandoy Sur (6160 m), Peru

Pavle Kozjek yet again forged a new route in the Andes. In the northern wall of Huandoy Sur he soloed a new route with minimum gear, *No Fiesta Hoy Dia* (VI, M5-6, rock up to VI, 1000 m), on the slightly steeper and rockier right side of the wall. The route is very demanding, especially the last 150 meters where ice was partly overhanging too. It took Kozjek 7 hours to complete it. He reached the summit at 1pm and descended via equally long but easier French route on the same face.

Siula Grande (6356 m)

Matic Jošt, Tomaž Žerovnik, and Viki Mlinar together with the local Aritza Monasterio climbed a new route *Noches de Juerga* (VI, 6 (AI 4, WI 3-6, M5-M7), 1000 m, 30 hrs, July 15-18) in the well-known and demanding wall of Siula Grande.

La Esfinge

Tanja Rojs, Aleksandra Voglar and Andrej Grmovšek climbed a new route in the East face of Sphynx over Paron valley. They named this 800 meter route *Meche Taq Inti?* (Where Are You, Sun?). The first seven pitches were the most difficult with difficulties up to 6c, A2+. The team fixed ropes every day and used them for descending back into the valley. They climbed the upper, less steeper part in a one day push. There, difficulties moved around 5c and 6b+.

Also the first repeat of *Cruz del Sur* had been made by Rojs and Grmovšek. Andrej onsighted most of the route, also the most difficult 7c+ pitch and said that the grades given by the first climbers were overrated. The route is only a bit harder and less complex that Meche Taq Inti.

Bolivia - ski descents

Uroš Cerar, Borut Črnivec and Andrej Petrovčič made some demanding ski descents in Bolivia's six thousanders.

NORTH AMERICA

Denali, Alaska

Marko Prezelj completed new ascents with his partner Stephen Koch in his typical style – fast, free and very difficult. After they established a new route *Luna* in Mini Moonflower, on May 28, the first free repeat of the classic WPOD route/Moonflower Buttress followed (M7+, 1500 m) and after that the great finale – a new route in the South face of Denali which they named Light Traveler (June 17-18). The route, which they climbed entirely free and onsight is 2000 meters high with difficulties up to M8. They left the base at 7 pm, ascended West rib, where they deposited gear, then descent via Wickwire route in five hours to reach the 3000 meter wall rising over NE part of Kitchatna glacier. After 26 hours of climbing Prezelj and Koch rested for 7 hours, and then continued climbing till they reached the Cassin Ridge, where they finished their route. They left their frozen rope there and climbed the ridge for another 1000 meters.They reached the summit (6194 m) after 48 hours at 7 pm and descended to the base camp (4250 m) in three more hours.

Kichatna Spires, Alaska

Klemen Mali climbed two new routes with an American Tim Ciosek in Kichatna Spires and added a solo repeat. The area is known for its first class granite and steep walls and is marked by wilderness. After the plane leaves you on a glacier you are more or less left to yourself.

The more difficult Slovenian-Alaskan route on Bastion Spire is graded IV, 5.9, M, 700 m, and the easier one brought them to a virgin peak which they named Garvey Spire. Mali, disappointed by his partner, added a solo repeat of the SE couloir of Sunrise Spire.

Canada - Quebeck

Klemen Zupanc and Aljaž Anderle attended a climbing meet Festiglace in Quebec. Anderle participated in a mixed climbing competition where he was placed 11th. Both climbers used this opportunity for climbing mixed routes and have done 12 ascents with grades ranging between M6 and M8 on rock and 5+ and 8 on ice.

EUROPE

Mixed in Aosta

Grega Kresal and Dejan Miškovič succeeded in climbing one of the most difficult mixed routes in the world, *The Empire Strikes Back* (M11). Kresal also speedily repeated *009*, while Klemen Premrl flashed *Welcome to the Machine* (M9).

Dolomites

Marko Lukić returned to the difficult alpine walls after a short alpinistic break. This time, he attempted the most attractive of Dolomite mountains – Tre Cime. He freed Hasse-Brandler route in the Great Cima (VIII, 500 m) onsight with his wife Alenka and Swiss route (VIII+/IX, 450 m) in Western Cima. Soon after, he returned to repeat Sachsen diretissima with Miha Praprotnik. He freed the hardest pitch in the second try and on-sighted everything else. The route is equipped mostly with pitons of bad quality and the route is more so demanding because of bad quality of rock. A second free repeat.

SLOVENIA

Winter season

Možnica (Julian Alps)

A mixture of Mediterranean and alpine climate over Možnica valley offers good conditions for winter climbing with walls overgrown with grass. Blaž Stres and Matija Klanjšček turned this to their advantage and attempted a new route in Ribežni wall, Rombon mountain chain. The route MMD is set between Gamsje steze (Mountain goats' path) and a newer winter route Dvojno Veronikino življenje (The Double Life of Veronique).It follows a thin line of compact snow and ice with steepness up to 90° in the hardest two pitches. They had a lot of climbing on thin ice (5 cm) with bad protection and the exit part has two rock pitches with difficulties up to IV, A1. A 650 meter long route has 12 pitches, which they climbed in 13 hours and then exited to the ridge over a delicate cornice.

Rombon

Zlatko Koren, Vasja Košuta and David Pehnec draw a new line to the left from the well known route Bele sanje (White dreams). They had excellent conditions in the lower part (70°-85°). Under a rocky barrier they turned left and climbed one rock pitch (V+, A0).

Soon after, they set up a place for bivouac and the next day they climbed to the edge of the face, left from the summit. The route Omotca was graded V, 5, 1000 m.

Ice and mixed routes

Right after the New year's Day Matevž Gradišek, Grega Kresal and Dejan Miškovič succeeded in climbing a new route Sneg je pobelil breg (M8) in Jezersko valley (Kamnik and Savinja Alps).
Anže Marenče climbed some difficult waterfalls – with his brother Tine and Klemen Zupanc they climbed both Ledine icefalls in Jezersko, the two brothers also climbed the right side of Čedca icefall (6/6+). Anže also climed Bau Bau (5+) over Bela peč lakes with Mirko Kranjec and Zadnja Kristusova večerja (The Last Supper of Christ, 6+) in Tamar valley.

Ski descents

Snowboarder Grega Ažman made some difficult ski descents, Loška smer (V, 200 m) on the East face of Mojstrovka with Klemen Sladič, Strah pred letenjem (Fear of Fying, IV+, 250 m) with Mitja Zakotnik and alone Uroševa grapa (Uroš Couloir, V, S6+, 250 m), Nad Šitom glava. He and Sladič also made a descent of Gorjanska smer (VI-, 450 m) from the summit of Triglav.
Samo Krmelj also made a string of ski descents with snowboard – on Storžič via Kramar route (VI-, one rappel at the bottom) in Begunjščica he dealt with Direktna grapa (Direct couloir, V, S6, 350 m) and Zeleniška diagonala (V+, S6+, 350 m). In Prisank they repeated Hudičev žleb (Devil's couloir (V-, 400 m) with Matej Kovačič. On the southern side of Julian Alps he snowboarded Skrita diagonala (Hidden diagonal, V+, S6, 400 m) and in Kanceljni Kozji žleb (Goat's couloir, V, 800 m). Kačji jezik (Snake's tongue, V-) received a female repeat by Anja Bervar, Tina Di Batista and Mojca Žerjav.

Summer season

Znamenje ob poti (A Sign by the Road) is a route originally climbed by Fabjan, Mezgec and Škamperle in 1984 and dedicate dto the memory of Nejc Zaplotnik. A few years later Darko Podgornik and Ivan Rejc repeated the route. Only this year the route got another successful ascent by Marko Prezelj and Klemen Mali who needed 13 hours to climb it. They climbed it mostly free on sight (up to VII/VII+) with an exception of four meters in the last technical pitch. Together they also made the first repeat of the route Bitka za neznano (Battle for the Unknown, (8-/7, 700 m) in the North face of Bavh,and said it was a nice route, worthy of another repeat. Prezelj and Zlatko Koren climbed Katarza (Catharsis) on the North face of Planja. The first free repeat (VII+, 500 m) was done by Peter Mežnar with Miro Fon. Prezelj and Koren climbed the original start (7) which was wet and slippery. They climbed free onsight except for the hardest pitch. The same pair also made the second repeat of Ključ sreče (The Key to Happiness, VI-VII, 200 m) one of the most beautiful routes on Triglav's Sphynx and exited via Kešnar-Kovač route which gives an almost ideal line.

Jaka Kunšič and Rok Zalokar made the first repeat of Levi steber (Left pillar, VI, A3, 750 m) in 11 hours. The route was first climbed by Marjan Manfreda-Marjon and Stane Belak-Šrauf.

Urban Ažman knows Debela peč well so he noticed smooth slabs in the left part of the wall. He climbed a new route there with Urška Rebec, dedicated to the memory of Andrej Markovič and graded (VII, A2).

The steep South face of Planja received a visit after a long time. The first route on the face was repeated by Ažman, Miha Valič and Tina Di Batista together with Peter Mežnar (VIII-/VII, 220 m).

Zoran Radetič returned to the scene of the crime 20 years after his epic ascent of Čihul route in Široka peč. First he climbed one of the first routes on the face with Samo Krmelj, Dibon's ridge (VI+/IV-V, 700 m) and then one of the last, Večna pot (Eternal path, V-VI, 750 m). It was probably the third repeat of this route originally climbed by Kozjek and Podgornik in 1986.

English summaries written by Ivana Odič, data provided by Uroš Samec. The length of individual summaries and their linear order do not reflect any kind of ascent evaluation ranking.

2002

Britanska smer v Nuptseju 📷 : Marko Prezelj

Ocena alpinistične sezone 2002

Pisati oceno neke sezone skoraj štiri leta po njenem izteku je včasih težko, predvsem pa je poučno. Težko zato, ker te pri ocenjevanju obremenjujejo vzponi naslednjih let in njihovi akterji. Kot bi bil jasnovidec ob pravkar končani sezoni. Poučno pa je zato, ker na podlagi take izkušnje lahko v bodoče nekoliko drugače gledaš na vzpone, ki so se »zgodili« v iztekajočem se letu oziroma se »dogajajo« sedaj.

Zanimivo je, kako nekateri vzponi, ki so bili strah in trepet generacij, kar naenkrat, s prvo ponovitvijo, izgubijo sloves nemogočega in so kasnejše ponovitve manj vredne, čeprav gre za isto smer in celo boljšo izvedbo (Divine Providence). Druga resnica, ki se pokaže, pa je odnos do posameznika, ki je več let zapored med najaktivnejšimi. Njihovi vsakoletni dobri vzponi se nam zdijo nekaj normalnega, pravzaprav nič posebnega, čeprav so gledano izolirano, v enem letu, zares vrhunski (Lukić, Grmovšek).

Sezona 2002 nam je postregla z lepo bero kvalitetnih vzponov doma, v Dolomitih, Alpah in obeh Amerikah, bila pa je bolj mršava, kar se tiče vzponov v Himalaji. Tu smo se na dobre vzpone kar navadili, v tem letu pa smo bili znotraj PZS in obeh komisij, ki se z alpinizmom ukvarjata, predvsem organizacijsko zelo šibki. Tako je bila tik pred odhodom (en dan) odpovedana odprava na Čomo Lenco (vzrok en milijon tolarjev pri petsto milijonski realizaciji PZS !!!), kar so kasneje zelo dobro izkoristili Francozi. Velika neodgovornost do nesojenih članov odprave in še večja škoda za slovenski alpinizem.

Zima je dala dve dobri klasični ponovitvi, za kar je žal vse manj zanimanja: Ašenbrener v Travniku (Lukić, Lorenčič) in Direktna v Špiku (Klanjšček, Tišler). Svoje priprave na udeležbo na mednarodni odpravi je zelo resno vzel Marko Prezelj, ki je večinoma s Stephenom Kochem opravil lepo število dobrih vzponov, od zahtevnih zaledenelih slapov (Le dame du Lac) do kombiniranih smeri (There Goes the Neigbourhood v Aig. Sans Nom). Tri slovenske ponovitve je doživela nekdaj kultna smer Beyond Good end Evil v Aig. des Pelerins.

Poletje se je obetavno začelo v Paklenici. Prvi plezalni maraton sta uprizorila Lukić in Karo (šest smeri, do 7a, 2100 m), sledila pa sta jima mlajša Jeran in Šisernik, ki sta izpustila samo najtežjo Rajno. Lukić je prosto ponovil še Cupido (8a). Več kot doma, kjer izstopata predvsem prvenstvena smer Metropolis v Triglavu (Jakofčič, Jošt) in prosta ponovitev Bergantove v isti steni (Valič), se je plezalo v Dolomitih.

Za nekoliko bolj razgibano domače poletje je poskrbel Andrej Štremfelj, ki je za svojo trideseto obletnico ukvarjanja z alpinizmom opravil plezalno prečenje slovenskih Alp od Logarske doline do Trente. V času od 23. 6. do 25. 7. je opravil s tridesetimi smermi, med drugimi pa preplezal tudi Zajedo v Široki Peči, Smer mladosti v vršacu, Mansardo v Planji, Spominsko Bregarjevo smer v Štajerski Rinki … Plezal je z različnimi soplezalci. Vso pot med posameznimi stenami je opravil peš ali z gorskim kolesom.

Daleč najboljši dolomitski vzpon je uspel Grmovšku in Lukiću. V enem dnevu sta prosto (rdeči križ) ponovila slovito Ribo v Marmoladi. Poleg tega sta skupaj ali z drugimi soplezalci opravila še kopico dobrih vzponov. Predvsem so bile aktivne mešane naveze (Lukić Marko – Alenka, Jakofčič – Di Batista ter Grmovšek – Rojs). Lep dosežek je ženska ponovitev Don Quixota v Marmoladi (Rojs – Lukić A.) Grmovšek in Rojsova sta dobro

formo pokazala že na turneji po ZDA in Mehiki. Plezala sta v Candamena Canyon v Mehiki, Black Canyon v Koloradu in Zion Canyon v Utahu. Najbolj izstopa La conjura de los necios v steni El Gigante.

V granitu nad Chamonixom je prvo slovensko ponovitev (Jakofčič – Karo) doživela znamenita Divine Providence v Grand Pilier d' Angle.
V granitu severne Amerike pa se je preizkusila skupina mlajših plezalcev (Z. Koren T. Koren, Arčon, Blažič). Nanizali so kar 38 dolgih smeri in številne krajše.

Rekordno število navez je obiskalo Perujske Ande. Od številnih vzponov velja omeniti: prvenstveno smer v Siuli Grande (Kozjek – Kovač), Francosko v Huascaranu (Klanjšček – Cuder) in žensko ponovitev severnega raza v Ranrapalci (Voglar – Žerjav).

Po dolgem času je slovenski obisk doživela skupina Paine v čilenski Patagoniji. Oviralo jih je slabo nestanovitno vreme. Poleg ponovitev nekaterih smeri v Severnem stolpu in klasične v srednjem sta Jakofčič in Di Batista opravila še prvenstveni vzpon Sužnji barometra v severnem stolpu.

Kanado je obiskala kamniška naveza Kočar, Mošnik in Prezelj J. Zaradi poškodbe je Kočar ostal praznih rok, ostala dva pa sta poleg severne stene Mt. Edith Cavell preplezala še Desni ozebnik v steni Emperor v Mt. Robsonu.

Irena Mrak je opozorila nase s prvenstvenim, precej tveganim vzponom v Pik Pirimidalny (Kirgizija). Plezala je skupaj z Američanom Willisom.

V tem letu smo dobili tudi prvo odprto prvenstvo Slovenije v lednem plezanju, ki je bilo izvedeno v Solčavi. Lahko bi rekli končno, saj sta bila Anderle in Premrl v tem letu prav pri vrhu tekmovanja za svetovni pokal. Anderle pa je v Kanadi ponovil menda najtežjo kombinirano smer na svetu, Musashi.

In kako je bilo s slovenskim alpinizmom v najvišjem gorstvu? Bili smo približno tam kot ves svetovni alpinizem. Sponzorje, ki bi podpirali velike in drage projekte, je težko dobiti, komercialnih »izletov« na osemtisočake se še nihče prav zares ni lotil, posebne energije za kvalitetne vzpone na najvišje vrhove pa tudi ni opaziti.

Spomladansko sezono je rešil Prezelj s prvenstveno smerjo v Nuptseju. Žal mešani ameriško, kanadsko, slovenski navezi ni uspelo priplezati do vrha, so pa svojo zahtevno smer priključili na staro Britansko smer. Žepna odprava (Lačen – Golob) v za Slovence že travmatično steno vzhodnega vrha Kumbakarne ni prišla kaj dlje kot do baznega tabora.

Jeseni je bila odprava na Pik 41 ena tistih, ki si je uspela najti zelo zanimiv cilj sebi primernih težavnosti. Mlado moštvo z relativno mladim vodstvom se je lepo ujelo. Fantje so vedeli, kaj hočejo. Polni optimizma in mladostne zagnanosti so izkoristili priložnost in uspeli preplezati smer srednjega kakovostnega razreda. Zanje je bil to velik uspeh, ki jim je prav gotovo vlil novih moči in jim dvignil samozavest za še kak težji himalajski vzpon.

Tomaž Humar se je skupaj s kazahstanskimi alpinisti preizkusil na Šiša Pangmi. Z manjšo prvenstveno varianto v zgornjem delu stene so vrh dosegli po normalni smeri s severa.

Odprava v pogorje Kangčendzenge pa je dvignila toliko prahu kot nekoč naše zelo uspešne odprave, vendar žal ne z uspehom, ampak s prepiri in medijskimi obračuni že

med, še posebej pa po odpravi. Na pot so odšli z visokimi cilji. Ne glede na to, do katere mere so bili v resnici sposobni realizirati zastavljene cilje, jim je od vsega začetka šlo vse narobe. Drobne napake pri vodenju so se seštevale in na njihovo nesrečo pripeljale odpravo v nezavidljiv položaj. Glede na zastavljene cilje je bila odprava povsem neuspešna. Glede na težave, ki pa vedno ne pridejo same, so mladi izvlekli vsaj nekaj izkušenj na večji višini in v večjih gorah nasploh. Žal pa so dobili tudi obilo negativnih izkušenj iz vodenja odprav in komuniciranja z lastno organizacijo, javnostjo in mediji. Ekipa za Wedge Peak se lahko le tolaži z ugotovitvijo, da so bile razmere za vzpon prenevarne.

Ob tej odpravi se je še enkrat in še bolj izrazito pokazala velika potreba po enotnem strokovnem vrednotenju naših dosežkov v tujini in realni primerjavi s tujimi dosežki. Vse to pa bi bilo potem nujno posredovati javnosti in se tako izogniti pretiravanjem (povprečnih) posameznikov v medijih. Toda kdo bo sposoben tega v tej »dolini Šentflorjanski«?

Andrej Štremfelj

Grozljivi mehiški velikan

V tisoč metrov visoki steni El Giganta

Andrej Grmovšek

Ko sva s Tanjo po večdnevni vožnji končno prišla do najinega cilja, vasice Basaseachic v osrčju mehiške Zahodne Sierra Madre, ni bilo o kakšnih resnih stenah ne duha ne sluha. Valovita gozdna pokrajina s plitvimi dolinami in nekaj sto metrov višjimi kopastimi vrhovi je bila sicer izredno slikovita, vendar pa je bolj spominjala na slovensko Goričko kot na "zaresne" gore. Sva res prišla v pravi kraj za plezanje zahtevnih tisočmetrskih sten?

Pritrdilni odgovor sva dočakala, ko sva se povzpela na rob skritega kanjona, ki se je začenjal v bližini vasi. Odprl se nama je osupljiv pogled na dobrih tristo metrov visok slap Cascada de Basaseachic, in številne rdečkaste stene, ki so padale v globok kanjon. Ugotovila sva, kje sploh iskati stene. Vendar pa je bilo za dostop do "skritega zaklada", kilometer visoke, navpične in previsne stene El Gigante, potrebno vložiti še mnogo truda. Iskanje informacij in dostopa ter sestopa nama je vzelo še nekaj naslednjih dni. Po vožnji po kolovozih in pešačenju z domačim vodnikom sva le uspela priti na razgledišče, od koder se je na drugi strani kanjona končno videl najin plezalni izziv - stena El Gigante.

Že od daleč je bilo jasno, da gre za izredno poraščeno, težavno in resno steno!

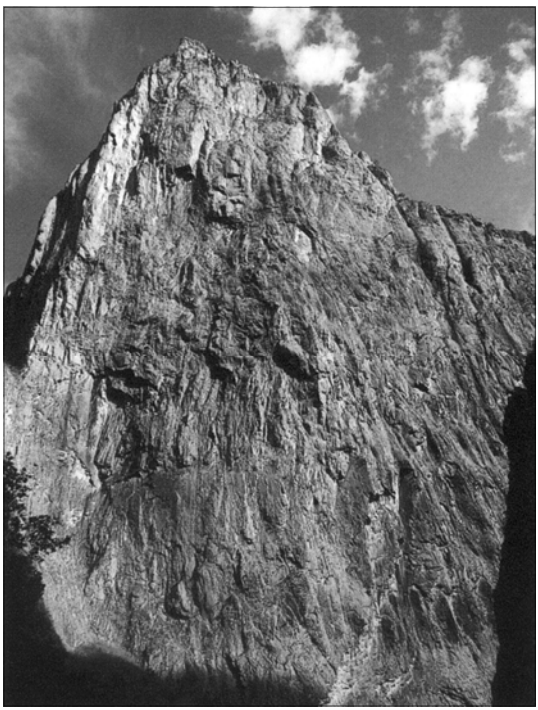

Tisočmetrska stena El Giganta
📷: Andrej Grmovšek

Najvišja stena Mehike

Čeprav Mehika "premore" več nad 5000 metrov visokih vulkanov, ne sodi med najbolj zaželene alpinistične destinacije. V zadnjih letih pa jo vse pogosteje obiskujejo plezalci in odkrivajo do pred nedavnim še neraziskane in neosvojene stene Vzhodne in Zahodne Sierra Madre. Te stene sicer ne dosegajo visokih nadmorskih višin, se pa zato ponašajo s svojo dolžino, zahtevnostjo in ponavadi tudi poraščenostjo z vegetacijo - kaktusi, palmami, agavami, alojami.

Stena nekaj nad 2200 metrov visokega vrha El Gigante, je svoj prvi plezalni obisk doživela šele pred štirimi leti, ko jo je v štirinajstih dneh preplezala mehiško-

španska naveza. Poročala je o težavnem tehničnem plezanju v najvišji mehiški steni. Zgodba o plezanju v tako visoki in še deviški steni je takoj podžgala moje raziskovalno-pionirske strasti, vendar pa je moral izziv počakati vse do letošnje pomladi.

Romantična baza, "nagravžna" stena

Po enodnevnem dostopnem maršu po divjem kanjonu sva s tremi nosači prisopihala do idilične baze pod steno. Šotor sva postavila ob velikem tolmunu, ki je v naslednjih dneh služil osvežilnemu kopanju, hlajenju in umivanju posode. Z baznim taborom sva bila res zadovoljna, toliko manj pa s steno. Že takoj po prvem bližnjem ogledu nama je postajalo jasno, da plezanje prvenstvene smeri, ki sva ga načrtovala, ne pomeni tega, zaradi česar sva prišla - plezanja namreč. Stena je bila neverjetno zaraščena, krušljiva, povrhu pa še dokaj monolitna. Prvenstvena smer (s čim manj svedrovci) bi pomenila večtedensko vrtnarjenje z dvomljivim varovanjem in na koncu prav "nagravžno" smer, ki se nikakor ne bi smela imenovati plezalna.
Da se ne vrneva čisto praznih rok, sva se odločila, da bova poskušala ponoviti smer, ki jo je lansko jesen preplezala močna nemška ekipa. Glowacz, Albert, Heuber in Fengler so preplezali prvo, zelo zahtevno prostoplezalno smer v steni in težave ocenili z IX+. Spodnji raztežaji so izgledali kar dobro, dokaj očiščeni vsega rastlinja in že dan po prihodu sva začela s plezanjem.

Združenje norcev

Že tretji dan sva v steni, pod nama je dobrih osemsto metrov "lufta", le še nekaj raztežajev in Gigant bo pod nama. Utrujenost že krepko načenja najine fizične, še bolj pa psihične sposobnosti. Za nama je dvajset izredno težkih in resnih raztežajev. Navadila sva se na izredno krušljivo skalo, redko varovanje in plezanje med kaktusi in agavami.

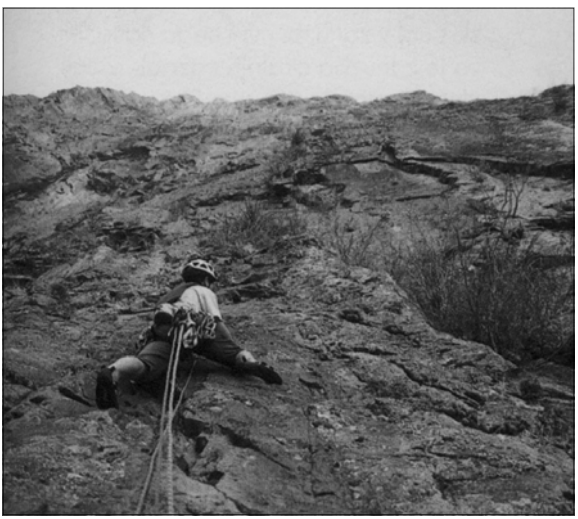

Andrej v prvem raztežaju smeri La Conjura de Los Necios
📷: Tanja Rojs

Vse metre in težave smeri mi je uspelo preplezati prosto, na pogled, torej brez padca in brez pomoči tehničnih pripomočkov (klini, stremena ...) za napredovanje. Cilj in čar prostega vzpona namreč nista samo priti na vrh stene, ampak predvsem, kako priti na vrh. Tako je prosto plezanje v visokih stenah nekakšna zmes med bolj alpinističnim skalnim plezanjem, kjer je cilj plezalca samo vrh in pa športnim plezanjem, kjer je cilj smer preplezati prosto.
Izkazalo se je, da so visoke prostoplezalne težave smeri

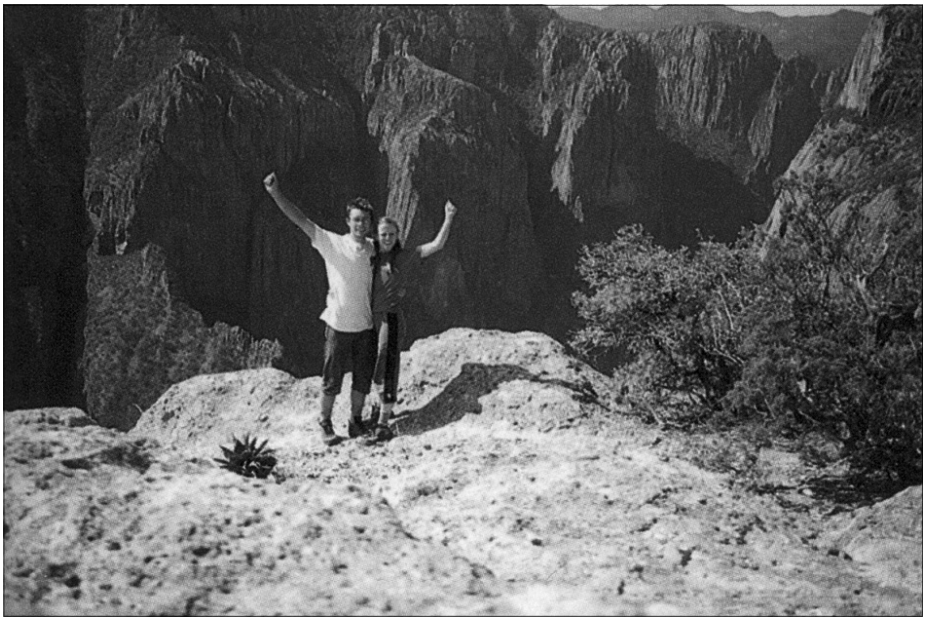

Andrej in Tanja na vrhu El Giganta 📷: Tanja Rojs

nekoliko lažje, kot so jih ocenili Nemci, plezanje pa je bilo toliko zahtevnejše zaradi vegetacije, predvsem pa krušljive skale. Ponekod je bilo treba plezati po ogromnih, večtonskih, donečih blokih, ki so samo čakali, da poletijo proti tlom, drugod je pod mano kljub izredni previdnosti kar deževalo kamenje, ki se mi je lomilo pod rokami in nogami. Postalo nama je jasno, zakaj so Nemci smer poimenovali "Združenje norcev" in ugotovila sva, da sva tudi midva postala člana tega združenja.
Naslednji raztežaj je že spet nesramno krušljiv. V previsni plošči pod veliko streho znova in znova poskušam prečiti v desno, krušljivi oprimki in stopi, ki nevarno letijo proti Tanji in strah pred padcem pa me vedno znova vrneta nazaj na počivališče v kotu. Nenadoma zaslišim glasno bobnenje, ogromen podor. Velikanski oblak prahu se začne vzpenjati ob steni, nekaj sto metrov desno od najine smeri. Gigant se je znova otresel odvečne teže, na srečo pa ne svojih gostov! Stimuliran z dodatno "dozo" adrenalina ne upam več splezati preko težavne plošče. Čez nekaj minut le nekako obplezam veliko streho in pridem na naslednje varovališče. Nekaj ur kasneje stojiva na vrhu Giganta - grozljivega velikana. Srečna, da je vse za nama, da sva cela in da naju čaka le še šesturno pešačenje v civilizacijo. Preplezala sva najino najzahtevnejšo in tudi najgršo smer!

Kuhar dobil stavo

Prvi na vrhu Peaka 41 v nepalski Himalaji

Urban Golob

Pozno popoldne je in z Maticem se od šotorov na platoju odpraviva proti steni, da bi utrla gaz do vstopa vanjo, medtem ko Uroš prevzame vlogo kuharja in pripravlja čaj za naslednji dan. Čeprav se okoli stene podijo meglice in iz njih pade celo kakšna snežinka, se vsake toliko časa le prikaže stena. Vidiva, da se novozapadli sneg izpred nekaj dni ni kaj dosti splazil po steni in bomo zato verjetno imeli kar nekaj težav, saj se nama celo pri hoji po ravnem platoju včasih ugrezne do kolen. Mrači se že, zato se pod steno obrneva in odhlačava nazaj proti šotorom.
Do sedaj po tem platoju ni hodilo kaj dosti ljudi. Pregled uspešnosti odprav, ki so poskušale na Peak 41 pred nami, jasno pove, da je pod zahodno steno na višini 5600 metrov od štirih odprav uspelo priti le dvema. To sta bili japonska odprava oziroma naveza leta 1998 in finska leta 2001. Obe navezi sta vstopili v steno in se obrnili malo nad 6000 metri. Japonca so presenetili slabe razmere in trd led, medtem ko sta Finca po bivaku na 6000 metrih obrnila zaradi nesreče, ko je enemu izmed njiju padel kamen na glavo in je bil 15 minut celo v nezavesti. Finca sta naslednje poskuse v gori opustila, Japonca, ki sta prej za aklimatizacijo v solovzponu preplezala vsak svojo prvenstveno smer na Kusum Kanguru, pa sta poskusila še enkrat. Tudi tokrat neuspešno.

Peak 41 (6654 m) z vrisano smerjo vzpona. Levo spodaj je snežni žleb, nato plato (je skrit za grebenom) in zahodna stena.

Ko se je zdanilo, smo v steni naleteli na nekaj metrov dobrih razmer za plezanje.

Medtem ko je finsko-ameriška odprava, ki se je na goro podala spomladi leta 2000, skušala priti pod zahodno steno kar čez izredno nevaren ledeni slap, smo mi našli odličen prehod levo od omenjenega poskusa, in sicer po snežnem žlebu v steni kote 6113 metrov. Ta dostop, ki bi po naklonini (40-70 stopinj) in višini (500 m) pri nas že sodil med samostojne smeri, se je kljub slabim snežnim razmeram v zgornjem, strmejšem delu izkazal neprimerno boljšega in varnejšega kot do konca razpokan in nalomljen strm ledenik, v katerem so Finci in Američani enkrat celo prespali! V letošnjih razmerah bi bil to gotovo samomor.

Slabe razmere

Ob treh zjutraj vstopimo v steno. Po začetnih nekaj metrih plezanja po ledu se naklon žleba zmanjša in v naslednjih 200 metrih dobesedno rijemo po sipkem snegu navzgor. Ko na koncu prečnice komaj zlezemo po nepredelanem snegu, smo že na robu obupa. Toda v naslednjem žlebu sta sneg in led precej boljša in spet smo boljše volje. Pa ne za dolgo. Razmere se spet poslabšajo in že bežen pogled na uro ter višinomer pokaže, da smo prekleto počasni. "Rezultat" ob prvem in edinem kratkem počitku tistega dne je zaskrbljujoč - v osmih urah smo uspeli preplezati le slabih 500 metrov. Kratek posvet, in preden se uspemo do konca dogovoriti, "potegne" Matic naprej. In čeprav vsakega od naslednjih dveh raztežajev plezamo po tri četrt ure, smo potem že tako visoko, da nam

Matic Jošt se v vetrovnem in mrzlem vremenu vzpenja proti vrhu Peaka 41.

je popolnoma jasno: čeprav nas bo slej ko prej dobila noč, gremo samo še naprej.
Že nekaj časa so bile s Peakom 41 in Mera Peakom cele zmešnjave. Ko so pred leti sestavljali seznam trekinških vrhov in mednje uvrstili tudi Mera Peak, so mu pripisali koordinate in višino Peaka 41. Po nekaj dolgih letih je to napako odkril Petri Kapiainen, sicer vodja finsko-ameriške odprave na Peak 41, in ugotovil, da lahko greš na Peak 41 samo s trekinškim dovoljenjem za Mera Peak, ker sta zaradi napake - seveda gledano strogo birokratsko - ena in ista gora. Seveda so vse predhodne odprave to izkoristile in prihranile nekaj tisoč dolarjev, kolikor stanejo normalno dovoljenje za vrh nad 6500 metri, zvezni oficir, polog za helikopter in onesnaževanje narave. Toda vsake lepe stvari je enkrat konec in Nepalci so svojo napako popravili konec lanskega leta, ko so Peak 41 uvrstili na seznam novo odprtih vrhov. Med drugim je to za nas pomenilo mnogo večje stroške in birokratske obveznosti v Katmanduju.

Bivak na 6500 metrih

Znočilo se je že, piha mrzel veter in z Urošem naju zebe kot psa. Matic nekje nad nama rije po strmem in prhkem snegu in upam, da je vsaj njemu topleje. Tudi stojišče je svojevrstno - med skalo in sneg zataknjen cepin - Uroš in jaz pa stojiva na eni nogi, ki kar nekajkrat postane neobčutljiva. Prav nič se ne vznemirjam zaradi kvalitete stojišča in videti je, da se tudi Uroš ne. Matic že ve, kaj dela, midva pa v skopem pogovoru med drgetanjem ugotoviva, da nama gre po glavi ista stvar - naj Matic že enkrat naredi stojišče, da bi midva lahko spet začela plezati.
In tako v vedno močnejšem vetru po 19 urah plezanja pridemo na sedlo glavnega grebena 6500 metrov visoko. Ura je deset zvečer in dodobra utrujeni poiščemo zavetje pod majhno opastjo na vzhodni strani grebena. Skopljemo majhno ploščad, se spravimo v spalne vreče in po enournem drgetanju se toliko segrejemo, da nekako zaspimo.
Zjutraj nam sonce, ki pokuka izza Čamlanga, posije naravnost v obraz. Med kuhanjem čaja gre Matic pogledat za vogal, kako je videti vršni greben. Ko se vrne, reče: "Mislim, da lahko vrvi pustimo kar tukaj. Sploh ni možnosti varovanja." In malo kasneje pričnemo

Spuščanje ob vrvi v zgornjem, strmejšem delu stene.

z gaženjem proti vrhu. Greben je izpostavljen, toda ob dobrih razmerah ne bi bil nič posebnega. Mi pa rijemo po strmem snegu točno nad steno, ki smo jo včeraj preplezali in jo zdaj lahko vidimo med svojimi nogami. Sneg je sipek, mestoma kložast in ni nam jasno, zakaj se z njim ne speljemo navzdol. Matic, ki gazi naprej, se z rokami do ramen v snegu ustavi in pogleda nazaj. Gleda mene, jaz gledam njega, obrnem se k Urošu, ki gleda mene in Matica. Vsi se gledamo in se čudimo. V tako nevarnem položaju se še nismo znašli prav velikokrat. Maticu nato uspe dobesedno prekopati sneženi raz in kmalu dosežemo manj strmo pobočje, ki vodi proti vrhu. Ob pol desetih naredimo še zadnje korake in obstanemo nekaj metrov pred vrhom, ki je ena sama opast. Prav dosti časa se ne zadržimo tam zgoraj. Še vedno je mraz in močno piha, zato naredimo le nekaj posnetkov, se malo razgledamo in javimo v bazo. Očitno so nas gledali, kako smo napredovali proti vrhu, saj namesto običajnega "Tukaj baza, sprejem" odgovorijo kar z "Bravo, fantje, čestitamo za vrh", čeprav so nam kasneje rekli, da nas zaradi vetra niso razumeli prav nič.

Nazaj čez steno

Sestop do sedla, kjer smo bivakirali, je potekal hitreje, še vedno pa je bilo treba pošteno paziti, in zato smo silno zadovoljni, ko spet postopamo okrog bivaka. Klic v bazo nam pove, da se je druga naveza zaradi obupnih snežnih razmer obrnila na severnem grebenu nekaj čez 6000 metrov visoko. Ker smo sprva mislili, da bi sestopili po grebenu, se srečali z njimi in imeli tako olajšan sestop, nam sedaj ne preostane nič drugega, kot da gremo dol približno tam, kjer smo prišli tudi gor - po zahodni steni. Ampak že pri

vzponu nam je bilo jasno, da nimamo dovolj opreme za sidrišča za spuste ob vrvi. Računajoč na dobre razmere v ledu smo v steno vzeli več lednih vijakov ter bolj malo klinov in zatičev, med katerimi je sameval še majhen metulj. Ker pa smo pri vzpenjanju delali stojišča le v skali, smo vedeli, da nam bo pri spuščanju opreme slej ko prej zmanjkalo, četudi bomo še tako varčevali z opremo na sidriščih. Na srečo pa smo pri spuščanju mestoma naleteli na dovolj dober led, da se je Uroš izkazal za mojstra v izdelovanju abalakovov in da smo se za nekaj časa lahko otresli spuščanja ob vrvi na en zatič in podobnih neprijetnih prigod. Zato pa sredi stene, ko sestopamo nenavezani v zavetrju po velikem žlebu, pritisne sonce in v trenutku postane vroče. Pošteno smo že dehidrirani in prve skale 150 metrov nižje z možnostjo ponovnih spustov ob vrvi ponujajo pravo odrešitev. Spodaj opazimo še Aleša in Boštjana, ki nam gresta naproti in na začetku stene opremita tri sidrišča za spuščanje, ki jih bodo z Matejem pri naslednjem poskusu uporabili tudi pri vzponu. Kmalu potem, ko ponovno pademo v večerno senco, je spuščanja za danes neizogibno konec. Na platoju pod steno popadamo v sneg in neznansko dolge pol ure hoje do šotorov je samo še preizkus odklopa možganov po dvodnevni maksimalni zbranosti.

Zahodna stena s platoja (5600m). Vrisani sta obe smeri in sestop. Levo smer prvopristopnikov, desno Spominska smer Jerneja Sinkoviča. Črtkano je označen sestop.

Še druga smer

Dan po našem duhamornem vračanju s platoja v bazni tabor se začenja obetavno. Pojemo dvakratni zajtrk, ki ga je kuhar izborno pripravil, potem ko se je vijugajoč vrnil od prvih "lodgev", kjer je očitno zelo uspešno zapil dobljeno stavo z domačini. Ti so namreč trdili, da nam ne bo uspelo priti na vrh, saj ga ni dosegla še nobena izmed štirih odprav, ki so naskakovale Peak 41. Nasprotno je kuhar Majla zagotavljal, da naj nikar ne dvomijo o sposobnostih slovenskih alpinistov. Tako smo mi dokazali svoje plezalske, medtem ko tudi Majla ni prav slabo demonstriral svojih pivskih sposobnosti. In tako smo do konca tistega dopoldneva siti in z daljnogledi gledali v steno in opazovali Aleša, Boštjana in Mateja pri napredovanju. Da bi bili čim hitrejši, so se odločili, da gredo v steno lahki, in zato niso vzeli s seboj spalnih vreč. In res, nekaj ur zatem, ko so izginili izpred naših oči v snežne žlebove, se oglasijo z roba stene. Preplezali so svojo samostojno smer, kakšnih 50-100 metrov desno od naše. Dneva za vzpon na vrh je še dovolj, toda v samo petih minutah se iz doline pripodi snežno neurje. Naenkrat zajame bazni tabor in ves Peak 41. Na žalost jim ne preostane nič drugega, kot da začnejo čim prej sestopati. Dolgo ni od njih nobenega glasu, ko pa so nekje na polovici stene, se vendarle oglasijo. Utrujeni so in v strmih žlebovih so imeli že kar težave zaradi plazenja snega. Tistega dne pozno ponoči dosežejo šotora na platoju in naslednji dan sestopijo v bazo.
Toda fantje nimajo kaj dosti počitka. Zvečer jih čaka proslavljanje, naslednji dan pa bojda že zapuščamo bazni tabor, tri dni pred dogovorjenim datumom. Kuharski pomočnik je v zadnji vasi namreč naletel na maoiste in s kuharjem sta bila tako prestrašena, da sta na lastno pest organizirala vrnitev tri dni prej. K zgodnejšemu odhodu pa pripomorejo nosači, ki se ravno vračajo proti Lukli, in jih tako dobimo po zelo ugodni ceni. Morda imamo malo sreče in upornikov na poti proti Lukli ne srečamo, toda kljub temu ostanejo satelitski telefon in večji fotoaparati varno spravljeni na dnu sodov vse do Katmanduja.

Siula Grande

Pavle Kozjek

Trenutek pod vrhom ...

Ko je navpični žleb za nami in se počasi odmaknemo iz sence velikanske, nad nami viseče ledene strehe, se nam zazdi, da smo zmagali. Našli smo prehod, strma zasnežena rampa pelje desno navzgor in vrh nje že slutimo rob stene. A ko se rampa po dveh raztežajih konča, je tudi našega navdušenja konec: do vrha nas loči še raztežaj skoraj navpičnega pršiča. Prekletstvo andskih sten - najslabše razmere prav pod vrhom - nas je torej pričakalo tudi na tej gori. Lepo plezanje spodaj je v hipu pozabljeno: naš čas je že potekel, morali bi se obrniti, sicer nas bo noč dobila sredi stene, brez opreme in hrane; pijače je tudi že skoraj zmanjkalo... Prvo pravilo hitrega vzpona je pač to, da moraš biti dovolj hiter. Pa tako lepo je kazalo ...

Tisoč misli naenkrat se mrzlično podi po glavi, ki se ji že nekoliko pozna višina. Le nekaj je jasno - da smo v precepu: naj gremo naprej in tvegamo še eno noč v steni ali pa se vrnemo, ne da bi osvojili vrh; to nam po vseh naporih spet ne gre v račun. Odganjam mračne prizore negibnih plezalcev pod himalajskimi vrhovi - ljudi, ki se niso mogli upreti izzivu in so potem na sestopu omagali. Ne, ti prizori ne sodijo sem: Siula je druga zgodba, z nje se moramo vrniti vsi - če dosežemo vrh ali ne! Edina možnost sestopa je po steni nazaj in vsak bo moral plezati zase. Za naju z Marjanom me ne skrbi, Aritza pa ni videti tako zanesljiv. Pleza dobro, vendar je vajen naveze; ne tako kot midva, ki bi najraje vse opravila v že skoraj pregovornem "Slovenian style", slovenskem slogu plezanja: z vrvjo v nahrbtniku ... Stojimo pred zadnjo prepreko in čakamo sami sebe, sonce z vso močjo žge skozi vedno gostejše meglice in lepljivi pot nam teče v oči. Dragoceni čas mineva in treba se bo odločiti takoj ...

Pod pregrado

Marjan prvi pretrga tišino: »Grem poskusit ...« in naslednji trenutek že preči čez navpični ledeni žleb, ki nas še loči od odurnega pršiča. Z nekaj udarci cepinov se prebije čez, nato pa potone v prhki sneg in sprva kar plava na mestu. Videti je brezupno, dokler se ne prikoplje do podlage iz trdega črnega ledu. Varujem

Prvenstvena smer Los Rapidos v severovzhodni steni Siula Grande (6344 m)

ga in ne vem, ali ne bi raje gledal vstran: tudi klini, na katere sva privezana z Aritzo, niso ravno zgledni in stojišče je nekakšna viseča snežena polica, prilepljena na strmi led ... Marjan pa se vendar začne počasi pomikati navzgor in po nekaj metrih nama izgine izpred oči. Le še padajoči sneg in občasne kletvice nama dajo vedeti, da nad nama poteka boj za vrh. Nato pa zaslišiva: »Na vrhu sem, pridita ...!« In nekaj minut pozneje smo tam vsi trije, los rapidos - »ta hitri«, ki tisti hip še niso vedeli, ali bodo dovolj hitri tudi v drugem delu zgodbe: sestopu čez steno.

... in nekaj mesecev pozneje

Vedno je tako, da mora preteči nekaj časa, da se vtisi umirijo in najdejo svoje mesto med preostalimi. Ostane bistvo, jedro: tisto, na kar se spomniš najprej, kadar te misli vrnejo v minulo dogajanje. Pri vzponu na Siulo so bili to trenutki negotovosti in odločitve pod vrhom. Trenutki, ki ločijo pustolovščino od rutine, doživetje od dogodka, praznik od vsakdanjika. Spomini, ki ostanejo zapisani. Noč, ki nas je ujela na sestopu, je bila prijazna. Tak je bil tudi naslednji dan, ko smo iskali pot nazaj čez razbiti ledenik. Potem pa se je stena spet odela v megle in čez grebene Andov so se spustili novi viharji. Kot da bi gore hotele reči: imeli ste svojih pet minut in sami ste se odločili, kaj boste storili z njimi ...

Ameriško-slovenska ekipa v južnem ostenju Nuptseja

Marko Prezelj

Khumbu. Dežela, skozi katero so se prvič vzpeli na »vrh sveta«. Pred petnajstimi leti sem prvič hodil po znamenitih poteh novodobnih romarjev - trekingašev. Tudi sam sem zagotovo v marsičem ustrezal podobi romarja. Prvič sem se srečal z mitskim Nepalom in s prizori, katere sem do takrat poznal predvsem iz knjig in pripovedi. Predstave, ustvarjene ob branju in poslušanju, so se dograjevale in podirale. Ko sem, seveda prvič, zagledal »ta pravi« Everest, sem ga navdušeno fotografiral in si s tem ustvaril le medlo dokazno fotografijo poleg še mnogo drugih že znanih motivov. Potem smo v bazi pod Lotse Šarom in v njegovi južni steni preživeli polna dva meseca. Vreme je bilo ves čas slabo. Za prvi stik s famozno Himalajo je bilo »vsega hudega« v preobilju. Vrha kljub trudu nismo dosegli. Bazo sem zapustil brez kančka obžalovanja. Hoje do Lukle, od koder smo poleteli z letalom, se ne spominjam. Takratni Khumbu mi je ostal v spominu le po izjemnih količinah popitega čanga v Namčeju. Na povratku smo tam vsi člani odprave res »zmagali«. In lani me je Američan Steve House, ki je bil v svoji vajeniški dobi alpinizma deležen tudi slovenske vzgoje, povabil na odpravo. Za cilj si je izbral južno steno Nuptseja.

Trdovratna gora

Nuptse. 7861 metrov visok neizrazit vrh v neposredni soseščini »vrha sveta«. Pravzaprav je gora okrog štiri kilometre dolg greben zahodno od Lotseja. Severna pobočja padajo v Zahodno globel, kjer poteka običajni pristop na Everest, južna stena pa se staplja z južno steno Lotseja, s katero tvori mogočno, prek šest kilometrov široko ostenje. Greben Nuptseja ima sedem samostojnih grebenskih vrhov, pet je še nedotaknjenih. Na glavni vrh vodita le dve smeri, prvi pristop pa so leta 1961 opravili Britanci (D. P. Davis in Šerpa Tashi). Poleg glavnega je več odprav prek različnih smeri doseglo le še najzahodnejši vrh (tudi Slovenca Tomaž Humar in Janez Jeglič). V južnem ostenju je bilo veliko poskusov, a razen prvopristopnikom nikomur ni uspelo izplezati na greben. Še največ poskusov sta zavrnila južni steber in desni del stene, kjer so poskušali Japonci in mednarodna odprava. V prek 2500 metrov visoko južno ostenje se z juga strmo priključi dolg greben s Čhukung Ceja (5857 m), po katerem je speljana Britanska smer. Greben je ovešen z velikimi ledenimi gobami in opastmi, nekaj odstavkov je tudi kombiniranih. Skala v spodnjem delu stene je pretežno siv granit solidne kakovosti, v zgornjem delu pa je plastovita črna kamnina slabše kvalitete.
Steve House, ki je v Sloveniji ob koncu osemdesetih preživel leto dni in alpinistične izkušnje nabiral s štajerskimi alpinisti ter govori tudi slovensko, je prevzel organizacijo celotne odprave. Ostali člani smo mu pred odhodom pomagali kar prek elektronske pošte in telefonov. V steno je želel že lani z Rolom Garibottijem in Markom Twightom, a sta odpovedala udeležbo. Zato je za novo sezono iskal druge soplezalce. Prvotno idejo dveh članov je kasneje razširil na štiri. Pridružila sta se še Kanadčan Barry Blanchard,

Stevov dolgoletni prijatelj in soplezalec, ter Američan Stephen Koch, s katerim sem plezal lani na Aljaski. Tam sem prvič srečal tudi Steva. Vsi se med seboj nismo poznali, srečali smo se v Katmanduju, kamor smo prileteli vsak zase.
Z nami je bila tudi žena Barryja Blancharda Catherine. Kuhal nam je kuhar Prakash. Prvič je prevzel vlogo odpravarskega kuharja in svoje delo dobro opravil. Nekajkrat je iz Čhukunga, zadnje vasi pred bazo, prinesel zelenjavo in krompir. V bazo naj bi prišel tudi zvezni oficir, vendar ga razen Steva, ki se je z njim srečal v Katmanduju, ni videl nihče od članov odprave.

Barry Blanchard v Britanski smeri, zadaj Makalu.

Veter in lastna majhnost

Pot do baze so spremljala moja opažanja sprememb v zadnjih petnajstih letih. Edina resna nevšečnost na dostopu se je pripetila, ko se je enemu od nosačev tovor zvalil po strmem pobočju v reko tik pred Namčejem. K sreči je bila v sodu le hrana, ki smo jo lahko nadomestili. Bazo smo postavili 5160 metrov visoko na zahodni moreni ledenika Lotse-Nup, od koder smo lepo videli steno pred seboj. Ob prihodu v bazo smo vsi izžarevali navdušenje, 2500 metrov nad nami pa so z grebena ob bučanju vetra v modrino neba brizgali razpršeni curki snega. Vsak sneženi žlebič na severni strani je imel svoj curek proti jugu. To slikovito in zgovorno znamenje je ob prihodu povsem prekril veličasten ambient.
»Uaaaau!« je tulil še Steve.
Neposredna bližina in mogočnost ostenja sta ob odhodu nosačev, ko je bazo odela tišina, rodila plašljiv občutek naše majhnosti. Šotore in nekaj hrane smo zadnji dan natovorili na jake. Eden od šestih se je skujal in ni hotel nositi naprej, zato gonjaču ni preostalo drugega, kot da je osebne šotore za bazo naložil na svoja pleča in jih sam prinesel v bazo pozno popoldne, ko je bilo soočenje z lastno majhnostjo zaradi oblačnosti in mraza že skorajda popolno.
Po vzponu na pettisočak nasproti baze smo se odločili za aklimatizacijo v Britanski smeri, saj drugih možnosti ni bilo. Tukaj smo načrtovali tudi sestop. Presenečeni smo bili nad karakterjem prek štirideset let stare smeri, preplezane s fiksnimi vrvmi in osmimi višinskimi tabori. V spodnjem delu vijuga po dolgem razgibanem grebenu, ovešenem z opastmi in snežnimi gobami, kjer je bilo v slabih snežnih razmerah pridobivanje višine zamudnejše, kot smo si med aklimatizacijo želeli.
Sestavili smo dve navezi. S Stevom sva začela, za nama pa sta plezala Barry in Stephen. Ob prvem aklimatizacijskem vzponu sva bila nekoliko hitrejša od njiju, drugega pa smo načrtovali za več dni in smo se temu primerno tudi otovorili. Spet sva plezala spredaj. V

slabih razmerah sva dolgo napredovala brez varovanja, druga dva pa sta se kmalu navezala in varovala, kar ju je zelo upočasnilo. Sprva sem še navdušeno snemal in fotografiral, potem pa sem opazil, da je Steve odšel naprej. Sam pri sebi sem se jezil, ker mi je z želenih fotografij pobegnil človek in mi s tem izničil zamišljeno kompozicijo. Hitel sem za njim, kolikor so mi dovolila pljuča. Zagledal sem ga, sedečega na nahrbtniku pod serakom, ko se je zadovoljno nasmihal mojemu sopihanju. Dal sem si duška in mu očital, da mi je ušel in zato nisem mogel napraviti nobene fotografije. Zresnil se je in hladnokrvno dejal: »**I came here to climb.**«
Povedano me je streznilo. Z enim samim stavkom je opisal osnovni vzrok naše prisotnosti v steni: željo po plezanju. Hvaležno sem umolknil. Moje interese je zgostil in mi na spontan način nastavil ogledalo. Poslej sem se trudil fotografirati manj vsiljivo, brez prekinjanja plezalnega ritma, a svoje fotografske strasti nisem povsem potlačil s plezalno.
V naslednjih dveh dneh sva priplezala precej više od Barryja in Stephena, nekoliko testirala tudi najino voljo v vetru in sneženju ter sestopila nazaj v bazo. Midva sva bila vesela, Barry in predvsem Stephen pa ne najbolj. Njunemu zaostanku sva žarečih pogledov dala skorajda otipljivo predstavo. Naslednji dan je bilo vreme spet slabo, zato smo načeli debato o bodočih dogodkih. S Stevom sva sestopila tisoč metrov niže do Pangbočeja, druga dva pa sta morala še enkrat doseči solidno višino. Stephena je skrbelo, kako bomo kasneje skupaj začeli. Tolažili smo ga, da je časa še dovolj in da se lahko zgodi še marsikaj. Res se je.

Vreme kroji načrte

Od dvainštiridesetih dni v bazi samo dva dneva ni vsaj malo snežilo. V bazi nikoli ni zapadlo veliko snega, vendar so vsakodnevni pršni plazovi v steni predstavljali resno nevšečnost pri plezanju. Poleg vsakodnevno svežega snega je razmere v steni krojil še stalen močan veter.
Dolgotrajno čakanje na kratko obdobje za plezanje sprejemljivega vremena in razmer v steni ni spodbudno vplivalo na naše počutje. Ob povratku iz s kisikom bogate(jše)ga ozračja v Pangbočeju sva bila s Stevom zelo motivirana, po devetih dneh čakanja v bazi pa je ta motivacija nekoliko zgubila ostrino.
Stephenu je odlomljena opast med zadnjim aklimatizacijskim vzponom poškodovala križno kolensko vez. K sreči je v bazo prav tedaj prišlo njegove dekle in sta hitro odšla okrevat na Tajsko.
Prvotno idejo o hitrem prvenstvenem vzponu v enem zamahu (»single push«) smo zaradi razmer in značaja smeri opustili in ostali pri

Bazni tabor pod južno steno Nuptseja

alpskem slogu, ki je nudil možnost dokaj varnega in zanesljivega napredovanja v zamišljeni smeri. Steno in prehode v njej smo si dobro ogledali z več zornih kotov, vendar je pogosto sneženje nekoliko prikrilo dober pogled na sprejemljive prehode v zgornjem delu. Idejo o plezanju po osrednjem, markantnem južnem stebru je že takoj po prihodu v bazo nadomestila ideja vzpona po manj izrazitem stebru levo od njega. Smer po osrednjem stebru je logična, a zahteva več časa in opreme za plezanje, ker je že na videz več plezanja po skali. Opisi poskusov v stebru so bili zgovoren dokaz, da je tam napredovanje počasnejše.
V steno smo po Stephenovi poškodbi odšli trije z majhnim šotorom za dva, dvema spalnima vrečama, dvema kuhalnikoma, osmimi plinskimi bombicami, hrano za pet dni in vso plezalno opremo za kombinirano plezanje (led, skala). Kljub špartanski presoji, predvsem v smislu teže, smo bili zajetno otovorjeni.

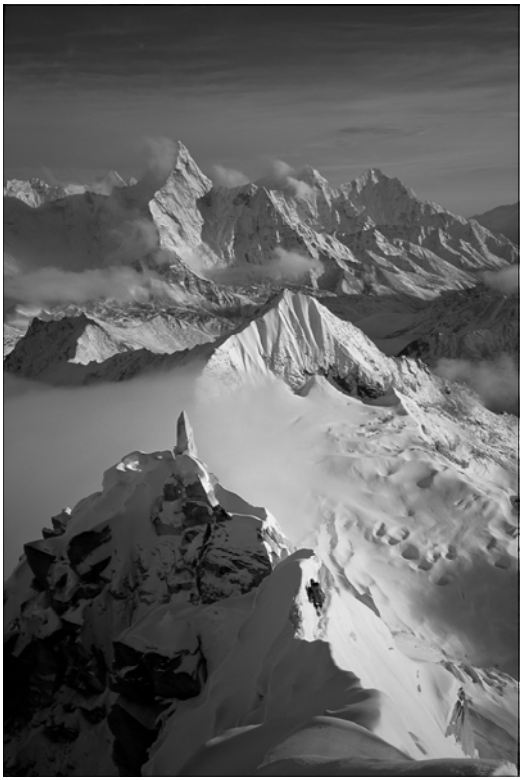

Steve House med sestopom, zadaj Ama Dablam.

Pet dni v steni

Dostop do stene je bil hiter in enostaven, iz baze le dobro uro. V vstopnem žlebu nismo varovali, ker so bile v zgodnem jutru razmere zelo dobre ter smo varno in hitro napredovali. Dobro počutje in ugodne razmere so nas gnali naprej. Ob dosegu prvih skal smo začeli varovati in tako plezali vse do roba »netopirja« - skalne formacije sredi ledišča v obliki netopirja.
Prvi dan je bilo plezanje izrazito kombinirano, po skalah je bil suh sneg, ki ga je bilo treba odstraniti. Steve je za prvi kombinirani raztežaj porabil več kot dve uri. Kasneje se je otoplilo, sneg se je ojužil, prek skal in ledu se je cedila voda, zato plezanje ni steklo. Popoldne je snežilo. Vsuli so se plazovi in nas prepričali o bivaku na razu pod snežiščem. Precej časa smo porabili, preden smo naredili dovolj veliko poličko za šotor.
Drugi dan razmere še vedno niso dopuščale hitrega napredovanja. Na strmem ledišču, prekritem s kložastim snegom, se je sneg lepil na dereze. Smer smo ob prvi priložnosti priključili na Britansko, po njej nadaljevali in zvečer izkopali prostor za bivak na mestu, kjer se je snežni raz združil s pobočjem.
Tretji dan so bile razmere nekoliko boljše. Sneg se je prediral v glavnem do gležnjev, veter pa ni bil močan. Ob drugi uri popoldne smo dosegli primerno mesto za bivak na

višini 7200 metrov. Ker smo bili v delnem zavetju manjšega seraka in je še sijalo sonce, smo se odločili, da bomo postavili bivak, posušili opremo, se napili in naslednji dan plezali proti vrhu. Barry se je odločil, da bo dobro postavil šotor in pripravil pijačo. Da bi omogočila hitrejši začetek plezanja naslednje jutro, sva s Stevom popoldne splezala še sto metrov više in si ogledala razmere ter možnost prehodov na izstopu iz stene. Kazalo je kar dobro.

Četrti dan je bilo vreme zelo slabo - sneženje in močan veter. Zato smo cel dan preždeli v šotoru. Udobje minule noči se je prek čakalnega dneva preoblikovalo v popolno neudobje. Dno šotora je postalo nekakšna kotanja, v kateri ni bilo moč dolgo zdržati v enem položaju. Barry je imel največ dela. Spal je v preddverju in kuhal. Odločil se je, da ne bo več plezal naprej in naju bo počakal v šotoru. Tej odločitvi se nisem čudil, ker je bil ves čas najpočasnejši in je bilo očitno, da mu plezarija ne nudi velikega užitka. Kot kuhar in konstruktor bivaka je bil izvrsten in skorajda nepogrešljiv.

Barry Blanchard in Steve House na stojišču

Zjutraj petega dne sprva ni snežilo, vendar je močan veter nosil sneg preko stene, jutranji oblaki, ki so se dvigali iz doline, pa tudi niso obetali nič dobrega. Brez nepotrebnega oklevanja smo se odločili za sestop. Splezal sem po dve plezalni vrvi, ki sva ju s Stevom pustila sto metrov više, nato pa smo v močnem vetru sestopili do Britanske smeri in v slabem vremenu nadaljevali vse do baze, kamor smo prišli ponoči. Barry in Steve sta izražala željo po še enem bivaku, jaz pa po neprekinjenem sestopu. Opravili smo nekaj spustov po vrvi, večino pa plezali navzdol.

Bazo smo zapustili drugi dan po sestopu. Glede na okoliščine si še enega poskusa v steni nismo mogli privoščiti. Tokratni sestop skozi Khumbu mi bo ostal v spominu. V nekaj dneh smo iz zime preko pomladi prišli v poletno, že monsunsko podnebje in kot pivniki vsrkavali z vsemi čutili. Kakšne »zmage« tokrat nismo uprizorili, a je osebna zmaga kmalu spolzela v zavest. Razmere med aklimatizacijo in vzponom so bile daleč od ugodnih za plezanje, kakšnih očitnih napak ali zmotnih odločitev nismo naredili, plezanje je bilo zanimivo, ne prav enostavno, zato nas ni žalostilo, da vrha nismo dosegli. Z malce vremenske sreče bi bil realno dosegljiv. Morda kdaj drugič?

KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE

Prvenstveni vzponi

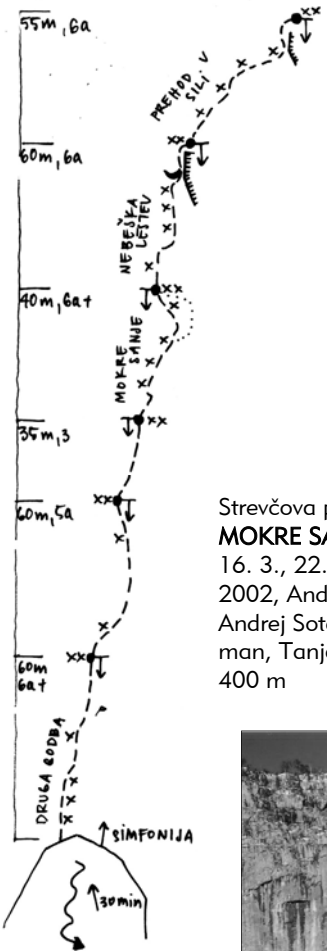

Strevčova peč
MOKRE SANJE
16. 3., 22. 3., in 1. 10. 2002, Andrej Grmovšek, Andrej Sotelšek, Ivo Bauman, Tanja Rojs, 7a, A0, 400 m

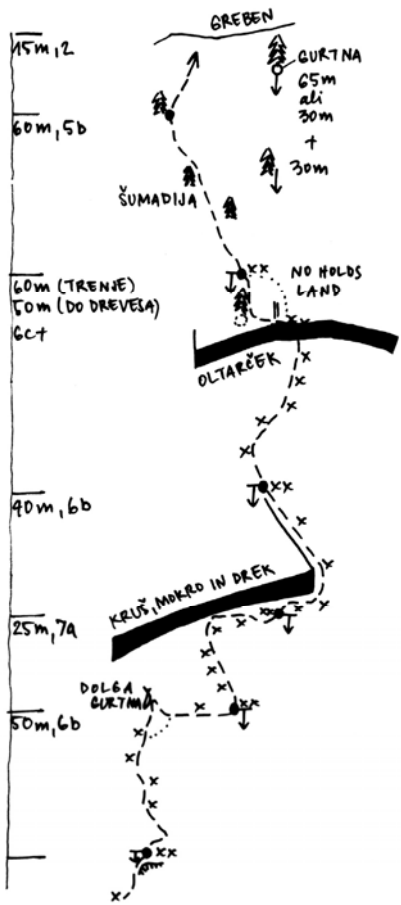

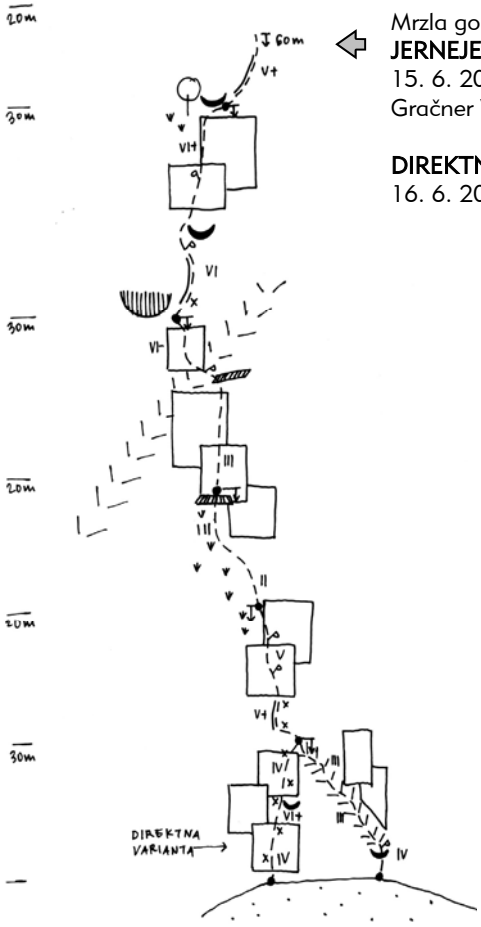

Mrzla gora – Amfiteater
JERNEJEV MEČ – spominska smer Jerneja Sinkoviča
15. 6. 2002, Boštjan Jezovšek, Jakob Jovan, Jernej Gračner VI+, 150 m, 4 ure

DIREKTNA VARIANTA
16. 6. 2002, Jernej Gračner, VI+

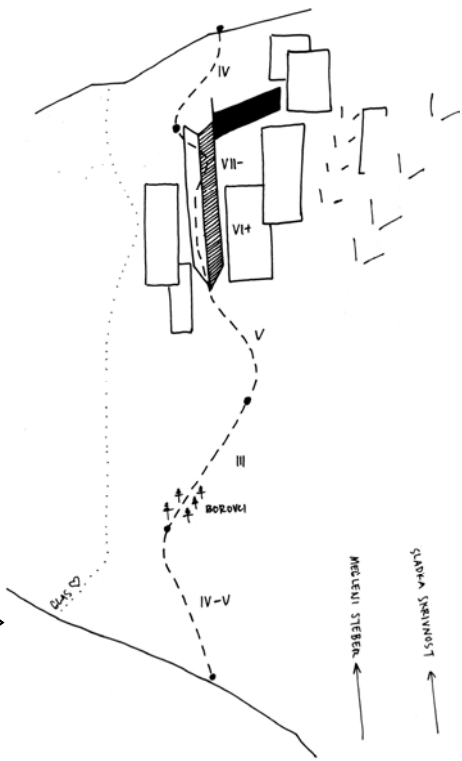

Krofička
LENA SMER
10. 5. 2002, Janko Oprešnik, VI+/ III-V, 200 m, 1.30 ure

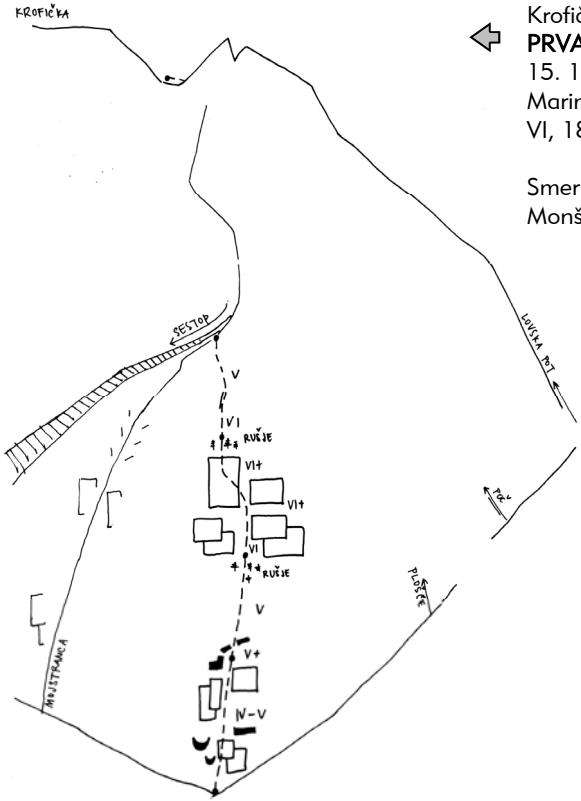

Krofička
PRVA SNEŽINKA
15. 12. 2002, Janko Oprešnik, Grega Marinšek, Damjan Slemenšek, VI+/ IV-VI, 180 m

Smer vstopi 50 metrov levo od smeri Monštranca. Lepo plezanje v dobri skali.

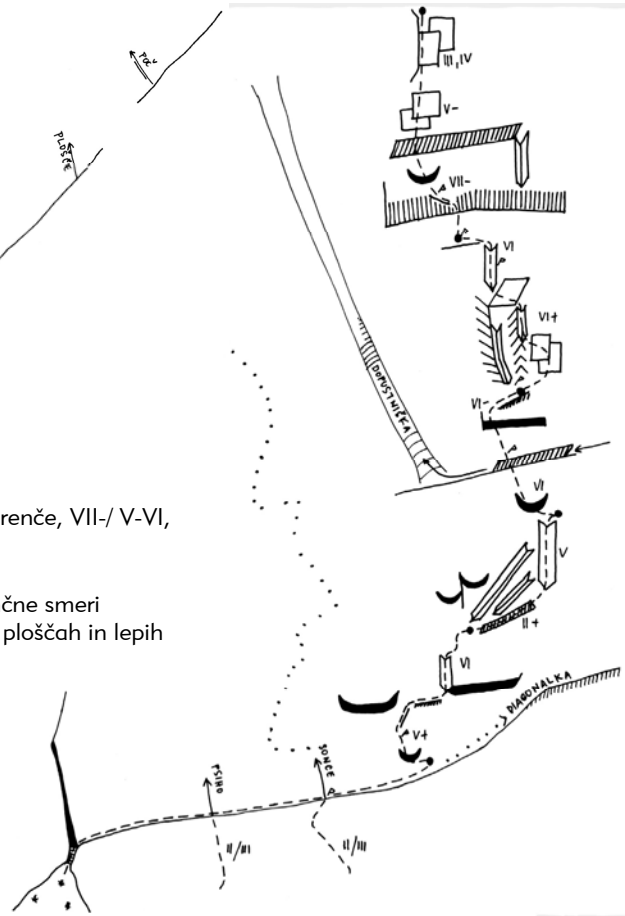

Dolška škrbina
MAT PSIHE
29. 6. 2002, Anže in Tine Marenče, VII-/ V-VI, 350 m, 6 ur

Smer se nahaja desno od Sončne smeri (Arnejšek, Kozjek). Poteka po ploščah in lepih prehodih.

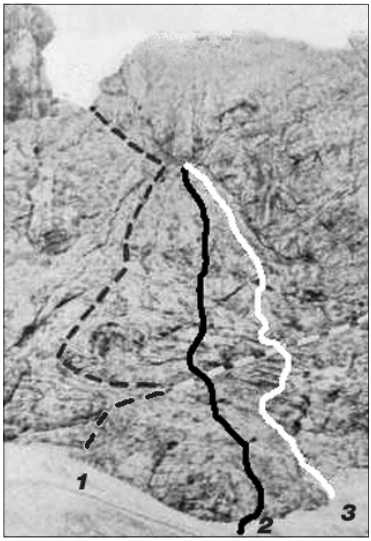

Dolška škrbina: Fritsch - Lindenbach (1)Zvitorepka (2), Mavrica (3)

Dolška škrbina
ZVITOREPKA
18. 8. 2002,
Viktor in Suzana
Relja, V+, 300 m

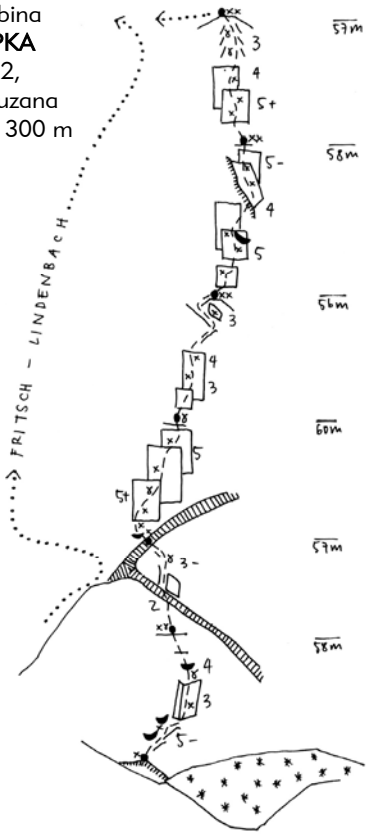

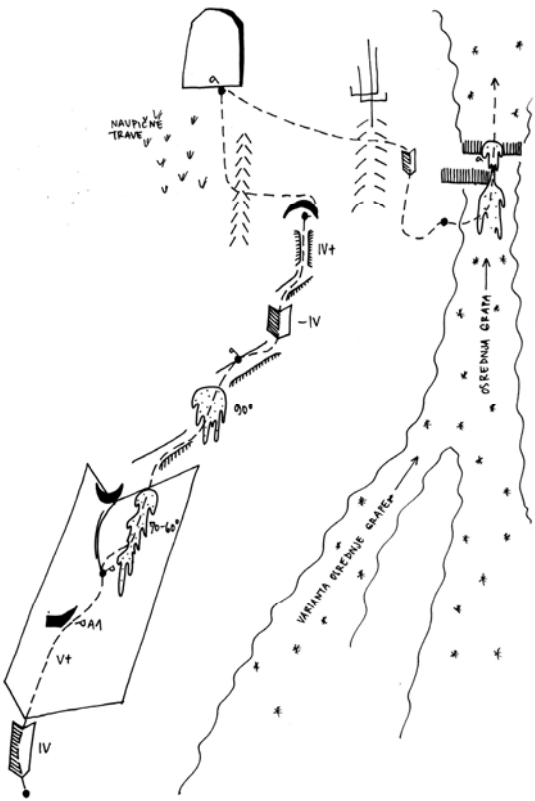

Brana, zahodna stena
MIŠKO IN NJEGOV UHANEK
5. 1. 2002, Matej Mošnik, Jure Prezelj, skala V, A1/ III-IV, led 4, 200 m, 6 ur

Smer se začne v veliki navpični zajedi, takoj nad zagozdenim balvanom v Kotliški grapi.

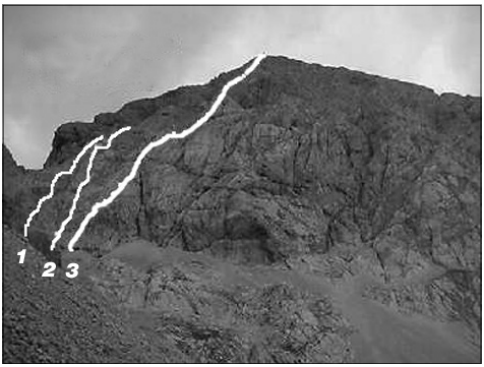

1 - Peščene ure, 2 - MMS; 3 - Kje si sonce

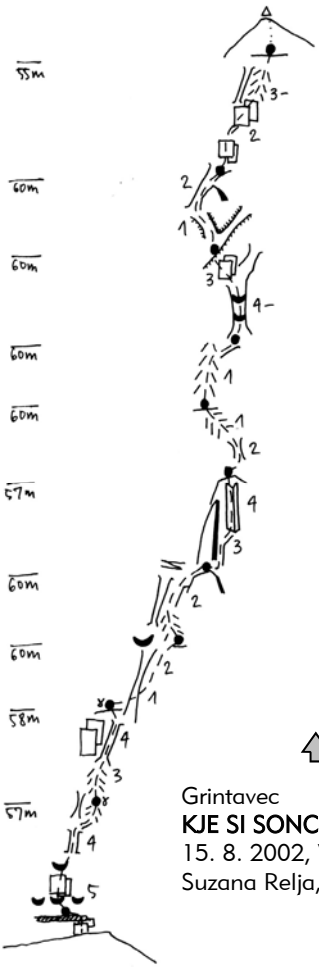

Grintavec
KJE SI SONCE
15. 8. 2002, Viktor in Suzana Relja, V, 400 m

Jermanov turn
SAMO ZA NORCE IN KONJE
20. 7. 2002, Viktor in Suzana Relja, VI, 200 m

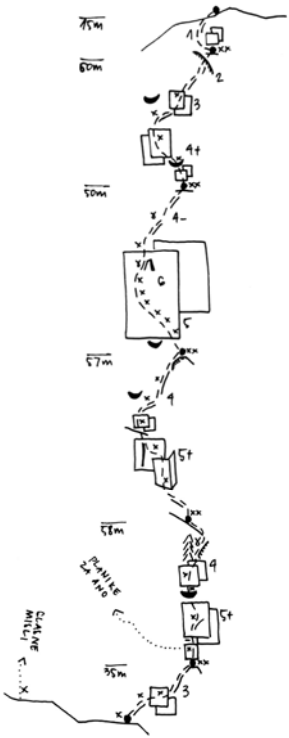

Glasne misli (levo), Planike za Ano (na sredini), Samo za norce in konje (desno)

Veliki vrh

MAMA KORZIKA

29. 9. 2002, Viktor in Suzana Relja, VII-, 150 m

PREČENJE

23. 11. 2002, Viktor in Suzana Relja, III, 150 m

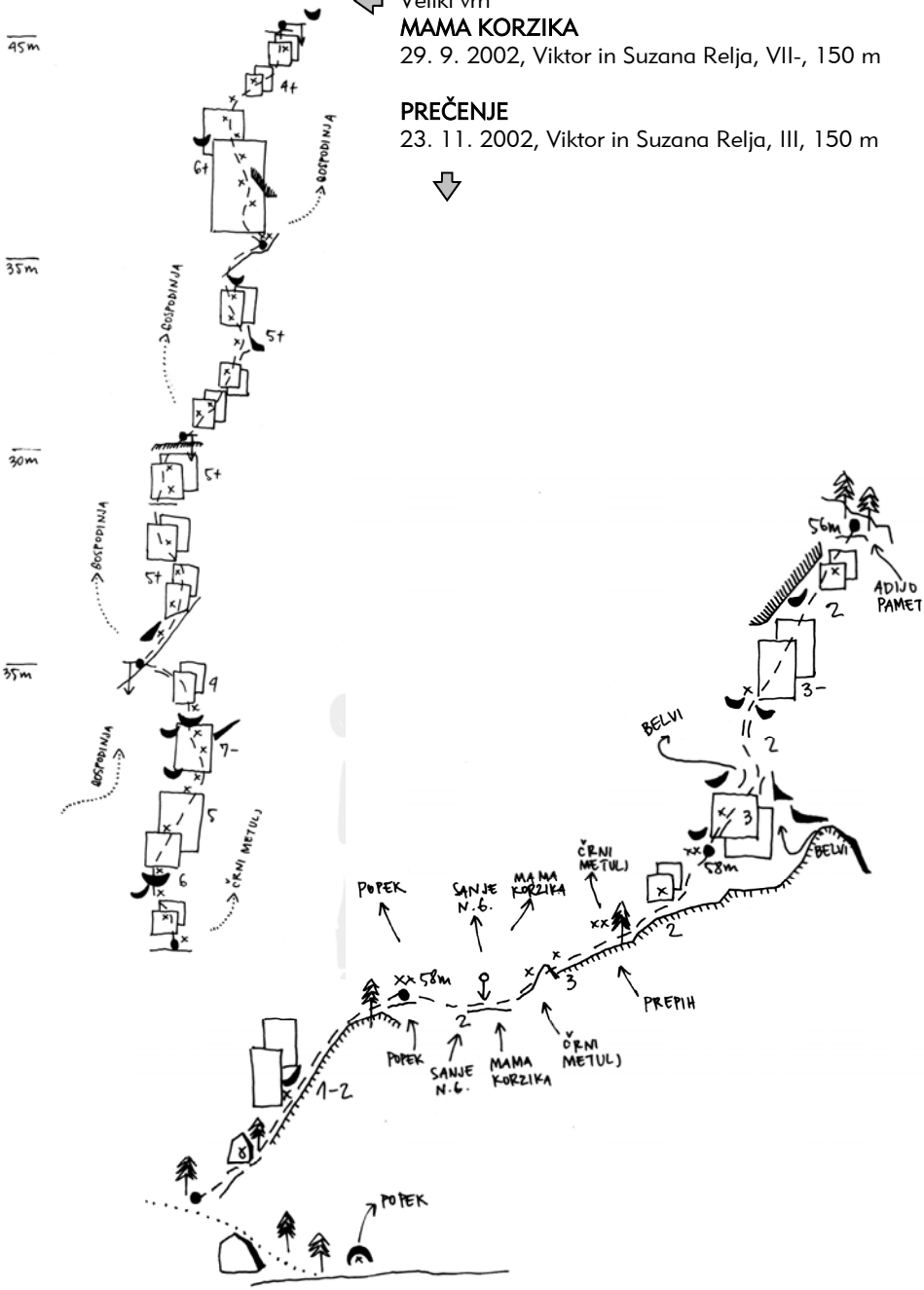

Staničev vrh
ZVESTA NEVESTA
12. 5. 2002, Viktor in Suzana Relja,
VI+, 130 m

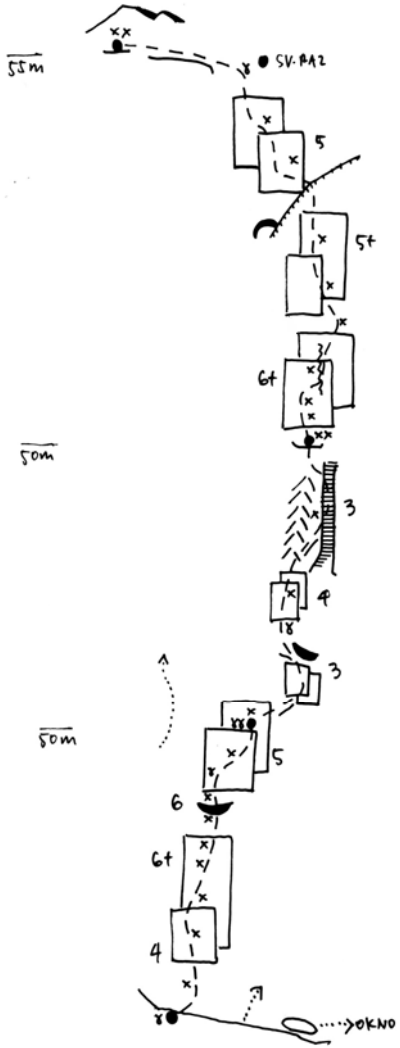

Staničev vrh, SZ stena
DESNA POČ
30. 6. 2002, Borut Kantušer, Bojana Karuza,
IV+/ IV, 150 m, 1 ura

Z lovske poti v Repov kot je monolitna vršna stena Staničevega vrha vidna v obliki kara. Smer poteka po desni poči.

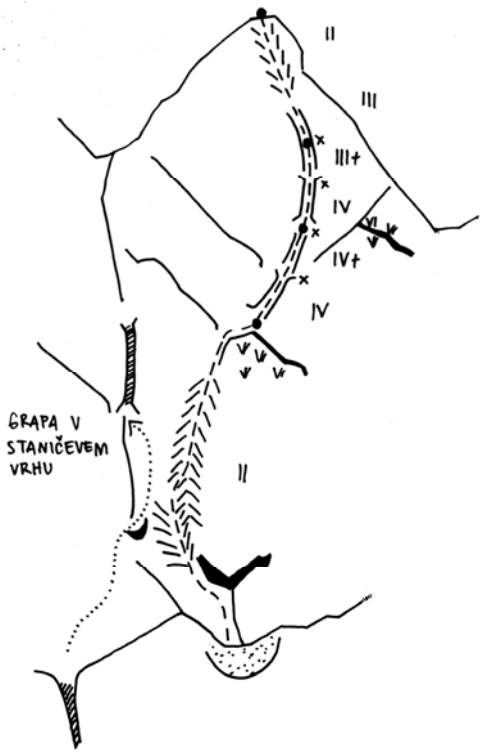

KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE
Zaledeneli slapovi

Kokra
PRISMODA
20. 12. 2002, Anže in Tine Marenče, Matej Mejovšek. M 6+, led 5, 180 m.

Lepa kombinirana smer nasproti prvega slapu v dolini Koritarice. Preplezana je bila s klasičnim varovanjem.

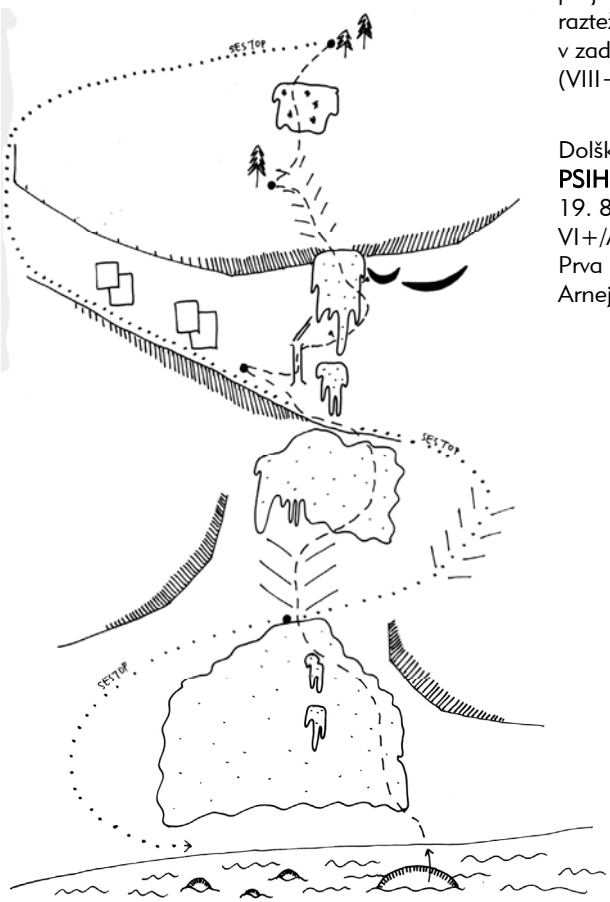

KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE
Pomembnejše ponovitve

Križevnik
OČNICA
30. 6. 2002, Andrej in Tanja Rojs, VII+, A0

Prva ponovitev smeri, ki sta jo leta '89 preplezala Franček in Andreja Knez. Franček je najtežja raztežaja razdelil z visečim stojiščem, Andrej pa ju je povezal v en 45 metrski raztežaj. Preplezal ga je s počitkom v zadnjem klinu pred stojiščem (VIII+).

Dolška škrbina
PSIHOMAZOHIZEM
19. 8. 2002, Anže in Tine Marenče, VI+/A1, 350 m
Prva ponovitev (prva plezala Kozjek-Arnejšek) po petnajstih letih.

JULIJSKE ALPE
Prvenstvene smeri

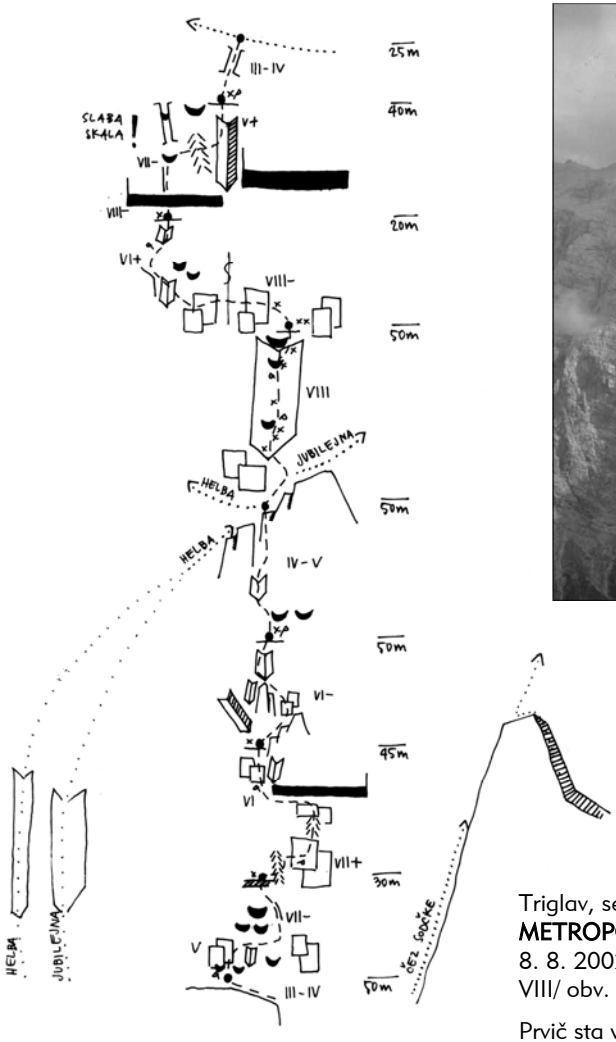

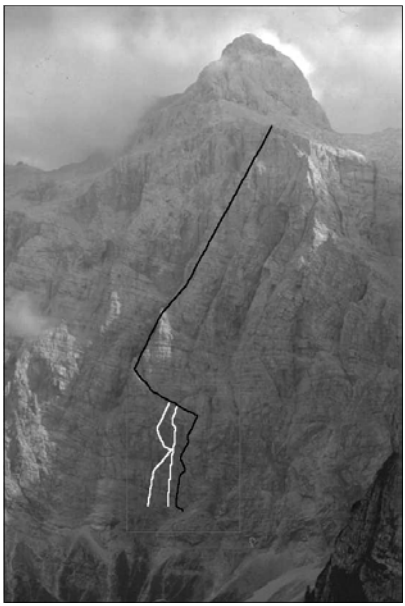

Levo Helba, desno Metropolis in Skalaška smer

Triglav, severna stena
METROPOLIS
8. 8. 2002, Tomaž Jakofčič, Matic Jošt, VIII/ obv. VII+, 350 m

Prvič sta vstopila 30. 7. in priplezala do stika s Helbo. Drugič, 3. 8., sta vstopila in po smeri splezala do najvišje točke prejšnjega poizkusa ter tehnično preplezala peti in šesti raztežaj. 8. 8. sta prosto preplezala smer od začetka do konca. Plezala sta menjaje v vodstvu.

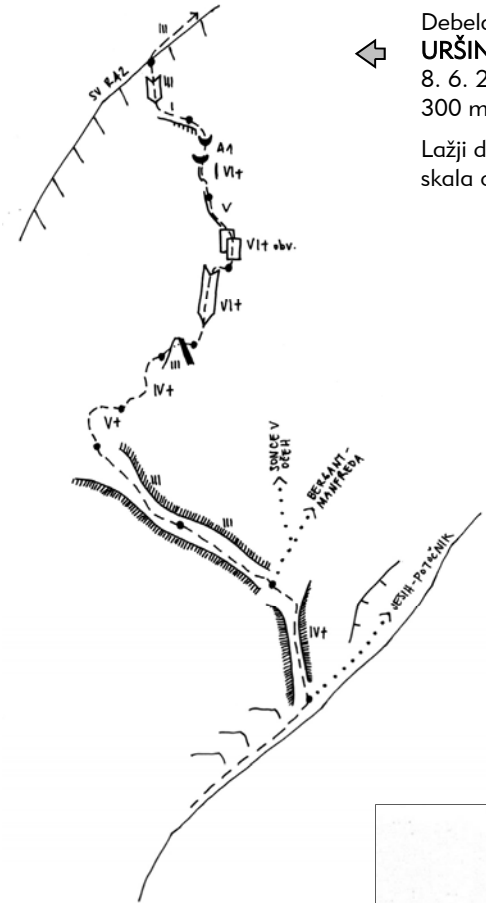

Debela peč, severna stena
URŠINA SMER
8. 6. 2002, Urša Rebec, Urban Ažman, VI+, A1, 300 m, 7, 5 ur

Lažji deli so zelo krušljivi, v težkih raztežajih pa je skala odlična.

Nad Šitom glava, severna stena
SVINJSKA GOSTIJA
21. 7. 2002, Tanja Jankovič, Urban Golob, VI, 150 m

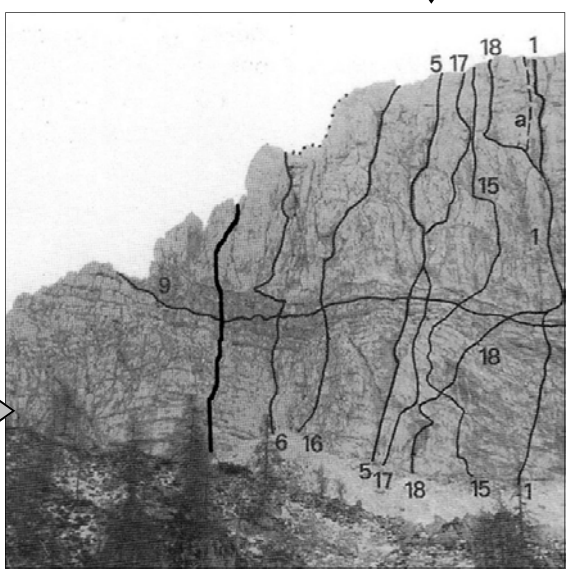

Nad Šitom Glava, severna stena: Svinjska gostija —, Kranjska poč (6), Riba (16), Trmasti kamini (5), Vodnjak želja (17), Vsiljivka (18), Sokol (15), Smer po zajedi (1), Prečenje (9)

Šplevta
ČETRTA
20. 7. 2002, David Trpin, Jože Makuc, VI- / IV,V, 350 m
V spodnjem delu smeri sta našla star klin; informacije, da bi tam potekala kakšna smer, pa nista dobila.

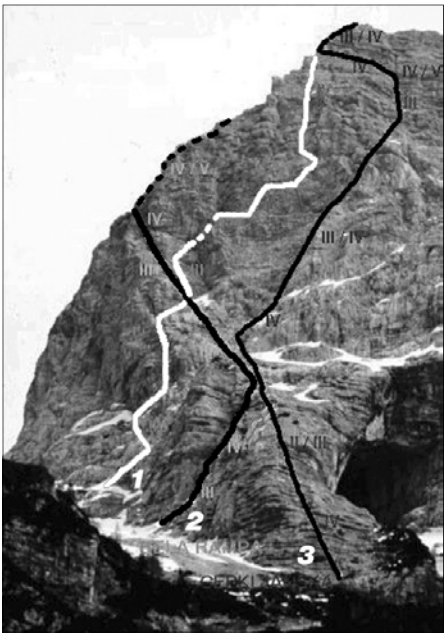

Šplevta: Četrta smer (1), Bela rampa (2), Cerkljanska (3)

Briceljk, SZ stena
KOMU ZVONI
10. 7. 2002, Zlatko Koren, Peter Podgornik, VI+, A0/ III-V+, 1100 m, 13 ur

Smer poteka med Comicijevo in Primorsko smerjo. Vstopi po razčlembah levo od slapu Postmodernizem, sledi spranim žlebovom (III-V+), po katerih prideš do velikega kotla (sneg). Višje po stebru, z desne proti levi. Ključno mesto (enkrat A0) je zahtevna prečnica proti levi sredi stebra, ki pripelje v lažji svet.

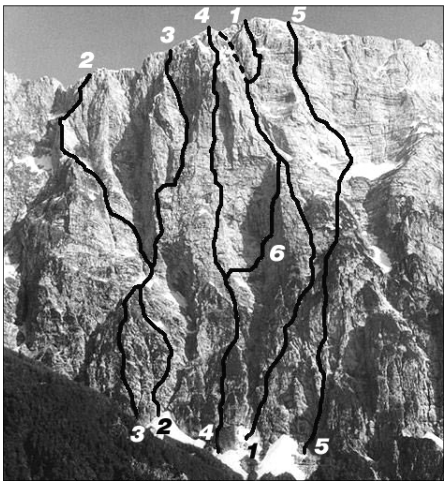

Briceljk, SZ stena: Comici (1), Idrijska (2), Alijeva (3), Novogoriška (4), Komu zvoni (5)

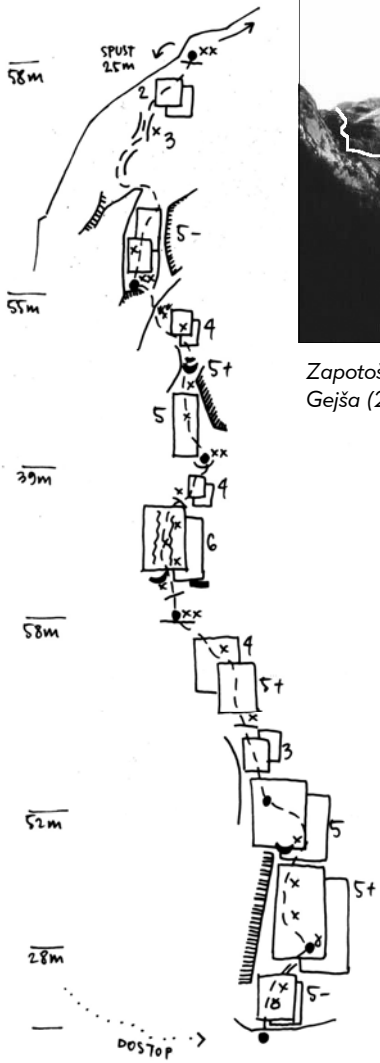

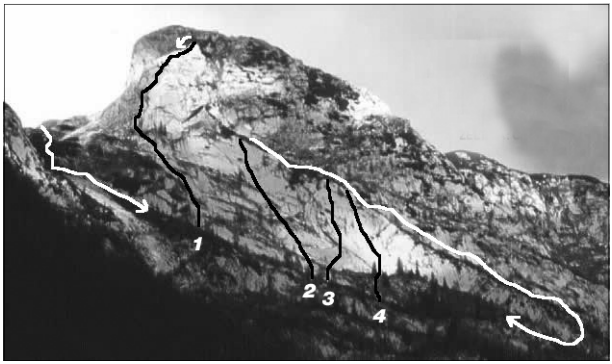

Zapotoški vrh: Dostop, sestop (bela), Tango spominov (1), Gejša (2), Harfa (3), Črta (4)

Zapotoški vrh

TANGO SPOMINOV

3. 8. 2002, Viktor in Suzana Relja, VI, 230 m

Srednji Pelc, južna stena
BELA PLOŠČA
16. 8. 2002, Matic Jošt, Klara Bajt,
VI/ IV+, 150 m, 2 uri

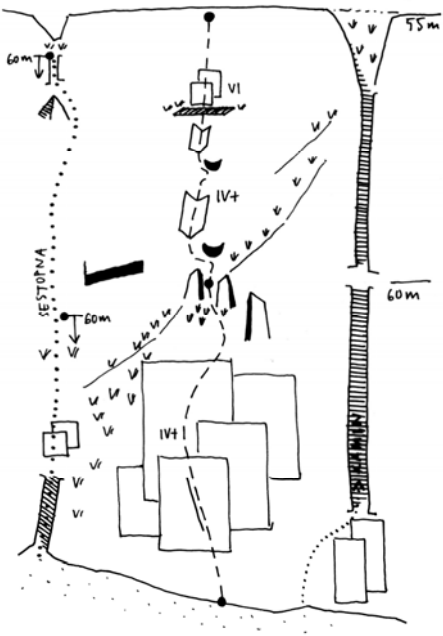

Srednji Pelc, južna stena
VIJUGA
16. 8. 2002, Matic Jošt, Klara Bajt,
IV+/ III, 180 m, 2 uri

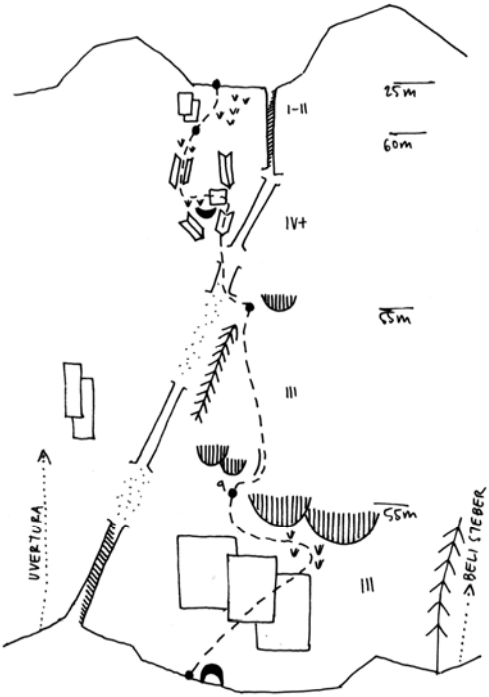

JULIJSKE ALPE
Zaledeneli slapovi

Dolina Kot
ZDENKIN SLAP
12. 11. 2002, Andrej in Jasna Pečjak, led 4, 40 m
Po poti v Kot in dalje proti Staničevi koči do izrazitega skalnega praga na višini 1900 metrov (Beli kamen). Slap se nahaja v kotu med skalnim pragom in severno steno Rjavine in je viden že s parkirišča v Kotu.

Bavh
SLAP ZADAH
12. 1. 2002, Jernej Bevk, Domen Komac, Uroš Samec, led 5+, 50 m

Sistem sveč levo od Membrane.

Belca
SUPER MIŠEK
17. 1. 2002, Iztok Arnol, Jure Noč, led 3+, 50 m

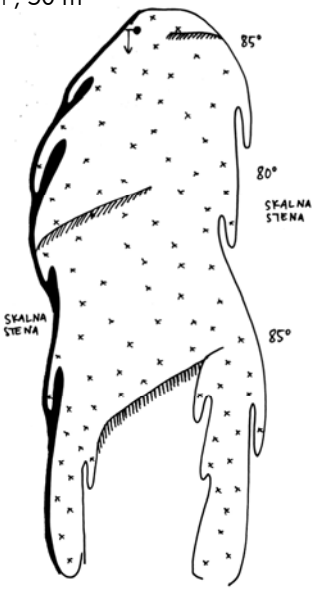

JULIJSKE ALPE
Pomembne ponovitve

Široka peč
ZAJEDA
8. 7. 2002, Marko Prezelj, Andrej Štremfelj, VII, A0, 700 m

Razen enega raztežaja prosto.

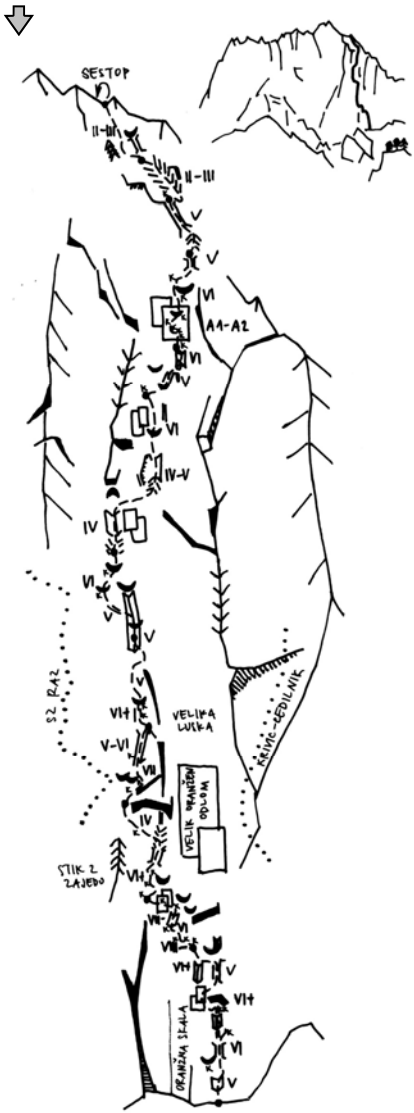

Stenar, vzhodna stena
LEVA ZAJEDA
30. 3. 2002, Urban Ažman, Rok Zalokar, V, 5+, skala IV, A1, 700 m, 8 ur

Prva ponovitev v zimskih razmerah. Razen nekaj metrov sta celo smer preplezala po ledu.

Triglav, severna stena
ČOPOV STEBER, BERGANTOVA SMER
3. 8. 2002, Miha Valič, (Tadej Kodrič), IX-/ VI, 1000 m

Prosta ponovitev.

Špik, severna stena
DIREKTNA SMER
2. - 3. 3. 2002, Matija Klanjšček, Tomaž Tišler, V+, 900 m, 30 ur

Verjetno druga zimska ponovitev.

Travnik
AŠENBRENER
2. 2. 2002, Boris Lorenčič, Marko Lukić, VI, A0, 800 m, 16 ur

Zimska ponovitev v enem dnevu. Prosto, razen enega mesta A0 na izstopni gredini.

SLOVENIJA

Plezalno prečenje slovenskih Alp
Andrej Štremfelj

V letu 2002 je Andrej praznoval trideseto obletnico aktivnega ukvarjanja z alpinizmom. Za delavno praznovanje jubileja se je odločil za plezalno prečenje slovenskih Alp od Logarske doline do Trente. Preplezati simboličnih trideset različnih smeri v tridesetih različnih stenah se mu je zdel primeren izziv. Da bi prečenje še bolj neposredno povezovalo preteklost s sedanjostjo, je na prečenje kot soplezalce povabil ljudi, ki so tako ali drugače vplivali na njegovo alpinistično pot. V času od 23. 6. do 25. 7. je opravil s tridesetimi smermi, med drugimi pa preplezal tudi Zajedo v Široki Peči, Mansardo v Planji, Spominsko Bregarjevo smer v Štajerski Rinki …

EVROPA

Hrvaška

Člani AK Ravne Stanko, Sonja in Angela Mihev, Marjan Turšič ter Tomaž in Vilko Močilnik so v začetku maja plezali v stenah Velebita. Na področju Dabarskih Kukova so preplezali pet prvenstvenih smer s težavami od III do V- in višinami do 160 metrov.

Paklenica
Anića Kuk
24. 4. 2002 sta Silvo Karo in Marko Lukić v steni Anića kuka v petnajstih urah preplezala šest 350 metrov visokih smeri. Po vrsti so si sledile: Rajna (7a), Šubara (6c+), Klin (6c+), Albatros (6c), Nostalgija (6b) in Velebitaška (6a+). Začela sta ob 5.35 pod Rajno, končala pa ob 20.15 na vrhu Velebitaške. Karo in Lukić sta turo z 2100 višinskimi metri plezanja končala ob desetih zvečer.

Paklenica, Anića Kuk
AGRICANTUS
10. 11. 2002, Matjaž Jeran, Rok Šisernik, 8a, 280 m
Druga prosta ponovitev.

Anića Kuk,
POVEZOVALNI MARATON V PAKLENICI
5. 5. 2002, Matjaž Jeran, Rok Šisernik, do 6c+, skupaj 1750 m

V 14. urah sta prosto preplezala smeri Šubara 6c, Klin 6c+, Albatros 6c, Nostalgija 6b, Velebitaška 6a+.

Anića Kuk
CUPIDO
2. 5. 2002, Marko Lukić, (Matjaž Jeran), 8a, 370 m

Prva prosta ponovitev.

Italija

Mala Cina
GELBE MAUER
10. 6. 2002, Andrej Grmovšek, Marko Lukić, 7b, 300 m

Vzpon na pogled.

Picolissima
VECCHIO ALDO NOBILE
15. 6. 2002, Andrej Grmovšek, Marko Lukić, 7c+, 200 m

Marko na pogled, Andrej na flash.

Tofana
GOOD BYE
17. 6. 2002, Andrej Grmovšek, Marko Lukić 7b, 300 m, NP

DA POZZO VECCHINA PAZZO
7c, 300 m, Marko prosto, Andrej 7a+, A0

Povezovalni vzpon v enem dnevu.

Cima Scottoni
SCOTONATA GALAKTIKA
22. 6. 2002, Tomaž Jakofčič, (Tina Di Batista), 7b+, 450 m
10. 7. 2002, Marko Lukić, (Alenka Lukić) Tomaž prosto, Marko na pogled.

Cima Scottoni
LUCIANO DA POZZO
12. 7. 2002, Marko Lukić, (Alenka Lukić), 7c+, 500 m

Prvi vzpon na pogled.

Marmolada
RIBA
12. 8. 2002, Marko Lukić, Andrej Grmovšek, 7b+, 950 m, 14 ur
Oba prosto, na rdeči križ, v enem dnevu.

Računala sta, da bosta smer zmogla v enem dnevu, zato sta v steno vstopila z minimalno opremo, celo brez čevljev za sestop. Vsa oprema za bivak ju je čakala na zgornji postaji žičnice na vrhu Marmolade. V smeri sta poleg velikih tehničnih težav naletela tudi na popolnoma moker raztežaj osme stopnje, ki ju je zamudil za več kot uro. V najtežjih raztežajih sta oba plezalca doživela po en padec in se nato zaradi časovne stiske ob ponovnem plezanju nista spuščala nazaj na stojišče, temveč le do mesta, kjer sta lahko počivala brez pomoči rok. Šele ob pol šestih zvečer sta prišla na veliko polico pred zgornjo lažjo tretjino stene. Tam sta pohitela in bila ob sončnem zahodu na vrhu stene.

Marmolada
DON QUIXOTE
15. 8. 2002, Alenka Lukić, Tanja Rojs, VI+, 950 m

Francija

Dolina Fresinieres
SERGIO
11. 1. 2002, Marko Prezelj, Stephen Koch (ZDA), IV, 6, 240 m,

Montriond
LA DAME DU LAC
15. 1. 2002, Marko Prezelj, Stephen Koch, V, 6+, 250 m

Fer a Cheval
TUT LA CHOME
16. 1. 2002, Marko Prezelj, Stephen Koch, V, 6+, 300 m

Zahodne Alpe
Aiguille du Midi, južna stena
HIPERCOULOIR DU COSMIQUE
18. 12. 2002, Marko Prezelj, Antoine de Choudens (FRA), V, 5, 300 m, 6 ur

Zahodne Alpe,
Aiguille du Midi, severna stena
DIGITAL SMELL
19. 12. 2002, Marko Prezelj, Manu Pellissier, Francosis Savary (oba FRA), V, 5+, 260 m, 4 ure

Prvenstvena smer. Z zgornje postaje žičnice se je potrebno spustiti v Severni ozebnik, po njem pa sestopimo do vstopa v smer.

Zahodne Alpe,
Aiguille du Midi, severna stena
OZEBNIK EUGSTER DIRECT
31. 4. 2002, Matej Mejovšek, Irena Mrak, IV, 5, 1000 m, 6 ur

Najtežji raztežaj sta obšla po levi.

Zahodne Alpe,
Aiguille des Pelerins, severna stena
BEYOND GOOD AND EVIL
17. 1. 2002, Marko Prezelj, Stephen Koch, V, 5+ M, 5c, 600 m, 5 ur
Prva prosta ponovitev originalnega izstopa.

Zahodne Alpe, Aiguille des Pelerins
BEYOND GOOD AND EVIL
V, 5+, M, 550 m

To nekdaj kultno smer so poleg Marka Prezlja preplezali še Grega Lačen-Tadej Golob in Uroš Samec-Tomaž Jakofčič. Vsi so izstopili po smeri Rebuffat- Terray.

Aiguille du Midi, severna stena: Digital smell (zgornji del)

Zahodne Alpe,
Aiguille Sans Nom, severna stena
THERE GOES THE NEIGBOURHOOD
19. - 20. 1. 2002, Marko Prezelj, Stephen Koch, V, 6 M, 5c, 900 m, 9 ur

Druga ponovitev.

Zahodne Alpe, Grand Charmoz
MERKL-WELZENBACH
20. 3. 2002, Simon Slejko, Uroš Samec, IV, M5, 900 m, 10 ur

Zgornji težki raztežaji so bili skoraj popolnoma skalni.

Zahodne Alpe, Grand Pilier d'Angle
DIVINE PROVIDENCE
14. - 15. 8. 2002, Tomaž Jakofčič, Silvo Karo, VII+, A2, 900 m (1500 m), 15 ur

Prvih 400 metrov v smeri je nekoliko lažjih, s težavami do VI. stopnje, a sta zaradi novo zapadlega snega ta del plezala v čevljih in mestoma z lednim orodjem. Do večera sta priplezala do sredine Rdečega stebra in tam bivakirala na pol metra široki polici. Naslednji dan sta do poznega popoldneva priplezala do vrha Grand Pilier d'Angla in tam drugič bivakirala. Zjutraj sta se v dveh urah povzela še 600 metrov po Peutereyskem grebenu na vrh Mt. Blanca in od tam sestopila v Courmayeur.

Zahodne Alpe, Grand Pilier d'Angle
BOIVIN-VALLENCANT
14. 8. 2002, Samo Krmelj, Uroš Samec, Uroš Strniša, V, 5, 900 m (1500 m), 10 ur

Bivakirali so na vrhu stene, naslednji dan pa preko Mt. Blanca sestopili v Chamonix. Naleteli so na odlične razmere.

Zahodne Alpe,
Grand Capucin
ELIXIR-L'ECHO DES ALPAGES
10. 7. 2002, Matjaž Jeran, Marko Potočnik, 7a, 450m
Matjaž na pogled.

Zahodne Alpe,
Petit Dru
AMERIŠKA DIREKTNA
10. 7. 2002, Tanja in Andrej Grmovšek, 6c, 1300 m
Vzpon v enem dnevu.

Zahodne Alpe,
Mt. Blanc du Tacul
PINOCCHIO
15. 3. 2002, Tina Di Batista, Tomaž Jakofčič, IV, M6, 450 m
19. 4. 2002, Klemen Premrl, Sue Nott (ZDA)

Zahodne Alpe
Aig du Tacul
LA GOULOTTE DU ERIC
3. 4. 2003, Klemen Premrl, Ezio Marlier (Ita), IV, 6, M7, 650 m

S soplezalcem je opravil je prvo prosto in prvo ponovitev smeri nasploh. Smer je bila ob nastanku leta '92 ocenjena z IV, 6, 6a, A2+. Naletel je na nekaj resnih raztežajev z omejeno možnostjo nameščanja varovanja, sestopil pa je po smeri.

SCOTCH ON THE ROCKS
1. 4. 2002, Grega Kresal, (Miha Marenče), IV, M7, 450 m
23. 4. 2002, Klemen Premrl, Sue Nott (ZDA)

Grega je mnenja, da je bila težavnost smeri ob takratnih razmerah malo višja, okrog M7+.

SVET
Severna in Srednja Amerika

Kanada
Člani: Damijan Kočar, Matej Mošnik in Jure Prezelj

Mt. Robson, Emperor
DESNI OZEBNIK
17. 8. 2002, Matej Mošnik, Jure Prezelj, VI, 4, skala V+, 1200 m

Mt. Edith Cavell
SEVERNA STENA – GLAVNI VRH
7. 8. 2002, Matej Mošnik, Jure Prezelj, 5.8, 50-60 st., 900 m, 13 ur

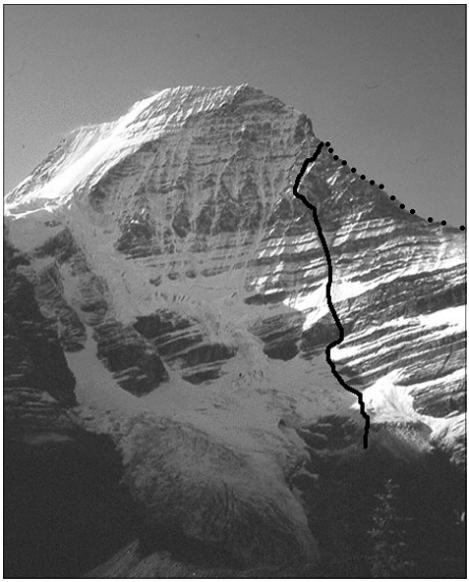
Mt. Robson, Emperor: Desni ozebnik

Za začetek so se odpravili v dolino Ghost River, kjer so plezali v steni East Planters (Macedamia 5.9, 150 m) in v krajših športnih smereh s sprotnim nameščanjem varoval.
19. julija so se odpravili pod Mount Assinibone (3618 m). V severno steno sta se naslednji dan odpravila Jure in Matej; Damjan se je zaradi prehudih bolečin v rami vrnil v dolino. Vseskozi sta plezala nenavezana in po dobrih dveh urah sta bila na vrhu. Sledil je sestop po Severnem grebenu (5.5, 800 m). Nadaljnje dni so v okolici Lake Louisa čakali na izboljšanje vremena. Kljub slabemu vremenu sta Jure in Matej preplezala tri smeri. V Tower of Babel Fuhrman Route (5.9, 350 m), v Mount Castle Ultra-Brewers (5.9, 350 m) in v Mount Fay Centre Ice Bulge Direct (80/ 50-70 st., 400 m).
Ker je bilo z Damjanovo ramo vse slabše, se je 30. 8. vrnil domov.
Jure in Matej sta se potem pomaknila v mestece Jasper. V navpični in kompaktni steni Roche Miette sta 6. 8. preplezala smer West Face-Costea, Wallator (5.10a, A0/ 5.9, 400 m). Smer vodi po zaporedju poči in kaminov v skoraj ravni liniji na rob stene.
Sledil je dan počitka in priprava opreme za Mount Edith Cavell. V steno sta vstopila ob 9. uri. Na vrh Cavella sta prišla ob 22. uri. Sledil je še šest urni sestop do avtomobila.
14. avgusta sta se odpravila pod Mount Robson, proti Emperor Face.
17. 8 sta vstopila v steno, v desnem delu stene našla očiten prehod prek stene, kjer so pred njima že plezali Barry Blanchard, Steve House in Jeff Jafferson. Imela sta dobre razmere, saj ni bilo padajočega kamenja. A višje kot sta bila, močnejši plazovi so grmeli mimo. Smer načrtovanega vzpona sta morala spremeniti na isti točki, kjer so jo spremenili predhodniki. Po smeri Blanchardove ekipe sta po enajstih urah plezanja prišla na Emperor Ridge.

Zaradi slabega vremena sta sestopila po grebenu navzdol. Ob vznožju sta bivakirala in drugo jutro sestopila naprej do šotora.
Do odhoda domov jima je ostalo še deset dni. Poskusila sta v 1500 metrov visoki severni steni Mount Templa (3543 m), a ju je 200 metrov pod robom stene presenetila nevihta. Med sestopom navzdol je Mateja v roko zadel skalni izstrelek, s tem se je tudi zaključil plezalni del odprave.

Kanada

MUSASHI

21. 3. 2002, Aljaž Anderle, M11, 40 m
Prva ponovitev.

Prvi vzpon je decembra 2001 uspel Willu Gaddu, ki jo je prvič preplezal s paščki. Februarja je vzpon ponovil še brez paščkov na orodjih, potem pa so v njej poskušali mnogi najboljši, tudi Daniel Du Lac in Robert Jasper. Ne glede na to, da smer še ni imela uradne ocene, se je govorilo, da je najtežja na svetu. Smer je dolga 40 metrov, od tega je 20 metrov strehe, v kateri se dvigneš za tri do štiri metre. Anderle je za smer porabil dva ločena dneva oziroma štiri poizkuse. Poleg Aljaža je bil v Kanadi tudi Klemen Premrl, ki je s Sue Nott v steni Mt. du Gros Bras preplezal dve 200 metrov visoki smeri s težavami okrog M6, ena od njih je bila verjetno prvenstvena. Premrl je plezal tudi v kanjonu Pont Rouge, smeri do M8/ WI 6+. V dolini reke Malbaie sta Premrl in Sue ponovila znani slap Pomme d'Or (6, 400 m), ponovila sta ga tudi Anderle in Staphanie Maureau, ki sta preplezala še Canadian Way of torqueing (M8+).

Yosemite

Člani odprave: Zlatko Koren, Tanja Koren, Jernej Arčon, Gregor Blažič.

El Capitan

MAGIC MUSHROOM

7. - 12. 9. 2002, Gregor Blažič, Zlatko Koren, VI, 5.10, A3+, 1000 m, 32 raztežajev. Pet dni in pol plezanja s predhodnim fiksiranjem vrvi.

14. 7. Let Benetke – Frankfurt – San Francisco. Z avtobusom do Santa Rose.
15. - 17. 7. Nabava avtomobila, urejanje zavarovanj, nabava hrane in ostale manjkajoče opreme.

18. - 24. 7. Odhod iz Calistoge proti prvemu plezalnemu področju Calaveras Dome, Zlatko in Tanja nadaljujeta naprej proti Lake Tahoe, kjer ostaneta pet dni. Preplezata pet smeri dolžine do 300 m, do VII-.
25. - 27. 7. Calaveras, tri smeri do VII-, 400 m.
29. 7. Plezata v Harlequin dome.
31. 7. Plezata Third pillar of Dana. VI+, 350m.
18. 8. Vsi štirje plezajo v Clide Minaretu, VI+, 400 m.
19. 8. Sestop v dolino.
21. - 25. 8. Plezajo v Calaverasu in Hammer dome. Sedem smeri do VII, 400 m.
27. 8. Incredible Hulk, vsi štirje, VI+, 400 m.
30. 8. Yosemite.
31. 8. Tanja in Jernej vstopita v smer West Face in bivakirata pod robom stene. Ocena smeri VI+, A0, 700 m.
1. 9. Zgodaj popoldne se vrneta v dolino. Gregor in Zlatko se pripravljata za vzpon v El Capitanu.
2. 9. Popoldne vstopita in do večera napneta prve štiri raztežaje 7, A3.
3. 9. Zjutraj že v temi žimarita po fiksnih vrveh. Po dveh raztežajih se v dežju spustita nazaj pod steno. Tanja in Jernej plezata smeri po en raztežaj v El Capitanu.
4. - 6. 9. Vreme je nestabilno.
7. 9. Spet vstopita v El Capitan. Ta dan prideta do Mammoth terraces. Tanja in Jernej plezata dve smeri v Manure Pile Buttres, VI+, 150 m.
8. 9. Tanja in Jernej plezata smer v High Cathedral Rock, VI+, 350 m. Gregor in Zlatko priplezata do Grey ledges (17. raztežaj).
11. 9. Priplezata do Chickenhead Ledge (27 raztežaj).Težji raztežaji so za njima.
12. 9. Splezata še zadnjih pet raztežajev. Ob 14. uri sta na vrhu stene, ob 20. uri so v Campu 4.
13. - 15. 9. Iz Californie prek Nevade do Indian Creek-a v Utahu.
16. - 17. 9. Plezajo krajše smeri do 8-.
22. - 24. 9. Plezajo v steni North Chasm View wall. Preplezajo pet smeri do 8-, 600 m.
15. 10. Let domov.

V času odprave so skupaj preplezali 38 dolgih smeri ter kup krajših smeri.
Vse smeri, razen v plezališčih Piux in El Poiter, so bile neopremljene ter preplezane z sprotnim nameščanjem varovanja. Najtežja smer, ki so jo splezali na takšen način, je bila ocenjena z osmo stopnjo.

ZDA, Mehika, El Gigante

Trajanje: 27. 3. - 10. 6, Tanja Rojs in Andrej Grmovšek.
Obiskala sta Candamena Canyon v Mehiki, Black Canyon v Koloradu in Zion Canyon v Utahu. Preplezala sta veliko daljših smeri v Utahu, Arizoni ter Koloradu in opravila prvo prosto ponovitev dolge prostoplezalne smeri v mehiškem El Gigantu.

Mehika, Sierra Tarahumara, Canon Candamena,
El Gigante
LA CONJURA DE LOS NECIOS,
1., 2., 5. in 6. 5. 2002, VI, 5.13a (IX+), 1000m, 26 R,
Prva ponovitev smeri, Andrej je opravil prosto ponovitev, vse raztežaje je preplezal v vodstvu, na pogled. Predlaga oceno 5.12c, (IX-).

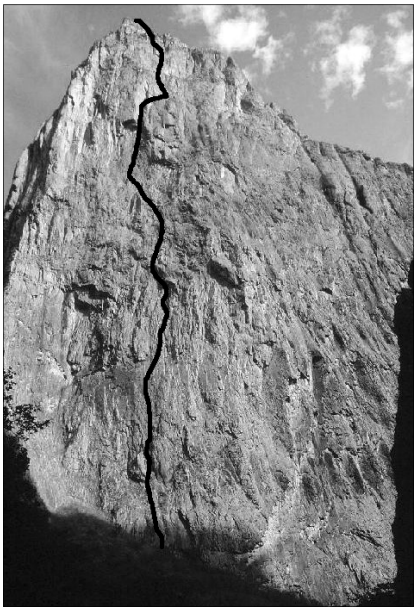
El Gigante: La Conjura de Los Necios

ZDA, Utah, Zion,
MOONLIGHT BUTTRESS
5.13a ali C1, 370 m, Andrej je večji del smeri splezal prosto, do 5.12.a (VIII+), Tanja pa je v vodstvu plezala C1, prosto pa do 5.10a

ZDA, Kolorado, Black Canyon,
North Chasm View Wall
THE SCENIC CRUISE
V, 5.10+, (VII), 500 m (oba prosto)

ZDA, Utah, Zion,
Red Arch Mountain
SHUNE'S BUTTRESS
5.11c (VIII-), 270m (Andrej na pogled, Tanja prosto do 5.11a)

ZDA, Utah, Zion, Angels Landing
NORTHEAST BUTTRESS
5.11a (VII+), 400 m, (oba prosto)

27. 3. Priletita v Denver. Po štirih urah vožnje sta v Aspnu. Na Highland Bowl (3750 m) sta v dveh dneh presmučala smer "Ozone", 40 stopinj naklona ter "Be zone", 45 stopinj naklona.
6. 4. Oddidejo v puščavo Utaha, v okolico Moaba. Najprej sta se zapodila v puščavske stolpe Fisher Towers. Nadaljevala sta v počeh ob reki Kolorado, River Road Dihedrals.
8. 4. Nadaljujeta v Kane Creeku. Preplezata nekaj poči od 5.7 do 5.11.
9. 4. Castleton Tower. Preplezata smer "Honeymoon Chimney" (5.11b, 100 m; Andrej N.P). Spust pod stolp in pod Castleton Tower. V manj kot dveh urah sta na vrhu smeri "North Chimney" (5.9, 120m). Sledi dan počitka. Vožnja v Indian Creek. Preplezata več poči do 5.11.

11. 4. V rosenju priplezata na stolp Ancient art (5.11, 100 m).
20. 4. Z avtom se odpravita v Mehiko, v narodni park Cascada de Basaseachic, kjer se nahaja stena El Gigante, glavni cilj odprave. Potujeta tri dni, slabih 2000 km.
24. 4. Park Basaseachic.

Le kak teden pred njunim prihodom je svoje plezanje v El Gigantu zaključila nemško-belgijsko-ameriška naveza, ki je očistila, opremila in v enem tednu preplezala eno izmed daljših športnih smeri na svetu, Logical progression, IX, 1000 metrov, 400 svedrovcev. Po nemški smeri La Conjura de Los Necios iz leta 2001 je to druga prostoplezalna smer v steni. Naslednji dan sta plezala v plezališču na robu kanjona. Tretji dan sta se odpravila na vrh stene, da naštudirata sestop in na vrh neseta nekaj hrane in pijače. Postalo jima je jasno, da ne bosta preplezala željene prvenstvene smeri. Stena je namreč močno zaraščena in krušljiva, povrhu pa še dokaj monolitna. Prvenstvena smer (s čim manj svedrovci) bi pomenila več tedensko delo z dvomljivim varovanjem. Da se ne vrneta čisto praznih rok, sta se odločila, da poskusita ponoviti smer La Conjura de Los Necios, ki so jo prvi preplezali Glowacz, Albert, Heuber in Fengler. Prvi dan sta splezala prve štiri raztezaje in si pritrdila vrvi. Plezanje je po prvem raztežaju postalo zelo resno. Skala je bila sicer deloma očiščena, pa vseeno krušljiva, polna zemlje in rastlin. Šlo je za resno plezanje v strmih ploščah, z varovanjem na svedrovce. Večina smeri je v območju VII in VIII stopnje, najtežji pa je četrti raztezaj, ki so ga Nemci ocenili s IX+. Tudi v najtežjem raztežaju je med svedrovci po več kot sedem metrov.
Po uspešnem prvem plezalnem dnevu sta se odločila, da nadaljujeta s plezanjem smeri. Splezala sta še štiri raztežaje čez krušljive strehe in previse. Fiksirala sta vrvi in šla v bazo. Po dnevu in pol počitka sta se zvečer povzpela po fiksih, prespala na drobni polici in naslednje jutro nadaljevala s plezanjem. Popoldne sta po osmih raztežajih priplezala na večjo polico, kjer sva bivakirala. Naslednji dan ju je čakalo še deset raztežajev. Popoldne sta priplezala na vrh Giganta. Na sestopu sta hodila do večera, bivakirala in hodila še naslednje jutro do prve vasi, potem pa odštopala v Basaseachic
Čeprav je ocena najtežjega raztežaja smeri previsoka, gre po mnenju Andreja in Tanje za izredno resno in zahtevno smer.

10. 5. Vrnitev v ZDA. En dan sta plezala v plezališču Mt. Lemon v Arizoni, potem pa nadaljevala v narodni park Zion v Utah.
Preplezala sta Northeast Buttress, Angels Landing, Shune's Buttress v Red Arch Mountain in opravila ponovitev ene izmed najlepših ter najbolj zaželjenih smeri v Zionu, Moonlight Buttress.
25. 5. Kolorado, Black Canyon. Dan po prihodu sta se zapodila v smer The Scenic Cruise v steni North Chasm View Wall. Vreme se je v naslednjih dneh poslabšalo, zato sta preplezala le še Last Payment, 5.11 (VIII-), 120 m, v steni Alimony Wall in se vrnila v Aspen.
9. 6. sta iz Denverja poletela proti domu.

JUŽNA AMERIKA
Peru

Cordillera Blanca

Jirishanca Chico (5485 m), JV stena
SWEET CHILD OF MINE
23. 7. 2002, Urban Ažman, Rok Zalokar, V, M5, 500 m, 5 ur

Chorup, južna stena
DIREKTNA
2. 7. 2002, Urban Ažman, Rok Zalokar, V, M4, 450 m, 4h

Artensonraju (6025 m)
SLOVENSKA
12. 7. 2002, Urban Ažman, Rok Zalokar, IV, M4, 900 m, 7 ur

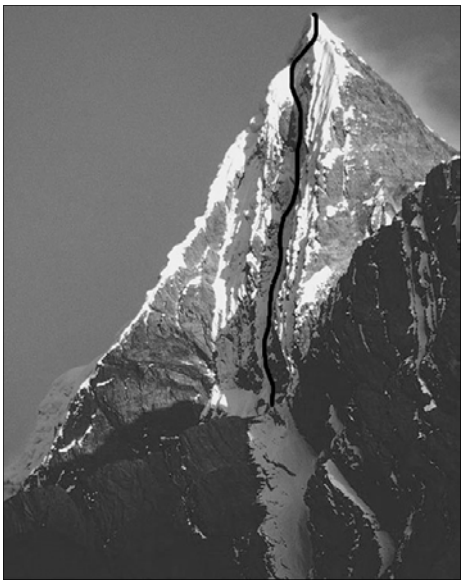

Jirishanca Chico: Sweet Child of Mine

Ranrapalca (6100 m)
SEVERNI RAZ
6. 8. 2002, Urban Ažman, IV, 3, skala IV, 900m , 4 ure

Na pot sta odšla 26. 6. iz Trsta, 27. 6. sta zvečer prispela v Huaraz, po dveh dneh pa sta se odločila za vzpon do lagune Churup. Odločila sta se za vzpon v Chorupu. V štirih urah sta 2. 7. preplezala smer v južni steni ter se po vrveh spustila pod vznožje. To je bila prva aklimatizacijska tura.
V naslednjih dneh je Rok zbolel, Urban pa se je v Churupu z ameriškim soplezalcem povzpel do lagune pod steno. Zaradi poslabšanja vremena in pokvarjenega gorilnika sta naslednji dan sestopila v Huaraz.
Roku se je v tednu dni stanje popravilo, 11. 7. sta odšla do lagune Paron in se povzpela do baznega tabora na moreni pod steno Artensonraja. Celo noč je rahlo snežilo, zato sta se pod steno odpravila šele ob pol sedmi uri zjutraj. Slovensko smer sta plezala v slabem vremenu in precejšni količini novega snega, vendar sta se do pol pete popoldne le prebila do vrha ter po normalki sestopila do tabora na moreni. Dobro aklimatizirana sta se vrnila v Huaraz in se odpravila v Cordillero Huayhuash, kjer sta poskusila v steni Jirishance.
V gorah je v dveh tednih slabega vremena zapadlo precej snega, kljub temu pa sta se podala v steno. Najprej sta postavila šotor ob vznožju, naslednji dan pa začela s plezanjem. Zaradi talečega snega in ogromnih sveč na serakih nad skalnim delom je bilo plezanje precej nevarno. Do večera sta preplezala sedem raztežajev skalnega in kombiniranega plezanja (do VI, A1). Roka je med plezanjem previsa zalila voda, med bivakiranjem ni čutil prstov na nogah, zato sta sestopila. Po dveh dneh počitka sta se 23. 7. podala v steno male Jirishance. Dve ure in pol sta porabila za dostop, pet ur pa za plezanje smeri. Zaradi težavnega grebena sta sestopila na drugo stran, nekaj časa sta plezala vzvratno, nato pa sta se spuščala po vrvi preko petstometrske stene. Še dve uri in pol sta porabila za dolgo pot okrog gore nazaj do baznega tabora.
Iz Cordillere Huayhuash sta se vrnila v Huaraz, nato pa se je Urban 5. 8. sam odpravil po dolini proti laguni Ischince ter po osmih urah hoje prispel pod severno steno Ranrapalce. Naslednji dan je ob tretji uri zjutraj pričel s plezanjem smeri Severni raz. V ne najboljših razmerah je po štirih urah izplezal na greben na višini 6100 metrov. Sestopil je po JZ steni, se opoldne vrnil do bivaka ter se še isti dan vrnil v Huaraz.
18. 8. sta se vrnila domov.

Cordillera Huayhuash,

Siula Grande (6334 m)

LOS RAPIDOS

4. 7. 2002, Marjan Kovač, Pavle Kozjek, Aritza Monasterio, VI, 6, 1000 m, 8 ur

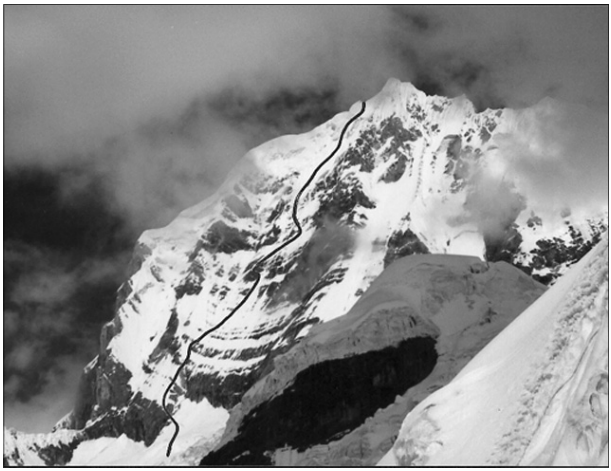

Siula Grande: Los Rapidos

Marjan Kovač in Pavle Kozjek sta od 20. junija do 10. julija plezala v perujskih Andih. Po aklimatizaciji v pogorju Cordillera Blanca sta 30. 6. z Aritzo Monasterio odšla v Cordillero Huayhuash in 4. 7. v severovzhodni steni vrha Siula Grande preplezala prvenstveno smer Los Rapidos. To je bil prvi vzpon v osrednjem delu težko dostopne stene. Dva dni so dostopali od baznega tabora pri jezeru Carhuacocha. S plezanjem so pričeli okrog četrte ure ponoči in v dobrih lednih razmerah do jutra preplezali približno tretjino stene. Plezali so nenavezani, razen zadnjih 150 metrov, kjer so naleteli na večje težave in slabe razmere (pršič, črni led). Ključno mesto smeri je zadnji raztežaj. Sestopili so po steni v območju smeri. V bazni tabor so se vrnili zvečer, kjer so našli v vetru uničen šotor.

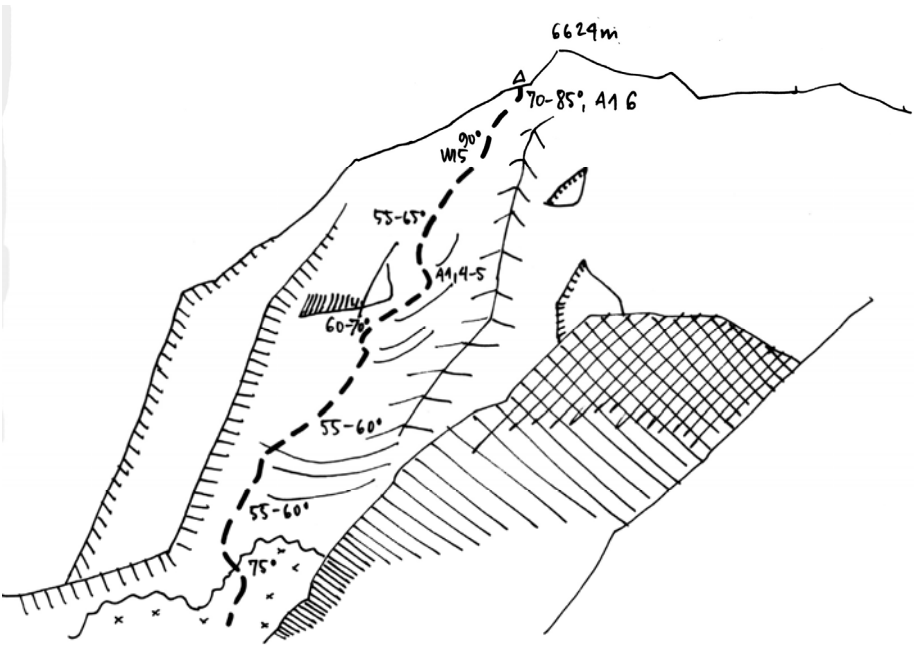

Cordillera Blanca

Člani: Aleksandra Voglar, Tjaša Zakšek, Mojca Žerjav, Tadej Bernik, Martin Bedrač, Gorazd in Nejc Pozvek

Ranrapalca (6162m)
SEVERNI RAZ
24. 6. 2002, Mojca Žerjav, Aleksandra Voglar, IV, 3, skala IV, 900 m, 8 ur

Alpamayo (5947 m), SZ stena
FERRARIJEVA SMER
24. 6. 2002, Gorazd in Nejc Pozvek, D, 350 m

4. julij: na pot preko Trsta, Milana, Carakasa in Lime je odšlo prvih pet članov odprave
6. in 7. julij: odhod na prvo aklimatizacijsko turo do jezera Churup (4466 m) in kratki vzponi nad dolino.
8. julij: odhod na prvo turo – Aleksandra Voglar, Tjaša Zakšek, Tadej Bernik in Martin Bedrač se namenijo proti Piscu (5752m). Mojca je ostala v Huarazu, ker je zbolela.
9. julij: vsi štirje člani so se povzpeli na Pisco, isti dan pa na pot preko Münchna, Madrida in Lime kreneta še zadnja dva člana odprave Gorazd in Nejc Pozvek.
10. julij: Nejc in Gorazd Pozvek sta se podala na prvo aklimatizacijo s kolesom – na Pitek in v dolino Qaillcayhuanca.
11. junij: Nejc, Mojca in Gorazd odidejo na prvo turo na Vallunarachu (5686m) in postavijo šotor na višini 5000 metrov.
12. julij: vsi trije se povzpnejo na vrh gore.
15. julij: vsi člani odprave odidejo v dolino Ischince.
16. julij: Sandra, Mojca, Nejc, Martin in Gorazd se povzpnejo na vrh Ishince (5530 m), Tedi in Tjaša se še zdravita.
17. julij: vsi člani odprave so se povzpeli na tabor 1 pod Tocllaraju, na višini 5200 metrov.

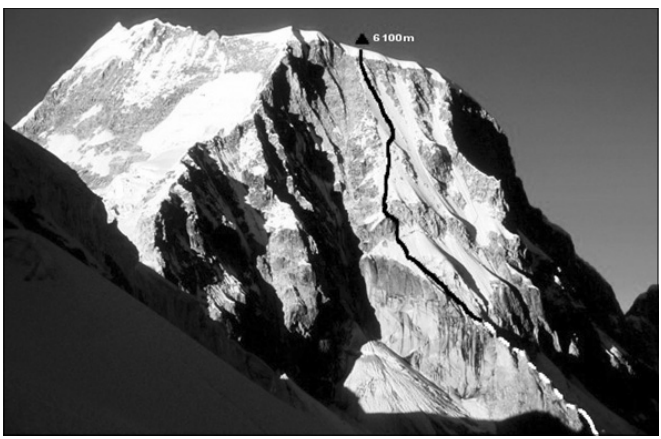

Ranrapalca: Severni raz

18. julij: osvojijo Tocllaraju (6034 m). Vrh je bil za najmlajše tri člane odprave (Nejc - 15 let, Tjaša -17 let in Tadej - 19) njihov prvi šesttisočak.
22. julij: Martin, Tjaša in Tadej so se poslovili od visokih hribov, Nejc in Gorazd pa sta odšla proti svojemu glavnemu cilju odprave, SZ steni Alpamaya. Po triurni vožnji in sedemurnem vzponu sta malo pred mrakom prišla v bazo na višino 4300 m.
23. julij: Mojca in Aleksandra dostopita pod severno steno Ranrapalce. Nejc in Gorazd postavita šotor na T1, na višini 5300 m.
24. julij: Mojca in Aleksandra v severni steni Ranrapalce preplezata Severni raz. Gorazd in Nejc Pozvek pa v SZ steni Alpamaya (5947 m) Ferrarijevo smer.
25. julij: povratek obeh navez v Huaraz
29. in 30 julij: Nejc in Gorazd Pozvek odideta proti domu, Aleksandra in Mojca pa načrtujeta še vzpon po Slovenski smeri v Artesonraju. Vzpon jima prepreči Aleksandrina bolezen.
6. avgust: v domovino se vrnejo še vsi ostali člani odprave.

Cordillera Blanca

Huasacaran Norte

FRANCOSKA SMER

14. - 15. 7. 2002, Matija Klanjšček, Tine Cuder, V, sneg 50-60 st., skala V+, A2, 1300 m, 19 ur

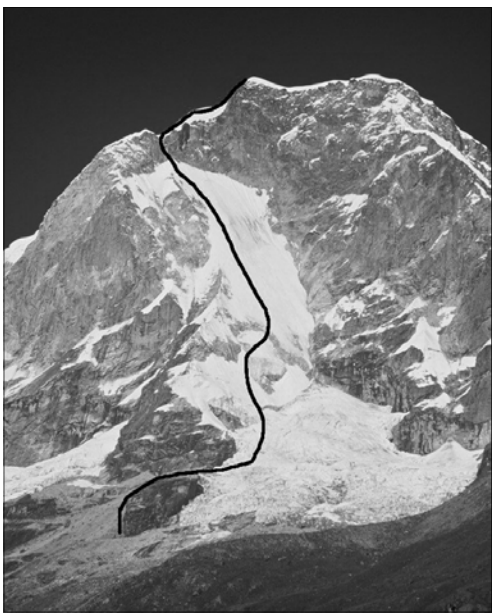

Takoj po prihodu v Huaraz sta odšla na prvo aklimatizacijo pod steno Churupa. Po dnevu počitka sta odšla v dolino Ishince. Za boljšo aklimatizacijo sta se povzpela na Ishinco (5530 m) in Tocclaraju (6034 m). Potem sta se vrnila v Huaraz, si privoščila dan počitka, zatem pa v dolino Llanganuco in še isti dan do tabora na koncu morene pod Chopicalquijem (4900 m). Naslednje jutro sta zgodaj vstala in se mimo tabora 1 povzpela na vrh (6354 m). V vsega desetih urah sta se vrnila nazaj na moreno.

Po dnevu počitka v Huarazu sta se odločila, da za dva dni odideta pod Oshapalco (5888 m). Prvi dan sta se vzpela do ledenika in tam prespala.

Huascaran Norte: Francoska smer

Naslednje jutro sta že navsezgodaj prečila ledenik. Želela sta ponoviti Slovensko smer v levem delu stene (Ludix-el gato blanco) iz leta 1996. Zaradi slabih razmer na vstopu sta se vrnila v Huaraz. Po dnevu počitka sta 13. julija ponovno odšla v dolino Llanganuco, pod severno stran Huascarana.
Prvi dan sta s težkimi nahrbtniki dosegla vznožje stene pod ledenikom, 5000 metrov visoko. Tam sta postavila šotor.
Zjutraj sta potrebovala eno uro, da sta po levi strani obšla precej razbit ledenik. Smer se začne s tisoč metri uživaškega plezanja (50-60 stopinj) po široki snežni plošči. Zaradi nočnega tavanja po ledeniku sta prišla pod skalno stopnjo šele ob 11. uri dopoldan. Po uri počitka in nekaj popite pijače sta se lotila skalne zapore. Sledila sta si dva raztežaja napete plezarije(V+, A2). V temi sta na višini 6400 metrov v pobočje skopala bivak. Naslednje jutro sta nadaljevala proti vrhu. Globok sneg ju je po dveh urah ustavil petdeset metrov pod vrhom. Bila sta brez šotora in kuhalnika ter na koncu s pijačo, zato sta zavila proti normalki. Pet ur sta gazila, iskala prehode med strmimi seraki in se prebijala navzdol do Gargante, tabora na višini 5900 metrov na južnem pobočju Huascarana. Naslednji dan sta sestopila v dolino.

Argentina
Morro del Catedral (5020 m), zahodna stena
SLOVENSKO-KOLUMBIJSKO POPOLDNE

6. 2. 2002, Boris Strmšek, Luis Munoz (Kol), skala IV, led 50-75 stopinj, 500 m, 5 ur

Iz baze Plaza de Mulas pod Aconcaguo do koče in po poti proti Cerro Catedral, dve uri.

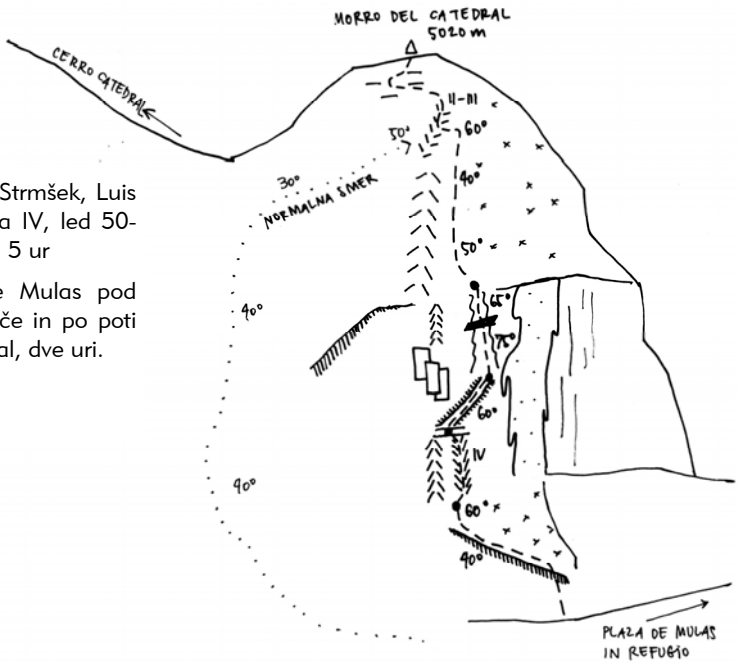

Patagonija

Čile, Torres del Paine,

Torre Central
BONNINGTON-WILLIAMS
6. - 7. 12. 2002, Miha in Milena Praprotnik, VII/ A1, 650 m

6. 12. sta se odpravila iz baze in po prvih dveh raztežajih bivakirala na policah vrh ozebnika. Naslednji dan sta s špansko navezo zjutraj nadaljevala z vzponom. Ob 16. uri so dosegli vrh. Po skupnem sestopu so se v bazo vrnili po 36 urah. Pri vzponu nista uporabljala vrvnih prižem. Bila sta prva Slovenca na Torre Centralu, Milena pa tretja ženska na vrhu Torre Centrala.

Paine

Člani: Tomaž Jakofčič, Tina Di Batista, Jernej Bevk, Uroš Strniša, Janez Peterlin, Jernej Breščak

Severni stolp
MONZINO
14. 12. 2002, Jernej Bevk, Uroš Strniša, VI+, III, 300 m

Severni stolp, zahodna stena
TALLER DEL SOL
16. 12. 2002, Janez Peterlin, Jernej Breščak, VII, A0, 500 m

Severni stolp, zahodna stena
LA ULTIMA ESPERANZA
16. 12. 2002, Tomaž Jakofčič, Tina Di Batista, VII+, A1, 500 m

Severni stolp
LOS ESCLAVOS DEL BAROMETRO – SUŽNJI BAROMETRA
31. 12. 2002, Tomaž Jakofčič, Tina Di Batista, VII, A2, 500 m

Prvenstvena smer.

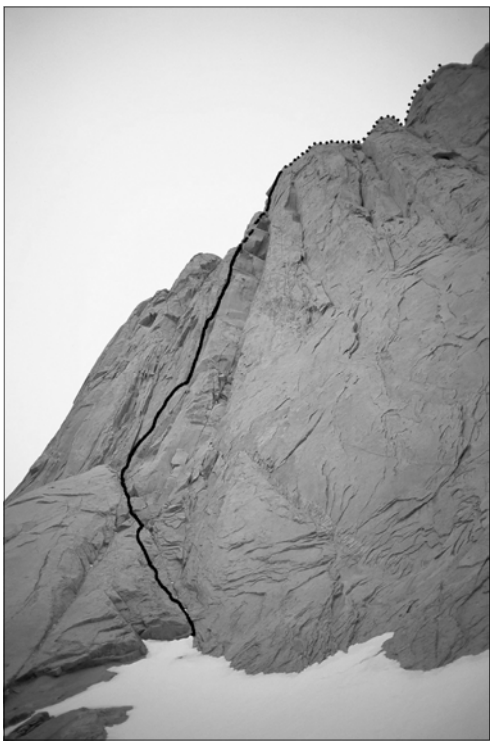

25. 11. Benetke – Rim – Buenos Aires.
3. 12. Rio Gallegos
5. 12. Puerto Natales
10. 12. 2002 - 2. 1. 2003

Preplezali so štiri smeri v Stolpih. Po nekaj neuspešnih poizkusih in vračanjih v snežnih metežih, sta prva kljub orkanskem vetru uspela Jernej Bevk in Uroš Strniša po smeri Monzino na vrh Severnega stolpa. Nekaj dni zatem sta Janez Peterlin in Jernej Breščak preplezala smer Taller del Sol v zahodni steni Severnega stolpa. Isti dan sta Tomaž Jakofčič in Tina Di Batista ponovila smer La Ultima Esperanza v isti steni. Tri raztežaje pod vrhom jih je zopet zajelo snežno neurje, ker pa je bil to ze četrti poizkus v smeri, so vztrajali in zvečer priplezali do grebena, po katerem poteka smer prvopristopnikov. Isti dan sta Bevk in Strniša zaradi neurja obrnila pet raztežajev pod vrhom Južnega stolpa v smeri Andrea Oggioni (VII, A2/ V-VI, 800). S tem dnem se je začelo dvanajst dnevno slabo vreme.

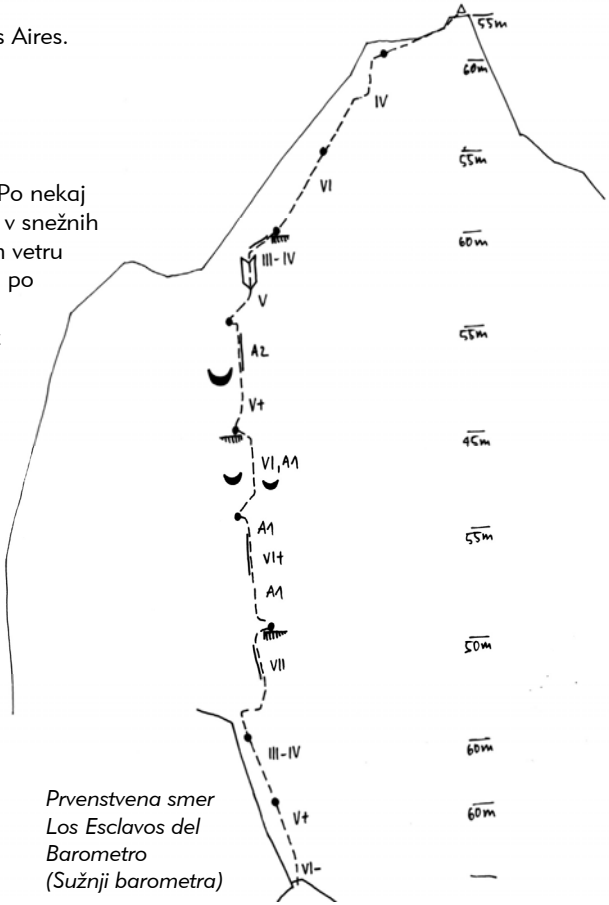

Prvenstvena smer Los Esclavos del Barometro (Sužnji barometra)

29. 12. so se Di Batista, Strniša in Peterlin odpravili v smer Oggioni, a niso vstopili zaradi bližajočega slabega vremena. Jakofčič in Bevk sta začela s plezanjem prvenstvene smeri s Severnem stolpu, sredi dneva ju je zajelo neurje in po preplezanih 250 metrih sta obrnila. Naslednji dan se je večina odpravila v Natales. Di Batista in Jakofčič pa sta počakala še en dan in poizkusila znova.

31.12. sta se odpravila v steno in kljub sveže posneženi steni v Severnem stolpu preplezala prvenstveno smer Los Esclavos del Barometro (Sužnji barometra). Za vzpon v alpskem slogu brez fiksnih vrvi sta iz baze na vrh in nazaj porabila 19 ur.

7. 1. so poskusili priplezati še na Fitz Roy. Tina, Janez in Tomaž so dopoldne krenili iz Chaltena in popoldne prišli na Passo Superior, kjer se običajno bivakira pred vzponom na vrh. Ob dveh zjutraj so krenili naprej, po preplezanih nekaj raztežajih jih je na Italijanski škrbini dokončno zajelo poslabšanje z dežjem in hudim vetrom.

14. 1. Prihod domov

AZIJA
Himalaja

Indijska Himalaja
Tabor UIAA za mlade alpiniste
Satopant (7075 m)
Člani iz Slovenije: Žiga Šter, Gregor Rozman, Mojca Žerjav, Tina Di Batista.

14. 9. Brnik – Delhi
19. 9. Uttarkasi
23. 9. Bazo postavijo 6 km nižje od predvidene, na višini 4200 m. Nosači nimajo primerne obutve za sneg.
26. 9. Z opremo in dvema višinskima nosačema vsi dosežejo Vasuki Tal, nesojeno bazo. Tu naj bi deloval ABC, čeprav so od vznožja hriba oddaljeni še okoli 7 km.
27. 9. Zgodaj zjutraj se odpravijo proti hribu. Tabor 1 postavijo na ledeniku, na višini 5200 metrov.
28. 9. Žiga in Grega sta odšla od šotora ob treh zjutraj. Prehodila sta ledenik, dosegla višino 5400 metrov, potem pa se zaradi hudega mraza vrnila.
30. 9. Žiga in Grega odideta od šotora okoli četrte ure zjutraj, okoli šestih dosežeta sedlo in nadaljujeta proti grebenu. Na začetku nevarnega grebena, na 6100 metrih, sporočita, da vzpona ne bosta nadaljevala. Ostali štirje dosežejo sedlo. Mojca in Tina postavita šotor na sedlu 6000 m visoko.
1. 10. Dva Nemca ob treh zjutraj odideta proti vrhu, Mojca in Tina pa se zaradi slabega počutja in utrujenosti odločita počakati en dan. Žiga in Grega prestavita šotor na sedlo. Nemca dosežeta vrh.
2. 10. Sredi noči poskusijo proti vrhu, vendar je bilo počutje vse slabše, zato sestopijo.
3. 10. Časa jim zmanjkuje, odločijo se še za en poskus.
4. 10. Ob šestih zjutraj se ponovno odpravijo proti sedlu. Tina se kmalu obrne. Ostali se počutijo v redu. Šotor postavijo na istem mestu kot Nemca, tik pred sedlom.
5. 10. Ob treh začnejo proti vrhu. Na višini 6500 m se obrnejo, saj ima Grega lažjo obliko možganskega edema. Ko pridejo do šotora, Grega in Žiga takoj nadaljujeta sestop, kjer jima kmalu prideta nasproti nizozemski zdravnik in nosač. Grega dobi injekcijo in tablete. Zdravnik pravi, da je verjetno dobil možganski edem, zazna pa tudi začetek pljučnega.
6. 10. Grega je noč v nizozemskem taboru prespal pod nadzorom zdravnika. Njegovo stanje je bilo zjutraj boljše. Skupaj so sestopili najprej do ABC, kjer so Grego dali za dobro uro v hiperbarično komoro. Skupaj še isti dan zelo počasi sestopijo v bazo.
7. 10. Grega skupaj z Žigom in enim nosačem že ta dan zapusti bazo, ostali pospravijo bazo.
8. 10. Odhod iz baze.
14. 10. Delhi- Ljubljana

Himalaja, Nepal

Člani: Marko Prezelj, Stephen Koch, Steve House (oba ZDA), Barry Blanchard (CAN)

Nupste (7864 m), južna stena

SLOVENSKO-KANADSKO-AMERIŠKA SMER

15. - 17. 5. 2002, Marko Prezelj, Barry Blanchard, Steve House, ED+, M7/ M4-6, 1500 m
Smer so priključili na Britansko smer.

4. april	Ljubljana – Dunaj – Katmandu.
9. april	Polet v Luklo (2840 m) in hoja do Phakdinga (2610 m).
10. -14. april	Phakding - Namche (3440 m) - Tengboche (3870 m) - Pangboche (3930 m) - Dingboche (4410 m) - Chukung (4730 m) - baza (5160 m) na zahodni moreni ledenika Lhotse Nup.
15. april	Vzpon iz baze na Chukhung Tse (5833 m).
16. april	Prečenje ledenika Lotse-Nup in vzpon na koto 5770 m.
19. april	Vzpon do sedla 5675 metrov in po Britanski smeri do približno 6000 metrov ter sestop v bazo.
22. april	Zaradi celodnevnega sneženja so šli le do sedla, deponirali opremo in sestopili v bazo.
23. april	Počitek in čakanje na ustalitev snežnih razmer.
24. april	Aklimatizacijski vzpon po Britanski smeri do 6100 metrov.

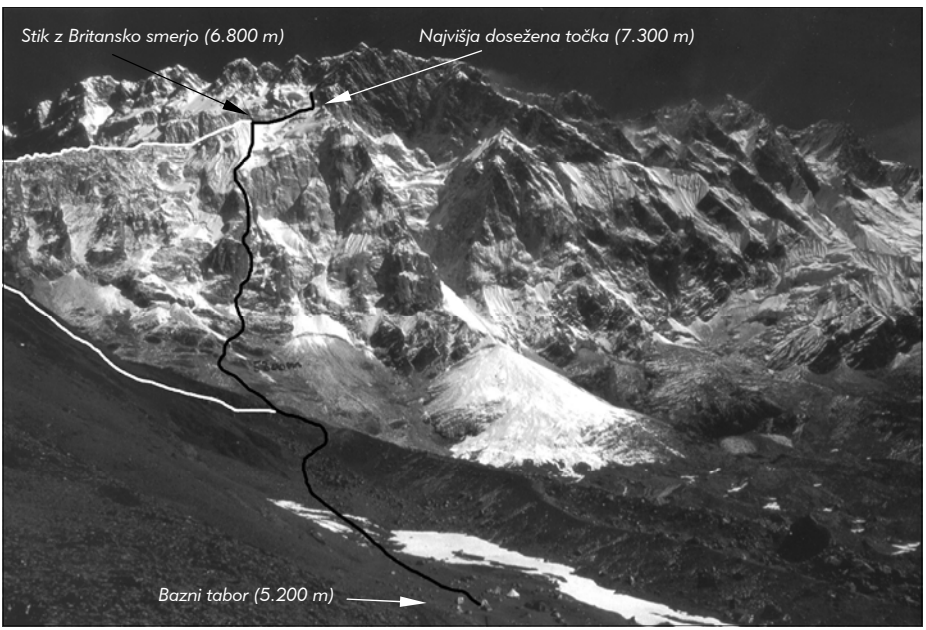

Slovensko-Kanadsko-Ameriška smer (vzpon, črna črta), Britanska (sestop, bela črta)

25. april	Nadaljevanje vzpona do platoja.
26. april	Po vetrovni noči vzpon do 6800 m in med nevihto sestop v bazo; Barry in Stephen obrneta na 6200 m.
27.- 29. april	Sušenje opreme, počitek.
30. april	Sestop do Pangbocheja (s Stevom).
3. maj	Pangboche – Dingboche.
4. maj	Vzpon na Moraine Peak (5447 m) in preučevanje prehodov v J steni Nuptseja, Barry in Stephen opravita drugo aklimatizacijo (6800 m) po Britanski smeri, Stephenu opast poškoduje koleno.
5. maj:	Dingboche - Chukung – baza.
6. maj	Počitek, sneženje.
7. maj	Vzpon na sedlo in sestop v bazo.
8. maj	Baza.
9. maj	Vzpon do vznožja stene.
10. maj	Pripravljanje opreme za vzpon.
11. maj	Stephen odide domov.
12. maj	Nošnja opreme pod steno.
15. maj	Začetek vzpona - bivak pod vrhom stebra.
16. maj	Vzpon do Britanske smeri.
17. maj	Vzpon do roba vršne skalne stene.
18. maj	Čakanje na izboljšanje vremena.
19. maj	Sestop v bazo.
20. - 26. maj	Baza – Pangboche – Namche Bazar – Lukla – KTM
28. maj	Katmandu – Dunaj – Ljubljana.

Himalaja, Nepal, Peak 41

Člani odprave: Matija Jošt – Matic, Urban Golob, Aleš Kovač, Boštjan Jezovšek, Matej Kovačič, Uroš Samec, dr. Anja Jazbec, Ela Aristovnik; višja medicinska sestra

Peak 41 (6654 m), zahodna stena
15. - 16. 10. 2002, Urban Golob, Uroš Samec, Matija Jošt, V, 4, M, 1500 m, 21 ur
Prvi pristop na vrh.

SPOMINSKA SMER JERNEJA SINKOVIČA

18. 10. 2002, Boštjan Jezovšek, Matej Kovačič , Aleš Kovač, V, 4 M, 1500 m, 14 ur

19. 9. Jutranji odhod iz Brnika. KTM
23. 9. Uroš, Aleš, Matej in Boštjan odletijo v Luklo, kjer bodo nakupili vso hrano.

24. 9. Ostali člani odletijo v Luklo.
25. 9. Opravijo prvi dve etapi. Vreme je zelo slabo. Prespijo na 3800 metrih nad Chuthango.
26. - 28. 9. Zetwa La (5000 m) –Thuli Kharka (4300 m) – Kothe –Tangnang.
29. 9. Na višini 4900 metrov, na zadnji travnati ravnici pred ledenikom Khare postavijo bazni tabor.
30. 9. Urejanje baze. Popoldne prve ogledniške ture nad bazo. Urban, Aleš, Uroš in Matej se odpravijo po južni strani ledenika Khare, Boštjan gre po sredini ledenika Khare, Matic pa se odpravi po severni strani ledenika Khare. Boštjan ugotovi, da bi bilo plato pod steno mogoče doseči preko južnega kraka ledenega slapu, Aleš odkrije prehod iz juga, Matic pa spleza preko lažjih skal do snežnega žleba v pobočjih kote K 6113 m, ki vodi na plato pod steno. Odločijo se, da bodo uporabljali slednji prehod.
1. 10. Priprave na aklimatizacijsko turo. Povzpeti se nameravajo na Mera Peak (6476 m).
2. 10. Na višini 5800 m postavijo šotore in v njih prespijo.
3. 10. Zjutraj zapustijo šotore in se po normalni smeri (severna pobočja) odpravijo proti vrhu. Na vrhu so okoli 11. ure.
6. 10. Boštjan in Aleš se odpravita proti Peaku 41. Preplezata snežni žleb v pobočjih kote K 6113 m, ki privede na plato pod zahodno steno. Na višini 5600 metrov postavita šotor in v njem prespita.
7. 10. Aleš in Boštjan ponoči vstopita v steno, a po preplezanih 150 metrih sestopita nazaj do šotora pod steno. Boštjan je imel težave s čelno svetilko, nagajalo pa jima je tudi vreme. Matej, Urban in Matic zapustijo bazo, a zaradi slabega vremena na vstopu v skalna pobočja K 6113 m odložijo opremo in se v snežnem metežu vrnejo v bazo.
8. 10. Boštjan in Aleš sestopita v bazni tabor. Vreme je slabo. Sneži.
9. 10. Zjutraj je v baznem taboru 15 cm snega. Vreme je cel dan slabo.
11. 10. Uroš, Matej, Urban in Matic krenejo iz baznega tabora. Poberejo opremo, ki so jo odložili pred dnevi in pričnejo plezati po pobočjih kote K 6113 m. Ko so na začetku snežnega žleba, se vreme pokvari in sestopijo nazaj v bazni tabor. Odložijo opremo in sestopajo v snežnem metežu.
14.10. Uroš, Urban in Matic krenejo iz baze. Popoldan v rahlem sneženju dosežejo plato pod zahodno steno (5600 m).
15. 10. Ob treh ponoči Urban, Uroš in Matic pričnejo s plezanjem v zahodni steni. V steni naletijo na izredno slabe razmere, saj je sneg večinoma nepredelan ter kložast. Izberejo smer levo od vrha, v žlebovih tik ob skalah. Spremlja jih dobro vreme, vendar zaradi slabih snežnih razmer napredujejo zelo počasi. Vse varovanje nameščajo v skalah. Po osmih urah jim uspe preplezati le približno 500 metrov stene. Plezajo do teme, nato v soju čelnih svetilk nadaljujejo in ob desetih izstopijo iz stene na severni greben na sedlu levo od vrha na višini 6500 metrov. Na srečo jim uspe najti zavetrno mesto za bivak. Ta dan se je ostala trojica (Aleš, Matej, Boštjan) povzpela do šotorov na platoju pod zahodno steno.
16. 10. Po hladni in vetrovni noči se Matic, Uroš in Urban nenavezani odpravijo po severnem grebenu, polnem nepredelanega snega, proti vrhu. Ob desetih stopijo na vrh. Nazaj grede pri bivaku poberejo še preostalo opremo in pričnejo s

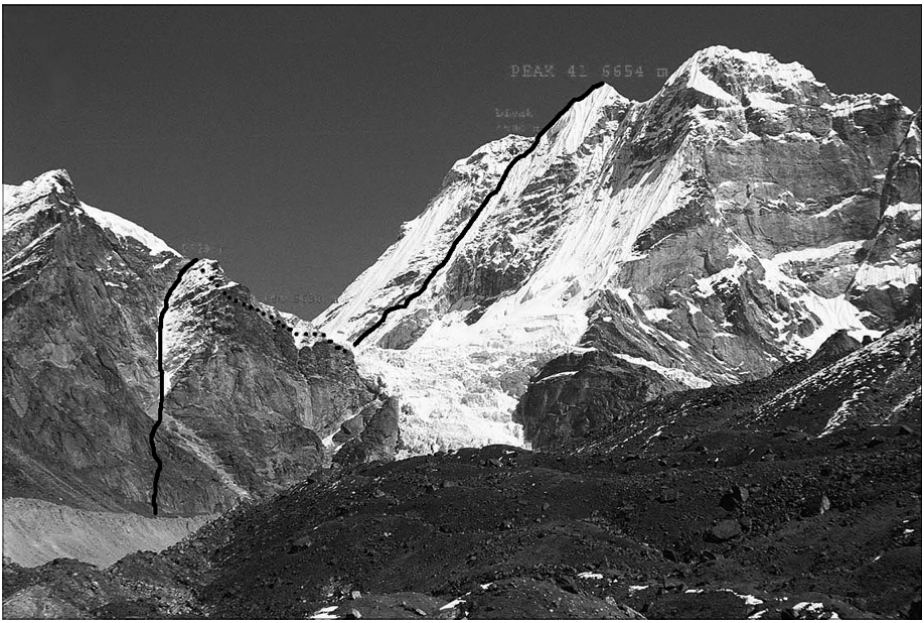

Peak 41 (6654 m) z vrisano smerjo vzpona. Levo spodaj je snežni žleb, nato plato (je skrit za grebenom) in zahodna stena.

sestopom čez zahodno steno. Najprej opravijo šest spustov ob vrvi, nadaljujejo nenavezani, na koncu stene pa zopet opravijo sedem spustov ob vrvi. Ta dan je druga trojica (Aleš, Boštjan in Matej) poskusila z vzponom po severnem grebenu, vendar jih je slab sneg zavrnil, tako da so vzpon zaključili na višini okrog 6000 metrov po šestih urah plezanja. Po isti smeri so se vrnili do šotorov pod steno.

17. 10. Uroš, Urban in Matic sestopijo v bazni tabor. Aleš, Boštjan in Matej ostanejo v šotorih pod zahodno steno.
18. 10. Ob treh Aleš, Boštjan in Matej začnejo s plezanjem v zahodni steni. Plezajo lahki, brez spalnih vreč, kuhalnikov in bivak opreme. Izbrali so smer nekoliko bolj desno. Napredujejo hitro in ob 16. uri dosežejo rob stene, izstopijo na severni greben levo od vrha, okoli 150 m pod vrhom. Takrat pa začne močno snežiti. Odločijo se za sestop. Sestopajo po isti smeri kot prva trojka. Šotore na platoju pod steno dosežejo ob dveh ponoči
19. 10. Boštjan, Matej in Aleš sestopijo v bazo.
20. 10. Baza –Thang Nang.
22. 10. Lukla.
27. 10. Prihod na Brnik.

Nepal, Ama Dablam

Slovenska članica: Barbara Drnovšek

Ama Dablam (6856 m)
JUGOZAHODNI GREBEN
5. 11. 2002, Barbara Drnovšek, Anna Czerwinska (Pol)

Barbara Drnovšek se je jeseni udeležila odprave PMA Ama Dablam Expedition pod vodstvom poljskega himalajca Ryszarda Pawlovskega. Od dvanajst članov odprave jih je osem preplezalo jugozahodni greben, po katerem poteka normalni pristop in osvojilo vrh.
Prvi sta 5. novembra na vrhu stali Barbara in Anna Czerwinska, ki je edina še živeča alpinistka s šestimi osvojenimi osemtisočaki in osvojenimi vsemi sedmimi najvišjimi vrhovi celin. Od baze do vrha sta potrebovali pet dni, nato pa ju je čakalo še dva dni sestopa.
Vreme jim je bilo dokaj naklonjeno, le vsako popoldne je rahlo snežilo, malo pa jim je nagajal tudi hud veter, ki jih je spremljal od tretjega višinskega tabora do vrha. Snežne razmere niso bile najboljše, primanjkovalo je snega, zato sicer s vrvmi opremljena smer ni bila lahka.

Nepal, Vzhodna Kumbakarna (7468 m), vzhodna stena

Člani: Tadej Golob, Grega Lačen, fotograf Stanko Gruden, strokovnjak za zveze Miro Kaker

28. aprila so preko Dunaja prispeli v Katmandu. Po ureditvi formalnosti so 1. maja z najetim helikopterjem odleteli do baznega tabora. Dan po prihodu v bazo so v slabem vremenu opravili prvo aklimatizacijsko turo na višino 5500 metrov. Čez dva dni so odšli na bližnji vrh nad bazo (6000 m), kjer so preživeli dve noči. Med celotno aklimatizacijsko turo jih je spremljalo slabo vreme z meglo in sneženjem.

Po vrnitvi v bazo so tam preživeli naslednje štiri dni in čakali na izboljšanje vremena. Izboljšanja niso dočakali, zato so v slabem vremenu prečili ledenik in postavili ABC, od koder sta Grega in Tadej nameravala vstopiti v steno. V naslednjih petih dnevih, ki so jih preživeli pod steno, se je stena pokazala le za slabih deset minut. Vse je kazalo, da se je monsun zelo zgodaj prebudil, zato so zapustili ABC in sestopili do baze, od koder so 21. maja skupaj z nosači odšli proti Taplejungu.

Iz Taplejunga preko Biratnegarja so v Katmandu prispeli 25. maja. Na poti v dolino jih je vseskozi spremljalo deževje. Domov so se vrnili 28. maja.

Nepal, Janak Himal

Odprava Janak, osrednja akcija PZS

Člani: Grega Kresal (vodja), Miha Marenče, Blaž Stres, Matija Klanjšček, Miha Valič, Vasja Košuta, Sebastjan Domenih, Tomaž Tišler, Aleš Koželj, dr. Breda Starc, Stevie Haston (VB), Laurence Gouault (FRA).

Cilji: Srp Kiratchulija in stena Phatibare, severna stena Wedge peaka.

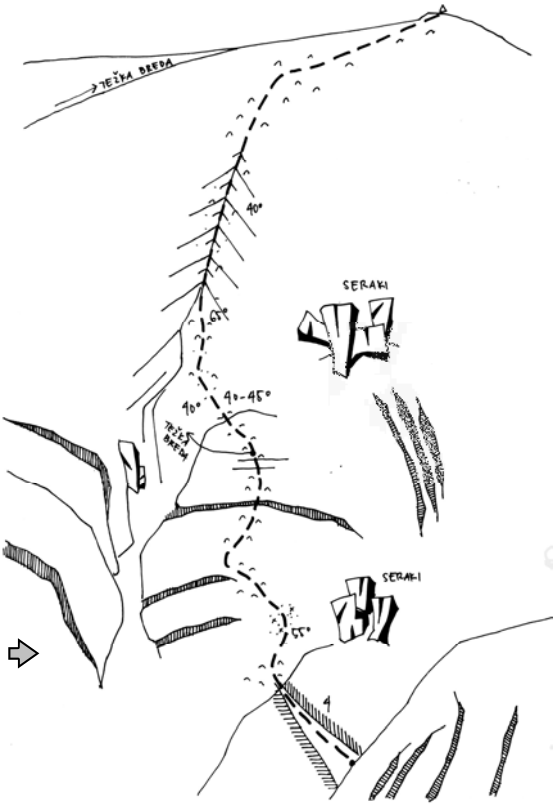

Južna Patibara (6702 m)
EMPTY THERMOS
21. 10. 2002, Matija Klanjšček, Vasja Košuta, Blaž Stres, Tomaž Tišler, Miha Valič, VI, 4+, 1200 m, 10 ur

JUŽNI STEBER
21. 10. 2002, Aleš Koželj, Sebastjan Domenih, VI, 4, skala IV, 1200 m, 10 ur

Dve prvenstveni smeri.
Vsi so v devetih urah sestopili po sestopni smeri "Težka Breda", strmi do 55 stopinj.

Thapa Shikar, zahodno ostenje
KAJ TI DA VEČ PIK?
21. in 22. 10. 2002, Grega Kresal, (Miha Marenče, Pasang Tenzing), M9 / M8+, led 7-, 250 m, 8 ur

24. 9. Ljubljana – Katmandu
26. 9. Dve tretjini članov in zdravnica sta se v spremstvu zveznega oficirja, kuharja in pomočnika odpravili na pot, tri dni vožnje in še nadaljnjih pet dni hoje. V Taplejungu so za svojo prtljago najeli nekaj nosačev in 3. 10. dosegli bazni tabor. Na poti so imeli probleme z maoisti, ki so od njih zahtevali denar.
Preostali člani so po težavah z helikopterskimi prevozi zaradi politične situacije odle teli šele 27. 9. V Taplejungu so iztovorili polovico opreme, saj helikopter na višini ne

Kaj ti da več pik (zgornji del)

more več leteti maksimalno obtežen. V dveh poletih so jih nato izkrcali v Kangbačenu (4800 m) in slab kilometer stran. V naslednjih dveh dneh so zbrali jake, pretovorili vso opremo do baze in jo postavili.

3. 10. se je celotna ekipa zbrala v baznem taboru

5. 10. Zdravnica je zbolela (tifus), zato je zapustila bazni tabor.

5. - 20. 10. Med čakanjem na zdravničine izvide so vsi opravili nekaj tehnično nezahtevnih aklimatizacij.

Patibara - Smer Empty Thermos

20. - 25. 10. Zadnjih pet dni baze kljub vsem težavam opravijo nekaj vzponov in poizkusov. Na eni od oglednih tur so opazili zanimivo še neosvojeno goro, ki bi se jo dalo kljub pomankanju časa še preplezati. To je bila Južna Patibara (6702 m), vrh med glavno Patibaro in Kiratchulijem. V štirih dneh, od 20. 10. do 24. 10. je vseh sedem mlajših članov (Valič, Košuta, Domenih, Koželj, Tišler, Stres,

Drohmo, poizkus prvenstvene smeri

Klanjšček) po dveh prvenstvenih smereh preko 1200 metrov visoke stene osvojilo vrh te gore, sestopili pa so tretji novi smeri.
Ekipa za Wedge peak je svoj cilj po dveh poskusih zaradi katastrofalnih razmer v steni opustila. Stevie in Laurence sta nato opravila dober poizkus v centralnem vrhu Drohma (6990 m), v 12 urah sta priplezala tik pod vrh, potem pa zaradi slabega počutja Laurence isti dan sestopila.

23. 10. je Miha Marenče poskušal opraviti prvi pristop na Thaple Shikkar (6500 m), nevarna kloža ga je ustavila že visoko v steni.

21. in 22. 10. je Grega Kresal s pomočjo Marenčeta in Sherpe Tenzinga v zadnjem naskoku v osmih urah opravil krajši, 250-metrski kombiniran vzpon v steni Thaple Shikkarja.

26. 10 so pospravili bazo in opravili trojno etapo do Ghunse. Član danskega trekinga, ki se je ustavil v Ghunsi, je dobil akutni pljučni edem. Imeli so položeno kavcijo za reševanje, ne pa tudi satelitskega telefona, da bi koga obvestili. Kresal jim je organiziral reševanje in si z Steviejem izboril prostor v helikopterju. Naslednje jutro ob 8. uri je helikopter že bil v Ghunsi in čez tri ure sta bila s Stevijem v Katmanduju.

28. 10. so ob dveh popoldne vsi člani z helikopterjem prileteli v Katmandu.

1. 11. Prihod domov.

Tibet, Šiša Pangma (8046 m)

Člani: Tomaž Humar, Stipe Božič, Anda Perdan

KLASIČNA SMER

25. 10. 2002, Tomaž Humar, Maxut Zhumauev, Denis Urubko, Alexey Raspopov, Vassily Pivtsov (vsi KAZ).
Prvenstvena varianta od 200 metrov pod vrhom (80st./ 50-60 st., 200 m) in prvenstvena varianta v sestopu z vrha(65-75 st., 700 m).

3. 10. so prišli v Severno bazo, ko so jo drugi zapuščali. Tomaž je ekipo kazahstanskih alpinistov srečal v ABC na 5600 metrih. Ponudil se jim je, da se pridruži njihovi odpravi, kar so tudi sprejeli. Skupaj so se lotili aklimatizacije ter se povzpeli na 6800 m, kjer so postavili bivak in v njem preživeli noč, nato pa so se spustili nazaj v ABC.
21.10. so dosegli 7100 m
25. 10. so po novi varianti dosegli srednji vrh, potem pa opravili še tvegano grebensko prečenje na glavni vrh, kamor so prišli opoldne. Ob 16. uri so bili že v taboru na 7100 metrih.
1. 11. KTM – Ljubljana

Kirgizija

Kirgizistan, Pamir – Alajski hrbet

Cilj: Pik Pirimidalny (5509 m)
Irena Mrak, Garth Willis (ZDA)

Pik Pirimidalny, SV stena
RUSKA RULETA
20.- 21. 10. 2002, Irena Mrak, Garth Willis, V+, M3-M5, led 4, 1100 m, 18 ur

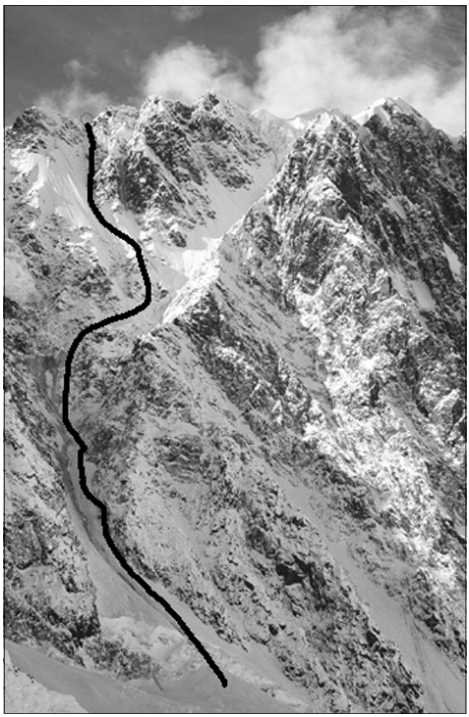

Pik Pirimidalny - Ruska ruleta

Za vstop je potrebno posebno dovoljenje, ki sta ga dobila od vojaških oblasti v Biškeku. V dveh dneh so dosegli bazo na 3100 metrih, v dolini reke Kara-Su (Črna reka) pod Rumeno steno. Njun osrednji cilj je bil Pirimidalny, ki je imel do takrat dve smeri iz konca osemdesetih let.

4. 10. sta postavila ABC pod severno steno "Piramide" (4000 m) in si ogledala možne variante za novo smer ter iskala možnosti za sestop. Nato sta se vrnila v bazo.

6. 10. sta za ogrevanje preplezala Rumeno steno (3800 m) po Klasični smeri (6+, A0, 700 m). Že naslednji dan sta se vrnila v ABC, v naslednjih dneh opazovala steno ter se aklimatizirala v stranski dolini. Nato je zapadlo pol metra snega.

20. 10. sta se odpravila v steno. Izbrala sta si linijo v severovzhodni steni.
Prvi dan sva preplezala 500 metrov. Spodnji del smeri poteka v vpadnici padajočih serakov. Plezanje je ledno, vmes pa sta preplezala še 150 metrov kombiniranega terena (M5). Bivakirala sta na 4600 metrih. Ves čas ju je pestil izredno hud mraz.

21. 10. sta nadaljevala proti grebenu in preplezala še 600 višinskih metrov. Ob sedmih zvečer sta bila na grebenu, vzhodno od glavnega vrha, na višini 5200 metrov. Takoj sta začela s sestopom po smeri. Ob polnoči sta bila pri bivaku. Luna je osvetljevala spodnji ozebnik, zato sta se odločila za nadaljnji spust. Med spustom pa ju je presenetil plaz, ki jima je odnesel čelno svetilko (druga se je pokvarila že prej). Spodnji del spusta sta tako opravila v popolni temi in nato 22. 10. zjutraj bila pod steno.

Pomembni alpinistični spusti 2002

Andi, Argentina

Aconcagua (6962 m)
10. 2. 2002, Boris Strmšek

Smučanje iz vrha do višine 4800 metrov.

Morro del Catedral (5290 m)
15. 2. 2002, Boris Strmšek,
40- 50 st., 400 m

Spust iz višine 4950 metrov po normalni smeri.

Cordillera Blanca

Tocllaraju (6035 m)
21. 6. 2002, Matic Meglič,
III+, S4, 800 m

Smučanje po Normalni smeri, trikrat se je potrebno spustiti ob vrvi.

Huascaran Sur (6780 m)
16. 7. 2002, Matic Meglič,
III+, S4, 1000 m

Smučanje po Normalni smeri, eno mesto je oddrsal ob vrvi.

Sedlo med Alpamayem in Quitarajem (5400 m)
9. 7. 2002, Matic Meglič,
III-, S3, 600 m

Tekmovalno ledno plezanje

Svetovni pokal v lednem plezanju (IWC) 2002

Že od vsega začetka na IWC sodelujeta tudi Aljaž Anderle in Klemen Premrl. Oba sta odlično sledila hitremu razvoju treningov in tehnike plezanja ter se vsa leta redno uvrščala v finalne obračune. Letošnji svetovni pokal je obsegal pet tekem, od Kirova v Rusiji, preko treh evropskih tekmovanj do zaključka v kanadskem Quebecu. Oba naša sta vseskozi plezala zelo dobro, Anderle si je v švicarskem Saas Feeju v zahtevnih lednih in kombiniranih smereh priplezal celo odlično četrto mesto in le za las zgrešil zmagovalne stopnice. Na tekmo v Kanadi sta Anderle in Premrl odpotovala že teden pred samo tekmo in se tam udeležila srečanja in tekmovanja v plezanju naravnih lednih in kombiniranih smeri. Tekmovalo se je v navezah in Anderle je z Richem Marshallom zasedel odlično drugo mesto. Tudi čez nekaj dni je na izredno previsni steni plezal odlično in s šestim mestom pristal na sedmo mesto v skupnem seštevku, Premrl pa je z 11. rezultatom prišel na 23. mesto. Zmagovalec svetovnega pokala je med moškimi postal Dimitrij Bytchkov (Rus) pred Haraldom Bergerjem (Aus) in Danielom Du Lacom (Fra), pri dekletih pa je zmagala Ksenija Zdobnikova (Rus) pred Ines Papert (Nem) in Kirsten Buchman (Nem).

Prvo odprto prvenstvo Slovenije v lednem plezanju

Solčava Ice extreme 2002

26. 1. 2002

Moški – težavnost:
1. Bojan Leskošek
2. Tomaž Jakofčič
3. Anže Marenče

Ženske – težavnost:
1. Tina Di Batista
2. Nina Kopčavar
3. Mojca Žerjav

Moški – hitrost:
1. Niko Šumnik
2. Janko Oprešnik
3. Pavle Kozjek

Ženske – hitrost:
1. Jasna Pečjak
2. Marija Veselič
3. Janja Slabe

Razglasitev najuspešnejših alpinistov v letu 2002

Razglasitev je potekala na zboru načelnikov, 5. junija 2003. Za najuspešnejšega alpinista je bil proglašen Matic Jošt, za alpinistko Tanja Grmovšek, najperspektivnejši alpinist je postal Miha Valič, najperspektivnejša alpinistka pa Mojca Žerjav.

NAJUSPEŠNEJŠA ALPINISTKA

Tanja Grmovšek se je izkazala z mnogimi skalnimi vzponi, med njimi pa izstopa vzpon čez tisoč metrov visoko smer La Conjura de los Necios v mehiškem El Gigantu, ki ga je opravila z Andrejem Grmovškom.

NAJUSPEŠNEJŠI ALPINIST

Matic Jošt je svojo vsestranskost ob prvenstvenemu vzponu na deviški Peak 41 v nepalski Himalaji dokazal s športnoplezalnim vzponom desete težavnostne stopnje. Uspel je v smeri Cerko.

NAJPERSPEKTIVNEJŠI ALPINIST

Miha Valič se je izkazal s prosto ponovitvijo Bergantove smeri v Triglavu in s prvenstvenim vzponom na 6702 metrov visoko Južno Patibaro, ki ga je s soplezalci opravil v okviru odprave Janak.

NAJPERSPEKTIVNEJŠA ALPINISTKA

Mojci Žerjav je priznanje prinesel vzpon čez Severni steber Ranrapalce v perujskih Andih, ki ga je opravila v navezi z Aleksandro Voglar. Poleg tega je v letu 2002 preplezala kopico skalnih smeri v naših gorah, Dolomitih in Zahodnih Alpah.

Slovenian Mountaineering and Climbing – 2002

Slovenian Mountaineering and Climbing – 2002 covers the best Slovenian achievements in mountaineering and climbing in 2002. If you need any further information, do not hesitate to contact us at any of the adresses given below.

Uroš Samec (volume editor), Povšetova 29, SI- 1000 Ljubljana, Slovenia;
phone: +386 41 362 345; e-mail: s.uros@email.si

Planinska zveza Slovenije / Alpine Association of Slovenia: Dvoržakova 9, SI – 1000 Ljubljana, Slovenia;
phone: +386 1 4345 680; e-mail: info@pzs.si

President of Climbing Committee: Andrej Štremfelj, Cirilova 5, SI- 4000 Kranj, Slovenia;
phone: +386 40 328 000; e-mail: andrej.stremfelj@siol.net

President of Expedition Committee: Tone Škarja, Kolodvorska 24, SI – 1234 Mengeš, Slovenia;
phone: +386 41 777 181; e-mail: tone.skarja@siol.net

President of Sport Climbing Committee: Tomo Česen, Pševska 29, SI – 4000 Kranj, Slovenia;
phone: +386 41 643 945; e-mail: tomo.cesen@pzs.si

Grading system: For longer routes, the UIAA grading system is used, for short sport climbing routes, the French grading system, and in ice climbing, the French-Canadian system.

HIMALAYA, NEPAL

Nuptse (7864m), South face

Slovenian-Canadian-American route, first ascent May 15-17, Marko Prezelj, Barry Blanchard, Steve House, ED+, M7/ M4-6, 1500 m

The team arrived to the Base Camp on the Western morain of Lhotse Nup glacier on April 14. After some initial acclimatization they ascended to a saddle on 5675 m, continued to 6000 m via British route and descended back to the Base Camp on April 19. On April 22 it had been snowing all day so they ascended to the saddle, left the gear there and descended back to the Base Camp where they rested for a day and waited for the snow conditions to settle. On April 24 they ascended to 6100 m via British route to further acclimatize and continued to the plateau the next day. On April 26, after a windy night they ascended to 6800 m and retreated to the Base in a storm, Barry and Stephen retreated on 6200 m.

On May 4, ascent to Moraine Peak (5447m) and observing possible passages on the South face of Nuptse. Barry and Stephen performed a second acclimatization (6800 m) via British route where a cornice hurt Stephen's knee.

In the next few days they prepare the gear and carry it to the bottom of the face while Stephen Koch leaves to go home. On May 15 they start ascending, a bivouac beneath the top of the pillar. May 16 - ascent to British route. On May 17 they ascend to the top part of the rocky wall and wait a day in hopes of better weather, it's windy and snowing.

May 19 is cold and windy so the three descend back to the Base Camp and finish the expedition.

Peak 41 (6654m)

Expedition members: Matija Jošt – Matic (leader), Urban Golob, Aleš Kovač, Boštjan Jezovšek, Matej Kovačič, Uroš Samec, Anja Jazbec (physician), Ela Aristovnik (nurse)
Four expeditions (Japanese, Finnish-American, Scottish and Finnish) had tried unsuccessfully to climb Peak 41 (6654 m) and this expedition finally made the first ascent to the summit. They set up the Base Camp on September 29 on 4900 m, on the last grassy plain before Khare glacier starts. They search for the best passages to approach the face and get ready for acclimatization on Mera Peak. On Oct 6 Aleš Kovač and Boštjan Jezovšek find a reasonable approach (40°-70°, 500 m) to the great plateau beneath the West Face of Peak 41 by climbing rock slabs and a snow gully left of a difficult and dangerous icefall. The next morning they start their ascent of the West Face, but retreat to BC after 150 meters of climbing in a snow storm. After a few days of intermittent snowing, Matic Jošt, Urban Golob and Uroš Samec set out to reach the wall and start climbing on Oct 15. Very soft snow and snow slabs forced them to climb near rock for good belays. The bad conditions, steeper-than-expected terrain (60°-80°) on the upper part of the wall and cold, windy weather meant they needed nineteen hours of continuous climbing to reach a small col north of the summit, where they made a bivouac at 6500 m.
After a cold and windy night Matic, Uroš and Urban continue climbing the exposed northern ridge, which is full of fresh snow, unroped towards the summit. They reach the summit on Oct 16 at 10 am. On their way back they collect their gear and start descending over the west face. It takes them several rappels and extensive downclimbing to reach the tents on the plateau under the face. They give the 1500 meter route a grade V, 4, M, 1500 m, 21 hrs.
On Oct 18 Aleš, Boštjan and Matej start climbing the West Face. They climb very light with no extra gear. They've chosen a route to the right of the new route and exit to the northern ridge about 150 m beneath the summit at 4 pm. It starts snowing heavily so they are forced to descend. They grade their route devoted to the memory of Jernej Sinkovič V, 4 M, 1500 m, 14 hrs.

Ama Dablam (6856 m)

South West Ridge
Barbara Drnovšek joined PMA Ama Dablam Expedition led by a Polish climber Ryszard Pawlovsky. She reached the summit with the Polish Anna Czerwinska on Nov 5 after five days of climbing from the Base Camp.

Janak Himal
South Patibara (6702m)

Expedition members: Grega Kresal (leader), Miha Marenče, Blaž Stres, Matija Klanjšček, Miha Valič, Vasja Košuta, Sebastjan Domenih, Tomaž Tišler, Aleš Koželj, dr. Breda Starc, Stevie Haston (GB), Laurence Gouault (FR).
On Oct 3 the whole team gathered in the Base Camp and started acclimatizing. They noticed an interesting previously unclimbed peak South Patibara (6702 m) which could have been climbed despite the lack of time. In four days, from Oct 20 to 24 all seven

younger team members - Valič, Košuta, Domenih, Koželj, Tišler, Stres, Klanjšček summited South Patibara's 1200 meter face via two new routes and descended via the third new route. Klanjšček, Košuta, Stres, Tišler and Valič climbed Empty Thermos (VI, 4+, 1200 m, 10 hrs) and Koželj and Domenih climbed the South Pillar (VI, 4, rock IV, 1200 m, 10 hrs).
Wedge Peak team dropped their initial plan due to the catastrophal conditions on the face.
Grega Kresal made a short, 250 m mixed ascent Kaj ti da več pik? (What gives you more credit?), M9 / M8+, ice 7-, 250 m, 8 hrs, in the west face of Thapa Shikkar with the help of Miha Marenče and Sherpa Tensing.

Shisha Pangma (8046 m), Tibet

Members: Tomaž Humar, Stipe Božič, Anda Perdan
On Oct 3, the team came to the North Base when other expeditions were already leaving. Tomaž met Kazakhstan team and made an offer to join their expedition which they accepted. They acclimatized together and bivied on 6800 m on Oct 21.On Oct 25 they reached the middle peak via a new variantion and then performed a risky traverse to the main summit which they reached at noon. At 4 pm they already descended to a camp on 7100 metres. Classic route, Tomaž Humar, Maxut Zhumauev, Denis Urubko, Alexey Raspopov, Vassily Pivtsov (all KAZ), new variation 200 m beneath the summit (80°/ 50-60°, 200 m) and a new variation in descent (65-75°, 700 m).

PAMIR, KYRGIZIA

Pik Pirimidalny (5509 m)

Members: Irena Mrak, Garth Willis (USA)
A special permit which can be obtained from the army in Bishkek is needed to enter this area. The main objective of the team was Pik Pirimidalny in Kara-Su valley (Black river) under the Zholtaya Stena - Yellow wall. The peak only had two existing routes dating back to the end of the 1980s.
First they climbed Yellow wall (3800 m) via the Classic route and have then chosen a new line in the North East face. They climbed the first 500 m on Oct 20. The lower part follows the line of falling seracs. Climbing was mostly on ice with 150m section of mixed terrain (M5). They bivied on 4600m in extreme cold and on the next day climbed further 600 meters of altitude towards the ridge. At 7 pm they reached the ridge to the east of the main summit on 5200m. They started descending immediately and reached the bivi in the light of the moon so they continued with the descent when an avalanche surprised them. Despite losing their headlamps they continued descending in the dark and reached the foot of the face on Oct 22 at 10 am.

ANDES

Cordillera Blanca, Peru

Jirishanca Chico (5485 m), Artensonraju (6025 m), Ranrapalca (6100 m)

Urban Ažman and Rok Zalokar decided to attempt an ascent to Chorup to start their acclimatization. On July 2 they climbed Direct route (V, M4, 450 m) in four hours and rapelled back to the foot of the face. On July 11 they reached the base camp on the

morain beneath Artesonraju. It was snowing all night so they set off for the foot of the face only at 6.30 am. They climbed Slovenian route in bad weather with abundant fresh snow but they made it to the peak at 4.30 pm and descended to the base via regular route. Well acclimatized they returned to Huaraz and headed towards Cordillera Huayhuash where they attempted Jirishanca's face. Despite abundant snow they started climbing among melting snow and icicles on seracs over the rocky section. They climbed seven pitches of rock and mixed climbing (up to VI, A1) and descended because Rok got flooded by water while climbing an overhang.
After two days of rest they set out to Jirishanca Chico on July 23. It took them two hours and a half to reach the South East face and five hours for the climb. They descended to the other side downclimbing and rapelling over a 500 meter face. It took them another two hours and a half for a long way around the mountain to the base. They named the route Sweet Child of Mine (V, M5, 500 m).
They got back to Huaraz and Urban set off for Ranrapalca's North face alone on Aug 5. He started climbing the next day at 3 am. He climbed to the ridge on 6100 m in not very good conditions after four hours (IV, 3, rock IV, 900 m). After descending via the South West face he returned to Huaraz on the same day.

Ranrapalca (6100 m), Alpamayo (5947 m)

Members: Aleksandra Voglar, Tjaša Zakšek, Mojca Žerjav, Tadej Bernik, Martin Bedrač, Gorazd and Nejc Pozvek

Mojca Žerjav and Aleksandra Voglar climbed Ranrapalca's North ridge on June 24. On the same day Nejc and Gorazd Pozvek summited Alpamayo via Ferrari route.

Huasacaran Norte

Matija Klanjšček and Tine Cuder attempted French route on Huascaran Norte on July 14-15. The route starts with thousand meters of enjoyable climbing (50°-60°). Because of wondering in the night on the glacier they reached the rocky step at 11 pm. Two pitches which followed offered difficulties up to V+, A2. They bivouacked at 6400 meters in a snow hole and continued to the summit the next morning. Deep snow stopped them 50 meters beneath the summit and they were forced to turn to the regular route and descend to Gargante camp on the south slope of Huascaran on 5900 meters. They descended back to the valley on the next day.

Cordillera Huayhuash

Siula Grande (6334 m)

Marjan Kovač, Pavle Kozjek, Aritza Monasterio (Spain, Peru) - Los Rapidos (VI, 6, 1000 m, 8 hrs), July 4
Marjan Kovač and Pavle Kozjek climbed in the Peruvian Andes with Aritza Monasterio. Together they climbed a new route in the North East face of Siula Grande, Los Rapidos. This was the first ascent in the central part of this difficult to access face. They set up the Base Camp by the lake Carhuacocha and started climbing at 4am in good conditions. They climbed one third of the face by morning in good conditions unroped. In the last 150 meters where the main difficulties were concentrated they also experienced bad conditions (fresh snow, black ice). The key to this route is the last pitch. They descended in the area of the route and came back to the Base in the evening.

PATAGONIA, CHILE

Torres del Paine
Torre Central
BONNINGTON-WILLIAMS
6. - 7. 12., Miha and Milena Praprotnik, VII/A1, 650 m
They left the base on Dec 6 and bivied on the ledges above the couloir after the first two pitches. On the next day they reached the summit at 4 pm together with a Spanish team and returned to the base after 36 hours. They didn't use any rope clams for ascending. They were the first Slovenians on Torre Central and Milena was the third woman to reach the summit.

Paine

North Torre
Members: Tomaž Jakofčič, Tina Di Batista, Jernej Bevk, Uroš Strniša, Janez Peterlin, Jernej Breščak
The team climbed four routes in the Torres. The first to succeed were Jernej Bevk and Uroš Strniša on the Monzino route in the North Torre on Dec 14. A few days later, on Dec 16 Janez Peterlin and Jernej Breščak climbed Taller del Sol on the West face of the North Torre while Jakofčič and Tina Di Batista repeated La Ultima Esperanza on the same face. Three pitches from the summit a snow storm caught them but they persisted climb to the ridge where their route attaches to the original first route. After that a 12 day spell of bad weather followed and most retreated to Natales, except for Jakofčič and Di Batista who wanted a second try in a new line which Jakofčič started with Bevk two days earlier. On Dec 31 they headed towards the freshly snowed face in the North Torre and climbed a new route Los Esclavos del Barometro (VII, A2, 500 m). They needed 19 hours for alpine style ascent to the summit and back

CANADA

Mt. Robson, Emperor Face; Mt. Edith Cavell
Members: Damijan Kočar, Matej Mošnik and Jure Prezelj
The team set off for Mt. Assinibone (3618 m) on July 19. Jure and Matej started up the face on the next day, Damijan returned to the valley because of injured shoulder. They climbed unroped and reached the summit in two hours. Descent over North Ridge followed (5.5, 800 m). Despite the bad weather the two also climbed Fuhrman Route (5.9, 350 m) in the Tower of Babel, Ultra-Brewers (5.9, 350 m) in Mount Castle and Ice Bulge Direct (80/ 50-70°, 400 m) in Mount Fay Centre.
Then Jure and Matej moved to Jasper where they climbed West Face-Costea, Wallator (5.10a, A0/ 5.9, 400 m) in the steep and compact face of Roche Miette on Aug 6. The route follows a sequence of cracks and chimneys in an almost direct line to the edge of the face. After a rest day they set out for the north face of Mt. Edith Cavell (5.8, 50-60 st., 900 m) at 9 am.They reached the peak at 10 pm and descended back to the car in six hours.
On Aug 17 they attempted the Emperor Face of Mount Robson. They found an obvious line on the right side of the face where Barry Blanchard, Steve House and Jeff Jafferson

climbed before (VI, 4, rock V+, 1200 m). They reached the Emperor's Ridge after 11 hours of climbing.

Musashi

21. 3. 2002, Aljaž Anderle, M11, 40 m
First repeat
It took Anderle two separate days, four tries to finally succeed on this route, rumored to be the most difficult in the world. Klemen Premrl climbed two 200 meter routes, one of them probably new, in Mt. du Gros Bras with Sue Nott. Difficulties rise around M6. Premrl also climbed routes up to M8/ WI 6+ in Pont Rouge.In the valley of river Malbaie with Nott they repeated the well known icefall Pomme d'Or (6, 400 m). It was later repeated also by Anderle and Stephanie Maureau. Anderle also climbed Canadian Way of torqueing (M8+).

YOSEMITE

Members: Zlatko Koren, Tanja Koren, Jernej Arčon, Gregor Blažič.
On this climbing trip, they first went to Calaveras Dome and Lake Tahoe where they climb unequipped routes up to VII-, 400 m. In Yosemite, Tanja and Jernej climb the route West Face, bivouac under the top of the face (VI+, A0, 700 m). Zlatko and Gregor prepare for an ascent in El Capitan, Magic Mushroom (VI, 5.10, A3+, 1000 m). They start on Sept 2 in the afternoon and fix the first four pitches, 7, A3. On Sept 7 they start again after a spell of bad weather and reach Mammoth terraces. On the next day they reach the Grey ledges (17th pitch). On Sept 11 they reach Chickenhead ledge (27th pitch), all the difficult pitches are already behind them. On Sept 12 they climb the last five pitches, reach the top at 2 pm and return to Camp 4 at 8 pm.

USA AND MEXICO

El Gigante

Tanja Rojs and Andrej Grmovšek visited Candamena Canyon in Mexico, Black Canyon in Colorado and Zion Canyon in Utah. They climbed a series of multi-pitch routes and a first free repeat of a multipitch sport climbing route in the Mexican El Gigante.
They arrived to Denver on March 27 drove to Aspen and skied two routes on Highland Bowl (3750 m), Ozone, 40° and Be zone, 45°. Then, they moved to Utah desert in vicinity of Moab, Fisher Towers and continued in cracks by Colorado river, River Road Dihedrals. They climbed some cracks from 5.7 to 5.11 in Kane creek. On April 9, they climbed Honeymoon Chimney in Castleton Tower(5.11b, 100 m; Andrej on sight) and North Chimney" (5.9, 120 m). They move to Indian Creek for more cracks up to 5.11, also tower Ancient Art (5.11, 100 m). They drive to Mexico's national park Cascada de Baseachic where a Belgian-German-American team equipped and climbed one of the longest sport routes in the world, Logical Progression (IX, 900 m, 400 bolts) in El Gigante. It is a second free climbing route here after the German La Conjura de Los Necios. The wall was heavily vegetated and brittle and it would take weeks of work with bad protection to set up a new route, so Grmovšek and Rojs compromised on a repetition of La Conjura de Los Necios (VI, 5.13a (IX+), 1000 m, 26 pitches), a route set up by Glowacz, Albert, Heuber and Fengler. On the first day, May1, they climbed the first

four pitches and fixed the ropes. It was serious climbing in bad rock, mostly graded VII and VIII. The hardest was the fourth pitch graded IX+ by the Germans where bolts are seven meters apart. They continued the next day with four pitches over brittle roofs and overhangs, fixed the ropes and went to the base. After a day and a half of rest, they ascended on fixed ropes, spent the night on a ledge and continued climbing eight pitches on the next day. On May 6 they climbed to the top of El Gigante in the afternoon. They bivouacked on the descent and came to the first village on the next morning, then hitchiked to Basaseachic. Andrej climbed all pitches free onsight, leading all pitches. He proposes a grade 5.12c (IX-) for this serious and demanding route.
Back in the USA, they headed to national park Zion in Utah where they climbed Northeast Buttress (5.11a (VII+), 400 m, both free) Angels Landing; Shune's Buttress (5.11c (VIII-), 270 m (Andrej on sight, Tanja free up to 5.11a)) in Red Arch Mountain. They also repeated one of the most beautiful and desired routes in Zion, Moonlight Buttress, 5.13a or C1, 370 m, Andrej climbed most of the route free up to 5.12.a (VIII+), Tanja led C1, free up to 5.10a.On May 25 they came to Black Canyon, Colorado and both freed The Scenic Cruise (V, 5.10+, (VII), 500 m) in North Chasm View Wall.

EUROPE

Western Alps

Marko Prezelj and Stephen Koch repeated Beyond Good and Evil (V, 5+ M, 5c, 600 m) in Aiguille des Pelerins on January 17. First free repeat of the original exit of the route. Grega Lačen-Tadej Golob and Uroš Samec-Tomaž Jakofčič also repeat this route but they all exit via Rebuffat Terray route. Prezelj continued his string of ascents with Koch by repeating There Goes the Neighbourhood in Aiguille Sans Nom (V, 6 M, 5c, 900 m). Simon Slejko and Uroš Samec repeat Merkl-Welzenbach on Grand Charmoz (IV, M5, 900 m).
Tomaž Jakofčič and Silvo Karo make the first Slovenian repeat of Divine Providence (VII+, A2, 900 m (1500 m), 15 hrs) on Aug 14-15.

Dolomites

Andrej Grmovšek and Marko Lukić were active in the Tre Cime area. They onsighted Gelbe Mauer (7b, 300 m) on Piccola Cima, Vecchio Aldo Nobile (7c+, 200 m) on Piccolissima Cima (Andrej flash) and then they linked two ascents in one day on Tofana – Good Bye (7b, 300 m) and Da Pozzo Vecchina Pazzo (7c, 300 m, Marko free, Andrej 7a+, A0).
They both freed Fish (7b+, 950 m) on the Marmolada on red cross.
Alenka Lukić and Tanja Rojs climbed Don Quixote (VI+, 950 m) on the Marmolada.

SLOVENIA

Summer

Urša Rebec and Urban Ažman made a new route on Debela peč, Uršina smer (VI+, A1, 300 m) on June 8. Tomaž Jakofčič and Matic Jošt climbed a new route Metropolis (VIII/obl. VII+, 350 m)on the North face of Triglav, Aug 8. Zlatko Koren and Peter Podgornik found a new line between Comici and Primorska routes on Bavh's Northwest face. It's named Komu zvoni (To whom the Bell Tolls, VI+, A0/ III-V+, 1100 m), July 10.

Winter

Urban Ažman and Rok Zalokar made a firat winter repeat of Leva zajeda (Left corner, V, 5+, rock IV, A1, 700 m, 8 hrs) on Stenar, except for a few meters the route was climbed entirely on ice. Matija Klanjšček and Tomaž Tišler made, what is probably a second winter repeat of the classic Direct route on Špik (V+, 900 m, 30 hrs) on March 2-3. Boris Lorenčič and Marko Lukić made a winter repeat in one day of Aschenbrenner on Travnik. They freed everything except for one place at the exit ledge (VI, A0, 800 m, 16 hrs).

English summaries written by Ivana Odič, data provided by Uroš Samec. The length of individual summaries and their linear order do not reflect any kind of ascent evaluation ranking.

Aljaž Anderle v ledeni sveči, Vail
📷 : Urban Golob

2003

Ocena alpinistične sezone 2003

Pisati oceno sezone za leto 2003 je gotovo laskava naloga, saj gre za leto polno izredno kvalitetnih vzponov. Uspehi v izvenevropskih gorstvih sicer niso visoko tehnično ocenjeni, vendar vračajo slovenskemu alpinizmu prepotrebno širino in pionirski duh. Gotovo najbolj razveseljivo je dejstvo, da so posamezniki, v rodnih krajih tako klasičnega kot modernega alpinizma, v Alpah in Dolomitih, prosto preplezali najtežje smeri. Gre za smeri, ki so redno oblegane s strani najboljših alpinistov in kot take ponujajo realno osnovo za primerjave kam kdo sodi. Še bolj navdušuje dejstvo, da so bile mnoge smeri preplezane na precej boljši način kot pred tem: na pogled, hitreje, vse v enem dnevu, vse v vodstvu...

Sliko precej pokvari le dejstvo, da smo tudi največji optimisti že ob koncu leta 2002 spoznali, da revije Grif ni več in da je kjub nekaterim poizkusom in pobudam oddaja Gore in ljudje nepreklicno izginila iz malih ekranov. Ob istočasnem zmanjševanju prostora, namenjenega alpinizmu v Delu, se alpinizmu obeta medijska tema.

Pojdimo po vrsti, a še prej naj napišem dve besedi o alpinistu, ki je sezono zaznamoval kot le malo kdo prej. Marko Lukić se je alpinizmu zelo hitro popolnoma posvetil. Že po prvih korakih v svetu vertikale je spoznal, da se bo, ob razkošnem talentu, le s trdim in sistematičnim treningom lahko kosal z najboljšimi. Sočasno dvigovanje ravni športnega plezanja in nabiranje izkušenj v gorah se nista nehala tudi po tem, ko so prišle na vrsto težje odprave. Je eden redkih svetovnih alpinistov, ki kljub odpravarstvu ni prekinil konstantne rasti športno plezalnih dosežkov. S izkušnjami vrhunskega športnega plezalca, dobrega tekmovalca v športnem plezanju in vrhunskega alpinista je Marko postal alpinist za najtežje alpinistične probleme.

Od izrednih dosežkov mogoče nekoliko izstopata Markova prvenstvena vzpona Spider (8a) v Paklenici in Last minute (8a+) v Vežici. Obe sta bili opremljeni s sprotnim nameščanjem varovanja in na koncu tudi v celoti preplezani v vodstvu v enem dnevu. Čeprav sta obe v celoti opremljeni z svedrovci, je razdalja med njimi dovolj velika, težave pa dovolj visoke, da ponovitve verjetno še dolgo ne bosta dočakali. Kot prvi je prosto preplezal Smer norčkov (8a) v Šitah. Markova serija v Dolomitih meji na fantazijo: Camilloto Pellesier (8b) - vse v vodstvu ter z Andrejem Grmovškom Das Phantom der Zinne (7c+), Akut (7c prej 8a) in včasih razvpita Specchio di Sara (7c). Marko in Andrej sta na pogled ponovila smer Divine Providence (7c), za marsikaterega alpinista nedoumljivo, če ne že kar bogokletno dejanje. Ob zgornjem sta vzpona na pogled v Batmanu (7b+) ter smeri Les intachables (7c+) samo svečki na torti.

Na povabilo Marka Prezlja je Slovenijo obiskala skupina Francoska vojske s slovencem dobro znanim Manujem Pellissierjem na čelu. Prva prosta ponovitev Sanjskega ozebnika, prvenstveni vzpon v Prisojniku ter ponovitev Direktne v Špiku so dokaz, da se tudi v slabih zimah da veliko preplezati. Nastale so Šesti čut v Rjavini, Prekinjena tišina v Babi ter Kačji strup v Loški steni. Zakonca Praprotnik s Tomažem Humarjem (do 7) ter Aljaž Anderle (do M9 in do 7) so v okviru sponzorskih obveznosti na Norveškem plezali slapove. Ob plezanju slapov se nadaljuje trend nastajanja novih športnih kombiniranih smeri: Podstreha (M11+) Grege Kresala in Dejana Miškoviča ter Novo upanje (M10+) Aljaža Anderleta. Ponovljeni sta bili smeri Pyma (M9+) ter Captain Hook (M10).

Aljaž Anderle je na tekmah IWC dosegel 8. ter dvakrat 6. mesto, Klemen Premrl pa 5. in 11. mesto. V skupnem seštevku je bil Aljaž 7. , Klemen pa 23. Spodbuden dosežek je izpeljava slovenskega pokala v lednem plezanju. Tekme v Rušah, Solčavi in Mojstrani so dale naslednje državne prvake. V težavnosti je zmagal Niko Šumnik in Tanja Grmovšek, v hitrostnem plezanju pa Pavle Kozjek in Tina Di Batista.

Dobre razmere v Alpah so botrovale nekaterim dobrim vzponom ter serijskim ponovitvam zadnjih treh problemov Alp, kjer velja omeniti Tino Di Batista z vzponoma v Matterhornu in Eigerju. Tako je le severna stena Grandes Jorasses zmanjkala do klasičnega trojčka. Trend ženskih navez so nadaljevale Tina Di Batista, Tanja Grmovšek, Monika Kambič Mali ter Mojca Žerjav. V gorah nad Chamonixem so ponovile Supercouloir in Jacksona, Monika pa je preplezala štiri smeri v kanadskem Skalnem gorovju.

Vzponom Marka Lukića in Andreja Grmovška se je v Dolomitih najbolj približal Tomaž Jakofčič z vzponoma v smereh Aldo vecchio nobile (7c+) ter Gelbe Mauer (7b), ki pa imata drugačen karakter. V naših gorah velja omeniti prvo ponovitev smeri Metropolis, prvo prosto ponovitev Tržiške smeri v Trapezu ter novi smeri Petek 13 in Športni dan v Veži. Od smeri, ki so speljane po prvovrstni skali in z dobrim varovanjem, odstopa Vstop prost (7b) v Rzeniku, v steni, katere sloves športno naravnanih plezalcev ne bo nikoli pritegnil.

Slovenski dolg na področju prostega plezanja v Yosemitih sta začela odplačevati Miha Valič in Matjaž Jeran s smerema Free rider (7c/c+) v El Capitanu in Regular north face route (7b) v Half Domu.

V Andih je zaznati dva trenda. Prvega predstavlja smer Brezpogojna norost (Mejovšek, Kramer, Zorman), katere potek je velikokrat zelo blizu obstoječim smerem. Smer so plezalci priključili na Italijansko smer in sestopili. Ker to ni prvi vzpon, ki se zaključuje brez vrha, bi se veljalo vprašati, kaj je smisel alpinizma. Plezanje do prvega možnega odcepa ali vendar povzpeti se tja gor - na vrh? Vzpon po smeri Strah in sreča (Zorman, Arčon) kaže na nadaljevanje trenda ponavljanja obstoječih smeri. Plezanje v Boliviji dokazuje predvsem sposobnost iskanja ciljev izven ustaljene prakse. Vzpon Mobitelova lastovka – Johanova smer v južni steni Aconcague je po dolgem času nova velika smer v tej steni.

Himalajska sezona je bila zopet neuspešna. Dve odpravi na Manaslu, odpravi na Šišo Pangmo in Nanga Parbat so se končale neuspešno. Odprava na Masherbrum svojega cilja, preplezati severni steber, ni realizirala, je pa opravila drug vzpon na Biarchedi Peak. Samo Krmelj, Rok Blagus, Jernej Bevk in Tine Cuder so bili uspešni v okviru UIAA odprave na indijski Satopanth.

Odprava Mountain Wilderness na Nošak v afganistanskem Hindukušu z udeležbo Irene Mrak je poleg alpinističnih ciljev imela tudi poslanstvo spodbuditi gorski turizem in zavarovati ta del Afganistana kot narodni park. V Aziji so se dokazovali tudi mladi alpinisti, ki so potegnili novo smer Slovenija direkt in stopili na vrh Khan Tengrija (Aleš Česen, Anže in Tine Marenče ter Darko Podgornik).

Na odpravarskem področju je po mojem mnenju najbolj zanimiva odprava Tanje in Andreja Grmovška v Sečuan. Dve novi smeri Don't fly away in Dalai Lama potekata v očem odmaknjenih gorah. Dva vzpona, dva prva pristopa na vrh in sploh ena redkih odprav v dolini Shuangqiao Gou dajejo celotni odpravi pionirski pridih. V steni kenijske-

ga Mt. Poia sta Matjaž Jeran in Rok Šisernik najprej ponovila Ameriško smer (7c) ter dodala novo Zgodbo o plešočih psih (7c+). Smer sta v jamarskem slogu v celoti opremila od zgoraj in si pomagala z novimi oprimki, kar smeri odvzame veliko čara, a mladost akterjev je garancija, da od njiju v bodoče lahko pričakujemo veliko več.

Ob nekaterih klasičnih problemih znotraj naše krovne organizacije bode v oči zlasti neizvedba razglasitve najuspešnejših. Afere in razprtije v zvezi z razglasitvijo so v preteklih letih po mnenju Komisije za alpinizem naredile več škode kot koristi. Dejstvo pa je, da ob usihanju medijske pozornosti alpinizmu lahko vsaj s takimi razglasitvami nekoliko bolj osvetlimo vsem nam ljubo dejavnost. Samo pravo vsebino in obliko je treba najti. Z velikim upanjem za prihodnost me navdaja predvsem število novih imen, ki so se pojavile v tem letu.

Peter Mežnar

Slovenci začrtali novo smer v perujskih Andih

Matej Mejovšek

Drviiiimooo!!! Dotrajan kolektivo – ljudsko vozilo širnega Peruja – se žene po prašni makadamski cesti, medtem ko ga dva zadeta domačina z veliko brezbrižnostjo zadržujeta nad globokimi prepadi pod nami. V hreščečih cenenih zvočnikih odmeva značilno hripavi Axlov glas don't you cry tonight I still love you baby don't you cry tonight … Skupaj z mandeljcema z resnim ciljem drvimo skozi noč v eno lepših dolino Kordiljer.

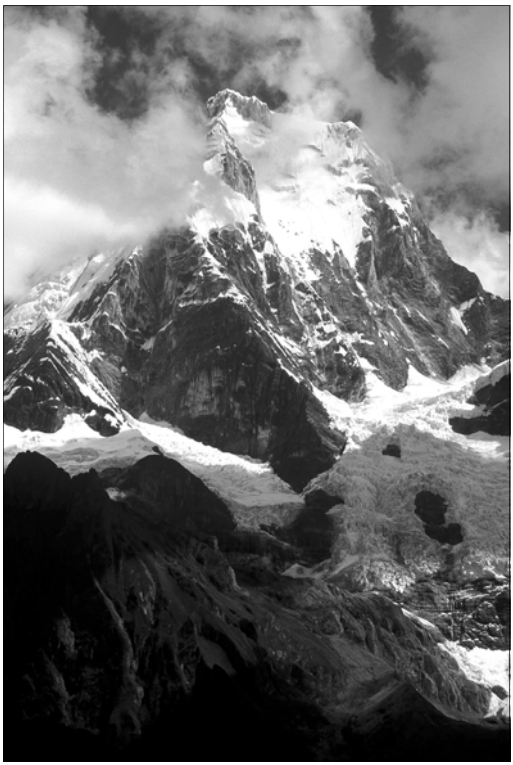

Yerupaja

Slab začetek leta

Vse se je začelo precej klavrno. Proti koncu letošnje zime sem imel nekaj smole, padel v smeri in pridelal diagnozo zlom sustentakula na levi petnici in poškodba ahilove tetive. Povedano drugače: dva meseca mavca, nato postopno razgibavanje in rehabilitacija, seveda zgolj tedaj, če se zlom ustrezno sanira, in šele po dobrih treh mesecih popolna obremenitev gležnja. Sranje! Pa so šli vsi načrti v franže. Naslednji tedni so bili kakor Damoklejev meč, ki je visel nad željo po pustolovščini – no, po čisto kratkem sprehodu v naravi brez bergel in šantanja. Počasi se mi je začelo trgati. Dobesedno! Tudi v ljubezni popustim na račun dogajanja. Ne znam si ravno razložiti, ampak nekako pač nadomeščam gibanje po robu z drugimi, čisto vsakdanjimi dogodki, ki jih naredim napete, nevzdržne. Sem pač človek, ki potrebuje skrajnost.

In tako je minilo sedem tednov, ko je na plano privrela ideja: če bom vsaj približno okej, grem v Kordiljere. Ja, to je lahko povsem realna rešitev klavrnega stanja. Tam doli lahko v prvih tednih dodobra saniram poškodbo, se obenem počasi aklimatiziram in potem lahko zlezem kaj resnejšega na območju Huayhuash. Še najraje v strmi steni Jirishance. Heh, niti ne tako slaba zamenjava za načrtovani Pakistan ... Pokličem Matka, mu povem vso štorijo okrog ideje in nakladam, kot da sem že tam pod steno. Matko je takoj za. Yesssss!

Kasneje v Huarazu, po uspešni aklimatizaciji na Piscu (5752 m) in Ranrapalci (6162 m), izveva, da je britanska naveza preplezala linijo v Jirishanci, ki sva si jo zamislila že doma. Prej pa trideset let nič?! Dan kasneje je spet sreča na najini strani. V enem od lokalnih kafičev srečam Tadeja, Korošca, ki je ostal brez soplezalca in z resnim ciljem v sosednji gori, nekaj višji in glomaznejši Yerupaji (6617 m). Ma, kaj hočemo, preprosto ni druge. Gremo skupaj tja in splezamo to steno, je sprejet sklep na koncu popoldanske sieste.

Namesto Jirishance – Yerupaja

Divjo vožnjo končamo pozno ponoči v Queropalci, zadnji provinci duhov – brez luči, blato in prah, mrtev Plaza de Armas in trije pijani, a prisrčni domačini. Še isto noč se dogovorimo za transport opreme do Lagune Carhuacocha in določimo jutranji start proti koti 4200 m. Noč prespimo kot ubita teleta – zleknjeni počez v majhni sobici brez sanitarij. Z jutrom startamo proti našemu cilju, pa se kaj hitro zaplete. Naš brihtni ariero (vodnik karavane oslov) pripelje nekaj kilavih oslov in jih skuša natovoriti s težkimi transportnimi vrečami. „Mater, ne počni mi tega!" se mi strga. Zavoljo nekaj izkušenj iz prejšnje odprave na to območje mi je jasno, da morajo biti živali krepke in dobro hranjene, kajti pot je vse prej kot lahka. Gospoda preprosto naženemo po nove, močnejše osle. A glej ga zlomka, v vasi ni oslov?! Vsi skupaj se oziramo po obronkih in iščemo pikice, ki bi bile podobne tej trmasti živali. Tako smo primorani čakati sredi vasi, kjer kmalu postanemo glavna atrakcija za bližnjo šolo in številne otroke, ki nas prisrčno opazujejo. Ni veliko tistih, ki zaidejo v ta kraj. Še posebej ne s toliko zanimive opreme in napetimi pogledi. Sredi dopoldneva pripeljejo nov konvoj oslov, takšnih ravno prav trmastih, da bodo vso to kramo pritovorili do tako zaželenega cilja. Karavana se počasi premakne.
Vreme nas je pričakalo v svoji najlepši podobi – in prav to je bilo, začuda, letos tudi najstabilnejša stvar Huayhuasha. Postavili smo skromen, a prijeten bazni tabor na zgornjem koncu jezera Carhuacocha in se učili lovljenja postrvi. Še največjo vztrajnost je pokazal Korošec, a brez kakšnega vidnejšega uspeha, zato smo se raje lotili gore. This must be the mountain, this must be the place we are looking for … smo si požvižgavali in znosili opremo in hrano na koto 4800 m, kjer smo postavili tako imenovani ABC tabor. Ob pogledu na oduren in razbit ledenik se nam je sila malo smejalo. Korošec se je sicer kdaj pa kdaj znebil kakšne krepke, da smo se kotalili od smeha. Repica je za svene, svene pa za mene ... „Ja, kje pa boš zdaj svene dobu," se mu režim. „Krompir jej in baši ga, prekleto bomo potrebovali energijo, svene pa potem doma, hm, na kol, pa ga bomo obračali." Prej pa še zlezemo tole steno. Iz minute v minuto pa smo postajali bolj in bolj napeti. Po podrobnem ogledu ledenika in stene smo se spustili nazaj v dolino k počitku za finalno dejanje.

Lambada na več kot 5000 m

Čez dva dni se lotimo stene in že prvi raztežaji nam pokažejo roge: prvi 5c, WI5; drugi 5b, WI5; tretji 5b; četrti nekoliko lažji in spet kakšen težji kombiniran raztežaj, začinjen s težkim nahrbtnikom za štiridnevno plezanje. Pa to še ni vse: plezanje se je dogajalo ob mogočnem, nič kaj prijetnem pokanju serakov nad našimi glavami. Tu in tam je mimo nas poletelo nekaj deset ton ledu in snega. Čisto zraven nas! Takrat smo spoznali, zakaj je stena samevala vse od leta 1977. (Kasneje je Kanadčan Jeremy Frimer, odličen

poznavalec tega območja, vse skupaj komentiral takole: Wow, you guys got up into there? The glacier must have been terrible! …)
Osrednji del smeri nas je presenetil z veličino serakov, ki so nam zapirali pot k zgornjemu delu. Tukaj smo preplezali tudi prvo ledno šestico – Lambada na dobrih 5000 metrih. Ni kaj, vse se da, z veliko volje ob dobri pripravljenosti ali, kot pravi Korošec: „Vola, sam živalska vola je pomembna!" Pozno zvečer smo na koti 5500 m, kjer smo na širokem platoju postavili svoje naslednje bivališče. Precej utrujeni večji del noči prebijemo ob kuhanju in razglabljanju. Imam preveč časa, zato se mi po glavi podijo številne misli ... Malce se smilim samemu sebi. Dan me je izžel in po pomilovalnem razmišljanju o rojakih, ki doma v vročini živijo svoj enolični vsakdanjik in dopust, me pobere noč, ki je prav prijetno mirna.
Zjutraj se odločimo, da bomo nadaljevali po osrednjem, največjem ozebniku na levi strani stene, ki ga z leve zapirajo strme stene. Začetno skalovje in previsen serak sta nam dodobra popestrila jutro. Je lahko kaj prijetnejšega?! Ponovno pade šestica v ledu, nekoliko više pa sledijo številni raztežaji plezanja, ki so me po težavnosti in razgibanosti spominjali na zgornji del smeri Led s severa v Stenarju.

Kanonada v steni

Okoli devete ure se je stena dobesedno prebudila. Prek stene so začeli leteti vedno večji kosi kamenja. Bilo je kakor sredi bitke: Buuuum! Treeesk! In že se je razletel velik skalni blok in je vse letelo naokrog. Pa spet buuuum, treeeesk … Mi pa dobesedno goli v ozebniku, v katerega se steka vse, kar potuje prek stene. Nič, gremo dalje! Zbežimo iz tega sranja! Norec moraš biti za kaj takšnega in norci imajo po navadi tudi največ

Strma pobočja Yerupaje

sreče. Pojma nimam, kako visoko bi to neusmiljeno dogajanje kotiralo na Humarjevi lestvici procenta možnosti preživetja (PMP) ... Verjetno ne ravno nizko! Plezanje nam gre počasi od rok, čeprav želimo čim prej zapustiti osrednji del stene. Kamenje nas neštetokrat oplazi, nekajkrat zadene in dodobra zdela. V enem od manevrov, ko se vsi skupaj vržemo v zavetje – naredimo kepico iz mesa in krvi ter enostavno čakamo, kaj bo – mi odleti cepin globoko navzdol. Adios, Grivelko. Ni kaj, nadaljujem z enim samim cepinom. Sicer pa se je v nadaljevanju strmina nekoliko unesla in je plezanje postalo nekoliko lažje. Smo pa že dobro čutili višino, ki nam ni prizanesla z napornim in globokim dihanjem, s počasnostjo in potrebnimi počitki. Na našo veliko srečo se je stena kasneje nekoliko umirila in vse skupaj je postalo veliko bolj znosno. V nadaljevanju se držimo v smeri velikega seraka, ki zapira idealno linijo proti vrhu stene. Pred nami je še zadnja dolga in enolična snežna flanka, ki jo obdelujemo v počasnem ritmu s številnimi raztežaji, ki se vlečejo in nas vztrajno izčrpavajo.

Konec norosti

Korošec je v teh trenutkih mašina za pridobivanje višinskih metrov – vleče, sope, pa spet vleče in vleče … Steno počasi prekrije megla. Nekaj kasneje tudi sneži. V trenutku se ozračje ohladi za krepkih dvajset stopinj, čeprav je bila letos v Kordiljerah daleč najtoplejša zima. Tik pred temo pridemo do vznožja seraka gromozanskih dimenzij. Plezanje nadaljujemo mimo skal rahlo v levo, v smeri grebena. Vse prej kot lahko plezanje, in to visoko na gori. Čez čas Korošec povleče enega zadnjih raztežajev, ki nas pripelje na greben. Na kraj, kjer so leta 1982 Italijani po vzhodni strani gore preplezali smer po izrazitem grebenu. To je tudi zadnji zabeležen vzpon na goro s strani, ki gleda proti Amazoniji. Sneži vedno bolj in prek stene se že podijo pršni slapovi. Kar nekako ne morem verjeti, da smo s plezanjem pri koncu, da je vse najtežje mimo, da sem dobesedno zasnežen, da mi bo z vsakim spuščenim metrom laže, da me v dolini čaka šotor, kaj to, da si bom privoščil nekaj konkretnega za pod zob, da bom zabušaval, poležaval, nič delal, da se bom po ne vem koliko dneh končno znebil umazanije, da bom na varnem, da bom spet v družbi … to so bile misli, ki sem jih imel pred seboj in ki so me delale močnega za dolgotrajen sestop. Smešno, kako z lahkoto in brez pomislekov si odpustimo vse to garanje in izrečene kletvice, samo da se vse konča. Prelepo, da bi bilo res: dovolj plezanja, le še spust v dolino! Kako daleč spodaj je to …

Nova slovenska prvenstvena smer v Tien Šanu

Tine Marenče

S Petrom Poljancem, ki sva ga z bratom Anžetom spoznala pred dvema letoma, smo se dogovorili, da obiščemo gorovje Tien Šan. To pogorje na tromeji med Kitajsko, Kazahstanom in Kirgizistanom je s svojima sedemtisočakoma Pik Pobedo (7440 m) in Khan Tengrijem (7010 m) med slovenskimi alpinisti dobro znano. Za Tien Šan smo se odločili zaradi naše neizkušenosti z organiziranjem odprav, saj je logistika za plezanje v tem pogorju dokaj enostavna. Priletiš v mesto Almaty v Kazahstanu ali v Biškek v Kirgizistanu in od tu naprej vse organizira ena od agencij, s katero se že predčasno povežeš prek interneta.

S pripravami smo pričeli v začetku letošnjega leta. Po nekaj zamenjavah sta se nam pridružila še Darko Podgornik in Aleš Česen. Naš cilj, južno steno Pik Gorkega, smo odkrili po naključju, ob gledanju prijateljevih slik iz Tien Šana. Takoj nam je bila všeč, podatek, da še sploh ni bila preplezana, pa nas je še dodatno navdušil. Pozneje smo izvedeli, da so steno slovenski alpinisti že nameravali preplezati, pa se to zaradi spleta okoliščin ni zgodilo. Najbolj resen namen sta leta 2000 imela tržiška alpinista Janko Meglič in Dejan Jekovec, pa ju je v spodnjem delu stene ustavilo slabo vreme. Na vrh so leta 1962 prvi stopili ruski alpinisti, po južnem razu, ki oklepa našo steno z leve strani. Pozneje je sledil še uspešen ukrajinski vzpon po isti smeri, potem pa je gora večinoma samevala vse do lanskega leta, ko je močna in izkušena ruska ekipa po SZ steni po 11-dnevnem plezanju dosegla vrh Gorkega po zelo težki smeri.

Prvi koraki

Po pristanku v mestu Almaty vse steče tako kot smo bili dogovorjeni z našo agencijo Turkestan. V nekaj dneh brez večjih težav prispemo v naš bazni tabor. Po namestitvi v prijetni bazi se zazremo v steno in začnemo kovati načrte. Zaradi naše neizkušenosti se stene želimo lotiti čim bolj načrtovano in varno. Zato se tudi odločimo, da pred začetkom strmejšega dela stene skopljemo snežno luknjo kot pomožni tabor in v steni, zaradi južne lege, plezamo večinoma ponoči. Uganka nam je dostop do osrednjega dela stene. Pričakujemo, da bo težak, zato si nameravamo po potrebi pomagati tudi s fiksnimi vrvmi. Sestop predvidimo po južnem grebenu (smeri prvopristopnikov), ki izgleda normalno prehoden.

V snežnih vesinah

Naslednji dan začnemo z aklimatizacijo. Le Pero, ki si je že v helikopterski bazi močno zvil gleženj, ostaja v baznem taboru in poskuša svojo poškodbo spraviti v red. Na žalost po enem tednu ugotovi, da tako ne gre več in se odpravi domov. V naslednjih desetih dneh je delo ostalih članov poleg aklimatizacijskih vzponov tudi označevanje prehodov preko širokega ledenika do naše stene in izdelava snežne luknje, pomožnega tabora v steni na višini 4750 metrov.
Tako smo pripravljeni na vzpon. Že ob prihodu v bazo smo ugotovili, da je možno steno preplezati po dveh logičnih linijah. Po direktni preko slapu, ki se pne preko skalne stopnje v zgornjem delu stene ali pa po snegu in ledu proti desni na JV raz. Direktno varianto smo ocenili kot lepšo in kot večji izziv, zato smo se odločili, da najprej poizkusimo z njo.

V labirintu globokih ledeniških razpok

Dvakrat neuspešno

Prvi poizkus, da bi preplezali steno, se konča v našem pomožnem taboru. Napredovanje nam prepreči slabo vreme. Zaradi nepazljivosti se potem preko noči zastrupimo še s plinom, ki uhaja iz plinskega kuhalnika. Drugi poskus se prav tako začne bolj žalostno. Vreme je vse do ene zjutraj oblačno s sneženjem, potem pa se v zelo kratkem času zjasni in zasveti skoraj polna luna. Tako v čudoviti noči iz našega pomožnega tabora zaplezamo v steno Gorkega. Ob 9h zjutraj smo pod skalno stopnjo v osrednjem delu stene, tristo metrov pod vrhom. Naše dobro počutje se v hipu sesuje, ko ob plezanju slapu, ki je zamrznil preko skalne stopnje, ugotovimo, da se zaradi prekrhkega ledu ne bomo mogli pregoljufati v zgornji del stene. Anže poskusi izsiliti prehod še s tehničnim plezanjem ob slapu, a je preveč zamudno in še težko (zmanjka mu opreme). Tako nam preostane samo sitno sestopanje po steni. Večinoma sestopamo brez spuščanja ob vrvi, plezamo navzdol. Vse skupaj gre na žgočem soncu, med obstreljevanjem s kamenjem in plazovi zelo počasi. Kljub vsemu se še isti dan srečno prebijemo do pomožnega tabora in potem do baze. Ta dan spoznamo, da je bila naša odločitev, da večinoma v steni plezamo ponoči, prava. Odločimo se, da bomo steno poizkusili preplezati še po bolj desni varianti.

Od leve proti desni: Pik Gorki, Chapaev, Khan Tengri

V tretje gre rado

Tako končno sledi tretji, uspešen poskus. Naša morala je pred tem vzponom popolnoma na dnu. Prvič na odpravi se zavemo možnosti, da mogoče stene sploh ne bomo preplezali. To nas po drugi strani še bolj podžge in združi v naši nameri. Rek v tretje gre rado se tokrat za spremembo uresniči. Do pomožnega tabora zopet dostopimo v slabem vremenu, potem pa se ob našem čakanju zvečer naredi čudovita noč s polno luno. Vidljivost je zelo dobra. S plezanjem začnemo ob 11h. Nenavezani hitro napredujemo in ob svitu smo že 100 metrov pod prvo opastjo, na višini 5800 metrov. Preko nje najde Darc zanimiv in težak prehod po nekakšnem snežno - lednem kaminu. Tu so naši živci najbolj na preizkušnji, saj navezani plezamo po terenu, kjer se ne da urediti dobrega sidrišča. Sledi 50 metrov gaženja do pasu po bolj položnem terenu, potem pa tehnično nezahteven raztežaj, vendar v danih razmerah verjetno ključ smeri, 50 metrov puhlega snega v okrog 60-stopinjski vesini. Anže se kot prvi dodobra nagara, da pregazi in prepleza ta del. Sledi še izstopni raztežaj. Anže ga potegne kar naravnost preko zadnje opasti točno na predvrh Gorkega na višini okoli 6000 metrov. Tu sledi težka odločitev, da se kljub bližini vrha, dobrih 50 višinskih metrov nas loči od njega, ne bomo povzpeli nanj. S to odločitvijo se rešimo gotovega bivaka v slabem vremenu. S spusti ob vrvi sestopimo po smeri prvopristopnikov, ki pa je zaradi puhastega snega do pasu in opasti zelo težko prehodna. Ko imamo vsega dovolj, se z grebena spustimo v levi del južne stene. Počasi se začne mračiti in močno snežiti. Nekaj ur tako sestopamo v katastrofalnem vremenu in med stalnimi pršnimi plazovi. Imamo srečo, da je stena tako strma, da se vse splazi sproti in nas tako ne »obišče« noben velik plaz. Z izgubljanjem nadmorske višine se k sreči umirja tudi vreme. Tako se zadnjih 500 višinskih metrov ozračje popolnoma umiri in to nam omogoči direkten sestop do baze.

Prvenstvena smer v južni steni Pik Gorkega, Slovenija direkt.

Za konec še Khan Tengri

Kljub vsem težavam nam vztrajnost in lepo vreme tik pred odhodom iz baze omogočita, da poizkusimo še po normalni smeri priplezati na vrh Khan Tengrija (7010 m). Pet dni pred predvidenim odhodom tako ob 4h zjutraj zakorakamo v hladno jutro. Mimo tabora 1 po zelo težko prehodnem ledeniku dospemo do tabora 2. Tu nas pričaka eden od članov ribniške odprave, ki je v tem času prav tako dejavna na tem hribu. Izvemo veselo novico, da je njihovemu Stanetu uspelo priti na vrh. Po daljšem počitku nas močan veter in begajoči oblaki preženejo proti taboru 3 in tako se še pred nočjo utaborimo v eni od številnih snežnih lukenj na višini 5800 metrov. Nekako čutimo, da moramo naslednji dan kljub utrujenosti poizkusiti priti na vrh, saj nas dogajanje v ozračju opozarja na bližajoče se slabo vreme.

Vstanemo že ob treh in se ob štirih odpravimo iz snežne luknje. Med vzponom po prepereli skali s pomočjo starih fiksnih vrvi nas najbolj skrbijo prsti na nogah in velike snežne zastave, ki jih dviga močan veter na vrhu. Po daljšem posvetu in pogovoru nadaljujemo pot. Preko strme skalne stopnje dosežemo zgornji, snežni del hriba. Tu že močneje čutimo višino. V zelo vetrovnem vremenu izobesimo slovensko zastavo. Potem pa le še navzdol ... Utrujeni hitimo kolikor se da in ravno pred nočjo se trije zavalimo v našo snežno luknjo, Darc pa sestopi do tabora 2. Zjutraj zakorakamo po novozapadlem snegu proti vse bolj oblačni dolini. Verjetno smo letos zadnji, ki zapuščamo ta lep piramidast vrh.

Prvenstveni vzponi v čudovitih gorah zahodnega Sečuana

SARS na Kitajskem

Besedilo: Andrej Grmovšek, fotografije: Tanja in Andrej Grmovšek

Slovenska **A**lpinistično **R**aziskovalna **S**kalaša, kakor naju je s Tanjo pred odhodom poimenoval Silvij, je bilo za naju, oziroma najino alpinistično odpravo na Kitajsko, pravzaprav zelo posrečeno ime. Odprava v sečuanske gore je bila zares raziskovalna, morda še bolj kot mnoge pretekle, hkrati pa so bile za najin cilj izbrane zahtevne in visoke skalne granitne stene. Na Kitajsko sva nameravala oditi že spomladi, a je najine načrte tik pred odhodom porušila epidemija SARS-a. Tako sva odhod prestavila na sredino septembra, kar se je izkazalo kot mnogo bolje. Pa ne samo zaradi zdravstveno-varnostnih razlogov. Tudi zaradi lepega vremena, ki sva ga bila deležna v prekrasnih sečuanskih gorah.

Očarana v sečuanskem raju

Šele po slabem tednu dni, ki sva ga po prihodu na Kitajsko preživela pod depresivno megleno oblačnostjo, sva v gorovjih zahodnega Sečuana končno spet občutila toplino sončnih žarkov. Dan za tem sva že stala pod magičnimi, zapeljivimi, deviškimi in kar kičasto lepimi vrhovi in njihovimi monolitnimi, granitnimi stenami. V soncu, pod sinje modrim nebom, ki je bilo tako rekoč brez oblačka. Neverjetno!

Čudovite gore: Peak 5592 m in Peak 5404 m

Tanja v četrtem raztežaju prvenstvene smeri na goro Tan Shan (4943 m)

Prekrasno dolino Shuangqiau Gou, po kateri sva se sprehajala, je doslej obiskalo le nekaj alpinistov. Poročali so o lepih hribih in zahtevnih, preko tisoč metrov visokih granitnih stenah, obenem pa o izredno slabem, muhastem vremenu, ki jim je preprečilo večino vzponov. Midva pa sva bila deležna sonca že kar prvi dan!
Na odpravo sva se podala v dvomih, če je obisk teh malo poznanih gora sploh smiseln. Ali bodo temperature in vreme sploh omogočale skalno plezanje, so stene sploh dovolj zanimive in težavne, bo jeseni Kitajsko spet preplavila epidemija SARS-a, so bila vprašanja, ki so naju znova in znova morila pred odhodom. Povsem jasen odgovor sva dobila šele ob prihodu v ta sečuanski raj.
Vsaka alpinistična »pionirska« odprava v neznano je povezana tudi s tveganjem, da ne najdeš tega, kar iščeš. Ali pa, da najdeš nekaj zares posebnega, česar drugi še niso okusili, preplezali. To tveganje je pravzaprav tisti dodatni izziv, ki naju s Tanjo znova in znova vleče v mnoge redko obiskane kraje našega planeta in daje najini plezalni dejavnosti še dodaten čar. Letos je bila raziskovalna sreča na najini strani. Kar nisva mogla verjeti, da je skoraj vse, kar naju obdaja, nepreplezano, neosvojeno! »Sem se pa res splača priti!« je bil vsa navdušena Tanja. Sam kar nisem mogel odlepiti prsta s sprožilca fotoaparata in sem samo momljal: »Pa kaki bregi, stene, pa kako vreme!« Kar razganjalo naju je od lepote in že sva iskala linije preko najzanimivejših sten. Naslednji dan sva se podala v dolino z vso plezalno kramo in hrano za nekajtedensko bivanje in plezanje. Vreme je bilo treba izkoristiti. Torej akcija!

Tibetanske Alpe

Vsaj tako neverjetna kot vreme, stene in narava se nama je zdela tudi odpravarska logistika. Nahajala sva se v osrčju Qionglaiskega gorovja, ki je del obsežnih in malo znanih gorovij zahodnega Sečuana, vzhodnega in jugovzhodnega Tibeta ter severnega Yunana, ki leže na robu visoke Qinghaisko-Tibetanske planote, vzhodno od Himalaje. V tem območju, ki sicer pripada različnim kitajskim provincam, prebivajo predvsem Tibetanci. Zaradi mnogih pokrajinskih podobnosti z Alpami ter tibetanske kulture mnogi te gorske verige imenujejo kar Tibetanske ali Vzhodne Alpe. Za razliko od evropskih Alp pa večina tukajšnjih, tudi prek sedem tisoč metrov visokih vrhov, še ni bila osvojena. Tibetanske Alpe so v veliki meri alpinistično popolnoma neraziskane. Mnoge doline, kaj šele vrhovi, so še vedno izredno težko dostopni. To pa vsekakor ne velja za vrhove Qionglaiskega gorovja. Pred nekaj leti so Kitajci osrednje območje gorovja zavarovali kot narodni park, hkrati pa začeli intenzivno razvijati turizem. Zgradili so vso turistično infrastrukturo in začeli plansko usmerjati turiste v te prelepe kraje. Rilong, izhodišče za obiske najlepšega predela Qionglaiskega gorovja, se je v nekaj letih iz majhne

tibetanske vasice spremenil v pravo turistično mestece s številnimi ogromnimi luksuznimi hoteli. Kitajski turistični delavci načrtujejo gradnjo gondole, novih cest in hotelov, v prihodnjem letu pa predvidevajo obisk vrtoglavih pet milijonov turistov! Takšna je pač Kitajska.

Pod deviške vrhove s turističnim avtobusom, na vrhove pa v čistem stilu

Prav na račun megalomanskega turističnega razvoja sva se pod deviškimi stenami in vrhovi vozila kar s turističnim avtobusom. Šotor oziroma bazo sva postavila kar ob cesti, v soseščini pastirskega stanu. Še isti dan sva z minimalno opremo po sedmih urah mučnega »prvenstvenega« dostopa prisopihala pod dobrih štiristo metrov visoko, navpično steno še neimenovanega vrha. Steno sva izbrala kot aklimatizacijo za višje vrhove, pa tudi za navajanje na tukajšnjo granitno skalo. Seveda sva se odločila za lahek, hiter in čist stil plezanja. Naslednje jutro sva v steno vstopila le z dvojno vrvjo, frendi in zatiči, a brez klinov in svedrovcev. Čisti stil plezanja, ki med alpinisti in plezalci ni ravno pogost, ima mnogo prednosti in je med najkvalitetnejšimi plezalnimi stili tako po športni, alpinistično-avanturistični kot ekološko-ideološki plati. Ob takšnem »eko-alpinizmu« naveza v smeri oziroma steni ne pusti nikakršne opreme, stene ne poškoduje s klini in smer ostane za ponavljalce enaka kot za prva plezalca. Izjema je žal le oprema, ki jo prvi plezalci moramo pustiti v steni za spust ob vrvi, kadar ni lažje možnosti sestopa z vrha. Takšen čist stil alpinizma je še posebej smiseln v alpinistično neobdelanih področjih, kjer so stene prav zaradi svoje nepreplezanosti še »neonesnažene« s klini, svedrovci, fiksnimi vrvmi in drugo navlako. Obenem je s takim plezanjem naveza mnogo hitrejša, v steno pa vstopa s skoraj minimalno podporo tehnologije. Zato morajo plezalne sposobnosti plezalcev dosegati oziroma presegati težavnost stene. Če je stena za navezo psihično ali fizično preveč zahtevna, je pač ne prepleza, v čemer je še dodatni čar alpinistične avanture.

Andrej v prvenstveni smeri na goro Tan Shan

Prepovedan polet

Prav ta čar sva okusila že v četrtem raztežaju najine prvenstvene smeri. Poč, ki je omogočala plezanje in varovanje, je izginila v tanki kremenovi žili, ki se je v sivem granitu vlekla navzgor preko plošče in manjše strehe. Jasno je bilo, da varovanje kakšnih petnajst metrov do položnejše police ne bo mogoče, plošča pa je izgledala prav nesramno gladko. »Misliš, da bo šlo?« je dvomila Tanja. Tudi sam nisem bil prepričan, vendar pa je bilo jasno, da pot do vrha vodi samo preko plošče. »Bomo videli!« Takoj nad visečim

varovališčem sem v preostanek poči zataknil nekaj frendov in zatičev in upal, da bodo zdržali tudi kakšen dvajset ali trideset metrov dolg polet. Plezanje po gladki plošči je terjalo obilo občutka in predvsem mirnih živcev. Po petih metrih sem priplezal do strehe, pod katero je bila navzven odprta poč. »A ne boš dal kaj v poko?« se je začudila Tanja. Ampak poč je bila nesramno odprta in vedel sem, da bo frend, ki ga bom postavil vanjo, le navidezno varovanje, še za psiho ne. Vseeno sem plezal malce desno in ga nekako zataknil, potem pa nadaljeval navzgor. Le malo pred položno polico me je začel oblivati pot. Samo noge bi moral prestaviti, a ni in ni šlo, zdelo se mi je, da me bo kar odneslo od stene. Vedel sem, da ne smem pasti, obenem pa sem moral prestaviti noge. Moč v rokah je popuščala in odločil sem se, da tvegam in ... :»aaaa«, odletel sem proti Tanji. Ustavil sem se nekje v njeni višini, malce so me bolele pete, a vse je bilo OK. Ampak saj bi moral biti še kakih deset metrov niže?! »Si v redu? Pazi, daj mir, kaj če frend spusti«, je v šoku tulila Tanja. Neverjetno, ničvreden frend je zdržal moj desetmetrski polet! Kakih deset minut kasneje, ko so se mi po adrenalinski bombi minulega poleta roke in noge nehale tresti, sem poizkusil znova. Rešilnega frenda se nisem niti dotaknil in v drugo premagal ploščo in svojo psiho ter preplezal ključni raztežaj smeri. Nekaj ur kasneje sva stala na deviškem 4943 metrov visokem vrhu, ki sva ga poimenovala Tan Shan. Za nama v steni ni ostalo sledov, razen gurtne za spust ob vrvi na vrhu. Tako bodo morebitni ponavljalci lahko uživali v podobni alpinistični avanturi!

Andrej na vrhu Tan Shana

Dalai Lama v Putala Shanu

Po najinem »aklimatizacijskem« vzponu sva bazo prestavila pod naslednji izziv, mogočno zahodno steno 5428 metrov visokega Putala Shana. Nekaj manj kot tisoč metrov visoko steno sva želela preplezati v enakem stilu kot steno Tan Shana. Sneg na zgornjih policah stene je deloma skopnel in odločila sva se, da v dolini ostane vsa ledna oprema, obenem pa sva pod steno pustila tudi spalno vrečo, kuhalnik, hrano in čevlje, ki sva jih potrebovala za dostop in sestop. Le z minimalno plezalno opremo, z majhnim nahrbtnikom, nekaj obleke in bivak vrečo sva bila v steni zares hitra. Vreme je bilo dokaj nestanovitno, z občasnimi, sicer rahlimi dežnimi ali snežnimi plohami in zato je bila hitrost še kako pomembna. Če te v tako visoki steni s tako malo opreme ulovi poslabšanje vremena, se ti namreč ne piše dobro.

Tanja pod zahodno steno 5428 metrov visokega Putala Shana

Po znova težavnem in nič kaj lepem dostopu skozi zaraščene gozdove in bivaku pod steno sva vstopila v steno, za katero bi mnogi alpinisti potrebovali več dni plezanja. Po enajstih urah sva kot prva dosegla severni vrh te široke gore, ki je svoje ime dobila zaradi podobnosti s palačo Potala, nekdanjim bivališčem dalajlam v Lhasi. Na vrhu sva predrgetala noč, prestala leden bivak in se naslednji dan ob vrvi spustila pod steno. Preplezala sva zahtevno, 1300 metrov dolgo smer, ki je zagotovo višek najine odprave. Simbolično sva jo poimenovala Dalai Lama. Upava, da zaradi tega v prihodnosti ne bova imela problemov z izdajo kitajske vize. Magične gore Qionglaiskega gorovja, pa tudi mnogih drugih območij Tibetanskih Alp, ki sva si jih ogledala v naslednjih tednih, so zares vredne vnovičnega obiska.

Prva Slovenca prosto čez smer Freerider

Okus po uspehu

Besedilo in fotografije: Miha Valič

Dnevi pred odhodom domov z odprave so vedno predolgi, nestrpno pričakuješ polet in načrtuješ, kako boš preživel prvih par dni doma, s kom se boš srečal, kaj boš počel ... Ko pa potem doma prva navdušenost mine in se življenje povrne v stare tirnice, si zopet želiš nazaj. Od najine vrnitve je minilo že precej časa, tako da je okus po sončni Kaliforniji že zbledel, ostali pa so utrinki in dogodki, ki si jih zapomniš za vse življenje.

Grenki prvi vtisi

Prvi vtis, pravijo, je najpomembnejši. Če bi se ravnala po prvem vtisu, bi morala takoj na začetku razglasiti odpravo za neuspešno in oditi domov. Pa naju niso načeli niti uradniki na letališču, ki imajo za življenjsko poslanstvo zagnusiti obljubljeno deželo vsem, ki nimajo ameriškega potnega lista, niti trume turistov, ki so se v prvih dneh najinega bivanja v plezalnem raju zgrnili v neokrnjen narodni park. Posebnost pri Američanih, ki hodijo na dopust je, da vzamejo s seboj tako rekoč celo hišo skupaj z vsem voznim parkom, debelimi sorodniki in sosedi. Potem si pa predstavljajte, kako izgleda majhna dolina Yosemite na državni praznik.
Predvsem mene je dotolkel prvi stik z granitnim plezanjem, saj sem si v eni od prvih ameriških poči v mojem življenju poškodoval ramo. Nekaj dni sem se težko celo oblačil. Hodil sem naokrog ves tečen in razmišljal o življenju brez plezanja. Sčasoma se je bolečina umirila in tudi poči so postale prijaznejše.
Šlo nama je vedno bolje in že sva se začela z zaničevanjem spominjati besed prijateljev, ki so naju svarili pred odhodom: »Doma sta že lahko »našutana«, pa lezeta devetke, v granitu bosta pa lahko vesela, če bosta kakšno sedmico »stisnila«!« Potem je pa prišla tista poka! No, pravzaprav jih je bilo več. Vsakič, ko sva se zazdela sama sebi dobra in prava granitna plezalca, nama je kakšna pristrigla peruti in naju postavila na realna tla. Poči same po sebi niso težke, če so ravno prav velike, prav obrnjene, ne prestrme in imajo dober rob. Zaplete pa se, ko eden ali celo več pogojev ni izpolnjenih. Takrat se pokaže, da smo evropski plezalci bolj narejeni za plezanje po oprimkih, pa naj so še tako majhni.

Majhen uvodni intermeco

Zaradi neznosne vročine v začetku septembra sva se iz zatohle doline prestavila v višje ležeči Tuolumne Meadows. To je planota na višini okrog 3000 m, ki je posejana z granitnimi kupolami. Tukaj sicer prevladuje plezanje po položnih granitnih ploščah, ki so spet poglavje zase, se pa najdejo tudi kakšne poči za začetnike, ki so bile za naju ravno pravšnje. Kljub temu, da je Tuolumne Meadows še vedno v parku in je od doline oddaljen le uro vožnje, je tukaj občutno manj turistov in plezalcev. Po tednu samote in

Toulomne Meadows

nizkih jutranjih temperatur sva pobegnila nazaj v legendarni Camp 4, tisoč metrov nižje. Med najino odsotnostjo se je profil prebivalcev najcenejšega kampa v Dolini precej spremenil. Namesto ogromnih družinskih šotorov in vreščečih otrok so se vanj naselili plezalci z vsega sveta. K pravemu plezalnemu vzdušju doda svoje tudi ogromen balvan, ki stoji prav v sredini kampa in v katerem je eden od najznamenitejših balvanskih problemov – Midnight lightning. Ob prvem vzponu Rona Kauka je bil izrečen kontroverzni stavek, da je na ta kamen težje priplezati kot na Everest. Svetovna slava in atraktivna lokacija pripomoreta, da se vsak dan pod balvanom gnete množica uspeha željnih plezalcev, ki povečini ne morejo vanj niti vstopiti. Ta problem že dolgo ni več med najtežjimi, do sedaj pa sta ga zmogla le dva Slovenca, kar je vsekakor manj kot jih je stalo na najvišji gori sveta. Midva sva se zaradi pomanjkanja moči, ki jo moraš v tak problem vložiti, in presežka teže raje posvetila "višjim" ciljem.

Vse gre po načrtih

Tako sva sčasoma uspela v večini prosto preplezljivih klasik v okolici. Po Rostrumu in Matjaževem uspešnem vzponu v Separate Reality sva se lotila slovite SZ stene Half Doma in v treh dneh preplezala Regular route. Po nekaj dneh počitka sva uspela še v nekoliko lažjem, a zato nič manj napornem Astromanu v Washington Columnu. Da ni šlo vse gladko, so pričali razboleli prsti in krvave odrgnine na vseh sklepih, ki jih človeško telo premore. Kdor me pozna, ve, da sem vse prej kot eleganten in gracilen plezalec. Kako zabavno je, ko se tako tele zapodi v (pre)ozke granitne kamine, vam lahko pove moj soplezalec, ki je marsikatero urico prebil ob varovanju, med mojim izmenjujočim preklinjanjem in prošnjami za en dober oprimek. Tehnika v *squeezih*, kot jim pravijo

Američani, je namreč naslednja: ko se dokončno zatakneš med dve granitni steni, izdihneš in se navzgor porivaš z vsemi deli telesa, in z nekaj sreče prideš po kakšni uri ves odrgnjen skozi. O tem, v kakšno zabavo sem bil, ko sem se naokrog sprehajal v kratkih hlačah in majici, pa raje ne bom govoril.
Po nekaj dneh in galonah pojedenega sladoleda sva se počutila dovolj sposobna, da se lotiva tudi v glavnega cilja najine odprave. Smer Freerider, varianto smeri Salathe, je prvi preplezal Alexander Huber. V petih raztežajih se izogne najtežjim mestom originalne smeri in ocena se tako spusti iz nemogočih 8a na znosnih 7c/c+. Kljub vsemu pa je še vedno dolga 36 raztežajev in poteka v "največjem monolitu" na svetu, El Capitanu. Pred nama se jo je že lotila močna slovenska naveza, a jima je verjetno predvsem pomanjkanje informacij preprečilo uspešen prosti vzpon. Da je to najlažja prosto preplezljiva smer v tej steni in da jo najboljši plezalci zmorejo tudi v manj kot desetih urah, je bila slaba tolažba za naju. Zato sva si najtežje raztežaje ogledala tako, da sva se do njih spustila z vrha.

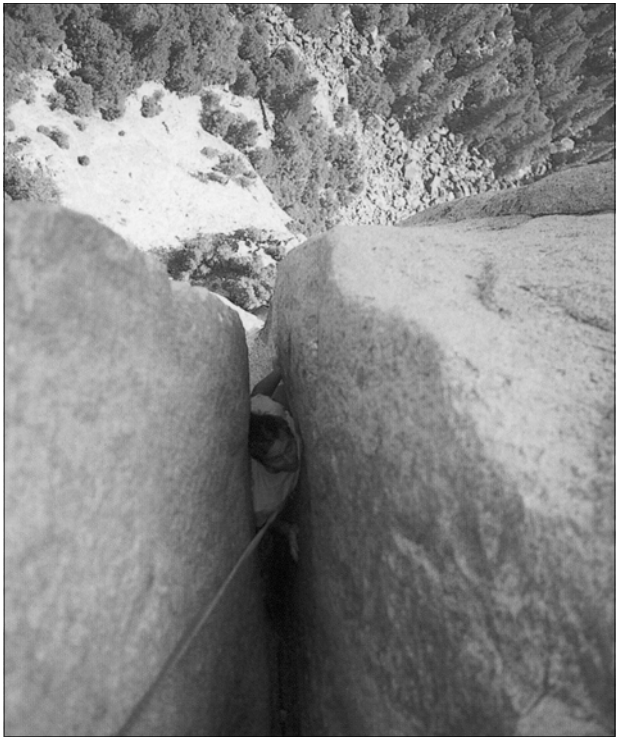

Sqeeze kamin v smeri Astroman (Washington Coloum)

Veliki finale

Pridružil se nama je še Matevž Kunšič, ki je imel enake načrte in skupaj smo ugotovili, da je vzpon možen, vendar le, če bomo do ključnih raztežajev prišli dovolj spočiti. Ko sva si zvlekla večino opreme na zloglasni Hollow Flake, je bilo po dodatnih galonah sladoleda vse pripravljeno.
Spodnji del nama ni delal večjih težav. Že takoj drugi dan pa naju je vlečenje izredno težkih „prasic" (transpornih vreč) in strašljivi „off-width" dodobra načel. To je poka, ki je preširoka, da bi vanjo zatikal pesti in preozka, da bi jo plezal kaminsko, poleg tega je omenjena dolga 50 m in popolnoma navpična. Plezanje je telesno izredno naporno, saj več kot polovica telesa gleda ven iz razčlembe, v njej pa se obdržiš le s trenjem, ki ga ustvarjaš s tiščanjem v nasprotni steni, saj oprimkov ni. Bil sem kar vesel, ko se je Matjaž

javil, da se bo tega raztežaja lotil kot prvi, oba pa sva bila še posebno vesela, ko sva se lahko zleknila na ravno polico El Cap Spire nekaj ur kasneje in 100 m višje. Naslednji dan sva si, po preplezanem najtežjem raztežaju, ki je k sreči popolnoma evropskega kova, vzela čas za počitek. Ta dan sva preplezala le tri raztežaje in ostali del dneva presedela na veliki, malo navzdol nagnjeni polici Block bivaka. Z zadostno količino hrane in pijače sva poskrbela, da sva imela dovolj moči za četrti dan, ki je bil odločilen. Po dveh raztežajih najtežjih poči in po izpostavljeni prečnici sva si nad neudobnim zadnjim bivakom napeljala vrv v še dva naslednja raztežaja in se utrujena spustila na premajhno polico. Kljub slabemu počitku, ki so ga kratili še plezalci, ki so si sredi noči z močnimi zvočniki priredili zabavo sredi stene kakšnih petsto metrov nižje, sva zjutraj zmogla še zadnjih nekaj raztežajev. Tako sva peti dan stala na vrhu veličastne stene, ki sva jo v celoti preplezala prosto.

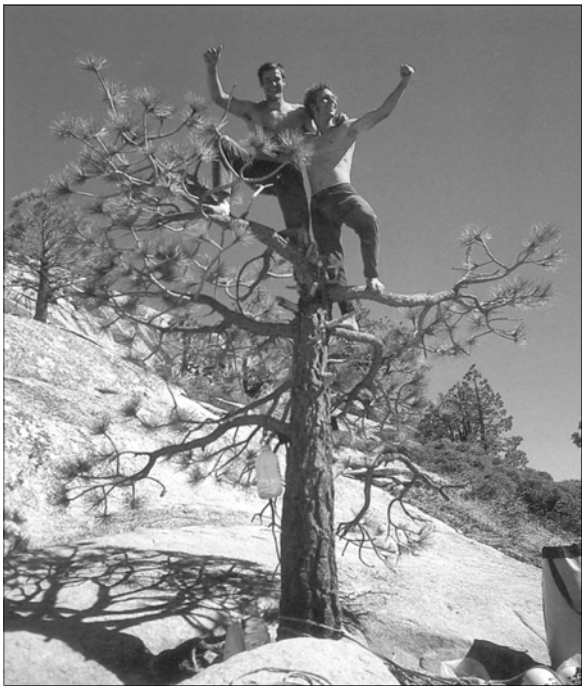

Višje se ne da ...

KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE
Prvenstveni vzponi

Vežica
PETEK 13
13. 6. 2003, Klemen Mali, Silvo Karo, 6c+, 200 m

Spusti ob vrvi po Lahovi.

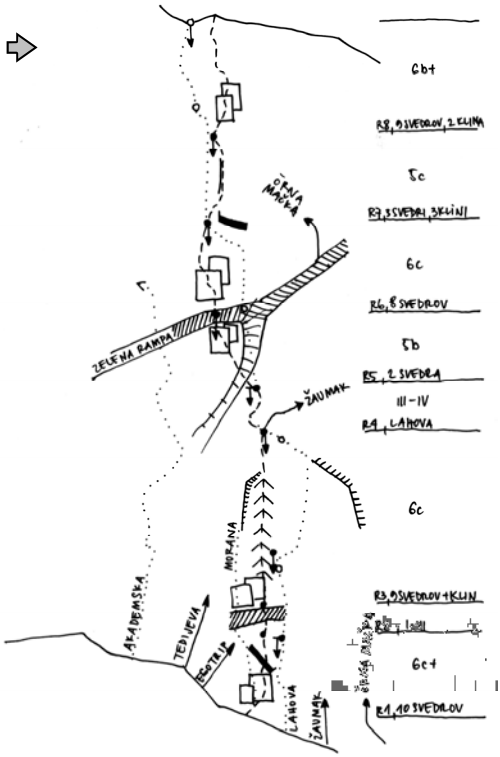

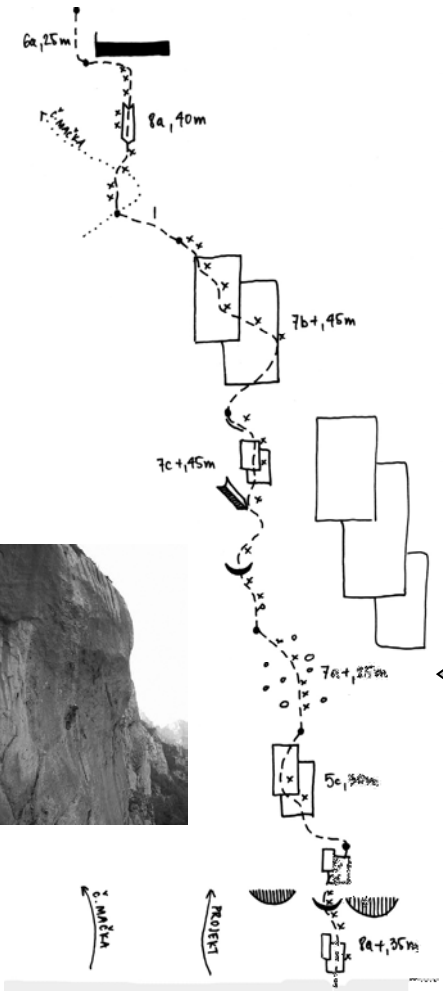

Vežica
LAST MINUTE
PrV: Andrej Grmovšek, Marko Lukić
3. 10. 2003, 1. prosta ponovitev: Marko Lukić, (Jure Niedorfer), 8a+, 220 m

Prvenstveno smer sta poleti preplezala in opremila Andrej Grmovšek in Marko Lukić, s plezanjem in vrtanjem od spodaj navzgor (7c/c+, A0). Prvi prosti vzpon smeri pa je oktobra opravil Marko. Tik preden je jesensko deževje dokončno namočilo steno, je Marku uspelo zaključiti zahteven projekt.

Vežica
ŠPORTNI DAN
31. 5. 2003, Marjan Kovač in Urban Golob,
VII-/ VI, 220 m

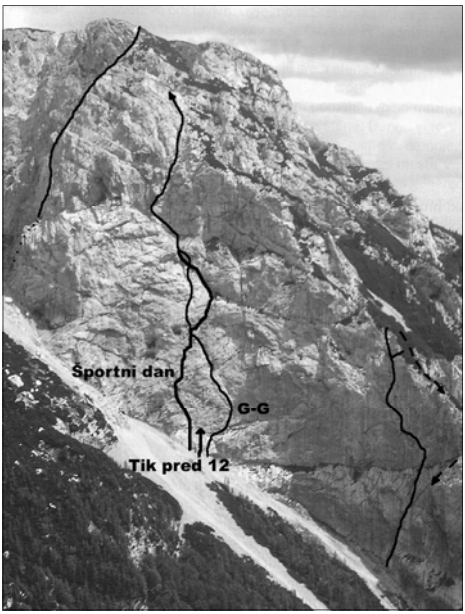

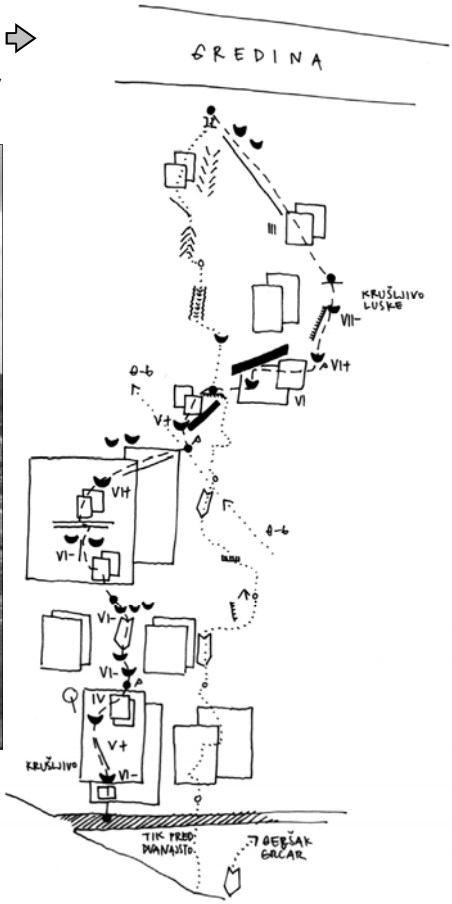

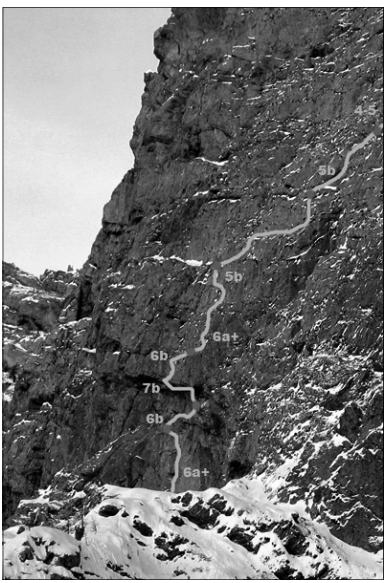

Rzenik
VSTOP PROST!
27. - 28. 9. 2003, Grega Kresal, Dejan Miškovič,
7b/ 6a+, 300 m, 17 ur

Jež
KRATKA DOMAČA
12. 7. 2003, Viktor in Suzana Relja, V-, 150 m

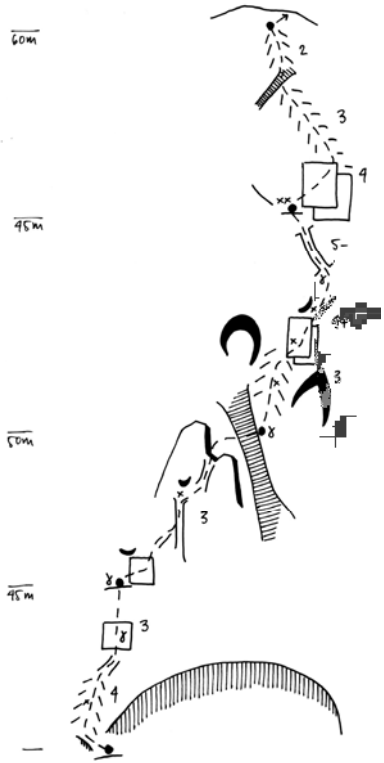

Jež
VSE NA KUP
26. 7. 2003, Viktor in Suzana Relja, VI-, 180 m

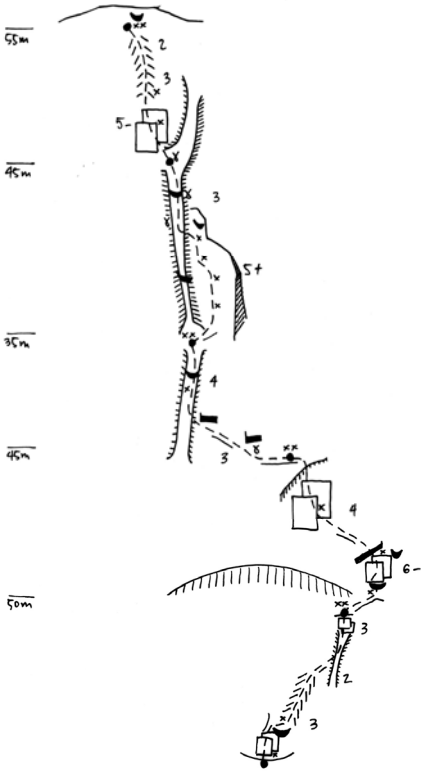

Jež: Kratka domača (levo), Vse na kup (desno)

Dolška škrbina
MAVRICA
9. 8. 2003, Viktor in Suzana Relja, VI-, 300 m

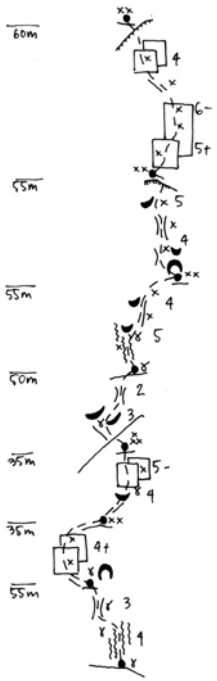

Brana, vzhodna stena
KLASIČNA
17. 8. 2003, Borut Kantušer, Štefan Mlinarič, V+/ IV, 750m, 8 ur

Spodni del smeri poteka med Domžalsko in Kamniško smerjo po nekakšnem skalnem stebru med ruš-jem in travo, zgornji del pa poteka desno od Kamniške smeri, sprva po odprti steni, nato pa pa razu do vrha.

Dolška škrbina: Fritsch - Lindenbach (1)Zvitorepka (2), Mavrica (3)

Planjava
ODSEV
26. 4. 2003, Viktor in Suzana Relja, VII, 110 m

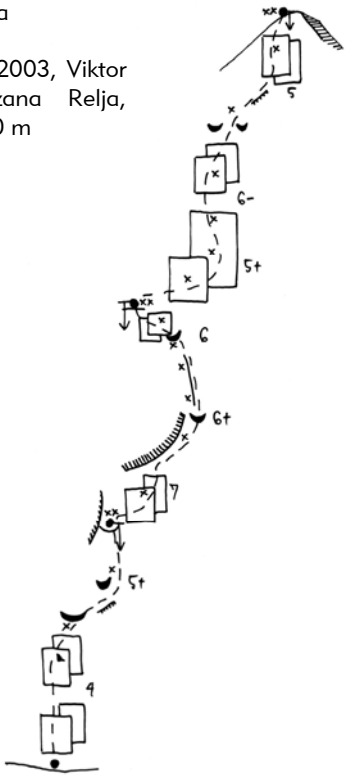

Staničev vrh
LABRADOR
23. 3. 2003, Viktor in Suzana Relja, V-, 110 m

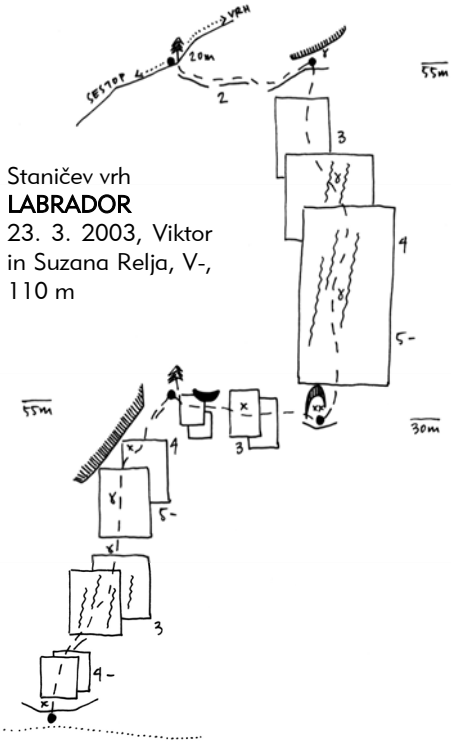

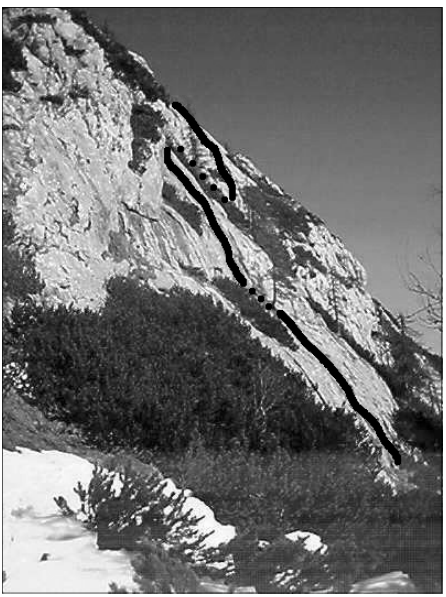

Veliki vrh
KURJA JUHICA
4. 5. 2003, Viktor in Suzana Relja, VIII-, 100 m

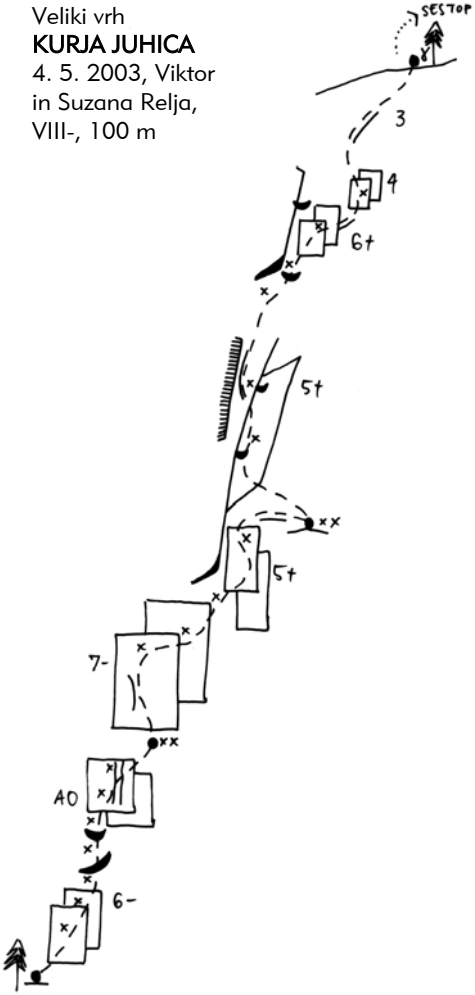

Veliki vrh
PIRANSKE ULICE
11. 5. 2003, Viktor in Suzana Relja, VI+, 100 m

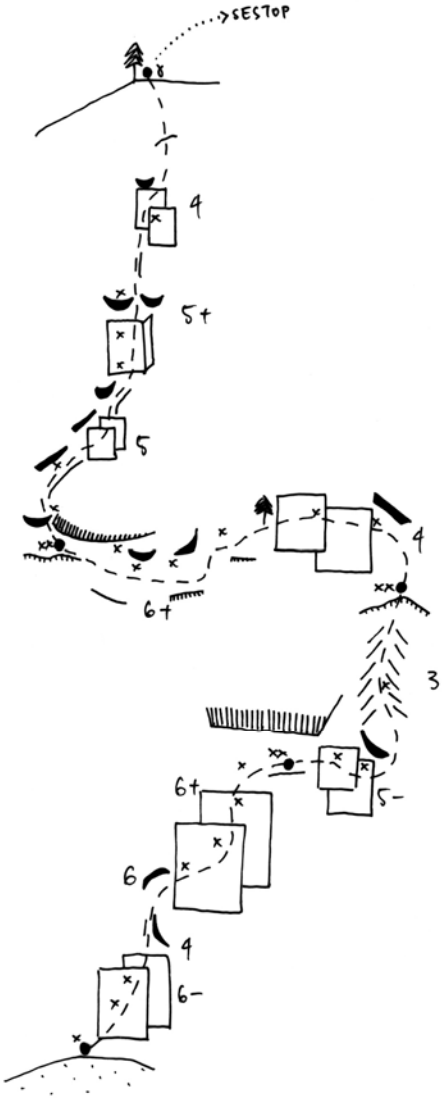

KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE
Zaledeneli slapovi

Logarska dolina
SKUŠNJAVICA
7. 2. 2003, Jurij Gregl, Andrej Grmovšek, led 6, M5, 100 m

Slap se nahaja 20 metrov levo od Skušnjave.

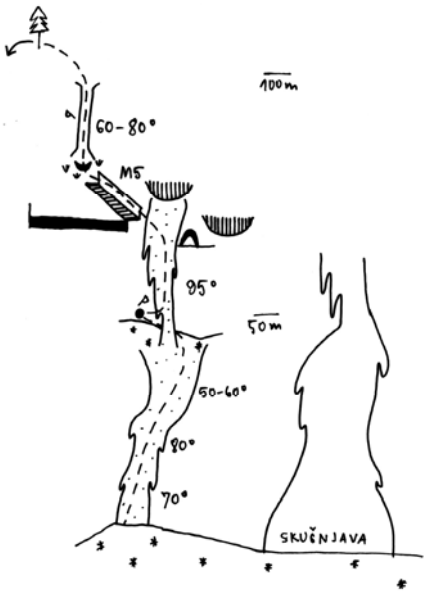

Kočna, SZ stena
SNEŽNICA
20. 2. 2003, Andrej Pečjak, Primož Hostnik, led 5, M5, 250 m, 4 ure

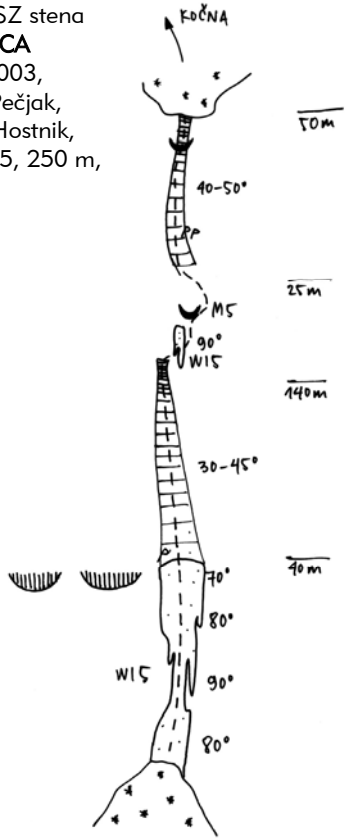

Baba, JZ stena
PREKINJENA TIŠINA
30. 1. 2003, Anže Marenče, Matej Mejovšek, led 5, M8, 150 m

Lepa kombinirana smer, ki je vidna s plazu, ki vodi pod Ledinske slapove. Smer je sestavljena iz dveh kombiniranih in dveh lednih raztežajev.

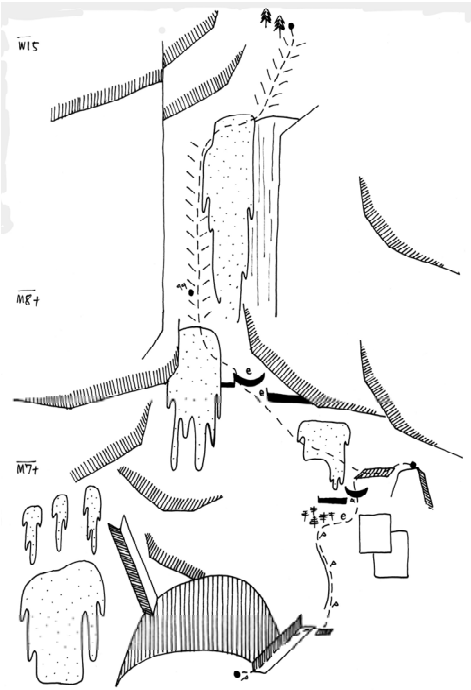

Krnička gora, SZ stena
KOK TO LUBM
10. 2. 2003, Tine Marenče, Matej Mejovšek, IV, led 5, M7+, 300 m

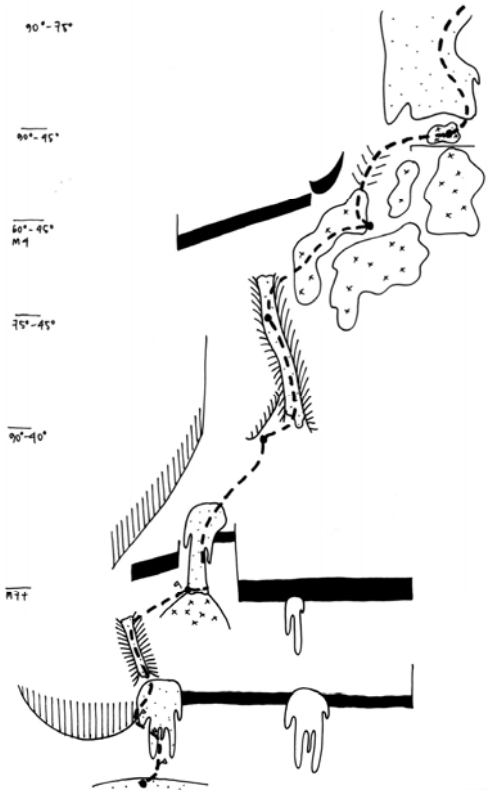

KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE
Pomembnejše ponovitve

Dolška škrbina
EKAR-JAMNIK
17. 12. 2003, Anže in Tine Marenče, III-IV, 5, M6+, 400 m.

Prva prosta zimska ponovitev. V zgornjem delu sta zavila desno v nekakšen žleb in tam preplezala še dva zanimiva ledna raztežaja.

JULIJSKE ALPE
Prvenstvene smeri

Mali Pršivec, vzhodna stena
LAČEN GOLOB
5. 7. 2003, Tadej Golob, Grega Lačen, VI/V, 250 m

Smer poteka po desni strani velikega stebra, na drugi strani smeri Jungle boogie, ki se ji v izstopnih raztežajih tudi pridruži. Skala je dobra, prehodi zelo zanimivi.

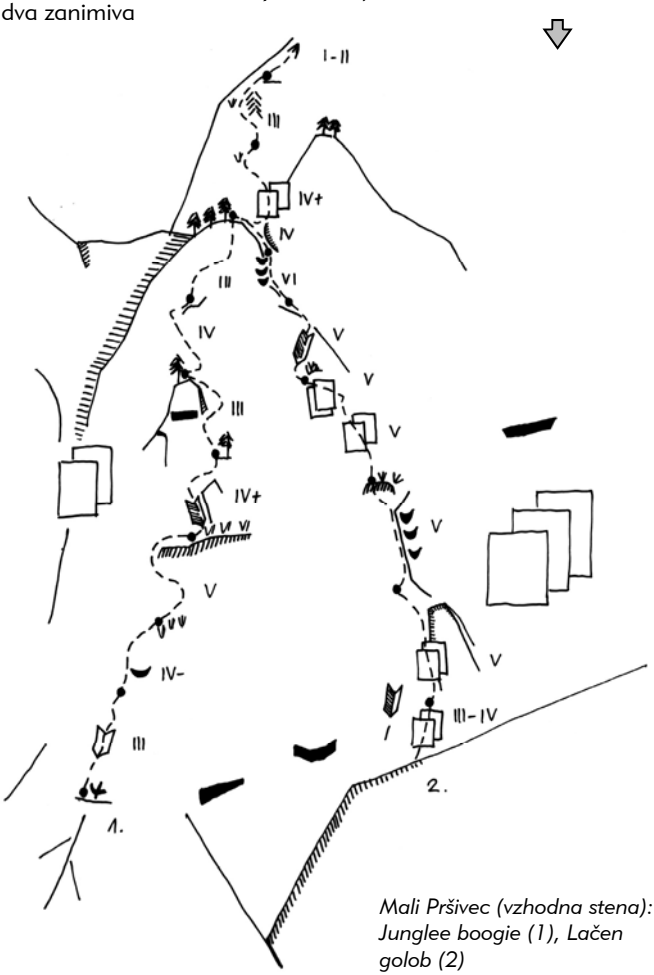

Mali Pršivec (vzhodna stena): Junglee boogie (1), Lačen golob (2)

Rjavina
ŠESTI ČUT
18. -19. 3. 2003, Urban Ažman, Matic Jošt, v skali VI, A1, M5, 1500 m, 17 ur

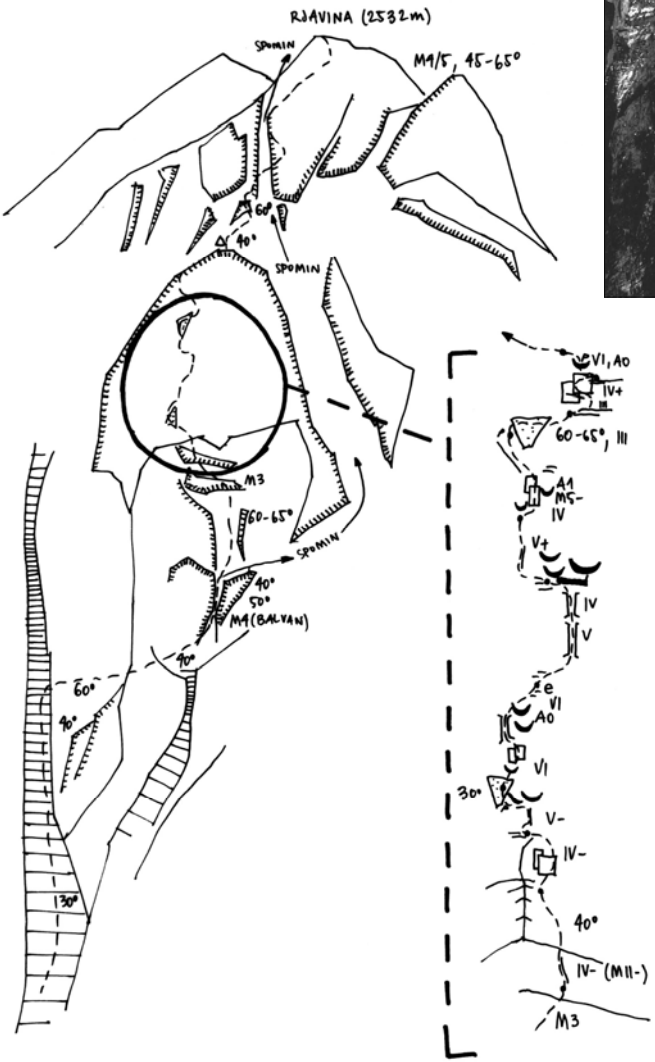

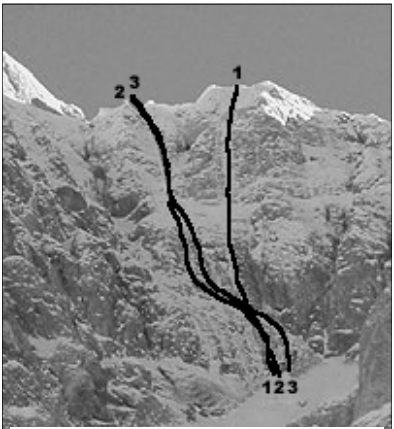

Beli tok (1), Bela griva (2), Beli zajec (3)

Prisojnik, severna stena

BELI TOK

5. 3. 2003, Marko Prezelj, Thomas Faucheur, Manu Pellissier, Francosis Savary (FRA), IV, 5, 1100 m, 7 ur.

BELA GRIVA

1. 3. 2003, Izok Tomazin, Martin Belhar, IV, 5, 1100 m, 10 ur

BELI ZAJEC

1. 3. 2003, Manca Miko, Klemen Gričar, IV, 5, 1100 m, 10 ur

Po preplezanem Centralnem slapu so preplezali prvenstvene smeri do vrha stene.

Loška stena

KAČJI STRUP

5. 3. 2003, Anže in Tine Marenče, Matej Mejovšek, V, 4, M6, 1000 m (300 m)

Spodnji del so preplezali po Kačji slini. Zgoraj pa so preplezali 300 metrov prvenstvene smeri po velikem kaminu.

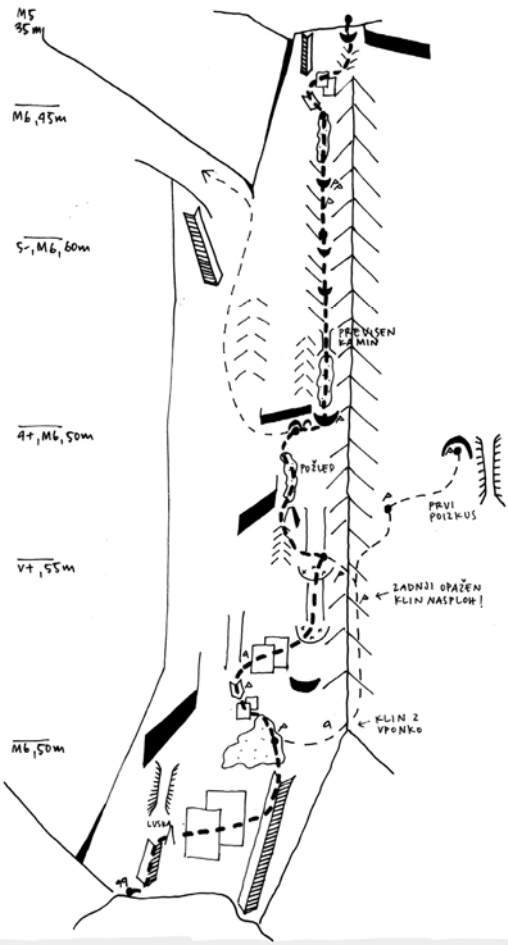

Srebrnjak, severna stena
ŠE BOLJ CENTRALNA
8. 6. 2003, Borut Kantušer, Štefan Mlinarič, V-/ III-IV, 450 m, 4 ure

Smer poteka med Kaminsko varianto Centralne smeri in Zahodnimi kamini. Vstopi iz podstavka z macesni v vpadnici izrazite črne luknje in nato naravnost navzgor na vrh.

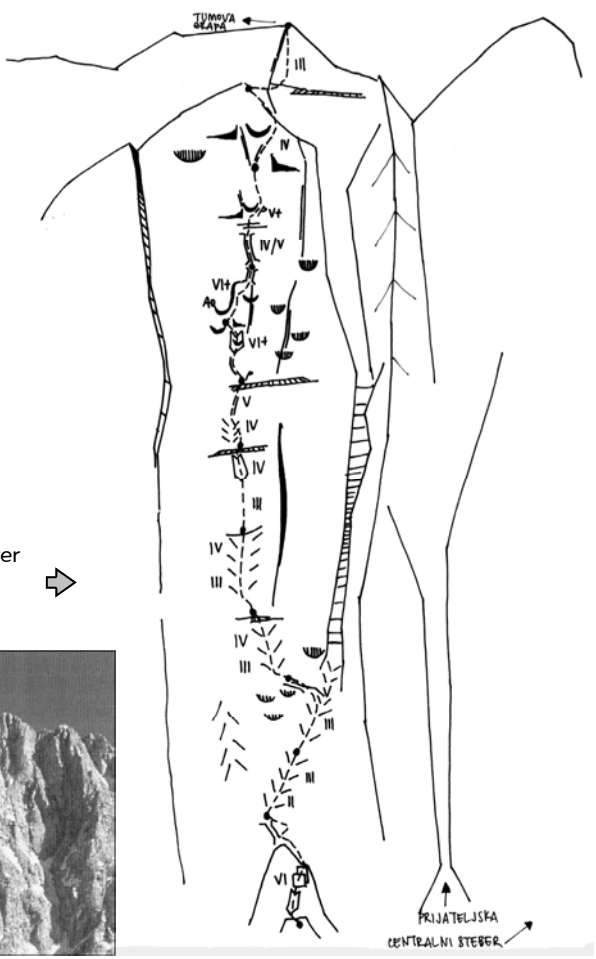

Lepo Špičje
POONEGANA
20. 7. 2003, Zlatko Koren, Peter Podgornik, VI+, A0/ III-V

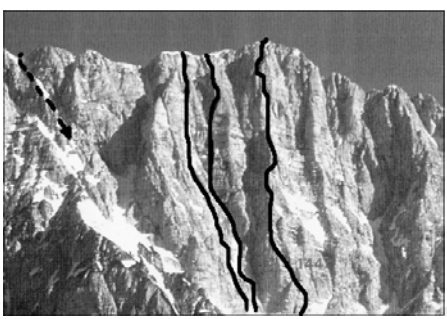

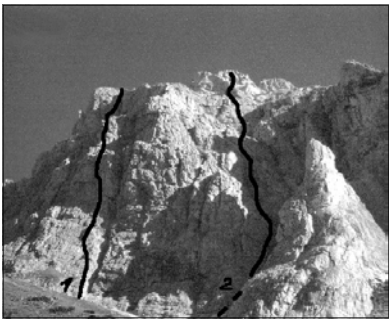

Razor (Lešarjeva peč): Smer ob črni lisi (Zadnji krajec) in Po črni lisi

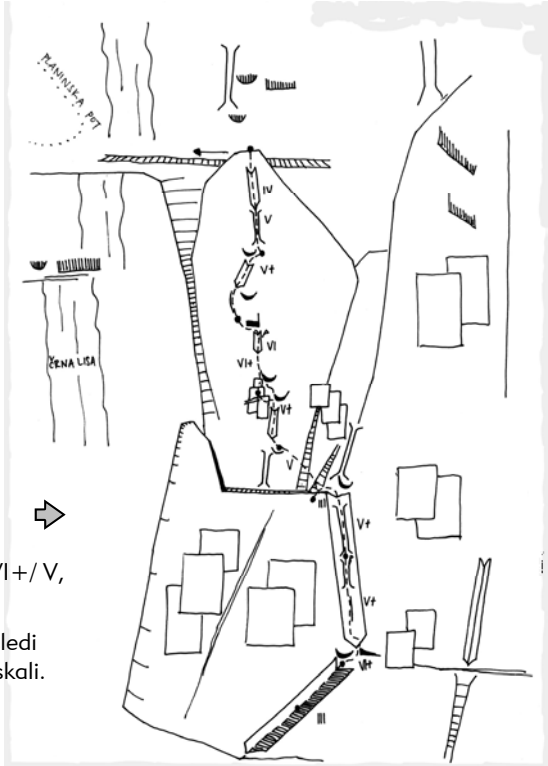

Razor, Lešarjeva peč
OB STOLPU
19. 7. 2003, Zlatko in Tanja Koren, VI+/ V, 400 m, 5 ur

Vstop v strmo zajedo je krušljiv, nato sledi plezanje po zajedah in počeh v dobri skali.

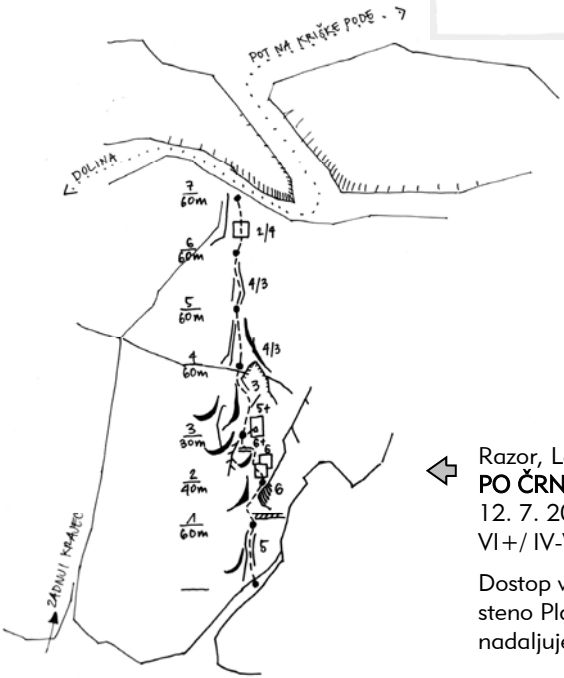

Razor, Lešarjeva peč
PO ČRNI LISI
12. 7. 2003, Zlatko Koren, Peter Podgornik, VI+/ IV-V, 300 m, 5 ur

Dostop vodi od Cestarske bajte, kot za SZ steno Planje. Ko steza zapusti gozd, nadaljuješ proti Škrbini. Od bajte uro in pol.

Planja
RIVIERA
30. 6. 2003, Viktor in Suzana Relja, V+,
550 m

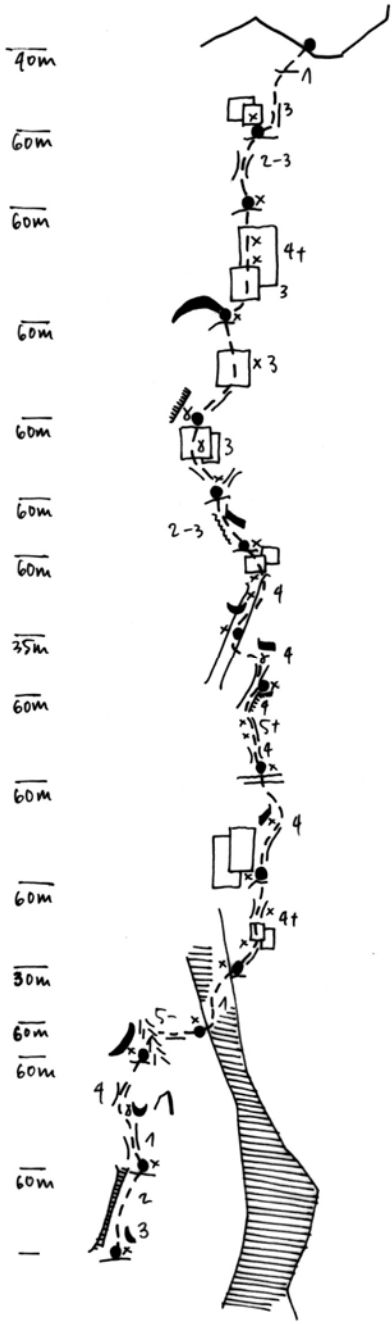

Zapotoški vrh
GEJŠA
24. 5. 2003, Viktor in Suzana Relja,
V+, 200 m

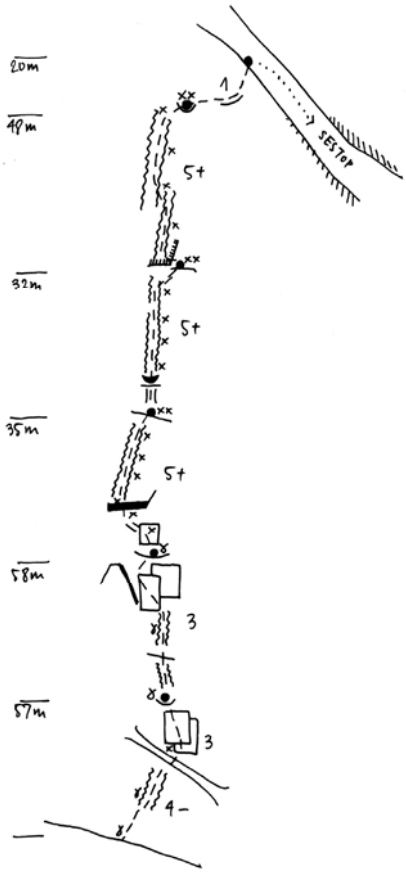

Zapotoški vrh
HARFA
21. 9. 2003, Viktor in Suzana Relja,
VI-, 200 m

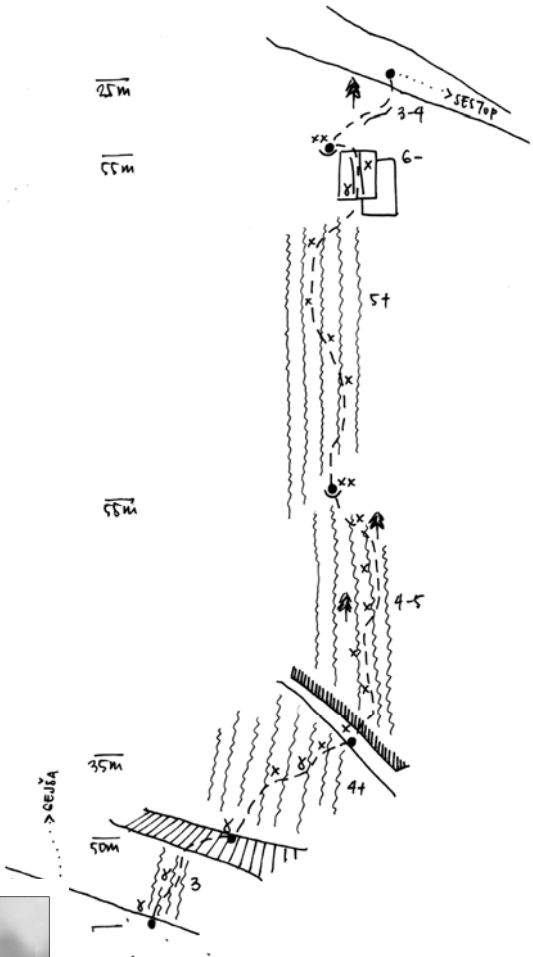

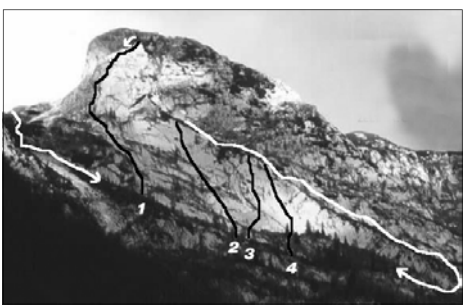

Zapotoški vrh: Dostop, sestop (bela), Tango spominov (1), Gejša (2), Harfa (3), Črta (4)

JULIJSKE ALPE
Zaledeneli slapovi

Špik, Kačji graben
NEDELJSKA REKREACIJA
16. 2. 2003, Anže Čokl, Matevž Gradišek, M6, 35 m, 3 ure

PET BEDNIH GIBOV
16. 2. 2003, Anže Čokl, Matevž Gradišek, M5+, 40 m, 2 uri

Smeri se nahajata nad skokom na desni strani grape, potekata po steni z dvema trakovoma.

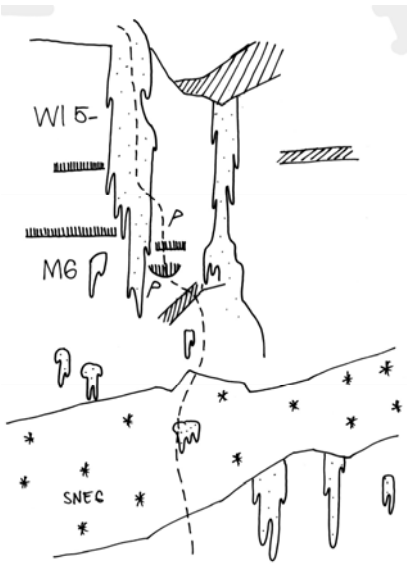

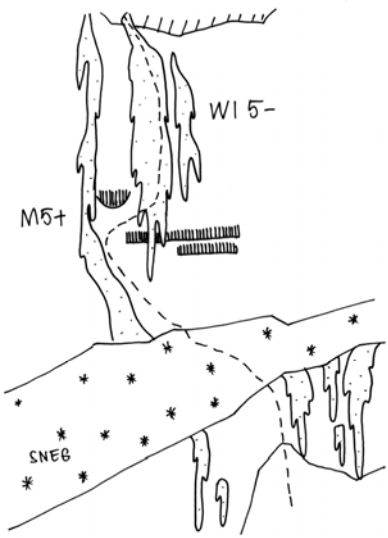

Nedeljska rekreacija (levo) in Pet bednih gibov (desno)

Dolina Belce
SMRKETA
28. 2. 2003, Anže in Tine Marenče, Aleš Šifrer, led 5, M5, 90 m

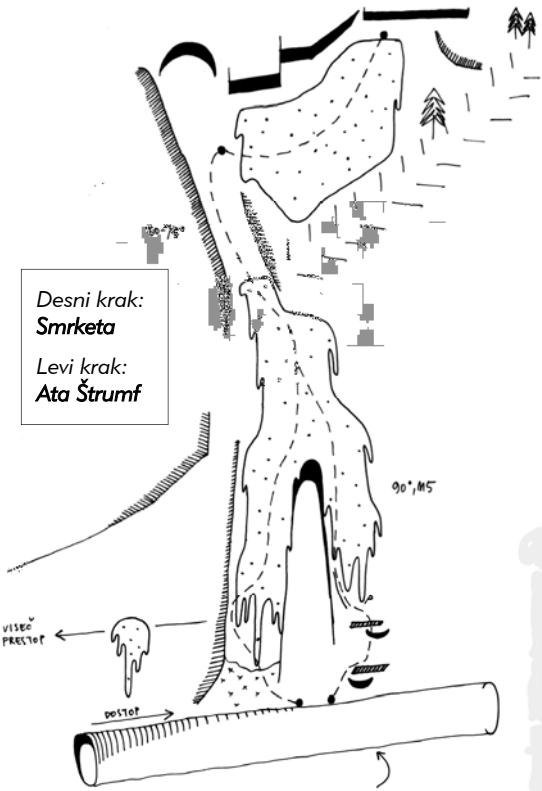

ATA ŠTRUMF
28. 2. 2003, Anže in Tine Marenče, Aleš Šifrer, led 5+, 90 m

Od žage v Belci 15 minut.

Tamar, Ciprnik
JANJA JE TETA
19. 12. 2003, Andraž Bežek in Matevž Vučer, led 4, 180 m

Slap se nahaja na območju velikega zemeljskega plazu. S seboj je priporočljivo vzeti še nekaj skalnih klinov.

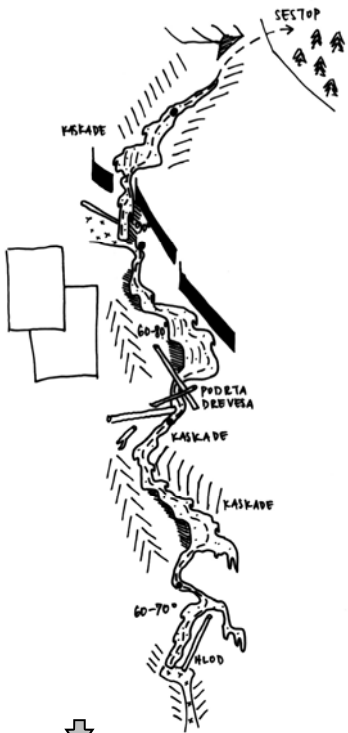

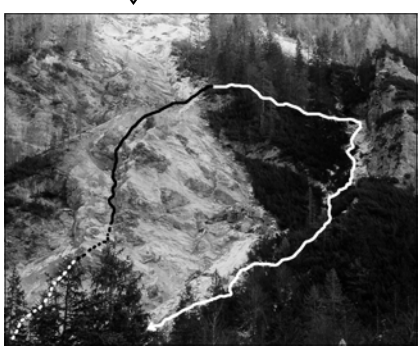

Tamar, Suhi vrh

OB LETU OSOREJ

20.12. 2003, Primož Hostnik, Andrej Pečjak, led 3-4, skala V, 210 m

Po cesti v Tamar približno do polovice poti do Doma v Tamarju. Spodnji del (slap) je lepo viden s ceste in se nahaja v severnem pobočju Suhega vrha. Do slapu je pol ure hoje po grapi.

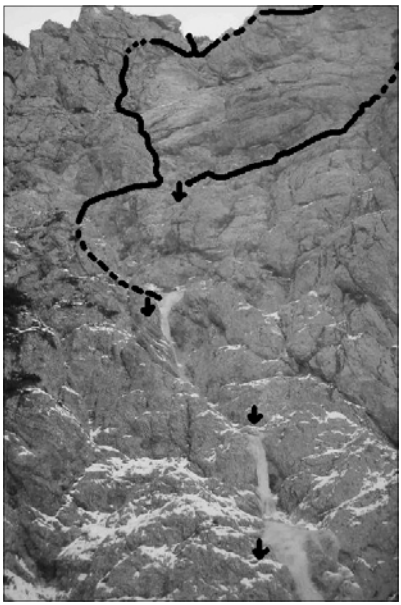

Tamar

MAT FOUŠIJE

25. 12. 2003, Anže in Tine Marenče, led 5-, 100 m.

Slap se nahaja 15 metrov levo od Sveče.

Planica, Visoka peč

PODSTREHA

10. 2. 2003, Grega Kresal, Dejan Miškovič, M11+, 100 m, skupno 12 dni

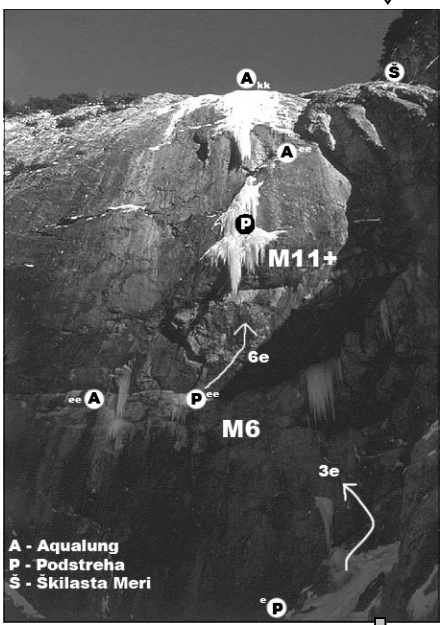

Planica
TR-DO
28. 1. 2003, Andrej Pečjak, Primož Hostnik, led 5-, M5, 230 m, 3 ure

Težavnost je v zimah z mnogo snega nižja.

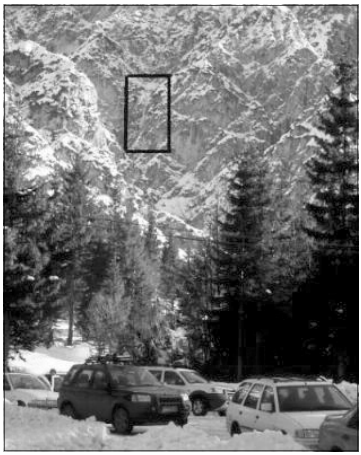

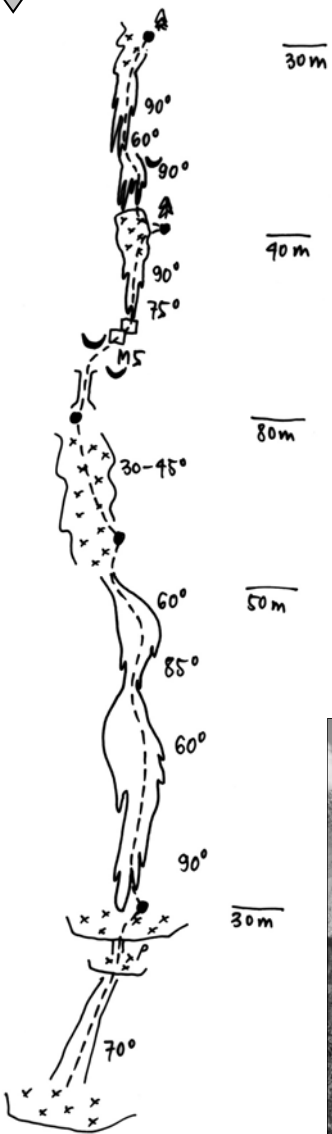

Loška stena
POLOŽI ME NEŽNO
26. 2. 2003, Anže in Tine Marenče, Matej Mejovšek, led 6, 80 m

Strma ledna zavesa se nahaja pod Polico slapov. Do tja sta priplezala po Zelenih slapovih.

Loška stena
SVEČKA (ZA LOŽANE)
23. 3. 2003, Sebastjan Domenih, Davor Velikanje, led 5+, 100 m, 2 uri

Slap se nahaja zraven Postmodernizma.

Visoka Ponca, severna stena
VIBRA
1. 2. 2003, Andrej Magajne, Simon Slejko, IV, 5+, X, R, 180 m, 5 ur

Ključ smeri predstavljata prva dva raztežaja, ki potekata preko tankih ledenih sveč.

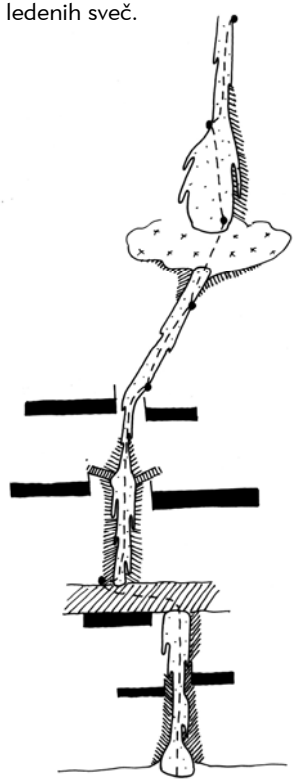

Dolina Dunje
NOVO UPANJE (A NEW HOPE)
23. 2. 2003, Aljaž Anderle, Klemen Premrl, M10+, led 4

Zadlaščica
POČENA PIKAPOLONICA
14. 2. 2003, Aljaž Tratnik, Davor Velikanje, led 6-, 150 m, 4 ure

Slap najdemo ob cesti proti planini Razor.

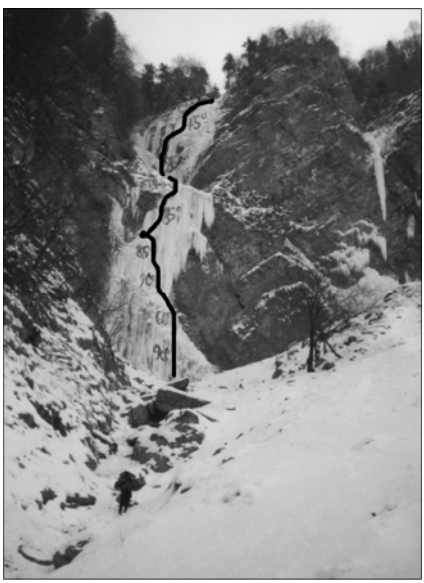

JULIJSKE ALPE
Pomembne ponovitve

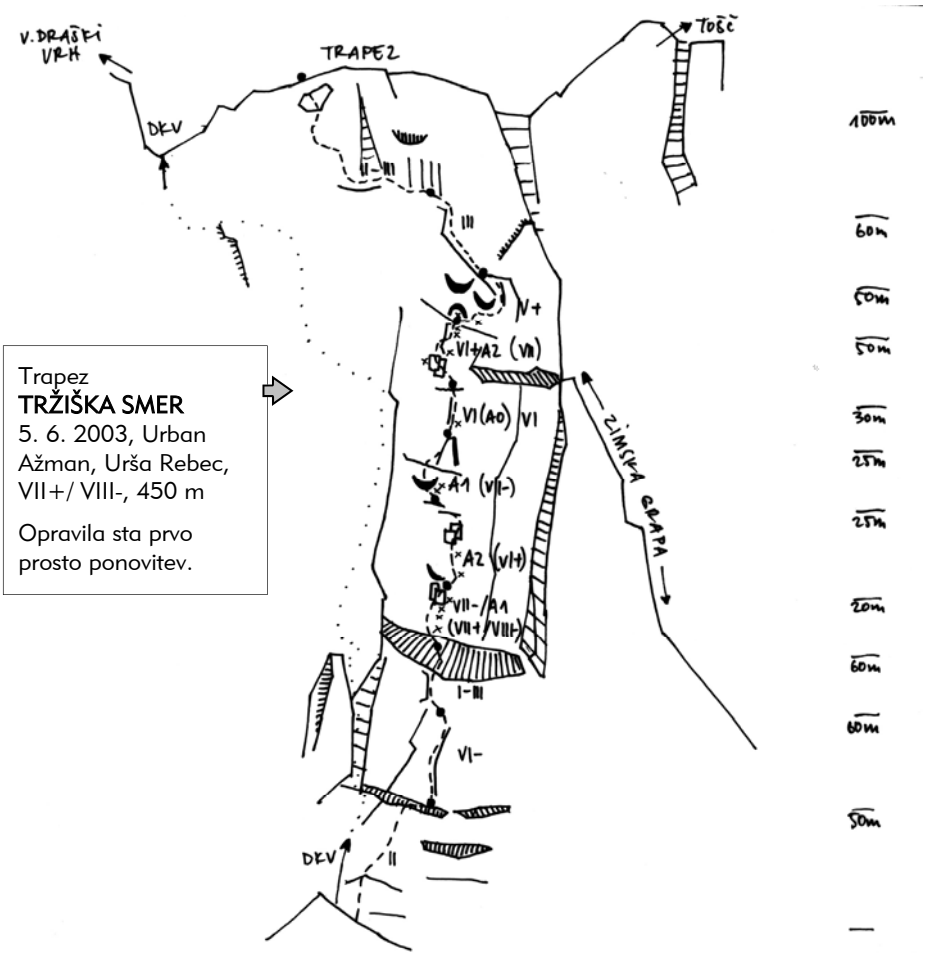

Trapez
TRŽIŠKA SMER
5. 6. 2003, Urban Ažman, Urša Rebec, VII+/ VIII-, 450 m

Opravila sta prvo prosto ponovitev.

Macesnovec
ZAKLETA GRAPA
16. 3. 2003, Borut Kantušer, Štefan Mlinarič, IV, 3, skala VI/ IV, 880 m

Prva prosta ponovitev smeri.

Triglav, severna stena
METROPOLIS
8. 8. 2003, Miha Valič, Matjaž Jeran, VIII/ VII+, 350 m

Prva ponovitev, Miha je smer preplezal prosto na pogled.

Triglav, severna stena
SANJSKI OZEBNIK
8. – 9. 3. 2003, Marko Prezelj, Thomas Faucheur, Manu Pellissier, Francois Savary (FRA), VI, 6+, 1200 m

11. - 12. 3. 2003, Anže in Tine Marenče, VI, 6, A1, 1200 m

Prva prosta ponovitev originalne smeri do vrha Triglava. Marko je tehnične težave ocenil tudi s škotsko oceno 8-. Smer splezana v celoti prosto na pogled, brez paščkov na cepinih. Smer sta kasneje (nekajkrat A0) ponovila tudi Anže in Tine Marenče.

Špik, severna stena
DIREKTNA SMER
10. 3. 2003, Philippe, Antoine, Greg, Laurent (FRA), V+, 900 m

V okviru obiska skupine francoskih alpinistov v Sloveniji, ki ga je organiziral Marko Prezelj, je četverica Francozev za turo v Špiku potrebovala le 17 ur "od avta do avta".

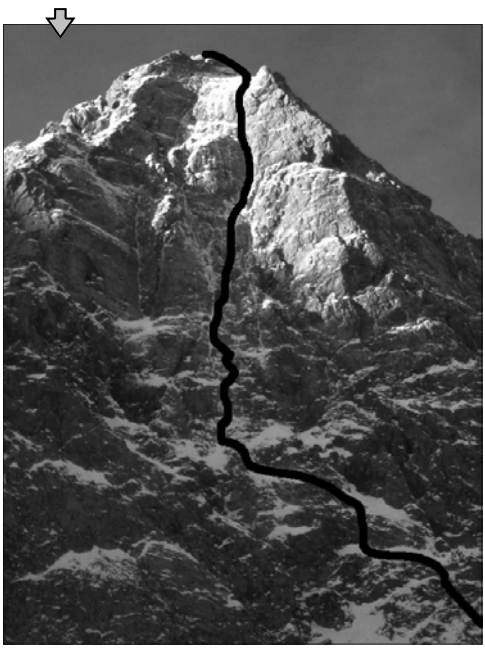

Šite
SMER NORČKOV
7. 6. 2003, Marko Lukić, (Andrej Grmovšek), 8a, 350 m

Prva prosta ponovitev.

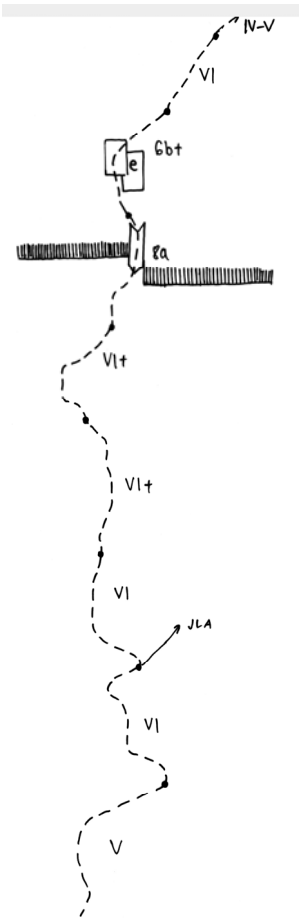

Šite
STEBER ŠIT
9. 8. 2003, Rok Blagus, (Blaž Ortar), VIII-, 500 m

Smer je Rok preplezal prosto z rdečo piko in ves čas v vodstvu.

EVROPA

Hrvaška

Člani AK Ravne Marjan Turšič, Marta Krejan, Peter Mlekuš in Stanko Mihev so konec aprila plezali v bližini Biokovega. V stenah Ercegove gradine in vrha Pod Pločom so preplezali pet prvenstvenih smeri s težavami od III do IV+ in višinami do 400 metrov.
Prvenstvene smeri:

1. Ercegova gradina, Trnova pot, III+, 400 m
2. Pod Pločom, Erazmova smer, III+, 220 m
3. Pod Pločom,Lucijina smer, IV+, 200 m
4. Pod Pločom, Sarina smer, III, 190 m
5. Pod Pločom, Davova smer, IV+, 200 m

Anića Kuk
SPIDER
5. 5. 2003, Marko Lukić, (Andrej Grmovšek), 8a, 300 m, 7 ur

Prvenstvena smer. Plezanje po previsnih ploščah, varovanje s svedrovci na daljši razdalji.

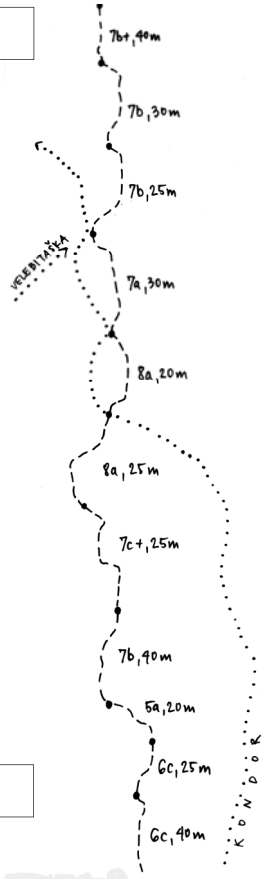

Italija

Gruppo del Bernina, Cima di Caspogio
JUŽNA STENA
8. 8. 2003, Peter Podgornik, Luca Maspes, VI+, 350 m

Prvenstvena smer.

Dolomiti,
Marmolada
SPECCHIO DI SARAH
6. 7. 2003, Marko Lukić, Andrej Grmovšek, 7c, 500 m

Prosta ponovitev, Marko na pogled, Andrej na flash.

Dolomiti,
Velika Cina
CAMILLOTO-PELLISSIER
8. 8. 2003, Marko Lukić, (Jure Niedorfer), 8b, 500 m

Smer poteka v severni steni Velike Cine, desno od Dibonovega raza in temu se v zgornjem delu tudi priključi. Prvi jo je prosto preplezal Mauro Bole-Bubu in raztežaje ocenil s 7a+, 7c, 8b, 8a, 6c, 6c+, 8a+, 7a, 6a, 5c, 4a. Marko si je ogledal prve štiri raztežaje in sestopil. Nekaj dni zatem je te zmogel v prvem poizkusu, naprej pa vse razen šestega na pogled. Marko je ob tem mnenja, da je prvi raztežaj podcenjen, najtežji pa nekoliko precenjen. Bubu je v smeri popravil samo varovališča, med njimi pa ni dodajal novih svedrovcev. To še poveča zahtevnost plezanja, saj je potrebno včasih vpeti tudi do dvajset starih, dvomljivih svedrovcev in klinov.

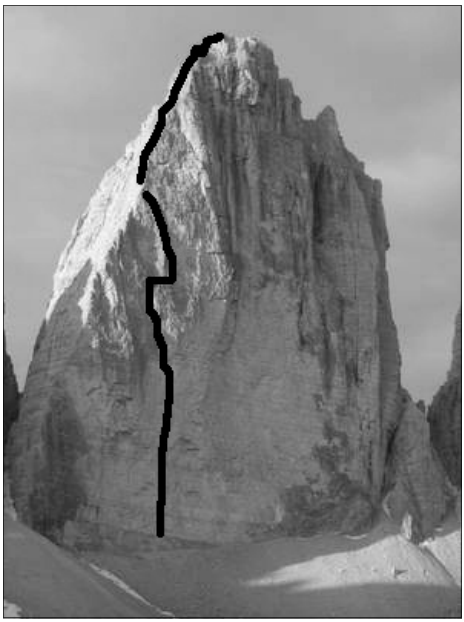

Velika Cina: Smer Camiloto - Pellissier

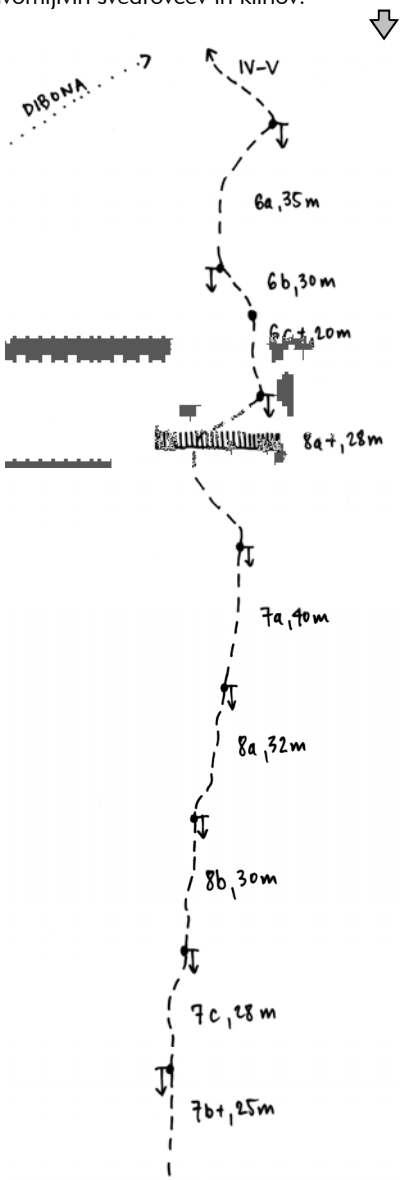

Dolomiti,
Marmolada
SCHWALBENSCHWANZ
7. 7. 2003, Tanja Grmovšek, Mojca Žerjav, VI, 800 m

Dolomiti,
Cima Oveste
AKUT
11. 7. 2003, Marko Lukić, Andrej Grmovšek, 7c, 550 m

Prva prosta ponovitev v enem dnevu. Originalna ocena 8a.

Dolomiti,
Velika Cina
DAS PHANTOM DER ZINNE
13. 7. 2003, Marko Lukić, Andrej Grmovšek, 7c+, 550 m

Prva prosta ponovitev v enem dnevu. Razen najtežjega raztežaja na pogled.

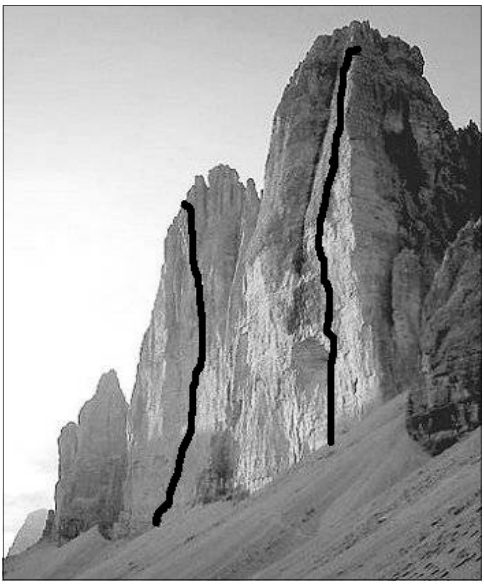

Cima Oveste: Akut (levo) in Velika Cina: Das Phantom der Zinne (desno)

Dolomiti,
Cima Picolissima
ALDO VECCHIO NOBILE
14. 7. 2003, Tomaž Jakofčič, (Rok Blagus), 7c+, obv. 6c+, 220 m

Dolomiti,
Mala Cina
GELBE MAUER
10. 7. 2003, Tomaž Jakofčič, (Jernej Breščak), 7b, obv. 6c, 380 m
Prosta ponovitev na pogled.

Valsavarenche
PYMA
5. 1. 2003, Grega Kresal, M9+

Aosta
Med 26. in 30.11. sta Aljaž Anderle in Klemen Premrl obiskala dolino Aosta in tam preplezala dve kombinirani smeri: Pyma (M9+) in Captain hook (M10). Nato sta se preselila v francoski Chantillon en Dies, kjer sta se udeležila tekmovanja v drytoolingu - FestiDry. Na tekmovanju je Aljaž Anderle zasedel 5. mesto.

Švica

Wendenstock
BATMAN
26. 7. 2003, Marko Lukić, (Andrej Grmovšek), 7b+, 200 m, NP

Bernske Alpe,
Eiger, severna stena
KLASIČNA SMER
20.- 22. 2. 2003, Tina Di Batista, Simon Slejko, VI, 5 M, 1800 m, 27 ur
13.- 14. 3. 2003, Tadej Golob, Grega Lačen, 21 ur
13. – 15. 3. 2003, Tadej Zorman, Matej Flis, 30 ur
21.- 22. 3. 2003, Zoran Radetič, Slavko Rožič, 19 ur

Vališke Alpe
Matterhorn, severna stena
SMER BRATOV SCHMIDT
14. - 15. 3. 2003, Andrej Štremfelj, Jože Šepič in Marija Štremfelj, Marjan Manfreda, VI, 4+ M, 1100 m, 22 ur
22. 3. 2003, Tina Di Batista, Tomaž Jakofčič in Simon Slejko, Uroš Samec, 13 ur

Francija

Zahodne Alpe
Trident du Tacul
LES INTOUCHABLES
22. 7. 2003, Marko Lukić, (Alenka Lukić), 7c+, 250 m, 6 ur, NP

Zahodne Alpe
Les Drus
SEVERNI OZEBNIK
4. 5. 2003, Tadej Zorman, Peter Jeromel, VI, 5, 5c, A1, 900 m, 11 ur

Zahodne Alpe,
Triangle du Tacul
17. 3. 2003, Tomaž Humar, III, 6+ M, 350 m

Tomaž je preplezal prvenstveno smer levo od smeri Gabarrou-Marquise, sestopil je po Voie diagonale.

Zahodne Alpe,
Grandes Jorasses, severna stena
CROZOV STEBER
10. - 11. 2. 2003, Tomaž Jakofčič, Urban Ažman, Uroš Samec, VI, 5 M, skala V+, 1200 m, 15 ur
12. - 13. 3. 2003, Jernej Breščak, Vasja Košuta, 17 ur

Ker so Urban, Tomaž in Uroš smuči pustili pod Jorassi, so dan po sestopu s Crozovega stebra popoldne odšli na Grandes Montets in od tam do koče Argentiere. Naslednji dan sta Urban in Tomaž v devetih urah preplezala smer Jackson (V, 5+, 1000 m) v Les Droites, sestopila proti Grandes Jorasses in odsmučala do Chamonixa, kamor sta prispela ravno ob mraku. Uroš pa je tisti dan sam preplezal Švicarsko v Les Courtes (IV, 3, 800 m) in sestopil po SZ vesinah.

Zahodne Alpe
Grandes Jorasses
WALKERJEV STEBER
2. 8. 2003, Rok Blagus, Samo Krmelj, VII-, 1200 m, 15 ur

Smer je Rok preplezal prosto na pogled. Bivakirala sta na sestopu 200 metrov pod vrhom.

Zahodne Alpe
Mt. Blanc du Tacul
SUPERCOULOIR
17. 1. 2003, Tina Di Batista, Mojca Žerjav, IV, 5+, 500 m

Zahodne Alpe
Aiguille Sans Nom
BRITANSKA SMER
2. 3. 2003, Samo Krmelj, Andrej Magajne, V, 5, 1000 m

V devetih urah sta preplezala smer, preko vrha Aiguille Verte sestopila po Whymperjevem ozebniku in spala na bivaku Couvercle.

Zahodne Alpe,
Les Droites
COLTON-BROOKS
21. 2. 2003, Urban Golob, Simon Slejko, IV, 5 M, 1000 m, 15 ur

Zahodne Alpe
Les Droites
JACKSON
5. 2. 2003, Tina Di Batista, Samo Krmelj, V, 5+, 1000 m, 10 ur
20. 3. 2003, Jure Prezelj, Matej Mošnik, 10 ur
21. 3. 2004, Tomaž Humar, 4 ure

Zahodne Alpe
Grand Pilier d'Angle – Mont Blanc
DIVINE PROVIDENCE
31. 7. - 1. 8. 2003, Marko Lukić, Andrej Grmovšek, 7c, 900 m + 600 m

Druga prosta ponovitev, na pogled.

Smer sta prva preplezala Gabarrou in Marsigny v štirih dneh leta 1984. Alain Ghersen in Terry Renault sta ob eni prvih ponovitev smeri opravila tudi odličen poizkus proste ponovitve. Prosto sta zmogla vse razen raztežaja z oceno 7a+, ki je bil moker. Prvi pravi prosti vzpon je opravila švicarsko francoska naveza leta 2002. Prvih štiristo metrov smer vodi po levo usmerjeni rampi s težavami do 6a. V osrednjem delu stene, Rdečem ščitu, so težave največje in raztežaji se vrstijo: 6b, 7a+, 6b, 7b, 7c, 5+, 6a, 6b, 7b+ in še osem lažjih raztežajev do vrha Grand Pilier d'Angla. Noč sta preživela na polici nad najtežjim raztežajem, naslednji dan pa sta po Peutereyskem grebenu ob 21. uri dosegla vrh Mt. Blanca in sestopila po Normalni smeri.

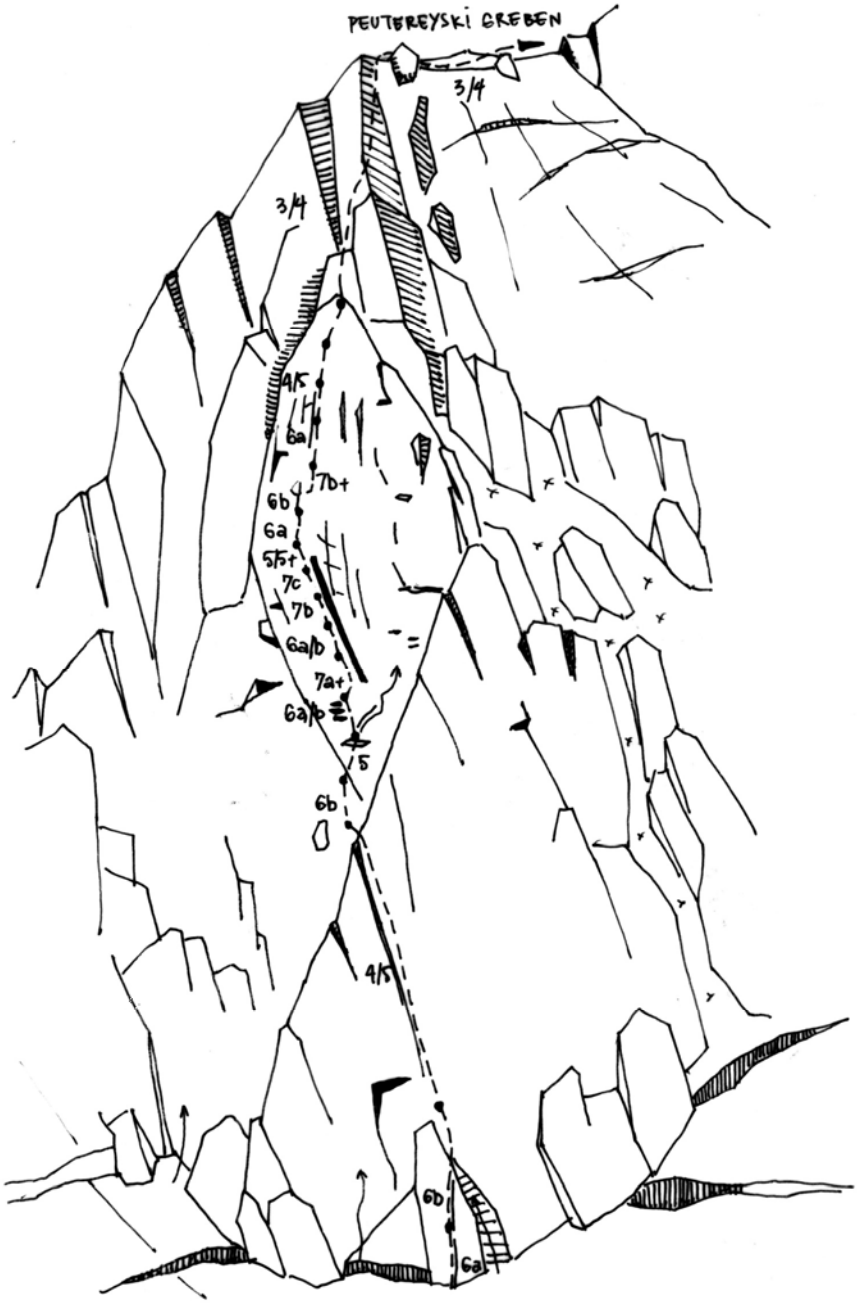
PEUTEREYSKI GREBEN
3/4
3/4
4/5
6a
7b+
6b
6a
5/5+
7c
7b
6a/b
7a+
6a/b
5
6b
4/5
6b
6a

Norveška

Norveška, Rjukan
Člani: Miha in Milena Praprotnik, Tomaž Humar, 15. - 28. 2. 2003

SOLBARTODDY
Miha Praprotnik, Tomaž Humar, led 7, 200 m

LIPTON
Miha Praprotnik, Tomaž Humar, led 7, 200 m

V dolini Rjukan so vsi trije ponovili okrog 20 slapov.
Tomaž Humar in Miha Praprotnik sta opravila dve pomembnejši ponovitvi.
Slap Solbartoddy je na prvo ponovitev čakal od leta 1998. Znan je po tem, da je redko narejen, gre za plezanje po zelo tankem ledu.

Splezala sta tudi slap Lipton, ki je znan zaradi svoje neobičajne rjavo rumene barve. Lokalni plezalci trdijo, da sta opravila šele četrto ali peto ponovitev tega slapu.

Norveška
Člani: Tadej Debevec, Blaž Grapar, Edi Bulič, Jure Cencelj, Alenka Klemenčič, Minca Mramor, Mateja Oblak, Nevenka Predalič, Matic Standeker, Mojca Stritar, Andrej Vrbec in Mateja Pate

Norveška: Setesdal, Romsdalen in Lofoti

6. 7. - 8. 8. 2003

Plezali so na treh področjih. V dolini Setesdal (3 dni), v dolini Romsdalen (10 dni) in v Lofotih (10 dni). Vsak je opravil okoli 15 vzponov. Plezali so smeri težavnosti do VII+. Norveška ponuja zelo lepo plezanje v granitu in gnajsu. V klasičnih smereh se da plezati precej varno (veliko možnosti za varovanje). Varovanje so urejali z metulji in zatiči.

Skandinavija

Marca se je Aljaž Anderle z ekipo Charlet-Moser priključil lokalnim plezalcem. Preplezali so celo vrsto zahtevnih kombinacij (do M9, ob slabem varovanju) ter slapov (do 7) ter tudi nekaj težjih prvenstvenih smeri (do 6+, M8).

SVET
Severna Amerika

Kanada, Skalno gorovje
Monika Kambič Mali, Luke Evans (ZDA)
17. 6. - 11. 7. 2003

Mt. Deltaform (3324 m)
SUPERCOULOIR
25. 6. 2003, IV, 6 M, 1000 m, 10 ur

Snowpatch Spire (3063 m)
WILDFLOWERS
28. 6. 2003, Monika Kambič Mali, Luke Evans, IV, 5.9-5.10a (skala VI+), 350 m, 5 ur

Howser Massif (3398 m), South tower
BECKEY CHOUNARD
30. 6. 2003, Monika Kambič Mali, Luke Evans, V, 5.10a, 760 m, 12 ur

17. 6. Odhod iz Slovenije.
20. 6. Odhod v smeri Bugaboojev.
24. 6. Popoldne se odpravita pod severno steno Mount Deltaform v Banff National Park.
25. 6. Vstopita v smer Supecouloir. Po 900 metrih priplezata do dveh izstopnih skalnih raztežajev. Po petih urah težkega plezanja sta na vrhu stene. Po 150 metrih sta ob 14. uri na vrhu. Sestopala sta po severovzhodnem grebenu in ob dveh zjutraj prišla na ledenik. Kasneje sta izvedela, da Supercouloir ni bil splezan že leta, ker ni bilo pravih razmer.
27. 6. Prestavita se v Bugaboos. Še isti dan v petih urah dostopita do tabora Appleby dome na višini okoli 2500 metrov. Šotor postavita na ploščatih skalah pod ledenikom.
28. 6. Odločita se za plezanje v Snowpatch spire, ker nima preveč dolgega dostopa. V dobri uri sta pod zahodno steno, kjer preplezata smer Windflowers.
29. 6. Vreme je še lepše kot prejšnji dan, bolj toplo in manj vetrovno. Odločita se za veliko klasiko v Bugaboo spire. Smer ni zahtevna, nudi pa enkratno zračno plezanje. Sestopita po južnem grebenu - Bugaboo spire (3176 m), Severovzhodni greben: IV, 5.8, 500 m, 5 ur
30. 6. Tokrat imata v načrtu Howser Tower. Po dobrih dveh urah sta na prelazu, sunki vetra so tako močni, da ju premetavajo. Tu odložita odvečno opremo in se pripravita za smer. Čaka ju še dobra ura do vznožja južnega Howserja. Zadnji raztežaji smeri so polni ledu, zato sta prisiljena delati obvoze. Zadnjih sto metrov gre za lažje plezanje v snegu.
3. 7. Vso noč je po malem snežilo, proti jutru pa se je nekoliko zjasnilo. Stene se zelo hitro posušijo. Odločita se za smer v Snowpatchu - Snowpatch spire (3063 m), Sunshine: IV, 5.10d , A0, 300 m, 6 ur

4. 7 Preplezata še zahodni greben Pigeon spire - Pigeon spire (3124 m), Zahodni greben, II, 5.4
7. 7. Na poti nazaj se ustavita še bližini Missoule v Montani. Splezata še daljšo, 8 raztežajev dolgo smer - Blodgett Creek canyon, Nez Perce spire, Southwest ridge: IV, 5.10, 350 m, 5 ur
10. 7. Odhod domov.

ZDA, Yosemite

Washington Column
THE PROW
17. - 18. 9. 2003, Miha Habjan, Janez Peterlin, VI, 5.6, A2+, 300 m, 2 dni

Half Dome
REGULAR ROUTE
27. - 29. 9. 2003, Miha Habjan, Janez Peterlin, VI, 5.9, A1, 800 m, 3 dni

El Capitan
THE SHIELD
6. – 10. 10. 2003, Miha Habjan, Janez Peterlin, VI, 5.7, A3, 1000 m, 5 dni

Glavni cilj je bilo plezanje v granitnih stenah narodnega parka Yosemite. V času med 10. septembrom in 25. oktobrom sta najprej plezala v Yosemitih, kjer sta preplezala nekaj daljših tehničnih smeri, nato pa obiskala še nekaj plezalnih področij zahodne obale Združenih držav, kjer sta plezala v športno plezalnih področjih.
Kmalu po prihodu v park sta začela plezati v nekaj lažjih prosto preplezljivih smereh. Nato sta vstopila v prvo tehnično smer v steni Washington Column – The Prow. Smer sta si izbrala predvsem kot nekakšno testno smer za kasnejše daljše. Smer sta preplezala v dveh dneh.
Po tem vzponu sta se odpravila v steno Half Doma. Prvi dan sta prišla pod steno in splezala prve tri raztežaje znane klasične smeri Regular Route, se spustila pod steno in prespala. Naslednji dan sta z vso opremo vstopila v steno ter jo v treh dneh preplezala. Nekaj lažjih raztežajev sta preplezala prosto, večino pa tehnično. Plezala sta brez prenosne postelje, saj so v steni police, kjer se lahko prespi.
Po dveh smereh sta se lotila stene El Capitana. V tisoč metrov visoki steni sta si izbrala smer The Shield. Smer je danes ocenjena z A3 in ima 30 raztežajev. Z dvema transportnima vrečama, kjer sta imela vso opremo s hrano in vodo za šest dni ter prenosno posteljo, sta se prvi dan po pritrjenih vrveh povzpela do Mamutovih teras. Tam sta pustila opremo in se vrnila pod steno. Naslednji dan sta počivala, nato pa se povzpela do opreme in v petih dneh preplezala smer. Prvo noč sta prespala na Sivih policah (Grey Ledges), drugo noč na prenosni postelji nad streho (Shield Roof), tretjo noč spet na prenosni postelji pod Trojno počjo (Triple Cracks), zadnjo noč pa na Kurjih policah (Chickenhead Ledge). Na vrhu El Capitana sta prespala, nato pa se naslednji dan spustila v dolino.

ZDA, Yosemite

Člana: Matjaž Jeran, Miha Valič

El Capitan
FREE RIDER
Oktober 2003, Miha Valič, 7c/c+, 1200 m

Half Dome
REGULAR N FACE ROUTE
September 2003, Miha Valič, 7b, 700m

28. 8. sta se iz San Francisca odpravila v Yosemitsko dolino, kjer sta 45 dni bivala v Campu 4 in imela 30 plezalnih dni. Hitro sta spoznala ameriški stil plezanja in kmalu po prihodu začela plezati zahtevne poči.
Cilj je bil preplezati smer Free Rider. Za prost vzpon sta potrebovala pet dni, ki sta jih preživela v steni. Smer sta v celoti preplezala prosto. Verjetno sta opravila osmo prosto ponovitev smeri.
Kot pripravo na vzpon sta splezala Rostrum, (5.11c, 300 m, oba NP), Astroman (5.11c, 300 m, Jeran prosto NP), Half Dome (5.12b, 700 m, Separate reality 5.11d, in mnogo lažjih.
21. 10. sta se vrnila domov.

18. 9. - 3. 11. 2003
Člana: Matevž Kunšič, Urša Rebec
Cilj: prosto preplezati steno El Capitana

El Capitan
FREE RIDER
Oktober 2003, Matevž Kunšič, (Urša Rebec), 7c/ c+, 1200 m

V petih dneh sta preplezala smer Free Rider, in s tem dosegla cilj odprave. Kunšič je smer preplezal prosto. V času navajanja na granit pa sta preplezala yosemitske klasike v stenah Rostruma, Half Doma in Washington Columna.

JUŽNA AMERIKA

Peru

Cordillera Huayuash

Yerupaja, SZ stena

BREZPOGOJNA NOROST

27. - 29. 7. 2003, Matej Mejovšek, Matevž Kramer, Tadej Zorman, VI, 6, 5c, 1800 m

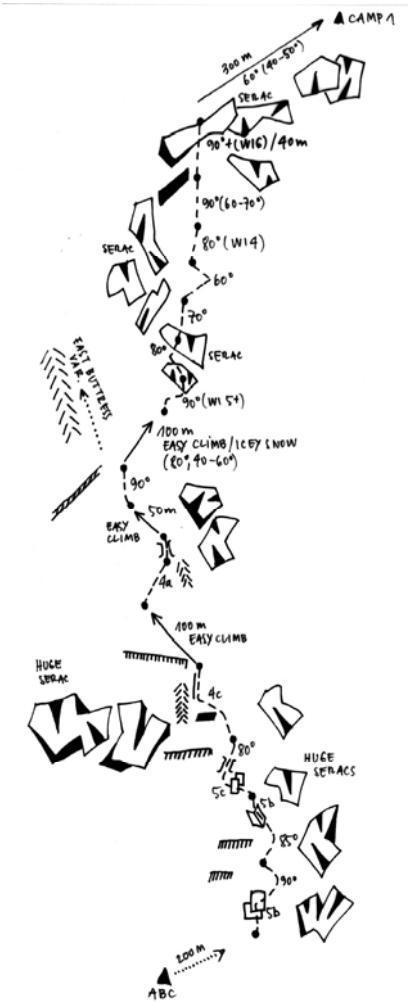

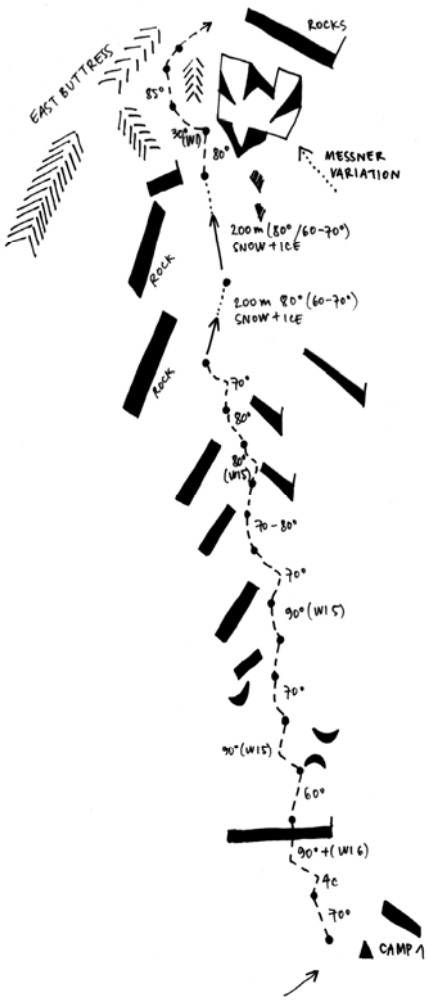

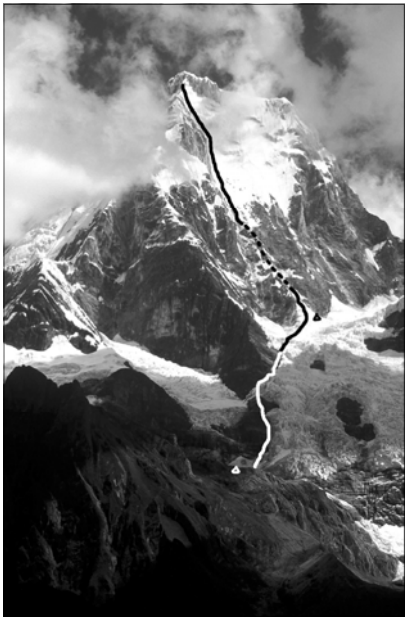

Nevarno in težko smer so na višini 6650 metrov priključili na Italijanski greben. Vrha niso dosegli. 15 - 20 let pred njimi sta bila v mnogo boljših razmerah v podobni liniji že opravljena dva vzpona, zato verjetno smeri ne moremo šteti za prvenstveno.

Smer Brezpogojna norost

Stena Yerupaje je samevala vse od leta 1977, ko sta drugo novo smer tam preplezala Marjan Manfreda in Janez Dovžan. Stena se je v 25 letih močno spremenila. Od strme snežne vesine so ostali le snežni žlebovi, skale in seraki.
Mejovšku in Kramerju se je pridružil še Tadej Zorman in skupaj so si na koti 4800 uredili depo z opremo in hrano. Po nekajdnevnem opazovanju razmer v steni so preko nevarnega ledenika in ledenega slapu dosegli srednji del, kjer so morali preplezati velike ledne odlome. Bivak so si uredili na velikem platoju na višini 5500 metrov. Vzpon so naslednje jutro nadaljevali po največjem ozebniku v levem delu stene. Težave so dosegle šesto stopnjo v skali in ledu. Proti vrhu so težave popustile, zato pa se je vreme začelo kvariti. Zvečer so po šestindvajsetih urah plezanja priplezali do stika z Italijansko smerjo petdeset višinskih metrov pod vršnim grebenom in zaradi poslabšanja vremena začeli sestopati po smeri vzpona. Po dvanajstih urah sestopa so dosegli depo ob vznožju stene. Mejovšek, Zorman in Kramer so s smerjo Brezpogojna norost zarisali tretjo, verjetno najtežjo linijo v steni, ki je bila prvič preplezana leta 1968.

Cordillera Blanca

Ranrapalca (6124 m)

VZHODNA SMER

10. 7. 2003, Matej Mejovšek, Neda Podergajs, Anton Jamnik, IV, M5, 700 m, 5 ur

Plezalnega dela smeri je bilo 250 metrov.

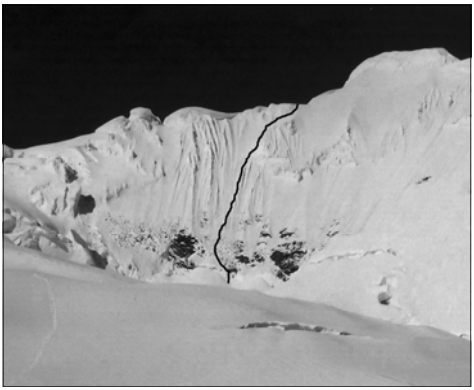

Cordillera Blanca
Tocllaraju (6034 m), zahodna stena
MGLA
1. 7. 2003, Mitja Gleščič, Jernej Arčon, IV, 4, 400 m, 4 ure

Prvenstvena smer se konča na grebenu 150 metrov pod vhom.

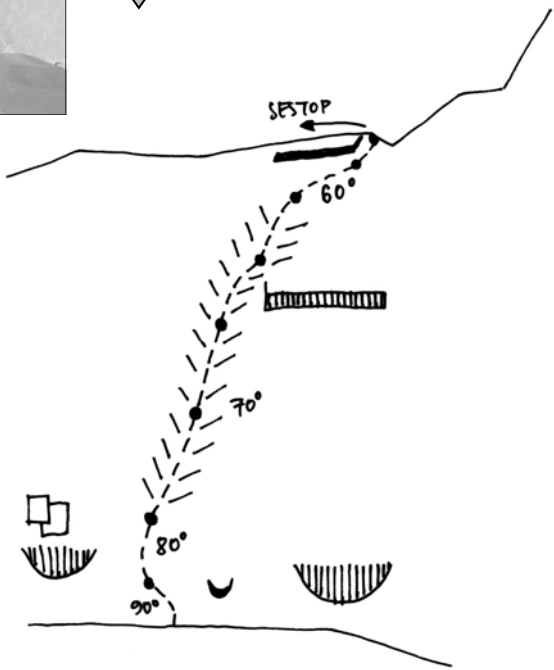

Cordillera Blanca
Ranrapalca, severna stena
AMERIŠKA SMER
4. 4. 2003, Mitja Gleščič, Jernej Arčon, IV, 4, 900 m, 7 ur

Cordillera Blanca
Chopicalqui, SZ stena
STRAH IN SREČA – PREČENJE GREBENA
9. -11. 7. 2003, Tadej Zorman, Jernej Arčon, V, 4, 1100 m+ 900 m, 17 ur

Opravila sta prvo ponovitev smeri Strah in sreča in nadaljevala po grebenu do vrha.

Cordilliera Blanca
Chorup (5439 m)
DIREKTNA SMER
5. 7. 2003, Tadej Zorman, Peter Jeromel, V, 5, 500 m, 8 ur

Cordillera Blanca

Člana: Uroš Samec, Simon Slejko
19. 6. - 16.7. 2003
Cilj: Santa Cruz, zahodna stena

Artesonraju (6025 m), JZ stena
ARS NOVA
6. 7. 2003, Simon Slejko, V, 4+, 800 m

Opravila sta dve aklimatizacijski turi, na Pastoruri (22. 6., 5200 m) in na Chopicalqui (27. 6., do 6200 m) in se potem odpravila proti predvidenemu glavnemu cilju, dolini Yuracocche in Santa Cruzu.
Za prenos opreme pod steno sta najela dva nosača in se v dveh dnevih povzpela do baznega tabora (4800 m). Ker je že prvo popoldne po prihodu v bazo pričelo snežiti, pa tudi razmere v steni Santa Cruza niso bile najboljše (vprašljiv prehod preko krajne zevi, precej skale v spodnjem delu) sta spremenila načrte in se odločila za še nepreplezano južno steno vrha Santa Cruz Norte.
Snežilo je še naslednji dan in ker so se iz vseh sten nad jezerom vsipali pršni plazovi, sta tretji dan bivanja v bazi in po dveh poskusih dostopa pod Norte pospravila opremo in se odpravila v dolino.
Sledilo je nekaj dni počitka v Huarazu, nato pa se je Simon odpravil še na zadnji poizkus. Za cilj si je izbral Artesonraju (6025 m) in njegovo jugozahodno, v desnem delu še nepreplezano, ledno steno. Popoldne in zvečer se je ob sneženju povzpel pod steno, ob pol sedmih začel plezati in bil ob enajstih zvečer na vrhu. Sestopil je po isti smeri in se vmes 30 metrov spustil po vrvi. Pod steno je bil ob enih zjutraj.
Osmega julija sta se odpeljala proti Limi.

Argentina

Aconcagua (6960 m)

MOBITELOVA LASTOVKA – JOHANOVA SMER
17. - 22. 12. 2003, Tomaž Humar, Aleš Koželj, M5-M6, skala VI+, A2/ IV-V+, 2500 m

Prvenstvena smer, alpski stil

Iz Ljubljane sta odšla 26. novembra. Hrano in dovoljenja sta si priskrbela v Mendozi, kjer sta si tudi izposodila vso potrebno opremo za vzpon. Od tod sta nadaljevala pot v Punta del Inca, izhodiščno točko za vstop v južno steno Aconcague, kjer sta najela mule. Brez vodiča sta nadaljevala pot do Plaza Francia na višini 4200 metrov, kjer sta postavila bazni tabor. Sledilo je štirinajst dni vetrovnega in nevihtnega vremena. V tem času sta za aklimatizacijo preplezala ledenik na Aconcagui in štiri dneve preživela na bližnji gori Mirador na višini 5600 metrov.

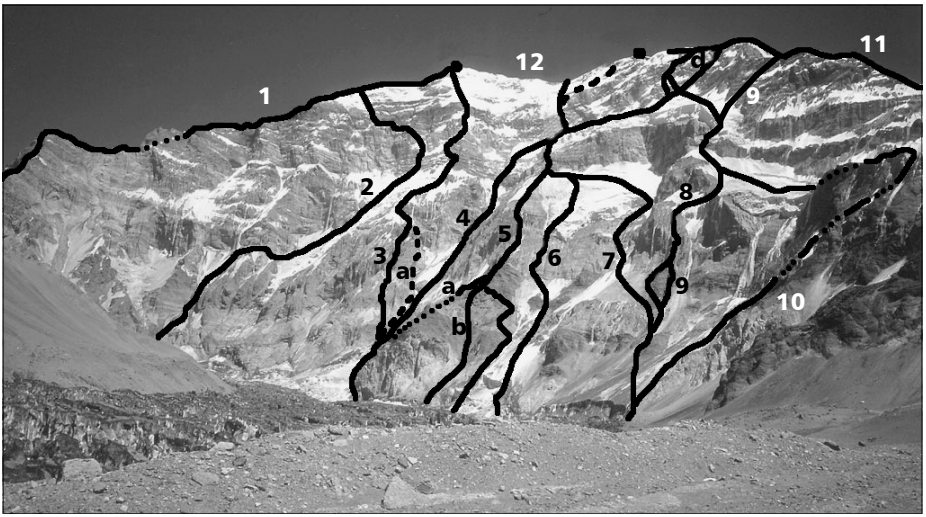

Aconcagua - levo južni (6930 m) in desno glavni (6962 m) vrh.
1: Sončna linija, po jugozahodnem grebenu: Slavko Svetičič in Milan Romih, 1988
2: Johanova smer - Mobitelova lastovka: Tomaž Humar in Aleš Koželj, 2003
3: Slovenska smer, južni steber: Ivan Rejc, Zlatko Gantar ter brata Pavel in Peter Podgornik, 1982
3a: Poljska vstopna varianta Slovenske smeri: Leszek Cichy in Ryszard Kolakowski,1987
4: Centralni ozebnik: Tsuneo Hasegava, avgust 1981, solo zimska
5: Francoska smer, prva v steni: Dagory, Poulet, Denis, Paragot, Lesueur in Berardini, 1954
5a: Slovenska vstopna varianta Francoske: Milan Černilogar, Igor Škamperle, Bogdan Biščak in Slavko Svetičič, 1982
5b: Messnerjeva vstopna in izstopna varianta Francoske: Reinhold Messner, 1974
5c: Argentinska izstopna varianta Messnerjeve iztopne: Gustavo in Danijel Pizarro, 1992
5d: Japonska izstopna varianta Francoske: Masayoshi Jamamoto in Hironobu Kamuro, 1981
6: Ruleta: Slavko Svetičič in Milan Romih, 1988
7: Centralna smer: Jose Luis Fonrouge in Schõnberger, 1966
8: Francoska direktna smer: Chassagne, Raveneau, Dufour in Vallet, 1985
9: Slovenska kombinacija s prvenstvenim izstopom: Dani Tič in Milan Romih, 1986
10: Argentinska smer: Omar Pellegrini in Jorge Aikes, 1966
11: Jugovzhodni greben: Rocker, Horak in Salise, 1966
12: Greben gvanakov

16. decembra se je vreme zjasnilo. Humar in Koželj sta se premaknila do tabora ABC na višini 4400 metrov, od koder sta se naslednji dan spustila do vznožja ledenika na višini 4250 metrov. V steno sta vstopila 17. 12. popoldne. V vstopnem ozebniku ju je zasulo kamenje, ki je Humarja zadelo v ramena, a razen modric ni utrpel hujših poškodb. Vstopnemu slapu je sledil ozebnik črnega ledu, nato 200 metrov prečenja desno čez zmrznjeno prst, od koder sta se spustila petdeset metrov v predel serakov. Prek ledeniških razpok in serakov sta nato splezala do višine 5300 metrov, kjer sta ob slapu skopala polico in postavila prvi bivak.
18. decembra sta vzpon nadaljevala in prišla do ozebnika med seraki in skalo. Ta del je bil zaradi padajočega kamenja, ledu in vode najnevarnejši v celotni smeri. Smer se je

preko kombinacije ledu in skale nadaljevala do ledeniških razpok na višini 5700 metrov. V eni od njih sta skopala polico in postavila drugi bivak.
19. decembra sta vzpon nadaljevala čez 150 metrov visok in mestoma rahlo previsen slap. Ob poslabšanju vremena sta v snežnem metežu prešla slap in si po treh raztežajih v led skopala bivak 3 na višini 6100 metrov. Ponoči sta bila izpostavljena hudemu mrazu, zaradi katerega je Aleš utrpel omrzline na nogah in rokah.
20. decembra sta smer nadaljevala v skalno zaporo, ki ji je sledila prečnica nekaj sto metrov v levo. Čez krušljiv skalnat steber sta čez napihan sneg, ki je pokrival strme ledene plošče, prečila 300 metrov do dna »Lastovke«. Tam sta našla napihan sneg, prilepljen na skalo, ki je tvoril 15 metrov visok steber. Povzpela sta se na vrh stebra in si na višini 6300 metrov na cepinih, zabitih v prhko skalo, uredila bivak.
21. decembra sta se najprej spustila nazaj na dno stebra, od koder sta nadaljevala smer čez tehnično najtežji del stene, ki je tvoril drugi del "Lastovke". Sestavljalo ga je 120 metrov previsne skalne stopnje. V tem delu sta nahrbtnike vlekla za seboj. Skalni stopnji je sledil luknjast in črn led. Do vrha stene ju je čakalo še 200 metrov kombiniranega sveta. Na vrhu stene sta zaključila smer in jo priključila na Sončno linijo (Slavko Svetičič, '88). Na višini 6750 metrov sta petič bivakirala.
22. decembra sta okoli 12.30 odšla proti južnemu vrhu (6930 m), kjer se zaključi Slovenska smer iz leta 1982. Dosegla sta ga ob treh. Dve uri kasneje sta stala na glavnem vrhu, kjer sta ostala eno uro. Po normalni smeri na severni strani gore sta se spustila v Plaza del Mulas na višini 4300 metrov, ki sta ga dosegla po dveh urah in pol.

23. decembra sta se s konji odpravila okoli hriba. Bazo Plaza Francia sta dosegla ob šestih popoldne. Naslednji dan sta pospravila bazo in ABC. V naslednjih dneh sta se preko Mendoze, Santiaga in Sao Paola vrnila v Evropo. V Ljubljano sta prispela 28. decembra.

Bolivija

Bolivija, Condoriri

Janchullani (5390 m), južna stena
DIRECTA SUEGRA
19. 6. 2003, Andrej Pečjak, Branko Ivanek,
skala IV-, sneg do 70 st., 350 m, 3 ure

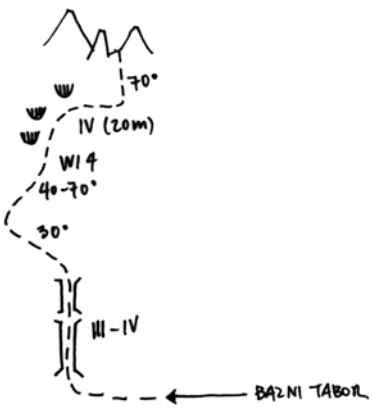

Ilusion (5330 m), vzhodna stena
ILUSION CONHELADA
14. 6. 2003, Andrej Pečjak, Branko Ivanek, led 6, skala III, 30- 70 st., 400 m, 4 ure

"Ilusion congelada", Skupina Condoriri, Cordillera Real, Bolivija

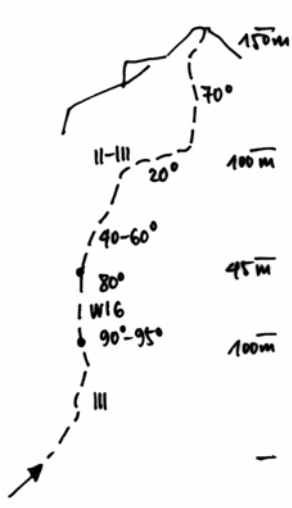

Patagonija

Torres del Paine
MONZINO
14.12. 2003, Miha in Milena Praprotnik, Igor Puhan in Rok Šisernik, VII-/ IV+, 500 m

Zaradi neverjetno slabega vremena sta se Miha in Milena odločila, da poskusita splezati vsaj na Torre Nord. Isti cilj sta si izbrala tudi Igor Puhan in Rok Šisernik. Sredi noči so odšli proti ozebniku. Snega je bilo precej manj kot prejšnje leto, zato so že v ozebniku varovali štiri kombinirane raztežaje. Po dveh raztežajih s sedla sta Miha in Milena zašla preveč desno in preplezala pet raztežajev posneženih petic. Najbrž sta preplezala težjo varianto smeri Monzino. Pod vrhom sta se spet priključila originalni smeri. Ko so prišli na vrh, se je vreme malo izboljšalo in skupaj so sestopili v ozebnik. V bazo so prišli po 22 urah.

Fitz Roy
Člana: Zoran Radetič, Peter Sekavčnik
15. 1. - 15. 2. 2003

Pod Fitz Royem sta bila od 15. januarja do 15. februarja. Želela sta preplezati Francosko-argentinsko smer, vendar dlje kot do Passa Superior nista prišla. Poizkusila sta trikrat.

AZIJA

Himalaja

Indija
Satopanth (7075 m)

Slovensko-mongolska odprava
Člani: vodja Jernej Bevk, Samo Krmelj, Tine Cuder, Rok Blagus, Moka in Gamba (MON)

KLASIČNA SMER
4. 10. 2003, Tine Cuder, Rok Blagus, Samo Krmelj

10. 9. New Delhi
19. 9. Zgodaj zjutraj zapustijo Delhi in se odpeljejo mimo Rishikashija v Utarkashi, kjer prespijo.
20. 9. Gangotri
21. 9. Pohod iz Gangotrija v Bhojlaso. Rok in Jernej ponoči zbolita.
22. 9. Rok bo prišel dan za ostalimi, ostali se v pet urnem pohodu dvignejo do baze za Baghiratije (4200 m).
24. 9. Baza na 4900 m. Urejajo bazo in pospravljajo opremo. Za naslednji dan načrtujejo postavitev ABC.
25. 9. Vreme je jasno, del opreme odnesejo do ABC na višini 5230 metrov. Za pot v eno smer porabijo pet ur, nazaj so v dveh.
26. 9. Počitek v bazi.
27. 9. Pohod v ABC. Gamba ostane v bazi zaradi težav s srcem. Moka pride tik pred nočjo za njimi v postavljen tabor.
28. 9. Aklimatizirajo se v smeri višinskega tabora, s seboj vzamejo nekaj hrane in plina.
29. 9. Postavijo višinski tabor na višini 5970 metrov in prespijo v njem.
30. 9. Pred vrnitvijo v bazo se povzpnejo še kakšnih 200 metrov višje do začetka grebena. Popoldne so v bazi.
1. - 2. 10. Počitek v bazi.
3. 10. Zjutraj se iz baze odpravijo na višinski tabor.
4. 10. Nekaj čez drugo uro ponoči se odpravijo. Greben jih preseneti s strmino, predvsem pa s količino snega. Ko se začne daniti, so proti koncu grebena. Ob enajstih so na vrhu, razen zadnjih sto metrov so celo pot gazili. Čez slabo uro so se začeli vračati, dvesto metrov pod vrhom so srečali mongolskega alpinista, ki je padel po pobočju. Vsi skupaj se vrnejo v višinski tabor. Prespijo v višinskem taboru.
5. 10. Pospravijo tabor 1 in ABC ter se vrnejo v bazo.
6. 10. Zjutraj se iz baze odpravijo v Bhojlaso.
7. 10. Bhojlasa- Gangotri - Utarkashi.
10. 10. Delhi
12. 10. Delhi - Ljubljana

Nepal,

Manaslu

Cilj: Manaslu, Klasična smer

Člani: Aco Pepevnik; vodja, Milan Romih, Dušan Debelak, Viktor Mlinar, Dani Tič, Blaž Navršnik, Aritza Monasterio (Peru), Darko Berljak (HRV)

27. 3. Brnik – KTM
2. 4.- 11. 4. KTM – Arughat – Kargyu Choling Gompa
12. 4. Prispeli so v bazni tabor, ki so ga postavili nekoliko nižje od načrtovanega. Zaradi obilice novega snega je tabor na ledeniku na višini 4700 metrov. Vsak dan je padlo 15 cm novega snega, tako da ga imajo v bazi prek dva metra.
15. 4. Viki in Dušan sta s še tremi šerpami postavila tabor 1 na višini 5650 metrov. V taboru sta tudi prespala. Zjutraj sta odsmučala do baznega tabora.
18. 4. so v tabor 1 na višini 5600 metrov odšli Dani, Blaž in Aritza. V taboru so prespali in se vrnili v bazni tabor. Vreme se je izboljšalo. Tudi veter se je umiril.
25. 4. Aco, Milan in dve Šerpi so prigazili do sedla in na višini 6800 metrov postavili šotor. Druga skupina je medtem postavila šotor v taboru 2 na višini 6300 metrov.
27. 4. Iz tabora 3 (6800 m) do baznega tabora so smučali Aco in Milan ter Blaž. Dani je smučal iz T1 do BT. Najvišje na gori sta Dušan in Viki in v T2. Zapadlo je še nekaj novega snega.
29. 4. - 4. 5. Sneži
6. 5. S smučmi sta v T1 odšla Viki in Duš. Tam ni bilo videti nobenega šotora. Po dolgem iskanju sta locirala položaj njihovega šotora in po nekajurnem kopanju osvobodila tretjino velikega šotora, ki ga je prekrivalo dva in pol metra snega. Pot naprej proti višjim taborom je bila praktično nemogoča.
8. 5. V dveh dneh napovedanega dobrega vremena je v T1 zapadlo več kot meter novega snega. Zaradi prevelikih količin snega in velike nevarnosti plazov, so se odločili, da odpravo prekinejo. V naslednjih dneh so poskušali evakuirati T1, do višje ležečih taborov pa je bilo nemogoče priti.
10. 5. Odhod z baze
17. 5. KTM
23. 5. KTM – Brnik

Manaslu

Polish International Manaslu Expedition
Člani: Barbara Drnovšek, vodja Piotr Pustelnik, Jozef Gozdzik, Krzysztof Tarasewicz, Anna Czerwinska in Dariusz Zaluski (vsi Poljska), Gia Tortladze (Gruzija)
Cilj: Manaslu, Klasična smer

3. 4. - 23. 5. 2003
Barbara Drnovšek je z poljsko odpravo poskušala osvojiti Manaslu po Normalni smeri. Zaradi slabega vremena in stalnega sneženja jim ni uspelo osvojiti vrha.

Tibet,
Šiša Pangma

Člani: Urban Golob (vodja), Franc Oderlap, Marjan Kovač, Nejc Breščak, Matej Kovačič, Tomaž Klinar, zdravnik

Cilj: Južna stena Šiša Pangme, nova smer v osrednjem stebru ali ponovitev ene izmed smeri v alpskem slogu.

18. 9.	Odhod z Brnika
20. - 23. 9.	Katmandu, urejanje formalnosti, nakup hrane in opreme.
24. 9.	KTM - prečkanje meje, Zhangmu
25. 9.	Zhangmu - Nyalam
26. - 27. 9.	Nyalam. Podaljšajo bivanje v mestu, ker ni na voljo dovolj jakov. Aklimatizacija do 5000 metrov.
28. - 29. 9.	Dostop do baze na višini 5200 metrov v večinoma slabem vremenu.
30. 9. - 1. 10.	Urejanje baze.
2. 10.	Aklimatizacija na 6025 m visoki kopast vrh nad bazo.
4. 10.	Postavitev ABC na 5570 m pod J steno Šiša pangme. Prespijo, Urban in zdravnik se vrneta, drugi še enkrat prespijo na »Castle campu«, 6000 m visoko.
6. -10. 10.	Počitek v bazi, nato trije dnevi slabega vremena. Gostijo štiri Francoze, ki so zaradi smrti dveh tovarišev zaključili odpravo.
11. 10.	Aklimatizacija; odhod v ABC.
12. 10	Aklimatizacija; Nejc in Matej se po Britanski smeri vzpneta do višine 6600 metrov in tam prespita, Marjan in Franc od tam še isto noč sestopita pod steno, ker si zaradi slabih razmer nista mogla izkopati police. Vreme lepo.
15. - 18. 10.	Počitek v bazi. Krajše poslabšanje vremena.
19. 10.	Nejc, Matej in Marjan gredo pod steno, kjer zaradi vetra komaj prebijejo noč. Sunki so tako močni, da ne morejo normalno stati in hoditi naokoli. Urban in Tomaž se povzpneta na Ledeni zob (6200m).
20. 10.	Pod steno vztrajajo, a se popoldne vrnejo, ker napoved obljublja večje poslabšanje vremena čez dva dneva. Zaradi močnega vetra komaj podrejo šotore.
22. 10.	Franc in Urban podreta ABC in prineseta šotore v bazo. Močan veter v bazi zlomi aluminijaste palice jedilnega šotora.
23. 10.	Podrejo bazo, zvečer so v Nyalamu.
25. 10.	Nyalam - Zhangmu. Vseskozi slabo vreme.
26. - 28. 10.	Katmandu
29. - 30. 10.	V ločenih skupinah se vrnejo v Ljubljano.

KARAKORUM

Pakistan

Mašebrum
Člani: Marko Prezelj, Matic Jošt, Steve House (ZDA)
18. 5. - 24. 7. 2003
Cilj: Severni steber Mašebruma (7821 m)

Biarchedi Peak (6781 m)
SMER NA KOTO 5880
2. 6. 2003, Marko Prezelj, Matic Jošt, Steve House, IV, 3, 1000 m
Vzpon je bil opravljen v alpskem stilu.

Biarchedi Peak (6781 m)
30. 6. - 3. 7. 2003, Marko Prezelj, Matic Jošt, Steve House, V, 2-3, 2200 m

Najverjetneje so opravili drugi pristop na ta vrh. Po zbranih podatkih sta prvi pristop opravila leta 1984 Španca J. Antonio Martínez Novas in Joaquín Carril.

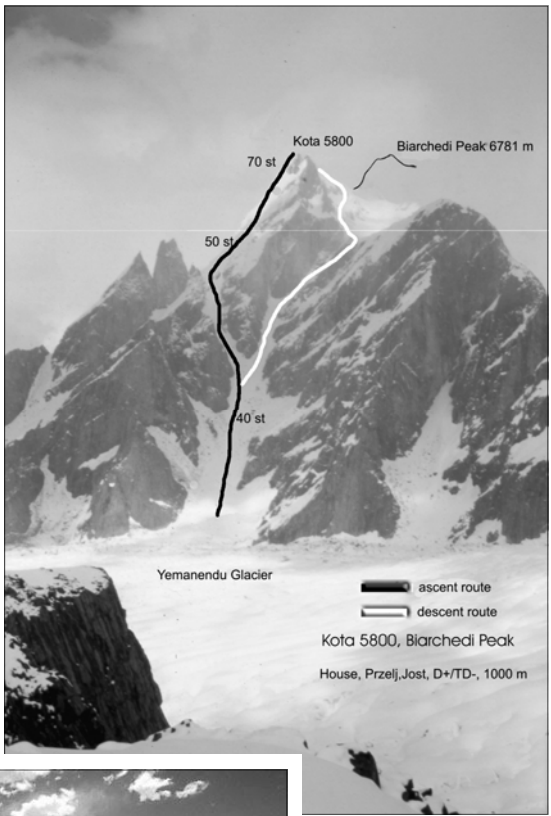

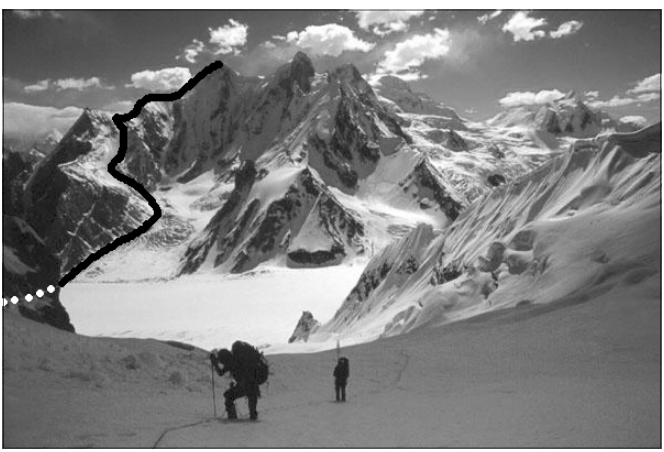

18. 5. Brnik – München – Dubaj – Islamabad.
19. 5. Jutranji prihod v Islamabad.
20. 5. Let v Skardu. Pakiranje, nakupovanje.
22. 5. Osemurna vožnja z džipi do Askol. Tu se utaborijo in najamejo nosače za transport hrane in opreme do baznega tabora.
23. 5. Askole - Jola Bridge (3100 m).
24. 5. Jola Bridge - Paiu (3400 m).
25. 5. Običajen dan počitka na Paiju, saj si nosači pripravljajo hrano za naslednje. Steve, Marko in Matic izkoristijo dan za aklimatizacijski vzpon na pobočjih Paiu Peaka. Povzpnejo se do višine 4000 metrov.
26. 5. Nadaljevanje po ledeniku Baltoro do Urdukasa (4100 m).
27. 5. Z ledenika Baltoro zavijejo na ledenik Mandu in tam na 4200 metrih postavijo bazni tabor. Zadnji del poti so gazili do kolen.
28. 5. Urejanje in postavljanje baznega tabora.
29. 5. Urejanje baze in popoldanski aklimatizacijski izlet na greben, ki ločuje ledenika Mandu in Yemanendu. Matic se povzpne na koto 4500 m, Marko in Steve pa si izbereta nekoliko višjo (4992 m). Ko splezata na vrh, se skoraj pripeti tragedija, saj se celotno pobočje neposredno pod njima splazi. Vreme slabo.
31. 5. Ogledna tura v zatrep ledenika Mandu pod severozahodno steno, ki si jo dodobra ogledajo. Spodnji del stene je poln aktivnih serakov in zaman poizkušajo odkriti kolikor toliko varno linijo za vzpon.
1. 6. Počitek v bazi. Vreme slabo.
2. 6. Ob dveh ponoči odidejo z baze. Prečkajo greben in se spustijo na ledenik Yemanendu. Prečijo ledenik in se začnejo vzpenjati po zahodnih in severnih pobočjih kote 5880 proti Biarchedi Peaku (6781 m). Do noči jim uspe izplezati na izrazit greben neposredno vzhodno od kote, kjer postavijo šotor in prespijo. Plezanje je po težavah spominjalo na Avstrijsko v Les Courtes.
3. 6. Za nadaljevanje proti Biarchediju se je potrebno najprej nekoliko spustiti nato pa po grebenu in snežnih vesinah nadaljevati do vrha. Snežne razmere so zelo slabe in nevarne (plazovi), zato še enkrat prespijo na istem mestu. Vreme lepo.
4. 6. Vreme se ponoči poslabša, začne snežiti. Ker tudi zjutraj ni izboljšanja, se odločijo za takojšen sestop. Sestopijo po južnih pobočjih na ledenik Yemanendu. V močnem sneženju popoldan pridejo v bazo.
5.-. 7. 6. Počitek v bazi. Vreme se boljša.
8. 6. Ob dveh zjutraj odidejo in baze. Zopet prečkajo greben, se spustijo na ledenik Yemanendu in se začnejo vzpenjati po Japonski smeri v severozahodni steni Masherbruma. Na približno 5500 metrih jih na grebenu preseneti manjši plaz. Steve in Matic nekako uideta (glavnina plazu ju zaobide), Marka, ki je bil nekoliko nižje, pa odnese 80 metrov. Na srečo je brez poškodb, izgubijo le en snežni klin, ostalo opremo pa jim uspe najti. Nadaljujejo z vzponom in nekoliko višje (5700 m) postavijo šotor in tam prespijo.
9. 6. Ponoči začne snežiti in ker zjutraj še vedno močno sneži, začnejo sestopati. Pustijo šotor in v njem hrano ter nekaj opreme. Nekajkrat srečno uidejo plazovom in do večera premočeni dosežejo bazo.

10. - 13. 6. Počitek v bazi. Vreme slabo.

14. 6. Počitek v bazi. Lepo vreme.

15. 6. Zgodnji odhod iz baze ter do šotora v Japonski smeri. Ker imajo nekaj opreme že na hribu, so kar tri ure hitrejši kot zadnjič. Popoldan brez nahrbtnikov poizkušajo gaziti nadaljevanje smeri in najti prehod med seraki in opastmi. Z veliko sreče brez posledic preživijo snežni plaz, ki ga sproži prvi v navezi (Marko), ko koplje po strmem pobočju, približno 100 metrov nad šotorom. Vreme je lepo.

16. 6. Še enkrat poizkusijo po sveže splazenih pobočjih, a se vzpenjanje konča na 5900 metrih, ko zopet sprožijo večji plaz. Poberejo vso opremo in sestopijo na ledenik Yemanendu, kjer poizkušajo najti morebitni varnejši prehod preko spodnjega dela stene. Ker jim to ne uspe, še isti dan sestopijo v bazni tabor. Vreme lepo.

18. 6. Počitek v bazi. Vreme se poslabša – celo noč dežuje.

20. 6. Ob enih ponoči zapustijo bazo. Ponovno prečkanje grebena in prečenje ledenika Yemanendu. Vzpenjajo se po južnih pobočjih kote 5880 proti Biarchedi Peaku (6781 m). Preko sedla med koto in glavnim vrhom nadaljujejo po grebenu in približno 6000 m visoko na mestu, kjer se jim je odlomila opast, postavijo šotor. Vreme lepo.

21. 6. Cel dan sneži, zato počivajo v šotoru.

22. 6. Kljub slabemu vremenu brez nahrbtnikov nadaljujejo. Prečijo nevarne vesine tik pod grebenom, ker je greben ovešen z opastmi. Za 700 metrov razdalje in 150 metrov višinske razlike porabijo šest ur. Vrnejo se nazaj do šotora, kjer prespijo. Celo noč sneži.

23. 6. Vreme je nekoliko boljše, a zapadlo je precej snega, zato se odločijo za sestop. Pustijo šotor in sestopijo v bazni tabor.

24.-26. 6. Počitek v bazi.

27. 6. Zelo zgodaj odidejo iz baze. Nekje po prvi tretjini poti začne močno snežiti, zato se vrnejo.

30. 6. Vreme se malo izboljša, zato zgodaj zjutraj zapustijo bazo. Ob 11. uri dosežejo šotorček na pobočjih Biarchedi Peaka, ga podrejo in se povzpnejo do najvišje točke prejšnjega poizkusa (6150 m), kjer prespijo.

1. 7. Cel dan preživijo v šotoru, ker sneži.

2. 7. Nadaljujejo z vzponom po strmih snežnih vesinah. Približno 50 metrov pod vrhom postavijo šotor in prespijo. Vreme se izboljšuje.

3. 7. V sončnem dopoldnevu se povzpnejo na vrh Biarchedi Peaka (6781 m). Zaradi boljše aklimatizacije še enkrat prespijo v šotoru 50 metrov pod vrhom.

4. 7. Po smeri vzpona sestopijo nazaj v bazni tabor.

6. 7. Počitek v bazi. Vreme se slabša, popoldne močno dežuje.

7. 7. Matic se odpove vzponu. Marko in Steve pripravljata opremo v bazi. Vreme slabo. Večerna vremenska napoved ne obljublja izboljšanja vremena vsaj še teden dni.

8. 7. Tudi Marko in Steve se odpovesta vzponu. Vreme je slabo.

9. 7. Sestopijo do Urdukasa, kjer uredijo vse potrebno za prihod nosačev.

11. 7. Podirajo bazni tabor. Zvečer pridejo nosači.
19. 7. Skardu.
24. 7. Povratek preko Dubaja in Frankfurta na Brnik.

Nanga Parbat (8125m), južna stena

Člani odprave: Tomaž Humar (vodja), Anda Perdan, Gregor Županc, Tomo Drolec, Lado Ogrin, Nataša Pergar, Matej Mošnik, Boštjan Repinc, Arne Hodalič, Stipe Božić, Joško Božić.

Tomaž Humar naj bi v prvenstveno smer južne stene Nanga Parbata, najzahodnejšega himalajskega osemtisočaka, vstopil junija 2003. Po štirih neuspelih poskusih aklimatizacije v Messnerjevi smeri, za katere so bile krive predvsem zdravstvene težave in neugodne vremenske razmere, je svoj načrt opustil in se z enajstčlansko ekipo vrnil domov, ne da bi sploh vstopil v načrtovano smer.
Humar je imel že od vsega začetka smolo z vremenom. Temperature so bile visoke za mesec julij. Iz pobočij se je valilo veliko plazov, sneg v Messnerjevi smeri, kjer naj bi opravil aklimatizacijski vzpon, pa je bil še nad 6.000 metri tako mehak, da se je vdiral do pasu. Poleg visokih temperatur je bilo na južni strani gore tudi precej več padavin, kot je bilo pričakovano. Dež in sneg sta onemogočala napredovanje v Messnerjevi smeri in nekajkrat poškodovala šotore. Poleg vremena so imeli tudi zdravstvene težave. Želodčnim težavam, ki so se ciklično ponavljale, nekaj časa niso mogli najti vzroka. Pomagal jim je šele pakistanski zdravnik, ki je imel več izkušenj z lokalnimi boleznimi; ugotovil je, da imajo člani odprave amebo, ki se jo da vsaj začasno pozdraviti z močnim odmerkom antibiotikov.

Afganistan

Nošak

Mednarodna odprava Mountain Wilderness
Slovenska udeleženka: Irena Mrak

Nošak (7492 m)
AVSTRIJSKA SMER
2. 8. 2003, Irena Mrak, François Carrel (FRA), Marco Schenone (ITA), III-IV, 50 st., skala IV+, 2800 m

Gorovje Hindukuš je bilo v sedemdesetih letih izredno priljubljeno med zahodnimi alpinisti. Visoke gore z najvišjim vrhom Nošak so bile raj za plezanje novih smeri in doseganje velike višine na logistično dokaj ugoden način. Leta 1979 se je vse spremenilo.

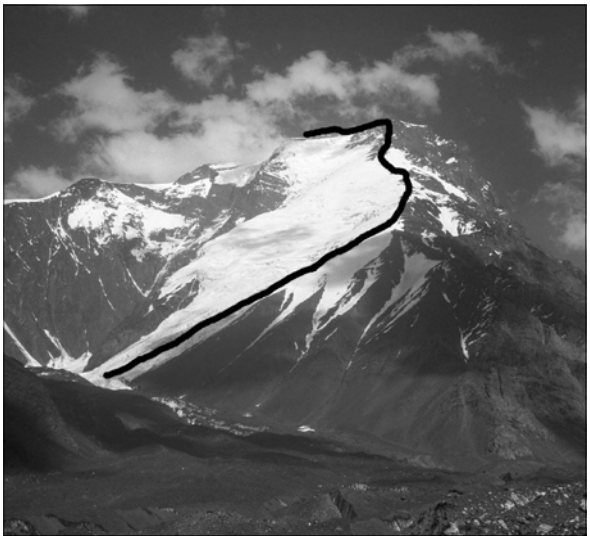

Sovjetski vdor v Afganistan je tamkajšnje gore spremenil v nedosegljive za alpiniste. Po dolgem času se je v zadnjem letu politična situacija nekoliko umirila in mednarodno združenje Mountain Wilderness, ki se zavzema za ohranitev gorskega okolja, se je odločilo organizirati mednarodno alpinistično odpravo na Nošak. Cilj projekta je bil omogočiti ponoven razvoj gorskega turizma v tem delu Hindukuša in t.i. Vakanski koridor zavarovati kot narodni park. Odprava, ki jo je vodil italijanski alpinist Carlo Alberto Pinelli, je štela 15 članov, od tega sedem alpinistov. Kot predstavnica Mountain Wilderness Slovenija se je odprave udeležila Irena Mrak. Odprava je po ureditvi vseh formalnosti v dolini sredi julija krenila proti baznemu taboru. Po treh dneh hoje so postavili bazni tabor na višini 4500 metrov in takoj začeli z delom na gori. Odprava se je odločila za pristop na vrh po Avstrijski smeri iz leta 1963. Postavili so tri višinske tabore. Zadnji je kot izhodišče za vrh stal na višini 6800 metrov. Vrh je prvi osvojil Fausto De Stefani, nekaj dni za njim, 2. 8. pa se je na vrh skupaj s Francoisem Carrelom in Marcom Shenonejem povzpela tudi Irena Mrak. S tem je opravila prvi slovenski ženski vzpon na glavni vrh Nošaka. Slava Mrežar-Suhač je leta 1977 na zadnji slovenski odpravi pred zaprtjem območja dosegla Zahodni vrh (7250 m).

Kitajska

Sečuan

Člana: Tanja in Andrej Grmovšek,
16. 9. - 21.11. 2003

Preplezala sta dve prvenstveni smeri ter se pri tem povzpela na dva neosvojena vrhova v pogorju Qionglai, dolini Shuangqiao Gou. Njuni vzponi so predstavljali prve resnejše vzpone v celotni dolini Shuangqiao Gou. To je bil prvi obisk Slovencev v tem pogorju in ena redkih odprav v to dolino. Raziskala sta tudi možnosti plezanja v drugih pogorjih in predelih Kitajske.

Tan Shan (4943m)
DON'T FLY AWAY
25. 9. 2003, V, VIII/ VIII+, 400 m, 11R, prvi pristop na vrh

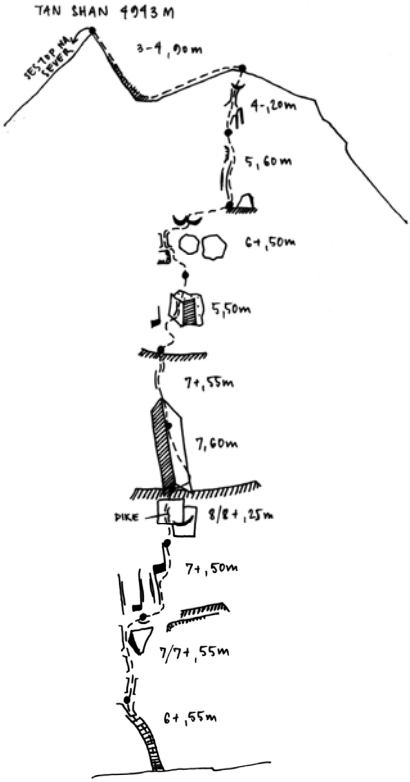

Putala Shan (5428m)
DALAI LAMA
1. 10. 2003, VI, VIII-, 1300 m, višina 800 m, 22R, prvi pristop na goro (severni vrh)

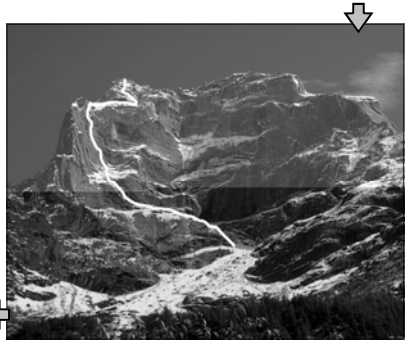

Iz Ljubljane sta čez Frankfurt letela v Peking. V Pekingu sta še isti dan ujela vlak za Čengdu, ki je glavno mesto province Sečuan. Po dnevu in pol vožnje na vlaku sta nadaljnje tri dni preživela v Čengduju, kjer sta tudi nakupila vse potrebno za tritedensko bivanje pod stenami. Z avtobusom sta se po sedmih urah pripeljala v Rilong. Že takoj naslednje jutro sta šla na ogled doline Shuangqiao Gou.
Naslednji dan sta se z vsemi stotimi kilogrami opreme selila pod prvi cilj.
Vso opremo sta pustila pri bližnjem tibetanskem pastirju in se še isti dan le z minimalno opremo napotila pod ogledano goro. Po osmih urah in več kot tisoč metrih višinske razlike sta si uredila bivak pod obokom južne stene gore, ki sta jo kasneje poimenovala Tan Shan. Čez noč se je vreme malo poslabšalo. Naslednje jutro sta vstopila v linijo v levem delu stene. Smer sta preplezala v čistem stilu – za njima ni v steni ostalo nič. Najtežji, četrti raztežaj je postregel z delikatnim plezanjem v ploščah, kjer petnajst metrov ni bilo mogoče namestiti nobenega varovanja. Kot prvopristopnika sta se povzpela na najvišji vrh, na katerem sta tudi pustila kos vrvi za spust. Po ozebniku na jugovzhodni strani sta sestopila pod steno. Še enkrat sta bivakirala in se naslednji dan vrnila v dolino.
Nato sta se z vso opremo preselila po dolini navzgor in si nasproti naslednjega cilja, gore Putala Shan, postavila bazo. Naslednje tri dni sta počivala, opazovala ter proučevala vse bolj spremenljivo vreme in iz dneva v dan bolj drugačno steno. Ta je bila vsak dan manj zasnežena. Zato sta se odločila, da vso ledno opremo pustita kar v dolini.
29. 9. sta bila namenjena pod steno, a jima je vreme to preprečilo. Naslednji dan je sledil dolg, strm in naporen dostop. Bivakirala sta pod steno in naslednji dan še v temi vstopila v osrednji del stene. Ponovno sta želela plezati čim lažja in čim hitreje. Spodnji del smeri je bil zaradi padajočega kamenja zelo nevaren. Srednji del je bil najbolj strm. V sredini smeri se je Andreju izpulil kamen. Pri obratu v zraku je z rebri zadel na izbočen raz, kamen pa je priletel na Tanjino ramo. Še v šoku je preplezal naslednji raztežaj in sklenil, da kljub bolečinam nadaljujeta proti vrhu. Pri markantnem stolpu(17R), kjer je pričelo rahlo snežiti, je kazalo, da bosta takoj na vrhu. A je ogledana linija iz doline krepko varala. Severni vrh gore Putala Shan sta dosegla 1. 10. pol ure pred temo. Smer sta preplezala le z uporabo metuljev in zatičev. Sledil je mrzel bivak na vrhu. Naslednje jutro sta v megli pričela s spustom v dolino. Popoldne sta dosegla vznožje. Pod steno sta ponovno bivakirala in naslednji dan sestopila v dolino.
Ponovno sta si postavila bazo v dolini, nasproti gore Putala Shan. Naslednji dan se je vreme poslabšalo. Čez dva dni sta zapustila dolino Shuangqiao Gou in se vrnila v Rilong. Ker se je vreme ponovno izboljšalo, sta se odpravila pogledat še sosednjo dolino Changping Gou, v kateri se nahaja slavni Siguniang Shan (M. Fowler, Zlati cepin 2002).
Nato sta se ponovno preselila v Čengdu in se odpravila raziskovat še bolj zahodni in hribovit del Sečuana. V naslednjih štirinajstih dneh sta tako po gorskih cestah prevozila 1800 kilometrov, videla ter poslikala množico dobrih ciljev ter področij, ki so vredna obiska. Ob meji s Tibetom sta zavila na jug, v provinco Junan, kjer se nahaja mnogo še neosvojenih visokih gora.
Raziskovanje sta nadaljevala na kitajskem krasu, kjer sta obiskala skale v okolici Kunminga (Junan), ter skalni gozd – Shi Lin, oba imata ogromni plezalni potencial. S plezanjem sta nadaljevala v provinci Guanxi, v okolici mesta Yangshuo. Prevladovale so športno-plezalne smeri. Z avtobusom sta se vrnila v Čengdu, od tam pa v Peking. Konec novembra sta se vrnila domov.

Kirgizija

Tien Šan

Člani: Tine Marenče; vodja, Anže Marenče in Aleš Česen, Darko Podgornik in Peter Poljanec

Pik Gorki (6050 m), južna stena
SLOVENIJA DIREKT
12. 8. 2003, Aleš Česen, Anže in Tine Marenče in Darko Podgornik, V-VI, 5, 1700 m

Khan Tengri (6995 m)
NORMALNA SMER
16. - 17. 8. 2003, Aleš Česen, Anže in Tine Marenče in Darko Podgornik

21. 7. Gradec – Frankfurt – Almaty (Kazahstan)
25. 7. zjutraj s helikopterjem v polurnem letu prispejo v južno bazo Khan Tengri na višini 4200 metrov.
26. 7. Prvič prečijo ledenik Ingliček do južne stene Pik Gorkega.
27. 7. Dopoldne prečijo ledenik in se v steni Gorkega povzpnejo do višine 4750 metrov.
29. 7. Zjutraj odrinejo na aklimatizacijo proti vrhu Troglava (5500 m). Zaradi pozne ure, ledeniških razpok in prihajajočega slabega vremena obrnejo na višini 5250 metrov.
30. 7. Peter zaradi poškodovanega gležnja s helikopterjem odleti iz baze in se odpravi proti domu.
31. 7. Aklimatizacija do 5300 metrov.
3. 8. Odrinejo proti ABC v Gorkem. Ponoči do dveh zjutraj naletava sneg.
5. 8. Aleš in Darko takoj sestopita, Anže in Tine pa popravita snežno luknjo in nato sestopita.
11. 8. Kljub oblačnemu vremenu in naletavanju snega dostopijo do ABC.
12. 8. Ob 11. uri zvečer zaplezajo v steno. Nenavezani hitro napredujejo in ob svitu so že 100 metrov pod prvo opastjo (5800 m). Preko nje najdejo zanimiv in težak prehod po snežno-lednem kaminu. Sledilo je 50 metrov gaženja do pasu po bolj položnem terenu, potem pa tehnično nezahteven raztežaj, vendar v teh razmerah ključ smeri - 50 metrov prhkega sneg v 60 stopinjski vesini. Na predvrhu Gorkega se zaradi bližajočega slabega vremena in pozne ure odločijo za sestop. Najprej se ob vrvi spuščajo po južnem grebenu, vendar se po 200 metrih zaradi zelo slabih razmer spustijo v desni del južne stene. Ob treh ponoči so v bazi.
16. 8. Dostop proti Khan Tengriju. Presenetijo jih velike ledeniške razpoke med taboroma 1 in 2, ki pa so k sreči še prehodne. Na taboru 2 se odpočijejo in nato v vetru nadaljujejo do tabora 3.

17. 8. Nekaj po četrti uri zjutraj zapustijo tabor 3. Po osmih urah plezanja po prepereli skali in starih vrveh so v zgornjem, snežnem delu gore. Po dveh urah so na vrhu. Vreme je vse slabše in piha močan veter, zato hitro sestopijo. V slabih petih urah se vrnejo do tabora 3. Darko sam sestopi še do tabora 2.
18. 8. Zjutraj po novozapadlem snegu sestopijo proti baznemu taboru.
25. 8. Prihod domov.

AFRIKA

Kenija, Mt. Poi

Člani: Luka Fonda, Stanko Gruden, Goran Koren, Rok Šisernik, Matjaž Jeran
Cilj: Nova prvenstvena smer v 700 metrov visoki JV steni Mt. Poi

Mt. Poi
AMERIŠKA SMER
13. - 14. in 17. 12. 2002, Matjaž Jeran, Rok Šisernik, 7c, 700 m, prva prosta ponovitev

Originalna ocena 8a.

Mt. Poi
ZGODBA O PLESOČIH PSIH
1. - 6. 1. 2003, Matjaž Jeran, Rok Šisernik, 7c+, 650 m
Smer so opremili s svedrovci, od zgoraj navzdol.

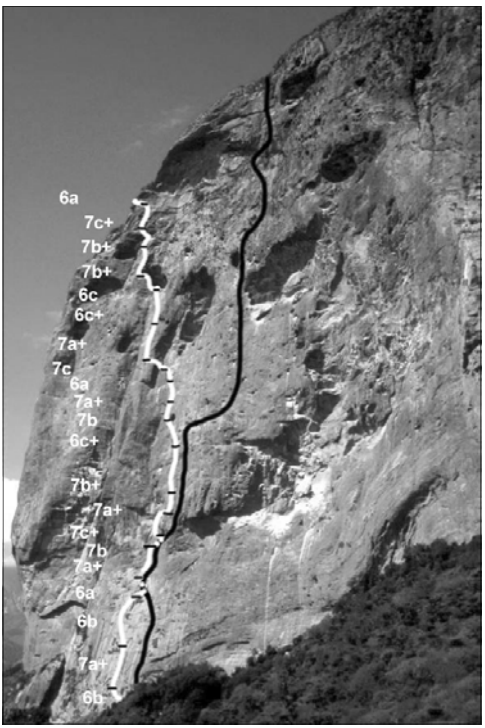

28.11. Z Dunaja v Nairobi.
Za ogrevalni cilj sta si Matjaž in Rok izbrala trenutno najtežjo smer v steni. Med 13. in 14. decembrom sta uspela prosto na pogled preplezati vse razen zadnjega raztežaja. 17. 12. sta se preko vrha spustila v zadnji raztežaj in ga po nekaj poizkusih prosto preplezala.
Sledilo je opremljanje nove smeri, ki je potekalo iz vrha navzdol. Fonda in Gruden sta v jamarskem stilu celotno steno opremila s fiksnimi vrvmi po liniji, ki so jo določili z daljnogledom iz baze. Nato sta z opremljanjem smeri s svedrovci in čiščenjem skale do konca decembra v mešanih parih pomagala tudi Šisernik in Jeran. 1. januarja popoldne sta vstopila v smer, večino raztežajev preplezala

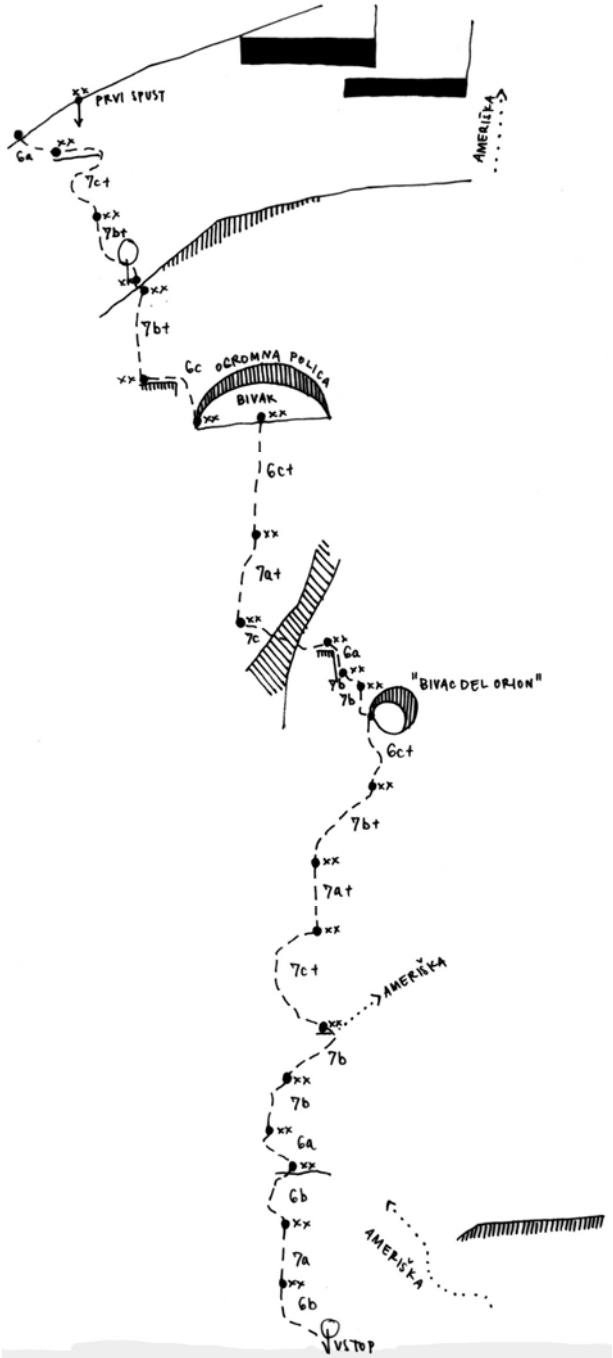

v prvem poizkusu. Prvi dan pa sta po 200 metrih zaključila pod raztežajem, ki ga je po nekaj poizkusih Matjaž prosto preplezal naslednje jutro in ga ocenil z 7c+. Zaradi utrujenosti sta nato preostanek drugega in celotni tretji dan počivala v udobni luknji. Četrto jutro sta se spustila in nadaljevala s prostim plezanjem, preplezala sta še 14 raztežajev. Peti dan sta počivala v udobni peščeni luknji. Stanko je popoldne prižimaril iz baze in jima prinesel nekaj hrane in vode. Šesti dan sta preplezala še zadnjih pet raztežajev, najtežji predzadnji raztežaj – 7c+.

Smer ima 22 raztežajev, je popolnoma opremljena s svedrovci in ponuja lepo ter raznoliko plezanje po ploščah in previsih.

Pomembni alpinistični spusti 2003
Cordillera Blanca, Peru

Urus (5459 m)
2. 7. 2003, Gregor Hvala, Črtomir Rebršak, Primož Kogovšek, III, S3

Ishinca (5530 m)
4. 7. 2003, Gregor Hvala, Črtomir Rebršak, Primož Kogovšek, III, S3

Artensonraju (6025 m)
13. 7. 2003, Gregor Hvala, Črtomir Rebršak, Primož Kogovšek, VI, S6-

Paron (5600 m)
15. 7. 2003, Gregor Hvala, Črtomir Rebršak, Primož Kogovšek, IV, S4

Artensonraju (zgoraj), Paron (desno)

Tekmovalno ledno plezanje

Svetovni pokal v lednem plezanju (IWC) 2003

Sklop petih tekmovanj za Svetovni pokal v lednem plezanju se je zaključil v začetku marca v kanadskem Quebecu, tekme pa so pred tem bile še v Pitztalu v Avstriji, v italijanskem Val di Daone in Saas Feeju v Švici. Pitztalska tekma je štela tudi za svetovno prvenstvo, ki je bilo prvo te vrste doslej. Organizacija IWC se je iz evropskih rok selila v kanadske, kar se je odražalo tudi v številu nastopajočih držav, ki jih je bilo že dvajset.
Tekmovanj sta se udeležila tudi naša Aljaž Anderle in Klemen Premrl. Na svetovnem prvenstvu v Pitztalu je Aljaž zasedel 8. mesto, v Val Daone 6. mesto, v Saas Feeju pa je bil Klemen peti. Na zadnji tekmi v Ouebecu je Klemen Premrl v polfinalu zasedel 11. mesto, Aljaž Anderle pa v finalu 6.
Končna razvrstitev je bila presenetljiva: veliko favoritov je zasedlo nižja mesta od pričakovanih. Daniel Du Lac je izpadel iz polfinala, ravno tako Will Gadd, Anthony Lamiche in Harry Berger. Na koncu sta si naslov zmagovalca svetovnega pokala razdelila Dimitrij Bičkov in Harry Berger, tretji pa je bil Daniel Du Lac. Aljaž Anderle je za vsega štiri točke izgubil šesto mesto in bil na koncu sedmi, Klemen pa je zasedel solidno 23. mesto. Med plezalkami je zmagala Rusinja Ksenja Zdobnikova pred Nemkama Ines Papert in Kirsten Buchmann.

SLO ledna tekmovanja

Slovenski Pokal v lednem plezanju 2003

1. tekma
Dolfa extrem, 25. januar, Ruše
Udeležba: 7 tekmovalk in 18 tekmovalcev

2. tekma
- Ice extrem Solčava 1. in 2. februar
- Hitrostno in boulder težavnostno tekmovanje na ledni strukturi v Solčavi
- Organizacija AO Planika in Občina Solčava.

Tekma z mednarodno udeležbo – tekmovalke in tekmovalci iz Avstrije, Italije, Nizozemske, Velike Britanije in Ukrajine, z aktualnim svetovnim prvakom Jevgenijem Krivoševcevim. Skupaj je tekmovalo 36 tekmovalcev in 15 tekmovalk.

3. tekma
- Mojstrana – Mlačca, 14. in 15. februar
- Težavnostna in hitrostna tekma v mladinski, ženski in moški konkurenci na naravnem ledu v soteski Mlačca pri Mojstrani
- Organizator Športno društvo lednih plezalcev Mlačca- Mojstrana.

Sodelovalo je 11 plezalk in 21 plezalcev.

Skupno je v kategoriji težavnost tekmovalo 37 slovenskih tekmovalcev in 13 slovenskih tekmovalk, v kategoriji hitrost pa 24 tekmovalcev in 11 tekmovalk.

Skupni zmagovalci 2003:

Moški – težavnost
1. Šumnik Niko
2. Anderle Aljaž
3. Premrl Klemen

Ženske – težavnost:
1. Grmovšek Tanja
2. Kopčavar Nina
3. Di Batista Tina

Moški – hitrost:
1. Kozjek Pavle
2. Marenče Anže
3. Šumnik Niko

Ženske – hitrost:
1. Di Batista Tina
2. Grmovšek Tanja
3. Kopčavar Nina

Stane Brezovnik
(1953 – 2003)

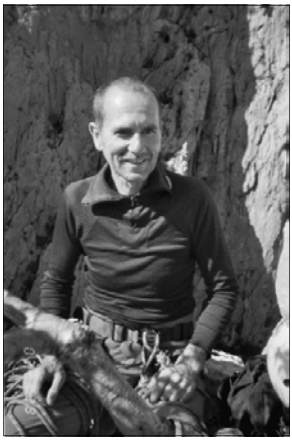

Stana se je alpinističnemu odseku TAM Maribor priključil leta 1998 kot smučar reševalec reševalne postaje GRS Maribor. Njegov prvotni namen je bil, da si pridobi osnovno znanje alpinistične tehnike, a ga je plezanje tako zasvojilo, da so gore postale njegov drugi dom. Z resnim in vztrajnim delom je hitro napredoval in v letih 2002 in 2003 napravil izpit za člana alpinista in člana reševalca GRS.
Bil je resen, zanesljiv soplezalec in prijatelj. V tem kratkem času alpinističnega življenja je opravil preko 150 vzponov. Čeprav je plezalno pot pričel šele pri petinštiridesetih se je enakovredno kosal z mladimi. Plezal je v plezališčih, redno treniral in če si ga vprašal: »Kaj je Stana, bo?«, si vedno slišal:«Veš da!«
Žal je odkrušen oprimek, ko sta s soplezalcem že preplezala težji del Hudičevega stebra v Prisojniku, kruto prekinil njegovo plezalsko in življensko pot.

Andrej Napotnik

Slovenian Mountaineering and Climbing – 2003

Slovenian Mountaineering and Climbing – 2003 covers the best Slovenian achievements in mountaineering and climbing in 2003. If you need any further information, do not hesitate to contact us at any of the adresses given below.

Uroš Samec (volume editor), Povšetova 29, SI- 1000 Ljubljana, Slovenia;
phone: +386 41 362 345; e-mail: s.uros@email.si

Planinska zveza Slovenije / Alpine Association of Slovenia: Dvoržakova 9, SI – 1000 Ljubljana, Slovenia;
phone: +386 1 4345 680; e-mail: info@pzs.si

President of Climbing Committee: Andrej Štremfelj, Cirilova 5, SI- 4000 Kranj, Slovenia;
phone: +386 40 328 000; e-mail: andrej.stremfelj@siol.net

President of Expedition Committee: Tone Škarja, Kolodvorska 24, SI – 1234 Mengeš, Slovenia;
phone: +386 41 777 181; e-mail: tone.skarja@siol.net

President of Sport Climbing Committee: Tomo Česen, Pševska 29, SI – 4000 Kranj, Slovenia;
phone: +386 41 643 945; e-mail: tomo.cesen@pzs.si

Grading system: For longer routes, the UIAA grading system is used, for short sport climbing routes, the French grading system, and in ice climbing, the French-Canadian system.

INDIAN HIMALAYA

Satopanth (7075m)

UIAA International Climbing Camp
The Camp was organized to give young alpinists their first experience in high altitude climbing. Slovenia was represented by Jernej Bevk (leader), Rok Blagus, Tine Cuder and Samo Krmelj. They all successfully repeated the regular route leading to the summit 700 meters above ABC.

KARAKORAM, Pakistan

Biarchedi Peak (6781 m)

Members: Marko Prezelj, Matic Jošt, Steve House (USA).
The original plan, Masherbrum, was left unfulfilled due to bad conditions on the face - there was great avalanche danger. However, the team ascended quite demanding Biarchedi peak. First, they put up a new route first on peak 5880 (IV, 3, 1000 m) during acclimatization on June 2, where difficulties reminded them of Austrian Route in Les Courtes. After many attempts, they set out to Biarchedi Peak again on June 30 when the weather got a bit better. They reach the highest point of previous attempts, 6150 meters, where they spend the night in a tent. It is snowing the whole next day. On July 2, they continue up steep snowy slopes and bivouac 50 meters beneath the summit. The weather got a bit better on the next day when they reached the summit and descended again to the tent where they slept over and descended to the base.

TIEN SHAN, Kyrgyzstan

Pik Gorky (6050 m), Khan Tengri (7010 m)

At the end of July, Darko Podgornik, Peter Poljanec, Tine in Anže Marenče, Aleš Česen set out to Kyrgyzstan to climb in Tien Shan mountain range. They put up a new route Slovenia Direct (V-VI, 5, 50-60°/90°, 1700 m) which they attached to the normal route 50 meters below the summit. Later they quickly repeated the regular route to Khan Tengri (7010 m).

HINDUKUSH, Afghanistan

Noshak (7492 m)

Irena Mrak repeated Austrian Route (III-IV, 50°, rock IV+, 2800 m) with François Carrel (FRA) and Marco Schenone (ITA) as part of International Mountain Wilderness expedition. First Slovenian woman to ascend the main peak of Noshak.

ANDES

Aconcagua (6960 m)

South Face

Tomaž Humar has forged a new line up the south face of Aconcagua with Aleš Koželj. The two reached the summit after five days of hard and dangerous climbing. They named the route Mobitelova lastovka – Johan's route (17. - 22. 12. 2003, Tomaž Humar, Aleš Koželj, M5-M6, rock VI+, A2/ IV-V+, 2500 m).
The route traces a line up the left side of the face, to the left of the 1982 Slovenian route to Aconcagua's south summit. The men found hard, shattered rock and vertical to overhanging ice, and the difficulties were compounded by much falling rock, ice and water, along with severe cold and snowstorms that caused frostbite to Koželj's feet and hands. They reached the summit on December 21.

Aconcagua

Davo Karničar: ski descent from the highest peak of South America following his plan »Seven summits ski«.

Paine

Tomaž Jakofčič and Grega Lačen climbed Bonnington Route to the central tower of Paine.

Artesonraju (6012 m)

Simon Slejko's last attempt during a period of bad weather ended sucesfully with soloing a partly new route on the Southwest face. The route is called Ars Nova (V, 4+, 800 m) and has been climbed in the night between July 6 and 7.

SICHUAN, China

Tanja and Andrej Grmovšek climbed two new routes in Qionglai mountain range, Don't Fly Away (8/8+, 400 m) on Tan Shan (4943 m) and Dalai Lama (8-, 1300 m) on Putala Shan (5428 m). Both routes were first ascents to these two peaks and this expedition was one of the few in Shuangqiao Gou valley.

PATAGONIA

Cerro Murallon (2813 m)

Silvo Karo roped up with Rolando Garibotti to make the second ascent to a hard to reach mountain Cerro Murallon (2813 m) on Patagonian ice.

Yerupaja (6617 m)

Matevž Kramer, Matej Mejovšek and Tadej Zorman climbed the North East face of Yerupaja and attached the route Brezpogojna norost (Unconditional Madness), (VI/WI6, 5c, 1800 m) to Italian Ridge on 6650 meters. They didn't reach the peak. There had been ascents following the same line 15 to 20 years before this ascent so this route can probably not be counted as new.

YOSEMITE

El Capitan, Half Dome

Miha Valič and Matjaž Jeran needed five days to do a first Slovenian free repeat of El Capitan, Free Rider (7c/c+). It was probably the eigth free repeat of this route.The same route was repeated by Matevž Kunšič (free) and Urška Rebec. They also freed Regular W face in Half Dome.
Janez Peterlin and Peter Habjan climbed technical routes The Shield in El Capitan and Regular NW face in Half Dome.

ROCKY MOUNTAINS, Canada

Bugaboos

Monika Kambič Mali and Luke Evans (USA) climbed Supercouloir (IV, 6, 75/50-60°, 1000 m) on Mt. Deltaform in Banff National Park on June 25. Later they moved to Bugaboos where they also climbed Beckey-Chouinard route (V, 5.10a, 50°, 760 m) in Howser Massif, South Tower.

AUSTRALIA

Mt. Kosciusko (2228 m)

Davo Karničar skied from the summit of the highest peak of Australia.

EUROPE

Dolomites

Marko Lukič and Andrej Grmovšek onsighted Specchio di Sarah (7c, 450 m) on the Marmolada and redpointed Das Phantom der Zinne (7c+, 550 m) on Cima Grande and Akut (8a, 550 m) on Cima Ovest. This was a remarkable string of high-level multipitch climbs with bad protection.

Marmolada – female repeats

Tina Di Batista repeated Tempi Moderni (VII+, A0, 800 m) with Iztok Ipavec and Mojca Žerjav and Tanja Grmovšek repeated Schwalbenschwanz (VI-, A0, 800 m).

Western Alps

Mt. Blanc
Lukić and Grmovšek onsighted Divine Providence (7c, 1500 m) on the Grand Pilier d'Angle of Mont Blanc over two days in wet conditions. Lukić commented that some climbs seemed to be over-graded, likely because of their alpine position and often-wet rock.

Scandinavia

Aljaž Anderle made new routes with Charlet Moser team. They climb a series of mixed routes up to M9 with bad protection, ice falls up to WI7 and some difficult new routes up to WI6+ M8.

Competition Ice Climbing

IWC, world cup: Aljaž Anderle, Klemen Premrl took part in difficulty ice climbing. They both attend all competitions. Aljaž achieved one 8th and one 6th place.

Slovenia

Marko Prezelj, Manu Pelissier and Tohmason made a first free repeat of Sanjski ozebnik (Dream Couloir, ED+, VI, 6+, 1000 m) on Triglav North face – winter repeat.
Šite, Smer norcev (Route of Fools, 8a, 350 m); first free repeat by Marko Lukić (-Andrej Grmovšek).
Vežica, Last Minute (8a+, 270 m), new route by Marko Lukić (-Andrej Grmovšek).
Šite, Das ist nicht kar tako (IX-/VIII+, 350 m; RP): Rok Blagus (-Jernej Bevk).

English summaries written by Ivana Odič, data provided by Uroš Samec. The length of individual summaries and their linear order do not reflect any kind of ascent evaluation ranking.

PLANINSKA ZVEZA SLOVENIJE
18
93